

ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด: กรณีศึกษาผู้ต้องขัง
ในเรือนจำกลางบางขวาง

นายตาชู ศรีหมื่น

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2558

**Experience and Life Lessons of Drug Peddlers: A Case Study of Prisoners in
Bang Kwang Central Prison**

Mr. Tachoo Srimee

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Guidance and Psychological Counseling

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2015

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษา
ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง
ชื่อและนามสกุล นายตาสู ศรีหมี
แขนงวิชา การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นรินาถ แสนสา

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2559

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

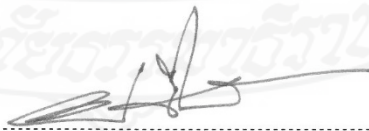
..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นรินาถ แสนสา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจโทหญิง ดร. สุขอรุณ วงษ์ทิม)

..... (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรณพ จินะวัฒน์)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษา คั่นคว้ออิสระ ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด:

กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง

ผู้ศึกษา นายดาซู ศรีหมี รหัสนักศึกษา 2572800627

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา)

อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิรนาท แสนสา ปีการศึกษา 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

ผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางบางขวาง จำนวน 6 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงตามเกณฑ์ที่กำหนด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา สร้างข้อสรุปแบบอุปนัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นหลักที่ 1 ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 3 ประเด็นรอง คือ (1.1) การก้าวเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 4 ประเด็นย่อยคือ ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่ นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด และอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด (1.2) การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ ประกอบด้วย 6 ประเด็นย่อยคือ การอยู่ในแหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำ การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด การฟอกเงิน และการติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด และ (1.3) จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อยคือ การทรมานทักหลัง และ จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่ ประเด็นหลักที่ 2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ประกอบด้วย 2 ประเด็นรองคือ (2.1) บทเรียนชีวิตในกระบวนการยุติธรรม ประกอบด้วย 4 ประเด็นย่อยคือ บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพ บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง บทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษประหารชีวิต และบทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ และ (2.2) การพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ประกอบด้วย 3 ประเด็นย่อยคือ ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด การได้รับพระราชทานชีวิต และการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคม

คำสำคัญ ประสบการณ์และบทเรียนชีวิต ผู้ค้ายาเสพติด ผู้ต้องขัง การคืนคนดีสู่สังคม

Independent Study title: Experience and Life Lessons of Drug Peddlers: A Case Study of Prisoners in Bang Kwang Central Prison

Author: Mr. Tachoo Srimee; **ID:** 2572800627;

Degree: Master of Education (Guidance and Psychological Counseling);

Independent Study advisor: Dr. Niranart Sansa, Assistant Professor;

Academic year: 2015

Abstract

The purposes of this research were to study the experience and life Lessons of drug peddlers: a case study of prisoners in Bang Kwang Central Prison. This research was a qualitative research with the use of interpretative phenomenological analysis (IPA).

The key informants were six drug peddler case prisoners in Bang Kwang Central Prison purposively selected based on some criteria. They were in-depth interviewed with the use of an in-depth interview structure as the data collecting instrument. Data were analyzed with content analysis to obtain inductive conclusions to provide answers to research objectives.

Research findings revealed that the experience and life lessons of drug peddlers comprised two main themes: The first main theme was the life experience while being drug peddlers, which had three following subthemes: (1.1) induction to becoming a drug peddler, which consisted of four elements: the family condition that caused one to be a drug peddler, the occupation that caused one to be a drug peddler, the community environment that caused one to be a drug peddler, and influences of social media that affected one as a drug peddler; (1.2) being a professional drug peddler, which consisted of six elements: residing in the golden triangle area which was a drug production source, carrying drugs into Thailand, hidden carrying of drugs in to inner areas of Bangkok, storage and distribution of drugs, laundering of money, and collecting the debt money from clients; and (1.3) the ending of drug peddlers, which consisted of two elements: betrayal and double-cross, and having no place to live. The second main theme was the life lessons behind high walls of drug peddlers, which had two following subthemes: (2.1) the life lessons during the justice process, which consisted of four elements: life lessons from events in the day on which freedom ended, life lessons from the imprisoned life behind high walls, life lessons on the day of death sentence, and life lessons from events on the day of execution by firing squad and poison injection; and (2.2) the transforming of crisis into opportunity, which consisted of three elements: reviewing of one's life for lessons learned from bad behaviors in the past, receiving the royal amnesty, and readiness preparation before being released back to the society.

Keywords: Experience and life lesson, Drug peddler, Prisoner, Releasing good people back to society

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้ กว่าห้าฟากฟ้าฝึ่งฝืนสู่ความสำเร็จลงได้ ด้วยเพราะพระบารมีของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อครั้งเสด็จมาเยี่ยมที่ห้องเรียนนักศึกษาปริญญาโทในเรือนจำกลางบางขวาง พระองค์รับสั่งให้ตั้งใจเรียน เรียนให้เก่ง อ่านตำราวิชาต่างๆ และเรียนให้สำเร็จ ผู้วิจัยจึงต้องขยันอ่านหนังสือ ค้นคว้า ค้นคว้า ออกกำลังกายได้เงื่อนไขพิเศษที่ไม่ปกติหลังกำแพงสูง ต้องฝ่าฟันอุปสรรคกรรมสุมวิฤตชีวิตนับครั้งไม่ถ้วน ถูกคูหมั่นดูแลในความเป็นมนุษย์จากคนรอบข้าง ต้องศึกษาค้นคว้าอ่านหนังสือตำราวิชาการเพื่อเก็บข้อมูลทำงานวิจัยอย่างเคร่งเครียดคิดค้นจนเลือดคนยันตาแทบกระเด็น รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ท้อแท้ จนหมดกำลังใจคือๆ กว่าจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้

ขอขอบพระคุณอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลภา สบายยิ่ง, รองศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ณะรอง, รองศาสตราจารย์ ดร.นิธิพัฒน์ เมฆขจร ผู้ช่วยศาสตราจารย์พันตำรวจโทหญิง ดร.สุชอรุณ วงษ์ทิม และอาจารย์ ดร.จิรสุข สุขสวัสดิ์ ที่ให้ความรักความเอ็นดูและความรู้แก่ศิษย์นำพาไปสู่ฝึ่งฝืน โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิรนาท แสนสา อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ ที่มีจิตใจโอบอ้อมอารีและเอ็นดูแก่ผู้วิจัยช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข ตลอดทั้งให้ความรักความเมตตาคอยช่วยเหลือเติมเต็มกำลังใจ และพลังไฟฝันของผู้วิจัยที่กำลังมอดริบหรี่ลงทุกขณะนั้น ลูก โขกสว่าง ไสวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง มีแรงฮึดสู้อย่างทรหดอดทน จนฝ่าข้ามวิฤตที่เกือบจะทิ้งเรียนกลางคันครั้งนี้ไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือเป็นห่วง ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ในยามท้อแท้และสิ้นหวัง ขอขอบคุณกรมราชทัณฑ์และเรือนจำกลางบางขวาง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาผู้ต้องขังทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนการศึกษา จัดหาสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ให้แก่นักศึกษาปริญญาโทจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

เหนือสิ่งอื่นใดที่เป็นความดีความชอบทั้งหมดของผู้วิจัยต้องขอบพระคุณให้แก่บิดามารดาของผู้วิจัยเอง ที่เสียสละทุ่มเททั้งกำลังใจกำลังทรัพย์และคอยเติมเต็มสิ่งที่ผู้วิจัยขาดหายไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยมาตลอดครึ่งก่อนชีวิตของท่าน ผู้วิจัยรู้สึกภาคภูมิใจที่เห็นรอยยิ้มของบิดามารดาในวันนี้ และรู้สึกดีในจิตใจที่สุดที่เห็นญาติพี่น้องต่างมาร่วมแสดงความยินดีและชื่นชมในวันที่ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษาถ้วนหน้า

และสิ่งที่ไม่ได้ก็คือ ต้องขอขอบพระคุณอย่างสูงทางมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช ที่สนับสนุนทุนการศึกษาค้นคว้าอิสระแก่ผู้วิจัย รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลหลักทุกท่านด้วย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยต้องขอบคุณทุกๆ คำสัพประมาท รวมทั้งแรงสนับสนุนกำลังใจทั้งปวง ที่คอยหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณของผู้วิจัยลุกขึ้นมาฮึดสู้ในท่ามกลางวิฤตมืดแปดด้านมองไม่เห็นฝึ่งฝืนบนเส้นทางการศึกษามหาบัณฑิตแม้แต่น้อยเลย จนผู้วิจัยต้องลุกขึ้นมาคอยปลุกปลอบใจให้กำลังใจตนเองทุกๆ วันด้วยคำว่า “แพ้ไม่เป็น” เพียงคำเดียวเท่านั้น ถ้าไม่มีบุคคลเหล่านั้นมาเติมเชื้อไฟฝัน ก็ไม่มีผู้วิจัยในวันนี้ ผู้วิจัยดีใจที่สุดในชีวิต ที่สามารถแปรวิฤตเป็นโอกาสท่าความฝึ่งฝืนในวัยเด็กที่อยากเรียนหนังสือสูงๆ ได้สำเร็จ และดีใจที่สามารถลบคำสัพประมาทของคนรอบข้างออกจากใจได้เสียที

ดาชู ศรีหมี

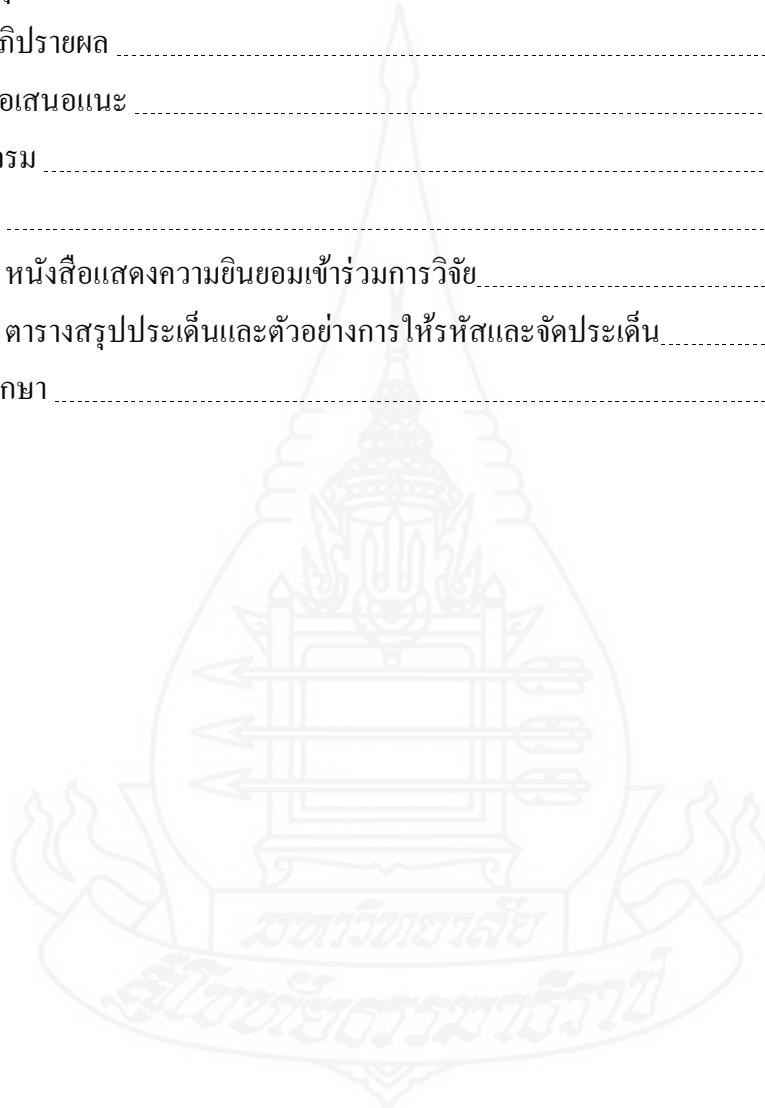
มิถุนายน 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามในการวิจัย	4
ขอบเขตในการวิจัย	4
คำจำกัดความ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	8
แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	18
งานวิจัยและเอกสารหนังสือที่เกี่ยวข้อง	50
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	59
การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย	59
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	60
การวิเคราะห์ข้อมูล	68
การอภิปรายและการสรุปผลการวิจัย	72
การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย	72
จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิ์ของผู้ให้ข้อมูล	73
บทที่ 4 ผลการวิจัย	74
ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลหลัก	74
ส่วนที่ 2 ประสิทธิภาพและบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางบางขวาง	83

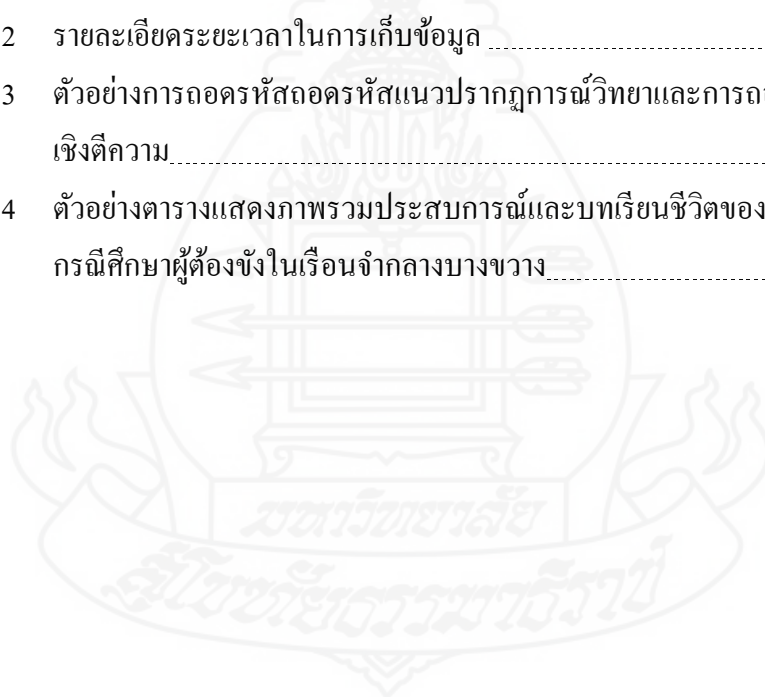
สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	175
สรุปการวิจัย	175
อภิปรายผล	200
ข้อเสนอแนะ	211
บรรณานุกรม	213
ภาคผนวก	216
ก หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย	217
ข ตารางสรุปประเด็นและตัวอย่างการให้รหัสและจัดประเด็น	226
ประวัติผู้ศึกษา	230

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1	บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1-5 ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2545 17
ตารางที่ 2.2	แสดงถึงการปรับตัวของบุคคลในสังคม 31
ตารางที่ 2.3	รายนามเพศฆาตยิงเป้าและนินดาพิษของเรือนจำกลางบางขวาง 41
ตารางที่ 2.4	นักโทษเด็ดขาดชายและหญิงคดียาเสพติดที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า 42
ตารางที่ 2.5	นักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธีนินดาพิษ 43
ตารางที่ 3.1	แสดงรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant) ประสบการณ์ และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางบางขวาง 62
ตารางที่ 3.2	รายละเอียดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 68
ตารางที่ 3.3	ตัวอย่างการถอดรหัสถอดรหัสแนวปรากฏการณ์วิทยาและการถอดรหัส เชิงตีความ 69
ตารางที่ 3.4	ตัวอย่างตารางแสดงภาพรวมประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง 71

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนวิธีดำเนินการประหารชีวิตนักโทษในปัจจุบันนี้	52
ภาพที่ 4.1 พื้นที่ปลูกฝิ่นกลางหุบเขากระจายอยู่เป็นหย่อมๆ ในเขตภาคเหนือตอนบน	86
ภาพที่ 4.2 แปลงไร่ฝิ่นของชาวเขาในบริเวณภาคเหนือตอนบน	88
ภาพที่ 4.3 เจ้าหน้าที่รัฐกำลังตัดฟันไร่ฝิ่นของชาวเขาในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนบน	89
ภาพที่ 4.4 ช่องลับสำหรับซุกซ่อนยาเสพติดใต้พื้นกระเบื้องรถยนต์คันหนึ่ง	110
ภาพที่ 4.5 แดงข่าวการจับกุมยาบ้าของกลาง	139
ภาพที่ 4.6 ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางบางขวาง	174

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยมีความมุ่งหวังให้สมาชิกของสังคมรุ่นหลังที่กำลังเติบโตขึ้นมา เป็นผู้มีความงอกงามในคุณธรรมจริยธรรม มีความรู้ ความสามารถ พร้อมทั้งจะเป็นกำลังหลักที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองทัดเทียมนานาชาติอารยประเทศที่เขาเจริญแล้ว แต่ตามสภาพความเป็นจริงในสังคมไทยในปัจจุบันนี้ มีปัญหามากมายที่กำลังเกิดขึ้นกับสมาชิกของสังคมบางส่วนที่ได้ฝ่าฝืนละเมิดกฎเกณฑ์บรรทัดฐานของสังคมที่กำหนดขึ้นไว้ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหลุดออกไปจากวิถีประชา จริตประเพณี และศีลธรรมอันดีงามของสังคม

ทุกวันนี้ความต้องการบริโภคยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้าสูงมากในหมู่คนไทย มีสร้างกำไรมหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ อันเป็นแรงดึงดูดใจให้นักค้ายาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้เข้ามาลงทุนค้าขายยาบ้าในประเทศไทย ด้วยความเชื่อผิดๆที่ว่า ยาบ้า(เมท) แอมเฟตามีน เป็นสินค้าที่มีผลทำให้ร่างกายขยันทำงานได้ยาวนานกว่าปกติ ทำให้ผู้บริโภคมองว่าดีหรือสินค้านั้น และทำให้เกิดค่าความนิยมในผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าได้รวดเร็ว ทั้งนี้การผลิตยาบ้า (เมท) แอมเฟตามีนมีต้นทุนต่ำ แต่ราคาขายสูง จึงสร้างกำไรมาก เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ประสงค์แสวงหากำไรเข้าสู่ขบวนการค้ายาเสพติดเป็นเครือข่ายระบบตลาดค้ายาบ้าของกลุ่มเครือข่ายว่าแดงทวีคูณเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากประเทศไทยเป็นเป้าหมายหนึ่งของกลุ่มผู้ผลิตหรือนักค้ายารายสำคัญในเมียนมาร์มักจะมีการว่าจ้างชนกลุ่มน้อยเป็นผู้ลำเลียงยาเสพติดเข้ามาในประเทศไทย มีการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์เชิงเครือญาติในกลุ่มชาวเขาเผ่าต่างๆ ตามชายแดนประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีมากกว่า 3 แสนคน สอดคล้องกับข้อมูลรายงานสรุปข่าวสำคัญของสถานการณ์ยาเสพติดและแนวโน้มของปัญหา ประกอบการพัฒนายุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559ว่า ยังมีกองกำลังติดอาวุธในการทำหน้าที่ลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศไทย เพื่อใช้ไทยเป็นฐานทางการค้า เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยที่เอื้อในหลายๆด้าน ได้แก่ เป็นศูนย์กลางคมนาคม สะดวกในการลำเลียง เป็นตลาดใหญ่ของกลุ่มเครือข่ายค้ายาเสพติด ทำให้ปัญหาเสพติดยังคงเป็นปัญหาที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ยังคงดำรงอยู่ใน

สังคมไทยในปัจจุบันและอนาคตต่อไป ซึ่งปัญหาการค้ายาเสพติดส่งผลกระทบต่อบุคคลหลายฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้เสพ ผู้ค้า ครอบครัวยุติธรรม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ

จากการศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดของกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง พบว่า แหล่งผลิตยาเสพติดส่วนใหญ่กระจายเล็กๆ ตั้งอยู่ตามแนวชายแดนในประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะในเขตอิทธิพลพื้นที่ที่ครอบครองของกองกำลังติดอาวุธกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในบริเวณ “สามเหลี่ยมทองคำ” ในประเทศเมียนมาร์ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลรายงานข่าวสรุปสำคัญสถานการณ์ปัญหาเสพติดและแนวโน้มของปัญหาช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ.2549-2553 ประกอบการพัฒนายุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) สำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ปัจจุบันโรงงานผลิตยาบ้าเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วไปตามแนวชายแดนไทย เมียนมาร์ และสปป.ลาว ส่วนหนึ่งข้ามพรมแดนโดยตรงเข้าสู่แถบจังหวัดทางภาคเหนือของไทย อีกส่วนหนึ่งทะลักเข้ามาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือข้ามจากเมียนมาร์เข้าไปยังสปป.ลาว แล้วลัดเลาะลงมาตามถนนเลียบริมน้ำโขงซึ่งเพิ่มก่อสร้างใหม่ เมื่อสบโอกาสจึงใช้เรือเล็กข้ามฝั่งมายังไทย

ปัจจุบันปัญหาการค้ายาเสพติดของสังคมไทยได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว อัตราการกระทำความผิดในสังคมก็เพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย นับวันสถานการณ์ยาเสพติดมีแนวโน้มทวีรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สมาชิกบางส่วนถูกจับกุมดำเนินคดีขึ้นสู่ศาลพิจารณาความผิดและถูกควบคุมขังไว้ในเรือนจำด้วยสภาพที่แออัด กลายเป็นปัญหา “นักโทษล้นคุก” สภาพความเป็นอยู่แออัด จำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอต่อปริมาณนักโทษ ดูแลไม่ทั่วถึง ทำให้นักโทษบางคนกระทำผิดวินัยเรือนจำและบางคนเมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว ประสบปัญหาชีวิตเจอแรงกดดันปัญหาทางเศรษฐกิจ ไม่มีงานทำ ขาดรายได้ สุดท้ายก็หันเหชีวิตเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและถูกจับเข้าเรือนจำซ้ำอีก กลายเป็นภาระที่รัฐบาลต้องจัดสรรเงินงบประมาณแผ่นดินมหาศาลเพื่อมาเลี้ยงดูแลผู้ต้องขังในเรือนจำประมาณสามแสนกว่าคนในปัจจุบันนี้ รวมทั้งต้องจัดสร้างเรือนจำแห่งใหม่ๆ และจัดจ้างเจ้าหน้าที่มาดูแลผู้ต้องขังเหล่านั้น อันเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณ และเป็นภาระให้กับสังคมอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

ด้วยปัญหาดังกล่าวมาข้างต้นนี้ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของผู้ต้องขังคดียาเสพติดว่า “อะไรคือสาเหตุหรือแรงกระตุ้นที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นถูกชักนำเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทั้งๆ ที่รู้ว่ายาเสพติดเป็นของผิดกฎหมายมีโทษขั้นสูงสุดคือประหารชีวิตจริงๆ แต่ก็ยังคงมีคนบางคนที่กล้าทำผิดกฎหมายอยู่ และมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการค้ายาบ้า ยาไอซ์ และเฮโรอีน ตามลำดับ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง “ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง” ใช้วิธีเก็บข้อมูลสัมภาษณ์เชิงลึกกับกรณีศึกษาผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางบางขวาง เพื่อศึกษาทำความเข้าใจถึงประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ด้านภูมิหลังชีวิตครอบครัวของกรณีศึกษา ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ที่มาจากภูมิหลังชีวิตครอบครัวที่หลากหลายแตกต่างกันไป ก่อนที่จะก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ และสุดท้ายต้องพบกับจุดจบของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ถูกจับ ต้องเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในเรือน ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก สูญสิ้นอิสรภาพอย่างสิ้นเชิง นับสิบๆ ปี กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว ทรัพย์สินเงินทองถูกยึดหมดสิ้นทุกอย่าง อยู่อย่างโดดเดี่ยว อ้างว้าง เหมือนคนหมดอาลัยตายอยาก วันๆนั่งๆนอนๆอยู่ในห้องขังแคบๆสี่เหลี่ยม เพื่อเฝ้าถามหาอิสรภาพอย่างคนจนตรอกสำนึกผิดและไม่รู้ชะตากรรมว่ารุ่งนี้จะมีโอกาสได้กลับไปสู่อ้อมกอดพ่อแม่ภรรยาลูกอันเป็นที่รักยิ่งอีกหรือไม่

ผู้วิจัยหวังว่าข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะช่วยเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับหน่วยงานทั้งของรัฐและเอกชน โดยเฉพาะเรือนจำต่างๆ สามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในแก้ไข ป้องกัน ส่งเสริม พัฒนาคุณภาพชีวิตจิตใจผู้ต้องขัง เพื่อปลูกจิตสำนึกสร้างคนดีให้เป็นที่หวังของสังคมมากขึ้น ก่อนส่งคืนคนดีกลับสู่สังคม

และท้ายสุดผู้วิจัยขออนุญาตส่งมอบบทเรียนชีวิตที่มีคุณค่าดีที่สุดเล่มนี้ไว้เป็นวิทยาทาน เป็นกรณีศึกษา หรืออุทาหรณ์ให้แก่เด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจศึกษาทั่วไปทุกท่าน ได้นำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมส่วนรวม ในการปฏิบัติตามกฎหมายและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างคนไม่ประมาท

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยแบ่งวัตถุประสงค์ย่อย 2 ประเด็น ได้แก่

- 2.1 ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด
- 2.2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพง

3. คำถามในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีคำถามหลักว่าประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด ภูมิศึกษาผู้ต้องขังเรือนจำกลางบางขวางเป็นอย่างไร โดยมีคำถามย่อยในการวิจัย 2 ประเด็น ได้แก่

- 3.1 ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด เป็นอย่างไร
- 3.2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง เป็นอย่างไร

4. ขอบเขตในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด ภูมิศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด และบทเรียนชีวิตในโลกหลังกำแพง ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ (Interpretative Phenomenology Analysis) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับภูมิศึกษาผู้ต้องขังเรือนจำกลางบางขวาง ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดมาตั้งแต่ 3 ปี จนถึง 20 ปี โดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 6 ราย

5. คำจำกัดความ

5.1 ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด หมายถึง ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติดของภูมิศึกษาผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ที่เกี่ยวข้องกับบริบทเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ชีวิตของภูมิศึกษาต้องกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติด เนื่องจากสภาพครอบครัว เพื่อน อาชีพ ชุมชน ตลอดจนอิทธิพลของสื่อมวลชนมีส่วนช้นำเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของภูมิศึกษาจนกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ มีการพัฒนาพฤติกรรมรูปแบบการค้ายาเสพติดขยายเครือข่ายกลายเป็นขบวนการค้ายาเสพติดระดับชาติ เป็นนักค้ายารายสำคัญของประเทศ และเข้าไปเกี่ยวข้องกับในสวนใดส่วนหนึ่งของขบวนการค้ายาไม่ว่าจะเป็นในส่วนต้นน้ำในแหล่งผลิต

สามเหลี่ยมทองคำ ลำเลียงเข้าไทย ลำเลียงชุกซ่อนในยานพาหนะเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ
จำหน่ายและการเก็บเงินนำไปฟอก ตลอดจนถึงจุดจบของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด เป็นต้น

5.2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง หมายถึง บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง เมื่อการควบคุมภายในตนเองของเขาจากคนในครอบครัวและเพื่อนล้มเหลว ชอบฝ่าฝืนละเมิดกฎของสังคม จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมภายนอกใช้กฎหมายโดย ตำรวจ และศาล เข้ามาควบคุมจับกุมดำเนินคดีเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม และถูกคุมขังไว้ในเรือนจำ ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิงในวันสิ้นอิสรภาพ ต้องปรับตัวสภาพแวดล้อมเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงเรือนจำที่ถูกตีกรอบสี่เหลี่ยมแคบๆ ไปด้วยเงื่อนไขของกฎระเบียบวินัยเรือนจำต่างๆ. ในวันพิพากษาประหารชีวิต ผ่านเหตุการณ์วันยิงเป้าและถึดยาพิษหมู่ เกิดอาการตื่นกลัวและตื่นรู้ พลิกวิกฤตเป็น โอกาสเข้าสู่บทเรียนชีวิตทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดในขณะที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ จนนำไปสู่การได้รับชีวิตพระราชทานใหม่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เกิดจิตสำนึกผัดนำไปความปลาบปลื้มปีติยินดีและซาบซึ้งในพระเมตตาพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น เห็นคุณค่าในชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง นำไปสู่การกลับใจเป็นคนดีของสังคม ศึกษาเล่าเรียนหนังสือ เตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่ครอบครัวอันอบอุ่นต่อไป เป็นต้น

5.3 เรือนจำกลางบางขวาง หมายถึง สถานที่ที่คุมขังผู้ต้องขังหรือนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ร้ายแรงสะเทือนขวัญระดับลงหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ เป็นสถานที่คุมขังอาชญากรรายสำคัญๆ ของประเทศ และเป็นสถานที่ที่ใช้สำหรับประหารชีวิตนักโทษประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า (ในอดีต) และถึดยาพิษหรือยาพิษ (ในปัจจุบัน) ให้สิ้นใจตายตามคำพิพากษาของศาลเพียงแห่งเดียวในประเทศไทย

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากการศึกษาปรากฏการณ์ของผู้ต้องขังผ่านการเล่าเรื่องประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดที่เคยก้าวพลาดมา ทำให้ทราบถึง เงื่อนไข และกระบวนการเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ รวมทั้งการเข้าใจถึง โลกทัศน์และความเป็นอยู่ของผู้ค้ายาเสพติดในสังคม

6.2 ข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานรัฐบาล และองค์กรเอกชน โดยเฉพาะเรือนจำสามารถนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนา และกำหนดนโยบายในการดำเนินการฟื้นฟู แก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังทั้ง

ด้านจิตใจและการพัฒนาความรู้ ความสามารถ เพื่อให้ผู้ต้องขังได้มีการศึกษาที่สูงขึ้น มีอาชีพที่มั่นคง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการแก้ไขปัญหาการค้ายาเสพติดในเรือนจำได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ก่อนคืนคนดีสู่สังคม

6.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ต้องขังก่อนและหลังเข้าผู้การเป็นผู้ค้ายาเสพติดจนถูกจับเข้าผู้เรือนจำ ทำให้เข้าใจถึงโลกทัศน์และวิถีคิดของผู้ต้องขังในเรือนจำ อันจะช่วยเป็นข้อมูลให้กับบุคคลฝ่ายต่างๆ เช่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา และบุคคลอื่นๆ ที่เข้ามาทำงานจิตอาสาช่วยเหลือด้านอาชีพและการศึกษาให้แก่ผู้ต้องขังในเรือนจำ สามารถนำความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นประโยชน์ในด้านต่างๆ อาทิ

6.3.1 เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการป้องกันการลักลอบค้ายาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งถือเป็นกลุ่มเสี่ยงอย่างยิ่งในปรากฏการณ์ทางสังคมที่ยังคงดำรงเป็นปัญหาอยู่ในเรือนจำในปัจจุบันนี้

6.3.2 เป็นประโยชน์ต่อกรให้ความช่วยเหลือดูแล และพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังของเรือนจำต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6.4 เป็นการเพิ่มองค์ความรู้ใหม่จากการเข้าใจความรู้สึกนึกคิด และพฤติกรรมที่สะท้อนออกมาจากโลกทัศน์ของผู้ต้องขังที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยหวังว่าผลการวิจัยนี้ จะได้ออกค้นพบใหม่ๆ อันจะเป็นจุดเริ่มต้นในการขยายการศึกษาที่กว้างขวางลึกซึ้ง และสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ได้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ไปในอนาคต

6.5 เป็นบทเรียนชีวิตที่มีคุณค่า เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน นักศึกษา และผู้ที่กำลังคิดจะค้ายาเสพติดอยู่ ให้ความสำคัญตระหนักถึงชีวิต โดยไม่ให้ดำเนินชีวิตอย่างประมาท เพื่อห้ามปรามผู้กระทำความผิดเข้าสู่ระบบเรือนจำ อันจะเป็นการแก้ปัญหานักโทษล้นคุกได้

6.6 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าทำการวิจัยใหม่ต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาทำความเข้าใจถึงประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้วิจัยมุ่งทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารหนังสือต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวคำตอบต่อปัญหาการวิจัยครั้งนี้

ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิด ทฤษฎี เอกสารหนังสือ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
 - 1.1 ความหมายของยาเสพติดให้โทษ
 - 1.2 ประเภทของยาเสพติดให้โทษ
 - 1.3 บทลงโทษของผู้ค้ายาเสพติด
2. แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
 - 2.1 สัมพันธ์กับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด
 - 2.1.1 ปัญหาอาชญากรรมค้ายาเสพติด
 - 2.1.2 สาเหตุสำคัญที่ทำให้การปราบปรามยาเสพติดกระทำไม่ได้ยาก
 - 2.1.3 ผลกระทบของผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด
 - 2.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนนำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด
 - 2.2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories)
 - 2.2.2 ทฤษฎีการมีความสัมพันธ์กับคนต่างกลุ่ม (Differential Association Theory)
 - 2.2.3 การขาดระเบียบและภาวะไร้บรรทัดฐานของสังคม (Social Disorganization and Anomie)
 - 2.2.4 ทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory)
 - 2.2.5 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Theory of Psychoanalysis)
 - 2.2.6 ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow)
 - 2.2.7 ทฤษฎีการตีตรา (Labeling Theory)

2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิด

2.3.1 ทฤษฎีว่าด้วยหลักความผูกพันทางวัฒนธรรม (Cultural Consistency Theory)

2.3.2 ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม (Social Structure Theories)

3. งานวิจัยและเอกสารหนังสือที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

3.2 สถานการณ์ยาเสพติดและแนวโน้มของปัญหา

ผู้วิจัยจะขอทำความเข้าใจเบื้องต้นในภาพรวมก่อนที่จะกล่าวถึงในรายละเอียดของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ต่อไป ซึ่งประเด็นเรื่องวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดนั้นมีมากมาย แต่ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำการวิจัยเรื่องนี้เท่านั้น โดยขั้นต้นจะกล่าวถึงความเป็นมาของปัญหาเสพติดก่อน จากนั้นจะกล่าวถึงเรื่องแนวคิดทฤษฎีเพื่ออธิบายถึงปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาที่ถูกชักนำสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทำให้ชีวิตพวกเขาต้องกลายเป็นอาชญากรค้ายาเสพติด และการกระทำของพวกเขาอาจส่งผลกระทบต่อในวงกว้างทั้งต่อผู้เสพ ผู้ค้า สังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ โดยมีสาระสำคัญเรียงตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

1.1 ความหมายของยาเสพติดให้โทษ

ยาเสพติดให้โทษ ตามความหมายของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ นิดหรือด้วยประการใดๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ (สุชาติ รุ่งทรัพย์ธรรม, 2547 น. 227) เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา โดยทั่วไปสุขภาพจะทรุดโทรมลงอย่างเห็นได้ชัด

องค์การอนามัยโลกให้ความหมาย “ยาเสพติดให้โทษ” ว่า หมายถึง ยาหรือสารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ก็ตาม เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ นิดหรือด้วยวิธีการใดๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ (อัมพนพ ชูบำรุง, 2533, น. 6 อ้างในอภิชาติ อาจเจริญ, 2542, น. 11) คือ มีความต้องการปริมาณการเสพยาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สภาวะทางจิตและร่างกาย โดยทั่วไปดำรงอยู่ได้โดยอาศัยยา ส่งเสียหายให้แก่ปัจเจกบุคคลและสังคม

สำนักงานปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.2525, น. 21) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ว่า หมายถึง ยาหรือสารเคมีใดก็ตามเมื่อบุคคลเสพหรือรับเข้าสู่ร่างกายโดยการฉีด สูบ กิน หรือดม หรือวิธีอื่น ติดต่อกันเป็นเวลานานหรือช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว จะก่อให้เกิดเป็นพิษเรื้อรัง ซึ่งจะทำให้เกิดความเสื่อมโทรมขึ้นแก่บุคคลผู้เสพและสังคมทั้งจะต้องทำให้ผู้เสพแสดงออกซึ่งลักษณะต่างๆ กันคือ มีความต้องการที่จะเสพยาชนิดนั้นๆ ต่อเนื่องไป มีความต้องการเพิ่มปริมาณของยามากขึ้นทุกขณะ และมีอาการการติดยาและอยากยาทั้งทางร่างกายและจิตใจ

กล่าวสรุปได้ว่า ยาเสพติดให้โทษ หมายถึง ยา หรือวัตถุสารเคมีชนิดใดก็ตาม เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายโดยการรับประทาน สูบ ดม ฉีด หรือด้วยวิธีการใดก็ตาม แล้วทำให้เกิดผลข้างเคียง มีความต้องการเพิ่มปริมาณขนาดการเสพเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา เมื่อใช้ยาดูดติดต่อกันเป็นระยะเวลานานๆ จะส่งผลร้ายแรงต่อสุขภาพกายและจิตใจ โดยทั่วไปทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็วและอาจถึงขั้นเสียชีวิตได้

1.2 ประเภทของยาเสพติดให้โทษ

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แบ่งยาเสพติดให้โทษออกเป็น 5 ประเภท (สุชาติ รุ่งทรัพย์ธรรม, 2547, น. 229-230) ได้แก่

- 1) ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน (Heroin) ยาบ้า (Amphetamine) ยาไอซ์ (Ice) โคลเคน
- 2) ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน (Morphine) โคคาอีน (Cocaine) โคเดอีน (Codeine) ฝิ่นยา (Medecinal Opium)
- 3) ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มีลักษณะตำรับยา และมียาเสพติดให้โทษในประเภท 2 มีส่วนผสมอยู่ด้วย ตามหลักเกณฑ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้ตามมาตรา 43 เช่น ยาแก้ไอผสมโคเด (Codeine Cough Syrup) ยาแก้หวัดผสมซูโดอีเฟดรีน ฯลฯ
- 4) ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติกแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydride) อาเซทิลคลอไรด์ (Acetyl Chloride) อีเทอร์ โคลโรฟอม กาเฟอีน ซิทรริก โมโนไฮดรอส
- 5) ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา ฝิ่นกระท่อม

ในปัจจุบันนี้ ยาเสพติดให้โทษที่กำลังแพร่ระบาดอย่างรุนแรงในประเทศไทยในหมู่คนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้ใช้แรงงานทั่วไปที่เป็นคดีความมากที่สุด ได้แก่ ยาบ้า ไอซ์ เฮโรอีน และฝิ่น เรียงลำดับ ตามข้อมูลรายงานสรุปข่าวสถานการณ์ยา

เสพติดและแนวโน้มของปัญหาของสำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ซึ่งแต่ละชนิดมีความรุนแรงทั้งโทษและการออกฤทธิ์และวิธีการใช้ที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของตัวยาเสพติดแต่ละชนิด ซึ่งปัจจุบันแหล่งผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดของโลกอยู่ในแถบบริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำในประเทศเมียนมาร์ ซึ่งอยู่ในเขตอิทธิพลของชนกลุ่มน้อยติดอาวุธที่ตั้งฐานเล็กๆกระจายอยู่ตามแนวชายแดนไทยเมียนมาร์ ดังมีสาระสำคัญต่อไปนี้

1.2.1 ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับยาบ้า (Amphetamine)

ยาบ้าเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 มีฤทธิ์กระตุ้นประสาท ยาบ้ามีวิวัฒนาการความเป็นมาที่ยาวนานมีการนำมาใช้ในทางการแพทย์ ทางการทหารในสนามรบ มีการเปลี่ยนแปลงตัวยาตั้งแต่อดีตที่เคยเป็นวัตถุออกฤทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย และกลายมาเป็นผิดกฎหมายในปัจจุบัน (นิรนาท แสนสา, 2542, น. 19) เดิมทีเรียกกันหลายชื่อ เช่น ยาขยัน ยาฆ่า ต่อมาเปลี่ยนจาก “ยาฆ่า” เป็น “ยาบ้า” ในสมัยสะพานะ เทียมทอง เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ปีพ.ศ.2539

ยาฆ่าหรือยาบ้าเริ่มเป็นที่รู้จักและนิยมใช้กันทั่วไปมาตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในปี ค.ศ.๑๙๔๐ ในตอนแรกนั้นนำแอมเฟตามีนที่มีฤทธิ์กระตุ้นประสาทส่วนกลางมาผสมน้ำดื่มให้ทหารในสนามรบดื่มกินกัน เพื่อเพิ่มสมรรถนะในการสู้รบกับข้าศึก ต่อมา มีการประกาศห้ามใช้ยาตัวนี้ แต่ยังคงมีการลักลอบผลิตและจำหน่ายในตลาดมืดอยู่ และต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๕๘ ก็ได้แพร่ระบาดเข้ามาในประเทศไทยจนถึงปัจจุบันนี้ เป็นเวลากว่า ๖๐ ปีแล้ว โดยแหล่งผลิตยาบ้าที่ใหญ่ที่สุดเกือบ 80 % อยู่ในเขตอิทธิพลของกลุ่มว้าแดงในประเทศเมียนมาร์ตามแนวชายไทยกับเมียนมาร์ตลอดแนวตั้งแต่เหนือจรดใต้

ต่อมาสารที่ใช้ในยาบ้าที่ตรวจพบเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นต้นมา มีการเปลี่ยนแปลงไปจากสารแอมเฟตามีนซัลเฟต มาเป็นสารเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ เป็นต้น โดยลักษณะทั่วไป ยาบ้า เป็นชื่อที่ใช้เรียกยาเสพติดที่มีส่วนผสมของสารเคมีประเภทแอมเฟตามีน (Amphetamine) สารประเภทนี้แพร่ระบาดอยู่ 3 รูปแบบ ด้วยกัน คือ แอมเฟตามีนซัลเฟต (Amphetamine Sulfate) เมทแอมเฟตามีน (Metamphetamine) และเมทแอมเฟตามีนไฮโดรคลอไรด์ (Metamphetamine Hydrochloride)

ในเม็ดยาบ้า มีส่วนผสมของเมทแอมเฟตามีน คาเฟอีน สีและแป้ง มีฤทธิ์กระตุ้นประสาทให้ตื่นตัวตลอดเวลา จากข้อมูลของกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปี 2558 พบว่า ปัจจุบันจากการตรวจพิสูจน์ในห้องปฏิบัติการเบื้องต้นพบว่า ในเม็ดยาบ้ามีเฮโรอีนผสมอยู่ด้วย ซึ่งปกติยาบ้าจะฤทธิ์กระตุ้นประสาท ส่วนเฮโรอีนมีฤทธิ์

กคประสาท ดังนั้นเมื่อเสพยาบ้าที่มีเฮโรอินผสมอยู่เข้าไปจะมีฤทธิ์ทั้งกระตุ้นและกคประสาททำให้ผู้เสพยามีอาการวุ่นประสาทหลอน ที่สำคัญเมื่อเสพยาปริมาณมากๆอาจตายได้ในที่สุด

วิธีการเสพยาหลายวิธี อาทิเช่น การกิน (Oral) การสูด (Sniffed) การสูบ (Smoked) หรือการเสพยา (Injected) แต่วิธีที่นิยมมากที่สุดได้แก่ วิธีสูบ หมายถึง การใช้หลอดสูบเอาควันที่ได้จากการเผาไหม้เม็ดยาเข้าทางปากคล้ายกับการสูบบุหรี่ ซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีที่มีอันตรายต่อร่างกายอย่างยิ่ง เพราะตัวยาคือออกฤทธิ์ต่อร่างกายอย่างรุนแรง และออกฤทธิ์รวดเร็วกว่าการการเสพยาในรูปแบบอื่น ช่วงระยะเวลาการออกฤทธิ์ 2-4 ชั่วโมง ฤทธิ์ในทางเสพติดออกฤทธิ์กระตุ้นกระสารถ มีอาการเสพติดทางร่างกายและจิตใจ ไม่มีอาการขาดยาทางร่างกาย

อาการผู้เสพยา ยาบ้า เมื่อเสพยาเข้าสู่ร่างกายในระยะแรกจะออกฤทธิ์ทำให้ร่างกายตื่นตัว หัวใจเต้นเร็วความดันโลหิตสูง ใจสั่น ประสาทตึงเครียด แต่เมื่อหมดฤทธิ์ยาจะรู้สึกอ่อนเพลียมากกว่าปกติ ประสาทล้าทำให้การตัดสินใจช้าและผิดพลาดเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุร้ายแรงได้ ถ้าใช้ติดต่อกันเป็นระยะเวลานานจะทำให้สมองเสื่อม เกิดอาการประสาทหลอน เห็นภาพลวงตา หวาดระแวง คลั่งคลั่ง เสียสติเป็นบ้า อาจทำร้ายตนเองและผู้อื่นได้ หรือในกรณีที่ได้รับยาในปริมาณมาก (Overdose) จะไปกคประสาท และระบบการหายใจ ทำให้หมดสติและถึงแก่ความตายได้

1.2.2 ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับไอซ์ (Ice)

ไอซ์เป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 เป็นรูปแบบหนึ่งของ Metamphetamine เป็นยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาทเช่นเดียวกับยาบ้า มีลักษณะเป็นผลึกใสคล้ายน้ำแข็ง มีชื่อเรียกในหมู่ผู้เสพยา คือ ไอซ์, น้ำแข็ง เป็นต้น

จากข้อมูลของกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปี 2558 ไอซ์เริ่มนำเข้ามาใช้ในประเทศไทยเมื่อปี 2530 โดยช่วงแรกนำเข้าจากต่างประเทศซึ่งหายากและราคาแพง มักใช้กันในสังคมไอโซ ผู้มีรายได้สูง ปัจจุบันมีการผลิตในประเทศโดยเจ๊อปนสารต่างๆ เพื่อลดต้นทุน และมุ่งขยายฐานการเสพยาไปยังเยาวชนในสถานศึกษาและชุมชนทั่วไป โดยผู้ค้าใช้กลยุทธ์การกระจายข่าวสารเพื่อมอมเมาเยาวชนและผู้เสพยาให้มีความเชื่อว่าไอซ์เป็นยาเสพติดชั้นสูง ออกฤทธิ์แรง ไม่มีอันตราย เสพแล้วไม่เหมือนคนเสพยาทั่วไป หุ่นดี ผิวดี ไม่ซุบโทรมเหมือนยาบ้า ซึ่งที่จริงแล้วสารกระตุ้นในยาไอซ์ คือ เมทแอมเฟตามีน ซึ่งเป็นตัวเดียวกับสารกระตุ้นในยาบ้านั่นเอง

วิธีการเสพ โดยการสูดดมหรือนัตถ์ (Snort) หรือนิดเข้าเส้น การสูบไอซ์ จะทำโดยการใช้บ้องแก้ว หลนไฟให้ความร้อนเผาไหม้ไอซ์ให้ระเหยเป็นควัน บ้องสูบไอซ์จะมีรูอยู่ตอนบนไว้สำหรับใช้ปากดูดควันของไอซ์ ส่วนตอนล่างของบ้องจะมีรูระบายอากาศอยู่ วิธี

สังเกตว่าผู้ใดเสพไอซ์หรือไม่ จะดูได้จากรอยไหม้บนนิ้วมือของผู้เสพ ซึ่งผู้เสพจะใช้ปิดรูระบาย อากาศในขณะที่เสพไอซ์ด้วยบ้อง

การออกฤทธิ์ของไอซ์ จะกระตุ้นประสาทอย่างรุนแรง อาการผู้เสพ รู้สึก เบื่อเมสุขทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรง ฤทธิ์ของยาไอซ์จะคงอยู่ระหว่าง 4-14 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับ ปริมาณที่เสพ ถึงแม้ยาที่เสพเข้าไปจะถูกดูดซึมเข้าสู่กระแสโลหิตอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยว่าส่วนหนึ่งจะ ถูกขับถ่ายออกมาทางร่างกายโดยไม่มีโอกาสแสดงปฏิกิริยาใดๆ ภายใน 72 ชั่วโมง หลังการเสพ หลังจากนั้นจะเกิดอาการตาแข็งนอนไม่หลับ เมื่อฟื้นจากอาการนี้ก็จะนอนหลับอย่างต่อเนื่องเป็น เวลานาน

โทษต่อร่างกาย ผู้เสพจะเป็นโรคขาดวิตามินและแร่ธาตุสำคัญต่อร่างกาย เนื่องมาจากรับประทานอาหารไม่เพียงพอ น้ำหนักจะลดลงอย่างรวดเร็วจนเห็นได้ชัด ภูมิคุ้มกันทาน โรคของร่างกายถดถอย การเสพเป็นระยะเวลานานๆ จะทำให้ระบบการทำงานของปอด ตับ และไต ชำรุด นอกจากนั้นยังทำให้มีอาการเสพติดทางจิตซึ่งนำไปสู่การมีสติฟั่นเฟือนทางจิต โรคนอนไม่ หลับ กระวนกระวาย ซึมเศร้าและอ่อนเพลีย เป็นต้น

1.2.3 ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับเฮโรอีน (Heroin)

จากข้อมูลกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจ แห่งชาติ ปี 2558 เฮโรอีนเป็นยาเสพติดประเภท 1 เป็นยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ทางเคมีจาก ปฏิกิริยาระหว่างมอร์ฟีนกับสารเคมีบางชนิด เฮโรอีนออกฤทธิ์แรงกว่ามอร์ฟีนประมาณ 4-8 เท่า โดยทั่วไปเฮโรอีนจะมีลักษณะเป็นสีขาว สีนวล หรือสีครีม มีรสขม ไม่มีกลิ่น แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1) เฮโรอีนผสม หรือเรียกว่าเฮโรอีนเบอร์ 3 หรือไอระเหยเป็นเฮโรอีนที่มีความบริสุทธิ์ต่ำ เนื่องจากการผสมสารอื่นเข้าไปด้วย เช่น ผสมสารหนู สตรีกนิน ยานอนหลับ กาเฟอีน แป้ง น้ำตาล และอาจผสมสี เช่น สีม่วงอ่อน สีชมพูอ่อน สีนํ้าตาล อาจพบในลักษณะเป็นผง เป็นเกล็ดหรืออัดเป็นก้อนเล็กๆ มีวิธีการเสพโดยการสูดเอาไอสารเข้าร่างกาย จึงเรียกว่า “ไอระเหย” หรือ “แคป”

2) เฮโรอีนเบอร์ 4 เป็นเฮโรอีนไฮโดรคลอไรด์ที่มีความบริสุทธิ์สูง มี ลักษณะเป็นผงละเอียด หรือเป็นเม็ดคล้ายไขปลา หรือพบในลักษณะอัดเป็นก้อนสี่เหลี่ยมผืนผ้า มัก มีสีขาวหรือสีครีม ไม่มีกลิ่น มีรสขม เป็นที่รู้จักทั่วไปว่า “ผงขาว” มักเสพโดนนำมาละลายน้ำแล้ว ฉีดหรือสูบ

วิธีการเสพ โดยการสูบ (Smoked) การสูด (Sniffed) การฉีด(Injected) ซึ่ง โทษทางร่างกายมีผลต่อร่างกายหลายส่วนเช่น โทษต่อผิวหนัง เป็นอาการที่ทำให้เส้นเลือดใต้

ผิวหนังเกิดอาการขยายตัว เกิดเป็นตุ่มแดงเล็กๆ ขึ้นบริเวณผิวหนังและกระตุ้นสารฮิสตามีน (Histamine) และกระตุ้นต่อมเหงื่อ ด้วยอาการนี้พบเห็นได้ หลังจากผู้เสพยาโรอินใหม่ๆ จะมีอาการคันใต้ผิวหนัง นอนจากนั้นผู้เสพยาจะมีเหงื่อออกมากกว่าปกติและขนลุก โทษต่อลำไส้ ทำให้ลำไส้บีบตัวลง ผู้เสพยาจึงมีอาการท้องผูก กดศูนย์การหายใจ ทำให้หายใจช้ากว่าปกติ ถ้าใช้ในปริมาณมากจะทำให้หัวใจหยุดเต้นได้ ทำลายฮอร์โมนเพศ ถ้าผู้เสพยาเป็นหญิงจะทำให้ประจำเดือนมาผิดปกติ ถ้าผู้เสพยาเป็นชายจะทำให้ฮอร์โมนเพศลดลงไม่มีความรู้สึกต้องการทางเพศ และทำลายระบบภูมิคุ้มกันโรคทางร่างกาย ผู้เสพยาจึงมีโอกาสติดเชื้อโรคได้ง่าย

อาการที่พบเห็นภายนอก คือ ผิวหนังมีอาการติดเชื้อ เป็นแผลพุพอง ติดเชื้อวัณโรค ติดเชื้อโรคตับอักเสบ นอกจากนี้ผู้เสพยาติดเชื้อโรอินจะทำให้ติดเชื้อโรคเอดส์ได้ง่ายกว่าปกติ เพราะผู้เสพยาใช้เข็มฉีดยาที่ไม่ได้ทำความสะอาดหรือใช้เข็มฉีดยาร่วมกันจนทำให้ติดเชื้อ HIV ผู้เสพยาติดเชื้อโรอินที่ติดเชื้อ HIV ก็จะเป็นผู้แพร่ระบาดของ HIV เนื่องจากการจับกลุ่มใช้เข็มฉีดยาร่วมกันหรือในบางครั้งก็มีเพศสัมพันธ์ร่วมกันโดยไม่ได้ป้องกัน

อาการผู้เสพยา มีอาการปวดกล้ามเนื้อ ปวดกระดูก ปวดตามข้อ ปวดสันหลัง ปวดบั้นเอว มีอาการจุกแน่นในอก คล้ายใจจะขาด อ่อนเพลียอย่างหนัก หมดเรียวแรงมีอาการหนาวๆ ร้อนๆ อึดอัดทรมานทรมาย นอนไม่หลับ กระสับกระส่าย บางรายมีอาการชักตาตั้ง น้ำลายฟูมปาก ม่านตาดำหดเล็กลง ใจคอหงุดหงิดฟุ้งซ่าน มึนงง หายใจไม่ออก ประสาทเสื่อม ความจำเสื่อม

เสพยาโรอินออกฤทธิ์กระบบประสาท มีอาการเสพยาติดเชื้อทางร่างกายและจิตใจ มีอาการขาดยาทางร่างกายอย่างรุนแรง ช่วงระยะเวลาการออกฤทธิ์นาน 3-6 ชั่วโมง

1.2.4 ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับฝิ่น (Opium)

ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของฝิ่นในประเทศไทย โดยกล่าวสรุปสาระสำคัญที่น่าสนใจได้ดังนี้

จากข้อมูลกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปี 2558 ระบุว่าฝิ่นเป็นพืชล้มลุกขึ้นได้ดีในพื้นที่อากาศเย็นมีความสูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 3,000 ฟุตขึ้นไป เป็นยาเสพติดที่เป็นต้นตอของยาเสพติดร้ายแรง เช่น มอร์ฟีน เฮโรอิน และโคเคอิน มีการลักลอบปลูกฝิ่นกันมากทางภาคเหนือของประเทศไทย ในแถบพื้นที่บริเวณรอยต่อระหว่างพรมแดนไทยเมียนมาร์ ลาว และจีน ในบริเวณพื้นที่ “สามเหลี่ยมทองคำ” ซึ่งอยู่ในความครอบครองของกลุ่มเครือข่ายขุนต่ำและกลุ่มเครือข่ายว่าแดง

เมื่อฝิ่นได้มาจากยางของผลฝิ่นที่ถูกกรีดจะมีสีขาว เมื่อถูกอากาศจะมีสีคล้ำลง กลายเป็นยางเหนียวสีน้ำตาลไหม้หรือสีดำ มีกลิ่นเหม็นเขียว และรสขม เรียกว่า “ฝิ่นดิบ” ส่วนฝิ่นที่มีการนำมาใช้เสพยา เรียกว่า “ฝิ่นสุก” ได้มาจากการนำฝิ่นดิบไปต้มหรือเคี่ยวจนสุก ฝิ่นมีชื่อเรียก

อื่นๆ เช่น ไอ้ดำ หมู ซึ่งฝิ่นที่ปลูกชาจูน ยาเส้นใบพลู ใบจาก หรือกัญชาใช้ม้วนสูบด้วยกล่องฝิ่น เป็นยาเสพติดที่รู้จักกันแพร่หลายมายาวนาน

จากหลักฐานที่ค้นพบชาวเมโสโปเตเมียรู้จักใช้ฝิ่นและปลูกฝิ่นมาตั้งแต่ 5,000 ปีก่อนคริสตกาล(สำนักงาน ป.ป.ส.,2522 หน้า 19 อ้างในอภิชาติ อาจเจริญ,2542 หน้า 8) ต่อมาชาวกรีกก็เริ่มรู้จักฝิ่นและเรียกชื่อว่า “Opium” จนมาถึงในศตวรรษที่ 10 พ่อค้าชาวอาหรับหัวใสได้นำฝิ่นมาขายในประเทศจีน ชาวจีนได้นำมาใช้เป็น “ยารักษาโรค”

ต่อมาในศตวรรษที่ 17 อังกฤษได้แผ่ขยายอิทธิพลเข้ามาในทวีปเอเชียโดยผูกขาดการค้าฝิ่นแต่เพียงผู้เดียวในประเทศจีน โดยจัดตั้งตัวแทนผ่านทางบริษัท British East India ซึ่งมีสำนักใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศอินเดีย ใช้ฝิ่นแลกสินค้าจำพวกกัญชา ไหม ชา และเงินกับประเทศจีน จนนำไปสู่การเกิด “สงครามฝิ่น” เมื่อปี ค.ศ. 1839-1842 เนื่องจากประเทศจีนแพ้สงครามฝิ่น การค้าฝิ่นของอังกฤษจึงได้ขยายขอบเขตกว้างขวางไปยังหลายประเทศในแถบเอเชีย จนกระทั่งปี ค.ศ. 1906 ประเทศจีนก็เริ่มมีการต่อต้านการใช้ฝิ่น แต่ไม่ได้ผล เพราะมีการส่งฝิ่นผ่านประเทศอินเดียได้ และในปี ค.ศ. 1917 มีคนติดฝิ่นประมาณ 8 ล้านกว่าคน

การค้าฝิ่นมีจุดเริ่มต้นมาจากยุคการค้าอาณานิคมของชาติมหาอำนาจตะวันตก โดยเฉพาะอังกฤษที่ต้องการแผ่อิทธิพลมายังเอเชีย (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี,2540 หน้า 112-160) โดยเล็งเป้าหมายไปยังที่จีน ซึ่งต้องการแทรกแซงกิจการภายในของจีน ต้องการทำลายโครงสร้างระบบการเมือง เศรษฐกิจและสังคมจีนให้อ่อนแอ โดยอังกฤษส่งตัวนายแพทย์วิลเลียม จาร์ดีนส์ และนายเจมส์ แบธิสัน ชาวอเมริกัน ทั้งสองร่วมกันพ่อค้าชาวจีนที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้องในเมืองหวงผู่ มณฑลกลวงต้ง โดยนายแพทย์วิลเลียม อาศัยที่ตนเองเป็นแพทย์นั้นเป็นเครื่องมือชักลอบขายหลอกลวงชาวจีนให้เชื่อว่า “ฝิ่นใช้เป็นยารักษาโรค” ได้

ในเวลาต่อมาการค้าฝิ่นของกลุ่มพ่อค้าชาวจีนได้มีการพัฒนาเป็นรูปแบบลักษณะเครือข่ายมาเฟียแก๊งค้ายาเสพติดขึ้นมาและมีการเชื่อมโยงไปยังกลุ่มแก๊งค้ายาเสพติดกลุ่มอื่นๆทั่วโลก เมื่อมีการขัดแย้งกันเรื่องผลประโยชน์จากการค้าฝิ่น ก็มักใช้วิธีการรุนแรงกับศัตรูฝ่ายตรงข้ามด้วยการฆ่าให้ตายอย่างโหดเหี้ยม

ต่อมาความนิยมสูบฝิ่นในหมู่คนจีนก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คนจีนใช้ฝิ่นเป็นยาแก้ปวดหรือยาแก้ลมประสาท ทำให้คนจีนติดฝิ่นกันงอมแงม สุขภาพทรุดโทรมอ่อนแอ บางคนมีฐานะร่ำรวยเมื่อติดฝิ่นแล้วต้องขายบ้านขายทรัพย์สินจนกลายเป็นคนขอทาน ลูกเมียตกทุกข์ได้ยากร้องไห้

ทางการเงินในยุคนั้นเล็งเห็นว่า การจำหน่ายฝิ่นในจีนนั้น ไม่ใช่แค่ส่งผลเสียหายในด้านเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงภัยความมั่นคงและทำลายโครงสร้างของประเทศจีนล้มครืนได้ ทางการเงินจึงประกาศห้ามนำเข้า ซื้อขายสูบฝิ่น

แต่ก็ไม่ได้ผล การค้าฝิ่นซึ่งผูกขาดโดยบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษ ยังคงให้การสนับสนุนกลุ่มพ่อค้าฝิ่นชาวฝรั่ง นำฝิ่นดิบจากอินเดียเข้าไปขายให้แก่พ่อค้าจีน เมื่อขายได้เงินทองแห่งมาก็นำมาฝากที่บริษัทอินเดียตะวันออกที่มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กวางตุ้ง และแลกเปลี่ยนตัวแลกเงินปอนด์นำไปขึ้นเงินที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ส่วนเงินทองแห่งของเงินทางบริษัทอินเดียตะวันออก นำไปแลกซื้อสินค้าพวกผ้าไหม ชา ฯลฯ จากพ่อค้าจีนส่งไปขายที่อังกฤษ ซึ่งอังกฤษขาดดุลการค้าจีนมาตลอดสร้างความไม่พอใจแก่อังกฤษมาก

ต่อมาพ่อค้าชาวจีนก็เริ่มเรียนรู้พฤติกรรม “การฟอกเงินสกปรกจากการค้ายาเสพติด” จากพ่อค้าชาวอังกฤษ และมีการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงติดต่อกันในหลายประเทศทั่วโลก และหนึ่งในนั้นก็มิ กลุ่มเครือข่ายขุนต่ำ “ราชาเฮโรอีนโลก” และกลุ่มเครือข่ายว่าแดง “ราชายาบ้า” ในประเทศเมียนมาร์รวมอยู่ด้วย

ต่อมาทางการเงินนำฝิ่นดิบที่ยึดมาจากพ่อค้าชาวอังกฤษจำนวนมากมาเผาทำลาย สร้างความไม่พอใจแก่อังกฤษเป็นอย่างมาก อังกฤษจึงหาเรื่องทำสงครามกับจีน กลายเป็นสงครามฝิ่นระหว่างอังกฤษกับจีน ในที่สุดจีนพ่ายแพ้สงครามเสียหายยับเยินจำใจต้องยกดินแดนเกาะฮ่องกงให้แก่อังกฤษ

สำหรับฝิ่นที่เข้ามาประเทศไทยนั้น มีมาตั้งแต่ยุคสมัยกรุงสุโขทัยตอนต้น ประมาณ พ.ศ. 1825 เมื่อมีการค้าขายทางเรือระหว่างประเทศจีนกับประเทศไทย ซึ่งในตอนนั้นฝิ่นเป็นเพียงยารักษาโรคชนิดหนึ่งเท่านั้น

ต่อมาสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นมีคนไทยติดฝิ่นจำนวนมาก (สำนักงานป.ป.ส., 2527 หน้า 3 อ้างในอภิชาติ อาจเจริญ, 2542, 9) ทำให้ราษฎรที่ติดฝิ่นไม่สามารถทำมาหากินได้ไพล่พลทหารก็ขาดกำลังรบ ทำให้พระเจ้าอู่ทองมีการตรากฎหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งเรียกว่ากฎหมายลักษณะโจร พ.ศ. 1930 โดยกล่าวถึงเกี่ยวกับบทลงโทษผู้เสพฝิ่นหรือมีไว้ในครอบครองหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายฝิ่น

ประเทศไทยมีนโยบายต่อต้านการค้าฝิ่นมาตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ในช่วงรัชกาลที่ ๓ และรัชกาลที่ ๔ เป็นช่วงที่อังกฤษทำสงครามฝิ่นชนะประเทศจีนแล้ว อังกฤษส่งทูตเข้ามาประเทศไทยโดยมีนโยบายข่มขู่ไทยพยายามแผ่อิทธิพลการค้าฝิ่นเข้ามาไทย

ในสมัยรัชกาลที่ ๔ เป็นช่วงที่คนจีนเดินทางจากจีนแผ่นดินใหญ่เข้ามาหา
งานทำเป็นกรรมกรแบกหามรับจ้างงานทั่วไปมากขึ้น และคนจีนเหล่านั้นนำนิสัยชอบสูบบุหรี่ติดตัว
มาด้วย

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๕ ไทยมีนโยบายผูกขาดการค้าฝิ่นเอง เก็บภาษีโรงยา
ฝิ่นเอง โดยมีแหล่งปลูกฝิ่นที่สำคัญอยู่ที่ภาคเหนือตอนบนของไทย ตามรอยตะเข็บระหว่างไทย ลาว
เมียนมาร์ และจีน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลกในนาม “สามเหลี่ยมทองคำ”

ในเวลาต่อมาทางองค์การสหประชาชาติ (UN) ประกาศต่อต้านฝิ่น ฝิ่นจึง
เป็นของผิดกฎหมายไปทั่วโลก ไทยจึงต้องออกกฎหมายห้ามเสพและจำหน่ายฝิ่นโดยเด็ดขาด ใน
สมัยรัฐบาลจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ในช่วงนั้นมีการปราบปรามฝิ่นอย่างหนัก โดยเฉพาะ “กลุ่มอั้งยี่
ช่องโจร” ที่มีลักษณะการติดต่อกับชายฝิ่นผิดกฎหมายกันอย่างลับๆ ในหมู่คนจีนโพ้นทะเล ทำให้
พวกกลุ่มอั้งยี่ก็แปรสภาพกลายเป็น “องค์กรใต้ดิน” ต่อมาก็มีการรวมกลุ่มกันทำธุรกิจผิดกฎหมาย
ค้ายาเสพติดและพัฒนาจนกลายเป็นเครือข่ายค้ายาเสพติดระดับโลก โดยสมาชิกแก๊งเหล่านี้อาจจะ
แฝงตัวอยู่ในชุมชนชาวจีนโพ้นทะเลในเมืองต่างๆ ทั่วโลก หรือที่เรียกกันว่า “ไชน่าทาวน์”

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ไทยจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) ขึ้น โดยวัตถุประสงค์หลักของสำนักงาน ปปส.คือเพื่อแก้ปัญหา
ยาเสพติด ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากองค์การสหประชาชาติและสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีทหารอเมริกาที่
ประจำอยู่บนฐานทัพดานังในประเทศเวียดนามได้ติดเฮโรอีนกันเป็นจำนวนมาก สุขภาพทรุดโทรม
อ่อนแอ ไม่พร้อมรบออกศึกสงครามระหว่างเวียดนามได้กับเวียดนามเหนือซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์

ดังนั้น ทางรัฐบาลอเมริกาเล็งเห็นว่า การแก้ปัญหาเสพติดโดยเฉพาะ
เฮโรอีนที่นิยมเสพกันในหมู่ทหารอเมริกันชาวอเมริกันนั้นคือ ต้องแก้ที่ต้นเหตุ “ฝิ่น” ซึ่งเป็นวัตถุดิบ
หลักที่สำคัญที่สุดในการผลิตเฮโรอีน

จึงเป็นที่มาของการปราบปรามตัดฟันไร่ฝิ่นของชาวเขาเผ่าต่างๆ ใน
ภาคเหนือตอนบนตามแนวชายแดนไทยพม่า โดยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานสำนักงาน
ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของอเมริกาหรือหน่วย ดีอีเอ (Drug Enforcement Administration-
DEA) อาทิเช่น เฮลิคอปเตอร์ เครื่องบินบังคับไร้คนขับ ยูเอวี ซึ่งสามารถใช้เครื่องบินยูเอวีบินไป
สำรวจพื้นที่แหล่งปลูกฝิ่นและถ่ายภาพกลับมาเพื่อกำหนดตำแหน่งพิกัดระบบจีพีเอสที่ตั้งแหล่ง
ปลูกฝิ่นของชาวเขาได้

1.3 บทลงโทษของผู้ค้ายาเสพติด

ในส่วนี้ เป็นการนำเสนอบทลงโทษเพื่อให้ผู้ศึกษาได้เข้าถึงประสบการณ์และ
บทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขัง ผู้ที่ก่ออาชญากรรมค้ายาเสพติดนับว่า

เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคม ต่อชาติ ทำให้ประชาชนอ่อนแอ บ้านเมืองเกิดความระส่ำระสาย เกิดความแตกแยกในหมู่ประชาชนคนไทยด้วยกันเอง นำไปสู่ความล้มเหลวในการบริหารปกครองประเทศ และอาจสิ้นชาติได้

ดังนั้น รัฐบาลในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจสิทธิ์ขาด มีความชอบธรรมในการบริหารปกครองประเทศ รักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อให้ประชาชนอยู่ดี กินดี มีความสุข สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติสุขรัฐบาลจึงจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือมาใช้ควบคุมในการบริหารประเทศให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่วางไว้ เพื่อประโยชน์ส่วนรวม

จึงจำเป็นต้องตรากฎหมายขึ้นมา สำหรับใช้ควบคุมลงโทษผู้กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนละเมิดข้อห้ามของสังคม โดยเฉพาะการค้ายาเสพติด ซึ่งเป็นสิ่งผิดกฎหมาย และผู้กระทำความผิดจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2.1 นี้

ตารางที่ 2.1 บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษประเภท 1-5 ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5 พ.ศ. 2545

ประเภทความผิด	ยาเสพติดให้โทษ ประเภท 1	ยาเสพติดให้โทษ ประเภท 2	ยาเสพติดให้ โทษ ประเภท 3	ยาเสพติดให้ โทษ ประเภท 4	ยาเสพติดให้ โทษ ประเภท 5
ผลิต นำเข้า ส่งออก	จำคุกตลอดชีวิตและ ปรับ 1,000,000 บาท ถึง 5,000,000 บาท (มาตรา 65 วรรค 1) ถ้า กระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (มาตรา 65 วรรค 2)	จำคุกตั้งแต่ 20 ปี ถึง ตลอดชีวิต และ ปรับ 2,000,000-5,000,000 บาทหรือทั้งจำทั้ง ปรับ	จำคุก 1-3 ปี ปรับ 100,000- 300,000 บาท	จำคุก 1-10 ปี ปรับ 20,000- 200,000 บาท	จำคุก 1-15 ปี ปรับ 200,000- 1,500,000 บาท
จำหน่าย ครอบครอง เพื่อจำหน่าย	จำนวนสารบริสุทธิ์ เกิน 20 กรัมขึ้นไป จำคุกตลอดชีวิต และ ปรับ 1,000,000 บาท ถึง 5,000,000 บาท หรือ ประหารชีวิต (มาตรา 66 วรรค 3)	จำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ ไม่ถึง 100 กรัม จำคุก 3 ปี ถึง 20 ปี หรือปรับ 600,000 บาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับจำนวนเป็นสาร บริสุทธิ์ตั้งแต่ 100 กรัม ขึ้นไป จำคุก 5 ปี ถึง ตลอดชีวิตและปรับ 500,000 บาท ถึง 5,000,000 บาท (มาตรา 63 วรรค 3)	จำคุกตั้งแต่ 1- 2 ปี ปรับ 20,000- 200,000 บาท	จำคุก 1-15 ปี ปรับ 100,000- 1,500,000 บาท	จำคุก 2-15 ปี ปรับ 200,000- 1,500,000 บาท
เสพ	จำคุก 6 เดือน ถึง 3 ปี หรือปรับ 10,000 บาท ถึง 60,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 91)				

ที่มา: สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ปี 2558 กรุงเทพฯ

2. แนวคิด ทฤษฎี และสาเหตุที่มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคม นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของนักศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

2.1 สังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

คำว่า “สังคม” ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “Society” หมายถึง การอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มของมนุษย์ ภายในอาณาบริเวณที่แน่นอน ประกอบด้วยบุคคลทุกเพศทุกวัย มีวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นของตนเอง (นิรนาท แสนสา, 2557, น. 5) โดยเฉพาะ ในระยะเวลาอันพอสมควรจนเกิดระเบียบแบบแผนของความสัมพันธ์ระหว่างกัน และมีความผูกพันพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

การที่จะให้แต่ละสังคมมีสมาชิกที่ดีมีความประพฤติที่ถูกต้องดีงามนั้น มิได้มีมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากตัวบุคคลและปัจจัยแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน และสถาบันทางสังคมอื่น เป็นต้น ล้วนมีส่วนช่วยอบรมขัดเกลาให้สมาชิกมีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมอย่างมั่นคงปกติสงบสุข

แต่การอยู่ร่วมกันเป็นสังคมนั้น เนื่องจากสมาชิกในสังคมต่างมีความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนวิถีจารีตศีลธรรมหรือแบบแผนการปฏิบัติที่แตกต่างกันไป อาจนำมาซึ่งความรุนแรง ความขัดแย้งเอาเปรียบกันตามความต้องการของบุคคลที่มีอยู่อย่างไม่จำกัด

ดังนั้น การจัดระเบียบสังคมจึงเกิดขึ้น เพื่อเป็นการสร้างกฎระเบียบบรรทัดฐาน สังคมเป็นกรอบแนวทางในการอยู่ร่วมกันอย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกันนำมาซึ่งความสงบสุขของสังคมโดยรวม

การจัดระเบียบสังคมคือ การกำหนดรูปแบบของพฤติกรรมและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและระหว่างกลุ่มซึ่งต้องอาศัยการวางบรรทัดฐานเพื่อให้สมาชิกในสังคมใช้เป็นแนวปฏิบัติโดยกำหนดสถานภาพและบทบาท และมีการควบคุมเพื่อให้สมาชิกของสังคมยึดถือปฏิบัติให้เกิดความสงบสุขและความสำเร็จในการอยู่ร่วมกัน

ดังนั้น บรรทัดฐานทางสังคม จึงประกอบด้วยคือ 1) วิถีประชา (Folkways) 2) จารีตหรือกฎศีลธรรม (Mores) และ 3) กฎหมาย รายละเอียดมีดังนี้

1) วิถีประชา (Folkways) เป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่มุ่งเน้นกำหนดแนวปฏิบัติสำหรับเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่ไม่ใช่ปัญหาสังคมที่รุนแรงและไม่ค่อยเข้มงวด ดังนั้น เมื่อบุคคลใดละเมิดฝ่าฝืนก็ไม่ได้รับโทษอย่างรุนแรง อาจเป็นเพียงห้ามปรามหรือบอกกล่าวให้รู้ว่าเป็น

สิ่งไม่เหมาะสม ไม่ควรทำ เช่น การพูดจากร้าวร้าวต่อผู้ใหญ่เป็นการแสดงมารยาทที่ไม่เคารพผู้ใหญ่ หรือการเห็นแก่ตัวชอบเอาเปรียบคนอื่นไม่ควรทำ หรือ การคบค้าสมาคมกลุ่มเพื่อนเกรงว่า สุมยาเสพติด ควรหลีกเลี่ยง เป็นต้น

2) จารีตหรือกฎศีลธรรม (Mores) เป็นแบบแผนความประพฤติที่กำหนดให้คนในสังคมประพฤติปฏิบัติอย่างเข้มงวด มีการควบคุมที่รุนแรงเพื่อป้องกันการฝ่าฝืน เป็นแนวทางให้คนในสังคมประพฤติปฏิบัติตามเพื่อความสุข ความดีงามในการอยู่ร่วมกัน ถ้าบุคคลใดละเมิดจารีตหรือศีลธรรมก็จะได้รับปฏิกริยาโต้ตอบจากสังคมอย่างรุนแรงกว่าวิถีประชา จะถูกสังคมตีตราว่าเป็นคนผิด คนชั่ว ซึ่งจารีตและกฎศีลธรรมของสังคมแต่ละสังคมจะถูกกำหนดขึ้นจากความคิด ความเชื่อ และค่านิยมของคนในสังคมร่วมกัน เช่น การสมรสระหว่างชายหญิงของสังคมชาวเขา จะต้องดำเนินการตามขั้นตอน ตั้งแต่ผู้ขอ หมั้น แต่งงาน ถ้าพากันหนีก็ถือว่าผิดจารีตประเพณี และจะถูกสังคมประณามเสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลของบรรพบุรุษ เป็นต้น

3) กฎหมาย (Laws) เป็นกฎเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติที่มีบทลงโทษอย่างเป็นทางการและมีมาตรการบังคับใช้อย่างเคร่งครัดมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับวิถีประชา จารีตและกฎศีลธรรม ทั้งนี้เนื่องจากสังคมมีความซับซ้อน และธรรมชาติของมนุษย์มีแนวโน้มที่จะกระทำ ความผิดหรือละเมิดบรรทัดฐานของสังคม ทำให้เกิดความขัดแย้งสับสนวุ่นวายในการอยู่ร่วมกันของบุคคลในสังคม จึงเป็นหน้าที่ของสังคมที่จะต้องตราบทบัญญัติกฎหมายที่เป็นลายอักษร เพื่อควบคุมสังคมให้มีความสงบเรียบร้อย ตลอดจนจัดเจ้าหน้าที่คอยควบคุมตรวจตราจับกุมผู้ละเมิดกฎหมายมาลงโทษตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

กล่าวโดยสรุปว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดคือ เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ดำรงชีวิตไม่สอดคล้องกับระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ตลอดจนไม่สอดคล้องกับความคาดหวังของสมาชิกในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมของบุคคลที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมโดยไม่คำนึงถึงวิถีประชา จารีตประเพณี หรือกฎศีลธรรม

โดยมีบุคคลจำนวนหนึ่งในทุกๆสังคมที่กระทำผิดโดยไม่ละอาย หรือเกรงกลัวต่อบาป เช่น ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับทางเพศ อาทิเช่น การข่มขืน พรากผู้เยาว์ การบังคับขู่เข็ญเพื่อการค้าประเวณี ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่น ปัญหาข่มขู่มีปิ่นรับจ้างฆ่าคน ปัญหาแก๊งรับจ้างทวงหนี้นอกกฎหมาย และปัญหาการพนันต่างๆ

ดังนั้น กฎหมายจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญสามารถนำมาใช้ในการป้องกันปราบปราม ยับยั้ง และหาทางแก้ไขปัญหาพฤติกรรมต่างๆของบุคคลเหล่านั้นในสังคมได้เป็นอย่างดี

2.1.1 ปัญหาอาชญากรรมค้ายาเสพติด

อาชญากรรมยาเสพติด คือการประกอบกิจการเพื่อดำเนินการค้ายาเสพติด เป็นอาชีพ ผู้ประกอบอาชญากรรมยาเสพติด ถือเป็นอาชญากรร้ายแรง เป็นบุคคลอันตรายต่อสังคม ประเทศชาติ โดยละเมิดฝ่าฝืนกฎเกณฑ์บรรทัดฐานของสังคม เป็นการกระทำที่เป็นอันตรายร้ายแรง ชาติต่อความสงบสุขของสังคมส่วนรวม

ผู้ที่ประกอบอาชญากรรมค้ายาเสพติด จึงเป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างหนึ่ง เป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากแนวประพฤติดของสังคมส่วนรวม ทำให้สังคมมองเห็นว่าเป็นพฤติกรรมชั่วร้ายและแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ออกไป เช่น รณรงค์ต่อต้านการค้ายาเสพติด เรียกร้องให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมีการใช้มาตรการเด็ดขาดจับกุมผู้ผลิต ผู้ค้า ผู้ขาย และผู้เสพให้หมดไปสังคม

ดังนั้น อาชญากรรมยาเสพติด คือ การกระทำที่เกี่ยวกับยาเสพติด โดยละเมิดฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งกฎหมายในขณะนั้นบัญญัติว่าเป็นความผิด และผู้กระทำต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ในปัจจุบันองค์กรอาชญากรรมค้ายาเสพติด จากการรายงานการประชุม หรือด้านการข่าวและการปราบปรามยาเสพติด สำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ภาค 1 ถึง ภาค 9 ปี 2558 พบว่าองค์กรอาชญากรรมยาเสพติดเป็นองค์กรใหญ่ที่ประกอบกิจการ ดำเนินการค้ายาเสพติดเป็นอาชีพ มีลักษณะการทำงานเป็นเครือข่ายอย่างเป็นระบบ มีการดำเนินการในรูปแบบเป็นขบวนการค้ายาเสพติดขนาดใหญ่ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย โดยผู้กระทำ ความผิดค้ายาเสพติดมีหลายระดับตั้งแต่ระดับบนสุดคือ กลุ่มผู้ผลิตยาเสพติด ส่วนระดับกลางคือ กลุ่มผู้นำเข้า ผู้ลำเลียงขนส่ง พ่อค้ารายใหญ่หรือรายสำคัญต่างๆ จนถึงระดับล่างคือ กลุ่มผู้ค้ารายเล็กหรือรายย่อยตลอดจนถึงผู้บริโภครวมถึงผู้เสพ

กล่าวคือ กลุ่มผู้ผลิตซึ่งเป็นระดับมันสมอง นักวางแผน และสั่งการ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชนกลุ่มน้อยที่ทรงอิทธิพลที่สุดในประเทศเพื่อนบ้านของไทยเรา ที่สร้างฐานที่มั่น และดำเนินการผลิตยาเสพติด เพื่อส่งออกไปจำหน่ายทั่วโลกเกี่ยวข้องกับแหล่งผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดของโลกในบริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำในประเทศเมียนมาร์

การดำเนินการค้ายาเสพติดของกลุ่มผู้ผลิตระดับชาติ ส่วนใหญ่มักจะดำเนินการเป็นขบวนการที่เป็นมืออาชีพ มีรูปแบบลักษณะเฉพาะพิเศษเป็น “องค์กรอาชญากรรมค้ายาเสพติด” มีการวางแผนและดำเนินธุรกิจผิดกฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์โดยวิธีการที่ผิดกฎหมาย

ประกอบไปด้วยกลุ่มบุคคลผู้ร่วมกระทำผิดจำนวนมากที่รวมตัวอย่างมีระบบ มีสายบังคับบัญชาที่แน่นอน มีกฎระเบียบข้อบังคับในการปฏิบัติตามคำสั่งที่ชัดเจน มีความ

ข้อสัดต่้องค์กรสูง มีการปกปิดความลับและสลับซับซ้อน มีการใช้กำลังและวิธีการที่รุนแรงในการปกครองบังคับบัญชาและป้องกันตนเองจากบุคคลภายนอก

มีอิทธิพลทางการเงินสูง บางกลุ่มมีนักการเมืองบางคนคอยหนุนหลังให้การช่วยเหลือ ทำให้การประกอบกิจการดำเนินงานเป็นไปอย่างสะดวก ราบรื่น คล่องตัวสูง ตัวอย่างอาชญากรรมองค์กรประเภทนี้ได้แก่ เครือข่ายค้ายาเสพติดกลุ่มขุนสำ กลุ่มว่าแดง กลุ่มพันโทยี่เซมูเซอแดง กลุ่มไทยใหญ่ กลุ่มม้ง หรือกลุ่มลีซอ และกลุ่มอื่นๆอีกหลายกลุ่มที่มีการเคลื่อนไหวอยู่ในประเทศไทย

โดยผู้นำหรือผู้บริหารระดับสูงสุดขององค์กรประเภทนี้ มักเรียกกันว่า “ราชายาเสพติดโลก/ราชาเฮโรอีน/ราชาผงขาว” หรือ “ราชายาบ้า” หรือ “พ่อเลี้ยง” หรือ “เจ้าพ่อ” หรือ “มาเฟีย” ซึ่งบุคคลเหล่านั้นล้วนเป็นระดับผู้นำมันสมองของกลุ่มคน มีบทบาทอิทธิพลสูงและมีกองกำลังติดอาวุธคอยคุ้มกันตนเองยากแก่การจับกุม

แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลการร้องเรียนของประชาชน ศูนย์เฝ้าระวังปัญหา ยาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส.ปี พ.ศ.2558 รายงานว่า ยังมีนักค้ายาเสพติดรายสำคัญระดับสูงของ องค์กรอาชญากรรมค้ายาเสพติด บางคนซึ่งรู้จักกันดีในสังคมชั้นสูง มีอาชีพที่ถูกกฎหมายบังหน้า แต่เบื้องหลังมีอาชีพเป็นนายทุนหุ้นส่วนในโรงงานผลิตยาเสพติด หรือผู้นำเข้ายาเสพติดรายใหญ่ จากโรงงานในประเทศเพื่อนบ้าน ยังคงเคลื่อนไหวอย่างลับๆอาศัยอยู่ในประเทศไทย

ส่วนกลุ่มผู้นำระดับกลาง คือ เป็นกลุ่มระดับมันสมองรองลงมา มีหน้าที่สั่งการ ควบคุมการค้าเลี้ยงยาเสพติดเข้าไทยในลักษณะกองคาราวานหรือกำลังกองทัพมด โดยว่าจ้างให้กลุ่มชาวเขาเผ่าต่างๆทำหน้าที่ลำเลียงยาเสพติดเข้าชายแดนไทยภาคเหนือ โดยกลุ่มชาวเขาเหล่านั้นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มผู้ผลิตในประเทศเพื่อนบ้าน

ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสูง ถือเป็นเฟืองจักรที่สำคัญอีกกลไกหนึ่งในการนำ ยาเสพติดเข้าไทยคอยเป็นเครื่องมือหรือเป็นแขนขาให้กับนักค้ายารายใหญ่หรือรายสำคัญระดับประเทศ เพราะมีความชำนาญเส้นทางในพื้นที่ป่าเขา มีความคล่องตัวในการเดินป่า สามารถหลบหลีกการตรวจจับกุมของเจ้าหน้าที่รัฐที่เฝ้าระวังอยู่ตามแนวชายแดน และเครือข่ายของกลุ่ม ชาวเขาเหล่านี้ ยังมีเครือข่ายที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยอีกกลุ่มหนึ่ง จะเข้ามารับช่วงต่อในการจับจ้าง ขนยาเสพติดมีลักษณะเป็นทีมงานขน ประมาณ 5-10 คนจัดแบ่งหน้าที่กันทำงานในการลำเลียง ชุกซ่อนยาเสพติดระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศไทย

จากนั้นกลุ่มพ่อค้ายารายใหญ่ระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่นั้นๆ จะเข้ามารับช่วงทำ หน้าที่เก็บรักษาชุกซ่อนไว้ระหว่างรอจำหน่ายให้แก่ลูกค้ารายเล็กหรือรายย่อย เพื่อกระจายไป จำหน่ายให้แก่ลูกค้าในหลายๆ พื้นที่ต่อไป

จากนั้นกลุ่มผู้ค้าयरายเล็กหรือรายย่อย ซึ่งรับยาเสพติดมาจากกลุ่มเครือข่ายพ่อค้าयरายระดับกลางอีกทอดหนึ่ง ซึ่งลำเลียงยาเสพติดมาจากภาคเหนือ และนำไปจำหน่ายให้แก่ลูกค้ากลุ่มเล็กๆของตนที่เป็นผู้เสพทั่วไป

ดังนั้น กลุ่มพ่อค้าयरายเล็กหรือรายย่อยนั้น ถือเป็นกลไกที่สำคัญที่สุดในการทำหน้าที่ด้านการตลาดเพื่อขยายฐานลูกค้าหน้าใหม่ๆ โดยการเจาะกลุ่มเป้าหมายลูกค้ายาแทรกซึมเข้าไปสู่ในหมู่เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้ใช้แรงงานทั่วไป เป็นต้น

สุดท้ายผลที่ตามมาคือ กลุ่มพ่อค้าयरายเล็กรายน้อยเหล่านั้น จะถูกจับกุมเข้าไปอยู่ในเรือนจำมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มพ่อค้าयरายใหญ่ที่เป็นระดับกลางและระดับบนสุดของกลุ่มผู้ผลิต (สถิติการจับกุมคดียาเสพติดรายสำคัญสำนักยุทธศาสตร์ สำนักงาน ป.ป.ส. ปี 2558)

2.1.2 สาเหตุสำคัญที่ทำให้การปราบปรามยาเสพติดกระทำไม่ได้ยาก

เป็นเพราะว่าการก่ออาชญากรรมค้ายาเสพติดมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากอาชญากรรมประเภทอื่นๆ กล่าวคือ เป็นอาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหาย เป็นอาชญากรรมที่ทั้งสองฝ่ายมีความสมัครใจที่จะสนองความต้องการในสิ่งของ หรือ บริการที่ผิดกฎหมาย เนื่องจากอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดนั้นผู้กระทำและผู้รับผลกระทำ มีความสมัครใจที่จะร่วมประกอบอาชญากรรมขึ้น ผู้เสพมีความพึงพอใจที่จะซื้อยาเสพติดมาเสพเพื่อสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจ

ดังนั้น การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจึงแตกต่างไปจากอาชญากรรมอื่นๆ ที่มีผู้เสียหายมาร้องทุกข์กล่าวโทษ ซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญในการสืบสวนสอบสวน แต่เมื่อปราศจากผู้เสียหายย่อมสร้างความลำบากให้กับเจ้าหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

เนื่องจากผู้นำระดับสูงขององค์กรอาชญากรรมค้ายาเสพติดระดับชาติหรือระดับโลก บางคนอาจจะเป็นบุคคลที่รู้จักกันดีในสังคม มีความเป็นอยู่แบบสังคมชั้นสูง มีอาชีพที่ถูกกฎหมายบังหน้า แต่เบื้องหลังมีอาชีพเป็นนายทุนหุ้นส่วนผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้านหรือเป็นนายทุนใหญ่ผู้นำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยโดยตรงจากแหล่งผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้าน

โดยอาจจะมอบหมายอำนาจหน้าที่ด้านการดำเนินกิจการค้ายาเสพติดทั้งหมดให้แก่ตัวแทน “νομินี” ซึ่งอาจจะเป็นคนใกล้ชิดหรือลูกน้องมือคนสนิทที่ไว้วางใจได้ เป็นผู้ควบคุมดูแลเกี่ยวกับผลประโยชน์รายได้จากการค้ายาเสพติดทั้งหมด รวมทั้งมีหน้าที่ในการจัดหา

แรงงานคนขนยา กองกำลังคุ้มกันยา เส้นทางลำเลียงยา แหล่งที่เป็นจุดพักยาและเก็บรักษาซุกซ่อนยาเสพติดก่อนลำเลียงเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศ

รวมทั้งเก็บรวบรวมเงินจากลูกค้าและการนำเงินไปฟอกแปรสภาพในกิจการต่างๆ ส่งต่อไปให้นายทุนเจ้าของยาเสพติดเรื่อยๆ ส่งต่อกันเป็นทอดๆ จนถึงต้นตอคือผู้นำขบวนการค้ายาเสพติดระดับโลกที่เป็นเจ้าของฉายาว่า “ราชาผงขาว” หรือ “ราชายาบ้า” ซึ่งมีสถานะเป็นนายทุนใหญ่ในแหล่งผลิตยาเสพติด

โดยมีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน มีระบบตัดตอนข้อมูลความลับขององค์กร (จิตฐิตา ธิติธรรพฤกษ์, 2548 น. 48) เมื่อถูกตำรวจจับกุมก็จะมีทิมทนายความให้คำปรึกษาช่วยเหลือวิ่งเต้นคดีให้ มีการจัดสรรเงินส่วนหนึ่งไว้เป็นกองทุนกลางในการดูแลภรรยาบุตรและผู้ต้องขังเองในเรือนจำ โดยอาจมอบหมายหน้าที่ด้านการตลาดขยายฐานกลุ่มลูกค้าหน้าใหม่ๆ ให้กับเครือข่ายที่เป็นผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำทำหน้าที่เป็นผู้จัดหาลูกค้าทั้งไทยและชาวต่างประเทศมาติดต่อซื้อขายยาเสพติดกับกลุ่มเครือข่ายค้ายาเสพติดที่อยู่ภายนอกเรือนจำ โดยอาจได้รับส่วนแบ่งเป็นเงินหรือเป็นทรัพย์สินอย่างอื่น

เมื่อมีการทรยศหักหลังในวงการค้ายาเสพติดกันเองระหว่างกลุ่มเครือข่ายต่างๆ ก็จะทำให้เกิดธุรกิจต่อเนื่องขึ้นมาอีกวงจรหนึ่งที่มาสับสนุนธุรกิจค้ายาเสพติดให้สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้อย่างราบรื่นนั่นก็คือ ขบวนการรับจ้างฟอกเงินสกปรกที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด กลุ่มมือปืนรับจ้างฆ่า แก๊งรับจ้างติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดมีการไล่ล่า ฆ่าตัดตอนกันเอง เพื่อแย่งชิงผลประโยชน์มหาศาลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือเพื่อต้องการตัดตอนไม่ให้สาวไปถึงผู้บงการอยู่เบื้องหลังและป้องกันความลับของตนเองไม่ให้ถูกแพร่พรายไปถึงทางการหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น

2.1.3 ผลกระทบของผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

การค้ายาเสพติดส่งผลกระทบเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อสมาชิกในสังคมไทยทุกภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นตัวผู้เสพเอง ผู้ค้ายาเสพติดและครอบครัว ตลอดจนทั้งสังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ ซึ่งผลกระทบของผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนี้สามารถแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ที่สำคัญและน่าสนใจได้เป็น 4 กลุ่มด้วยกัน มีดังนี้

1) ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อผู้เสพ

บุคคลที่เสพยาเสพติด ถือว่าเป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อตัวผู้เสพเอง ซึ่งผลของฤทธิ์ยาเสพติดนั้นอาจจะทำให้ร่างกายและจิตใจของผู้เสพในหลายด้านด้วยกัน ได้แก่

(1) ด้านสุขภาพ มีอาการเซื่องซึม เหน้อลอย การระคายน้ำ เมื่ออาหาร สติสัมปชัญญะ ความรู้สึกนึกคิดไม่อยู่กับร่องกับรอยไม่สามารถควบคุมสภาพจิตใจตนเองได้ เมื่อ เสพอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอก็จะมีอาการติดยา ซึ่งจะส่งผลเสียต่อสุขภาพของผู้เสพโดยตรง ทำให้ ร่างกายชubbมอม ริมฝีปากแห้งหน้าซีด สีหน้าแววตาแสดงควมวิตกกังวลปรากฏออกมาชัดเจน อารมณ์แปรปรวน หงุดหงิด โมโหง่าย เกิดโรคแทรกซ้อน ความจำเสื่อม ความรู้สึกทางเพศเสื่อม โรคกระเพาะ โรคปอด และโรคหัวใจ และอาจเสียชีวิตได้

(2) ด้านบุคลิกภาพ มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปจากเดิม ขาดความมั่นใจ ไม่ สนใจเอาใจใส่ในหน้าที่การงาน ไม่สนใจดูแลครอบครัว ไม่คบค้าสมาคมกับใคร เกิดประสบอุบัติเหตุ ได้ง่าย ความนึกคิด ความจำเสื่อม การตัดสินใจเชื่องช้า ละทิ้งความดีทุกอย่างสิ้นเชิง เพราะผู้เสพยา เสพติดให้โทษ เมื่อนำตัวเองไปผูกพันกับยาเสพติดแล้วจิตใจจะมุ่นมั่นแสวงหาหาเสพติดอย่างเดียว เพราะถ้าขาดยาจะมีเกิดอาการถอนยา ทุกข์ทรมานคลื่นทุรนทุราย อาจนำไปสู่การก่อปัญหา อาชญากรรมต่างๆ ได้

(3) ด้านอิสรภาพ อาจถูกจับกุมนำไปบังคับบำบัดยาเสพติด หรือถูกกักขัง ในเรือนจำซึ่งกรณีการเสพยาเสพติดมีโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 3 ปี

2) ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อตนเองของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

(1) ทำให้เขาไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมในชุมชนที่เขาอาศัยอยู่
 (2) ทำให้เขาขาดโอกาสที่จะได้รับการพัฒนาศักยภาพต่างๆ และต้องใช้ ชีวิตอย่างหลบๆ ซ่อนๆ อยู่อย่างหวาดระแวง หาดความสงบสุขในใจแทบไม่ได้ และทำให้เขาไม่สามารถจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้

(3) ทำให้ถูกสังคมลงโทษ หรืออาจจะมีการทรยศหักหลัง ถูกไล่ล่า ฆ่า ตัดตอน จนต้องคืนกระเสือกกระสนหนีตายไปกบดานในที่ต่างๆ อย่างคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า จนแทบไม่มีแผ่นดินให้อยู่

(4) ทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตเป็นโรคจิต โรคประสาทนำไปสู่การ ฆ่าตัวตายได้

(5) ถ้าผู้ค้ายาเสพติดเป็นผู้นำครอบครัว การกระทำคามผิดไม่ว่าจะเป็น การผลิต นำเข้า ส่งออก หรือครอบครองเพื่อจำหน่ายเมื่อถูกจับกุมดำเนินคดีขึ้นสู่ศาลแล้ว ต้อง สูญเสียอิสรภาพอย่างสิ้นเชิง ต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากทุกข์ทรมานเหมือนตกนรกตายทั้งเป็น เวลานานๆ อาจถึง 10 ปี หรือ 25 ปี

(6) ทำให้เกิดปัญหาชีวิตครอบครัวแตกร้าง ไม่มีความสุข สมาชิกในครอบครัวขาดความอบอุ่น มีปมด้อย คบหาเพื่อนไม่ได้ มีวามเสพยาเสพติด หรือ มีวามมีเพศสัมพันธ์กันจนตั้งครรภในวัยเรียนจนเสียนาคได้

(7) เมื่อสมาชิกในครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และขาดผู้นำ หรือเสาหลักในครอบครัวที่จะหารายได้มาเลี้ยงดูจนเจือครอบครัว สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวที่เหลืออยู่ไม่มีใครมาอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูเอาใจใส่บุตรหลานอย่างใกล้ชิด ทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวดูห่างเหินเกิดความร้าวฉาน มีแนวโน้มที่จะทำให้สมาชิกในครอบครัวบางคนอาจจะถูกชักนำเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้ง่าย

(8) จุดจบของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดถึงที่สุดแล้ว อาจมีสภาพดูไม่สวย นำเสว้า ชีวิตสิ้น อาจจะไม่ม่แผ่นดินให้อยู่ ถ้าไม่ถูกฆ่าตัดตอน ก็ต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำ ถูกตัดสิทธิประหารชีวิต และถูกตรวจสอบอายัดหรือยึดทรัพย์สินทั้งหมดที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด

3) ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อสังคมของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

การค้ายาเสพติดอาจส่งผลกระทบต่อระบบโครงสร้างทางสังคมไทยโดยภาพรวมลึ้มครึ้นลงได้ เพราะการค้ายาเสพติดเป็นการบ่อนทำลายกรอบประเพณีวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมตามบรรทัดฐานของสังคมไทย ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมต่างๆ มากมาย เช่น ก่อให้เกิดอาชญากรรมมากขึ้น ทำให้ศีลธรรมและจริยธรรมของคนในสังคมเสื่อมลง ทำให้สังคมเกิดความอ่อนแอติดยาเสพติด สุขภาพทรุดโทรม เป็นการหากินบนความทุกข์ยากเสียงร้องไห้ของลูกเมียคนอื่น ด้วยการขายยาเสพติดให้แก่เด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา หรือประชาชนผู้ใช้แรงงานทั่วไป ทำให้ผู้ที่ตกเป็นทาสยาเสพติดต้องเสียนาคไปอย่างน่าเสียดาย

บางครั้งเมื่อเกิดอาการ “ติดยา” ไม่มีเงินซื้อยามาเสพเพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกายและจิตใจของตนแล้ว บางครั้งถึงแม้รู้ว่าไม่ดีผิดศีลธรรมหรือผิดกฎหมายถึงขั้นไปก่ออาชญากรรมจับปล้น ว่างราว ชิงทรัพย์ หรือข่มขืนกระทำเราหญิงอื่นไม่เว้นวัน ก็กระทำได้โดยง่าย เพราะขาดสติสัมปชัญญะไม่รู้ผิดชอบชั่วดี อันเป็นต้นเหตุที่เป็นบ่อเกิดของปัญหาสังคมต่างๆ นานาที่จะตามมาไม่รู้จักจบสิ้น กลายเป็นภาระให้กับสังคม ทำให้วิถีชีวิตของสังคมต้องเปลี่ยนแปลงไป มีความเดือดร้อนจากปัญหาการก่ออาชญากรรมรายวัน จนแทบจะหาความสุขสบายในใจไม่ได้เลย และจนเกิดปัญหาสุขภาพจิตรู้สึกเครียดถูกกดดัน ทำให้ชีวิตและทรัพย์สินรู้สึกกลัวไม่ปลอดภัย

4) ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อเศรษฐกิจ

การค้ายาเสพติดนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำลายโครงสร้างระบบเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากประชาชนที่อยู่ในวัยทำงานหลายคนต้องติดยาเสพติด สุขภาพทรุดโทรม

อ่อนแอ ไม่มีเรี่ยวแรงทำงาน ทำให้รัฐต้องสูญเสียกำลังคนที่อยู่ในวัยที่จะสร้างผลผลิตได้ เช่น ข้อมูลของของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในปี 2555 คนไทยติดยาเสพติดประมาณ 1,700,000 คน คนจำนวนนี้จะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศและเป็นภาระที่รัฐต้องดูแลรักษาอีกด้วย

และรัฐยังต้องสูญเสียทรัพยากรมนุษย์และเวลา ตลอดจนต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อนำมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามผู้ค้ายาเสพติด ตลอดจนการบำบัดรักษาฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดที่อีกมากมาย ตลอดทั้งรัฐยังต้องสูญเสียงบประมาณอย่างมากที่จะนำมาก่อสร้างสถานที่ต่างๆ เช่น สร้างเรือนจำใหม่สำหรับลงโทษกักขังผู้ที่กระทำผิด และรัฐยังจะต้องจ้างบุคลากรต่างๆ มาดูแลอีกด้วย

นอกจากนี้ผู้ที่ติดยาเสพติดยังมีความคิดความอ่านที่จะริเริ่มสร้างสรรค์นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ก็ด้อยประสิทธิภาพลง การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็ไม่สามารถแข่งขันบนเวทีโลกกับประเทศอื่นๆ ได้ ทำให้ระบบเศรษฐกิจของไทยอ่อนแอลง ขาดดุลการค้ากับต่างประเทศ เงินทุนสำรองระหว่างประเทศก็ลดลงไม่มั่นคง เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ เกิดปัญหาเงินเฟ้อ ประชาชนขาดรายได้ ไม่มีกำลังซื้อสินค้า ในที่สุดปัญหาการว่างงานก็จะตามมา ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่เป็นปัญหาหนึ่งในการชักนำสมาชิกในสังคมก้าวไปสู่การเป็นค้ายาเสพติดได้ในที่สุด

ดังนั้น จึงถือได้ว่าปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่บ่อนทำลายโครงสร้างระบบเศรษฐกิจของประเทศชาติสิ้นกรีนลงได้

5) ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อความมั่นคงของชาติ

ปัญหายาเสพติดนับเป็นปัญหาระดับโลกที่ทุกประเทศทั่วโลกให้ความสำคัญตระหนักตื่นรู้และตื่นกลัวถึงพิษภัยของยาเสพติด จนต้องร่วมมือกันในนามองค์การสหประชาชาติ (UN) ที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกของ UN เพื่อช่วยเหลือประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารกันในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง จังๆ โดยการสกัดกั้นเส้นทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญในลำเลียงสารตั้งต้นในการผลิตยาเสพติดทั้งนำเข้าหรือส่งออกนอกประเทศ รวมทั้งการติดตามจับกุมผู้ค้ายาเสพติดอย่างต่อเนื่อง

แต่สถานการณ์การค้ายาเสพติดและแนวโน้มของปัญหาที่ไม่มีทีท่าว่าจะลดน้อยถอยลง ยังคงแพร่ระบาดขยายขอบเขตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากพบว่าแหล่งผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดของโลกในปัจจุบันตั้งอยู่ในเขตอิทธิพลของชนกลุ่มน้อยกองกำลังว้าแดง และกลุ่มชนกลุ่มอื่นๆ ที่ตั้งฐานที่มั่นกระจายอยู่ตามแนวชายแดนประเทศไทยตั้งแต่เหนือจรดใต้ที่ติดต่อกับประเทศเมียนมาร์ โดยเฉพาะในบริเวณพื้นที่ “ดินแดงสามเหลี่ยมทองคำ” ตามแนวชายแดนรอยต่อระหว่าง 4 ประเทศได้แก่ ไทย เมียนมาร์ จีน และลาว

โดยใช้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางเส้นทางผ่านในการลำเลียงขนย้ายยาเสพติดจำนวนมากไปยังประเทศที่สามทั่วโลก ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ชาวโลกมองว่า ประเทศไทยไม่ให้ความร่วมมือในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอย่างจริงจัง ทำให้ประเทศไทยถูกทางการสหรัฐอเมริกาขึ้นบัญชีดำว่าเป็นแหล่งค้ายาเสพติดของโลก

เป็นปัญหาที่คนในชาติทุกคนต้องร่วมมือกันป้องกันและปราบปรามการค้ายาเสพติดอย่างชนิดชดชดรากรถถอน โคน โดยเฉพาะปัญหาการค้ายาบ้า ยาไอซ์ เฮโรอีนและฝิ่นที่กำลังแพร่ระบาดอย่างหนักในหมู่เยาวชนไทยอยู่ในปัจจุบันนี้

กล่าวสรุปได้ว่า ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาจสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อสมาชิกในสังคมไทยทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้สพเองที่ต้องเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรค ส่งผลร้ายต่อชีวิตร่างกายหรืออาจถูกจับกุมจนเสียอนาคต สำหรับผู้ค้ายาเองก็ต้องได้รับผลกระทบจากการกระทำที่เขาก่อไว้เอง เมื่อชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดมาถึงที่สุดแล้ว จวบจุไม่สวย อาจจะถูกฆ่าตัดตอนไม่มีแผ่นดินให้อยู่ ถูกจับเข้าคุกตันสินประหารชีวิตและยึดทรัพย์สินทั้งหมด ส่วนผู้ที่หนีรอดเงื้อมมือกฎหมายไปได้ก็ต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ หวาดระแวง ไม่มีความสุข กลายเป็นบุคคลอันตรายของสังคม ทำให้สังคมเกิดความแตกแยกระส่ำระสาย ส่งผลให้สังคมรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สร้างความเสียหายให้แก่ระบบเศรษฐกิจของประเทศนำไปสู่ความไม่มั่นคงขาดเสถียรภาพกระทบต่อความมั่นคงของชาติ สิ่งเหล่านี้ นับเป็นภัยคุกคามของชาติที่ไม่ใช่แค่ทำลายระบบ โครงสร้างสังคมวัฒนธรรมของประเทศเท่านั้น แต่ยังสามารถทำลายโครงสร้างระบบการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมทั้งระบบล้มครืนลงได้

2.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนนำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะขอเสนอแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลในสังคมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเงื่อนไขไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของกรณีศึกษา เพื่อนำข้อมูลได้มาไปตั้งคำถามต่อตอบปัญหาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ได้แก่ แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีการมีความสัมพันธ์กับคนต่างกลุ่ม การขาดระเบียบและภาวะไร้บรรทัดฐานของสังคม ทฤษฎีการควบคุมทางสังคม ทฤษฎีการตีตรา และแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต ผู้วิจัยจะขอเสนอเพื่อตอบคำถามปัญหาวิจัยดังต่อไปนี้

2.2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theories)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบี เอฟ สกินเนอร์ (B.F. Skinner อ่างในสม โทชน์ เอี่ยม สุภามิต, 2557, น. 6) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ซึ่งเขาได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ทฤษฎีของเขานี้ได้รับการยอมรับมากที่สุดอีกทฤษฎีหนึ่งในปัจจุบันนี้ ตามทฤษฎีของสกินเนอร์ เขามีความเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคล ไม่ว่าจะเป็น

พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบนก็ตาม ส่วนใหญ่แล้วเกิดจากการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมในครอบครัวหรือสังคมทั้งสิ้น

ทฤษฎีนี้ให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมในครอบครัว ชุมชน หรือสังคมเป็นอย่างมาก เขามีความเชื่อว่าวัฒนธรรม สังคมและสภาพแวดล้อมที่บุคคลอยู่นั้น เป็นตัวการที่สำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล โดยอาศัยกระบวนการเสริมแรง (Reinforcement) และการลงโทษ (Punishment)

สกินเนอร์เชื่อว่า พฤติกรรมใดก็ตามเมื่อกระทำแล้วได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมนั้นจะคงอยู่และมีการกระทำซ้ำเกิดขึ้นสม่ำเสมอ เช่น สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวได้ทดลองค้ายาเสพติดครั้งแรกแล้ว ไม่ถูกจับ ผลตอบแทนสูง ลงทุนน้อย ได้กำไรมาก สมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวยอมรับ ทำให้สมาชิกคนนั้นได้รับการเสริมแรง เกิดแรงจูงใจทางบวก มีความมั่นใจ และแสดงพฤติกรรมกระทำซ้ำเป็นครั้งที่สองที่สามตามมาสม่ำเสมออย่างต่อเนื่อง จนเกิดความเคยชินและสร้างวัฒนธรรมหรือค่านิยมใหม่ขึ้นมา ชักนำตนเองเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นเครือข่ายใหญ่โตขึ้นมาในที่สุด

แต่ในขณะที่เดียวกันถ้าพฤติกรรมใดก็ตามเมื่อกระทำแล้วได้รับการลงโทษ พฤติกรรมนั้นก็จะลดลง อาทิเช่น รัฐบาลดำเนินนโยบายเร่งปราบปรามกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดอย่างหนัก เถียบขาด จริงจัง ทำการจับกุมผู้ค้าผู้เสพอย่างเด็ดขาด ทำการวิสามัญฆาตกรรม ติดตามยึดทรัพย์สิน และนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษขั้นรุนแรงตามกฎหมายอย่างเที่ยงธรรมไม่เลือกปฏิบัติ เพื่อไม่ให้คนอื่นๆ เป็นเยี่ยงอย่าง ทำให้ผู้กระทำความผิดค้ายาเสพติดเกิดความเกรงกลัว ไม่กล้ากระทำความผิด ปัญหาคารพ่ระบาดของยาเสพติดในหมู่คนไทยลดลง

กล่าวสรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ สามารถอธิบายแนวโน้มของปัญหาการค้ายาเสพติดในครอบครัวของกรณีศึกษาได้ว่า บุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีโอกาสเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนชักนำสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้

นอกจากนี้ยังมีนักจิตวิทยาในกลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้อีกท่านหนึ่งคือ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2557, น. 6) ตามแนวคิดของแบนดูรานั้น เขาเชื่อว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนเรานั้น น่าจะเกิดจากการสังเกตหรือลอกเลียนแบบจากตัวแบบที่มีอิทธิพลในสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากตัวแบบที่กระทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนแล้วได้รับการเสริมแรง จะมีโอกาสได้รับการลอกเลียนแบบมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้นำท้องถิ่นบางคนมีพฤติกรรมค้ายาเสพติด ฐานะการเงินร่ำรวยผิดปกติ แต่คนในชุมชนนั้นๆ ให้การยอมรับนับถือคนมีเงิน โดยไม่สนใจว่าได้เงินมาจากไหน ถูกต้องหรือไม่ ทำให้บุคคลอื่นๆ ที่อาศัย

อยู่ในชุมชนนั้นเมื่อเห็นแล้วเกิดความคิดที่จะเรียนรู้และสร้างวัฒนธรรม ค่านิยมเลียนเอาอย่างจากคนต้นแบบที่ค้ายาเสพติดในชุมชนนั้น

กล่าวได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตหรือลอกเลียนแบบจากตัวแบบบุคคลในสภาพแวดล้อมในชุมชนของอัลเบิร์ต แบนดูรานัน สามารถอธิบายเพื่อให้เข้าใจถึงการก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของกรณีศึกษาในประเด็นเรื่องสภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้เป็นอย่างดี

2.2.2 ทฤษฎีการมีความสัมพันธ์กับคนต่างกลุ่ม (Differential Association Theory)

Theory)

ทฤษฎีการมีความสัมพันธ์กับคนต่างกลุ่มหรือทฤษฎีการคบหาสมาคม เป็นแนวคิดของ เอ็ดวิน สุธเทอร์แลนด์ (Edwin Sutherland อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภานิช, 2557, น. 10) นักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน ซึ่งเขามีความเชื่อว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นเกิดจากการเรียนรู้ โดยอาศัยการถ่ายทอดจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเช่น กลุ่มเพื่อนวัยทำงาน โดยสุทธเทอร์แลนด์ได้เสนอแนวคิดของเขาไว้ 9 ประการด้วยกัน ผู้วิจัยขอสรุปสาระสำคัญเพื่อให้เข้าใจถึงประสบการณ์และบทเรียนผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษา มีดังนี้

ตามแนวคิดของสุทธเทอร์แลนด์ เขามีความเชื่อว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนของผู้ค้ายาเสพติดนั้นเกิดจากการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อนที่คบค้าสมาคมกันบ่อยๆ เหมือนกับบุคคลเรียนรู้ที่จะเป็นหมอหรือวิศวกร การคบค้าสมาคมกับกลุ่มเพื่อนหรือบุคคลที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับการทำอาชีพสุจริตบังหน้ากันบ่อยๆ มีความถี่อย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลานานๆ นั้นย่อมเกิดการเรียนรู้ใจซึ่งกันและกัน และไว้วางใจกัน จนเกิดการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตซึ่งกันและกัน มีการเรียนรู้เทคนิควิธีการค้ายาเสพติด การลำเลียง การซุกซ่อน การเก็บรักษา และการจำหน่ายยาเสพติด รวมทั้งการสร้างเครือข่ายการฟอกเงินและการติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดของกลุ่มมือปืนรับจ้าง เป็นต้น

เมื่อศึกษาเรียนรู้สภาพเงื่อนไขของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดจากกลุ่มเพื่อนที่คบค้าสมาคมกันบ่อยๆ นั้นแล้ว เกิดการซั่งน้ำหนักส่วนได้เสียที่จะตามมาภายหลังจากการละเมิดกฎหมายแล้ว พอใจ คุ่มกับการเสี่ยง ก็จะเริ่มทดลองค้ายาเสพติดจำหน่ายให้แก่ลูกค้ารายแรกๆ ก่อน เมื่อทำครั้งแรกประสบความสำเร็จได้รับผลตอบแทนสูงกว่าอาชีพสุจริตที่เคยทำอยู่เดิมหลายเท่าตัว จนเกิดความคิดขำใจหวังรวยทางลัดไปสู่ความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับตนเอง และมีพฤติกรรมค้ายาเสพติดซ้ำๆ ต่อไปเรื่อย

กล่าวได้ว่า บุคคลที่มีความคิดจะประกอบอาชญากรรมยาเสพติด มักจะคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนวัยทำงานที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับอาชีพสุจริตบังหน้า ผ่านการ

สื่อสารปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันบ่อยๆ สม่่าเสมอ ต่อเนื่อง มีการเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตซึ่งกันและกัน มีเป้าหมายที่เหมือนกันคือ หวังรวยทางลัดด้วยการค้าเสพติดไปสู่ความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับตนเองและพวกพ้อง

2.2.3 การขาดระเบียบและภาวะไร้บรรทัดฐานของสังคม (Social

Disorganization and Anomie)

แนวคิดนี้อธิบายในแง่ของการจัดการระบบของสังคม โดยที่สังคมจะมีข้อตกลงเกี่ยวกับบรรทัดฐานและค่านิยมของสังคม ตลอดจนความผูกพันกันอย่างแน่นแฟ้นของสมาชิกในสังคม ถ้าสังคมดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน พฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะไม่ปรากฏ แต่เมื่อใดก็ตามที่การปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในสังคมไม่ได้เป็นไปในทิศทางที่กำหนด ก็จะเกิดความสับสนในด้านการควบคุมสัมพันธภาพการมีบรรทัดฐานร่วมกัน หรืออาจจะการทำลายระเบียบต่างๆ ของสังคมขึ้น ก็จะทำให้เกิดภาวะการขาดระเบียบและภาวะไร้บรรทัดของสังคม พฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะเกิดขึ้น ยิ่งเกิดการขาดระเบียบในกลุ่มคน ชุมชนหรือสังคมส่วนใหญ่มากขึ้นเท่าไร อัตราการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

ตัวอย่างของสังคมขาดระเบียบหรืออยู่ในภาวะไร้บรรทัดฐานของสังคม ชาวเขาเผ่าต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในชนบททุรกันดารห่างไกลความเจริญ ขาดการควบคุมดูแลจากอำนาจรัฐ การบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่รัฐไม่ทั่วถึง การบริหารงานราชการแผ่นดินของรัฐบาลไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ โดยเฉพาะชุมชนชาวเขาที่อยู่ห่างไกลในชนบท มีวิถีชีวิต จารีตประเพณี และบรรทัดฐานทางสังคมที่แตกต่างจากสังคมในเมืองมาก มีบรรทัดฐานและค่านิยมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะชนเผ่าหรือชาติพันธุ์ของตนเอง ชอบความเป็นอิสระ ไม่ชอบให้ใครมาบังคับ บูชาเทพเจ้า กูศผีเจ้าที่เจ้าป่าและผีบรรพบุรุษ ชอบล่าสัตว์ป่าเพื่อเป็นอาหาร มีอาชีพทำไร่เลื่อนลอย และไม่เคารพกฎหมายบ้านเมือง

ชุมชนชาวเขาส่วนใหญ่อยู่ในแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติดที่สำคัญของประเทศ ทำให้สังคมชาวเขาดังกล่าวนี้มักจะมีลักษณะของการขาดระเบียบ มีความขัดแย้งสูง ขาดความกลมเกลียวของเพื่อนบ้าน ครอบครัวแตกแยก ขาดการควบคุมที่เหมาะสม อีกทั้งมีการเคลื่อนย้ายของกลุ่มคนที่มีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่ตลอดเวลา

จากการที่สังคมชาวเขาดังกล่าวมีลักษณะที่ขาดระเบียบนี้เอง จึงเป็นเหตุผลที่จะตอบว่าทำไมอัตราการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนละเมิดกฎหมายค้ายาเสพติดและถูกจับดำเนินคดีขึ้นสู่ศาลเป็นสถิติความเพิ่มมากขึ้นทุกปี (ป.ป.ส.) ไม่ว่าจะเป็นการประกอบอาชญากรรม การที่เด็กกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มั่วสุมกันเสพยาเสพติดและมีเพศสัมพันธ์กัน ติดแอลกอฮอล์ ซึ่ง

พฤติกรรมดังกล่าวทำให้สุขภาพจิตเสื่อม ตลอดจนมีการค้าประเวณีอยู่มากมายในแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด

จากกรอบแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้นเนื่องจากการที่สังคมเกิดภาวะไร้บรรทัดฐานนั้น เมอร์ตัน (Merton, 1938, 1968 อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภชาติ, 2557, น. 12) ได้นำมาใช้ในการอธิบายถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมของชาวอเมริกัน พร้อมทั้งพัฒนาเป็นทฤษฎีใหม่เรียกว่า ทฤษฎีภาวะความตึงเครียด (Strain Theory) โดยที่เมอร์ตัน ได้ให้ความเห็นว่า สังคมอเมริกันเน้นความสำเร็จมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้าน “การเงิน” โดยไม่ได้ให้ความสนใจว่าวิธีการที่ได้มานั้นจะเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งบุคคลที่อยู่ในสถานภาพที่เหมาะสมกับโครงสร้างของสังคมก็จะมีหนทางมากมายที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ ในขณะที่คนที่อยู่ในสภาพไม่เหมาะสมก็จะมีหนทางที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ

ดังนั้น เป้าหมายของความสำเร็จรวมกับความไม่เท่าเทียมกันในการที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จในสังคม ก็จะทำให้เกิดการเบี่ยงเบนขึ้น ซึ่งเมอร์ตัน ได้แบ่งแยกถึงลักษณะของเบี่ยงเบนออกเป็น 4 ลักษณะใหญ่ๆ ด้วยกัน ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 แสดงถึงการปรับตัวของบุคคลในสังคม

	ด้านของการปรับตัว	เป้าหมายของวัฒนธรรม	วิถีทางของสังคม
	ผู้ทำตามสังคม	ยอมรับ	ปฏิเสธ
เบี่ยงเบน	ผู้เปลี่ยนแปลงวิถีทาง	ยอมรับ	ปฏิเสธ
	ผู้เคร่งครัดขนบธรรมเนียม	ปฏิเสธ	ยอมรับ
	ประเพณี	ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
	ผู้ถดถอย	ปฏิเสธของเดิม/ยอมรับ	ปฏิเสธของเดิม/ยอมรับ
	ผู้ขบถ	ของใหม่	ของใหม่

จากตารางที่ 2.2 จะเห็นได้ว่า เมอร์ตัน ได้แสดงให้เห็นว่าในแต่ละสังคมจะมีเป้าหมายของวัฒนธรรมและวิถีทางที่จะนำไปสู่เป้าหมายของสังคม ถ้าบุคคลยอมรับทั้งเป้าหมายและวิถีทางก็เท่ากับว่าบุคคลนั้นไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่เมื่อใดก็ตามที่บุคคลนั้นปฏิเสธอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ว่าจะเป็นเป้าหมายหรือวิถีทางของสังคมก็ตาม หรือปฏิเสธทั้งสองอย่าง ก็จัดได้ว่าบุคคลนั้นได้มี

พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งเมอร์ตันได้แบ่งลักษณะของบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกเป็น 4 ลักษณะด้วยกัน ดังนี้

1) ผู้เปลี่ยนแปลงวิถีทาง (Innovators) บุคคลเหล่านี้จะยอมรับเป้าหมายของวัฒนธรรมในเรื่องของการมุ่งหวังไปสู่ความสำเร็จ แต่ทว่าพวกเขาจะพยายามหาวิถีทางต่างๆ ที่แตกต่างไปจากวิถีทางของสังคม เพื่อที่จะนำพวกเขาไปสู่ความสำเร็จนั้น

พวกนี้ ได้แก่ พวกนักค้ายาเสพติด มือปืนรับจ้าง แก๊งรับจ้างทวงหนี้ค้ายาเสพติด แก๊งฟอกเงิน แก๊งค้าอาวุธสงคราม นักการเมืองที่ไม่ซื่อสัตย์ เป็นต้น คนเหล่านี้จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและเงินจำนวนมาก

2) ผู้เคร่งครัดขนบธรรมเนียมประเพณี (Ritualists) บุคคลเหล่านี้ก็ถือว่ามีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในลักษณะหนึ่ง เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ตระหนักดีว่าตนเองไม่สามารถจะประสบความสำเร็จได้สูงกว่าเท่าที่เป็นอยู่ พวกเขาจึงปฏิเสธความสำคัญของการทำรายได้จำนวนมาก แต่เนื่องจากคนเหล่านี้มักมีงานทำที่มั่นคงและมีรายได้สม่ำเสมอจากรัฐ

ดังนั้น คนเหล่านี้จึงปฏิเสธการเสี่ยงทุกอย่างที่จะทำให้ความมั่นคงทางการทำงานของเขามีปัญหาได้ ซึ่งบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่ทำงานในสถาบันของรัฐ พวกนี้จะเคร่งครัดกับระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆของรัฐ เพื่อที่เขาสามารถจะก้าวไปข้างหน้าได้

3) ผู้ถดถอย (Retreatists) คนกลุ่มนี้รู้ดีว่าตนเองไม่สามารถจะประสบความสำเร็จได้ตลอดจนขาดวิธีการที่จะทำให้ตนเองไปสู่ความสำเร็จ ปฏิเสธทั้งเป้าหมายของวัฒนธรรมตลอดจนวิถีทางของสังคม ทำให้คนเหล่านี้แยกตัวเองออกจากสังคมกลายเป็นพวกคิดยาเสพติด ติดแอลกอฮอล์ เร่ร่อนอยู่ตามข้างถนน

4) ผู้ขบถ (Rebels) พวกนี้จะปฏิเสธเป้าหมายของวัฒนธรรมโดยมองว่าเป้าหมายนั้นไม่เป็นธรรม พยายามสร้างเป้าหมายใหม่ขึ้นมา ตลอดจนไม่ยอมรับระเบียบและวิธีการต่างๆ ของสังคม แล้วสร้างระเบียบขึ้นมาใหม่เพื่อที่ว่าพวกเขาจะสามารถยอมรับได้ บุคคลกลุ่มเหล่านี้คือ พวกนักปฏิวัติรัฐประหารยึดอำนาจ

กล่าวสรุปได้ว่า พวกที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนค้ายาเสพติด อยู่ในกลุ่มผู้เปลี่ยนแปลงวิถีทาง (Innovators) คือพวกเขาจะยอมรับเป้าหมายของวัฒนธรรม เพื่อมุ่งหวังไปสู่ความสำเร็จความมั่งคั่งร่ำรวย โดยพวกเขาเหล่านั้นจะพยายามหาวิถีทางต่างๆ ที่แตกต่างไปจากวิถีทางของสังคมปกติทั่วไป เพื่อที่จะนำพวกเขาไปสู่ความสำเร็จนั้น โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อชีวิตและความเสียหายที่จะตามมาภายหลังละเมิดกฎหมาย

2.2.4 ทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory)

ทฤษฎีการควบคุมทางสังคมหรือ ทฤษฎีการยับยั้ง (Containment Theory) พัฒนามาจากวอลเตอร์ เล็คเลส (Walter Reckless, 1961 อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภากิจ, 2557, น. 13) เป็นนักสังคมวิทยาและอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน เขามีความเชื่อว่าสิ่งที่จะยับยั้งการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนเรานั้นมาจากการควบคุมสองแหล่งด้วยกัน ได้แก่ การควบคุมจากภายใน (Inner Control) หรือการควบคุมตนเอง (Self-Control) และการควบคุมภายนอก (Outer Control)

กล่าวคือการควบคุมจากภายใน (Inner Control) เป็นการควบคุมตนเอง (Self-Control) เกี่ยวกับความรู้สึกข้างในจิตใจตัวเองที่แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา เนื่องจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม หรือความเชื่อในศาสนาที่สังคมชาวเขา นับถือ ซึ่งตามบรรทัดฐานทางสังคมชาวเขา การค้ายาเสพติด ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนละเมิดศีลธรรมอันดีและทำลายบรรทัดฐานทางสังคมชนเผ่าที่กำหนดขึ้นไว้ ทำให้สังคมในชุมชนชาวเขาไม่ยอมรับผู้ที่ค้ายาเสพติดและถูกลงโทษด้วยการว่ากล่าวตักเตือนร้ายแรง ไม่คบค้าสมาคมด้วย

แต่ถ้าการควบคุมภายในตนเองลดลง หรือหย่อนยานลง ไม่สามารถยับยั้งพฤติกรรมเบี่ยงเบนของตนเองได้ ยังฝ่าฝืนกฎหมายลักลอบค้ายาเสพติดอยู่ ก็จำเป็นต้องใช้การควบคุมภายนอก (Outer Control) โดย ตำรวจและศาล ซึ่งเป็นการควบคุมโดยกฎหมายหรือกฎระเบียบในสังคมดำเนินการจัดการกับบุคคลที่ฝ่าฝืนกฎหมายด้วยการปราบปรามจับกุมผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมและกักขังไว้ในเรือนจำ

แต่อย่างไรก็ตามแนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าวมาข้างต้นนั้น ตามทฤษฎีของ เล็คเลส เขามีความเชื่อว่า การแก้ปัญหาต้องแก้ที่ “ใจ” นั่นก็คือ ความรักความผูกพันภายในครอบครัวและเพื่อน ถ้าสายใยแห่งความรักความผูกพันระหว่างสมาชิกภายในครอบครัวและเพื่อนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นและเป็นไปในทิศทางบวก โอกาสที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็จะลดลงน้อยกว่าบุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่แตกแยกและขาดเพื่อน

จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า ถ้าสายใยความผูกพันระหว่างบุคคลในครอบครัวกับสังคมอ่อนแอลงเมื่อไร ก็จะเพิ่มโอกาสให้บุคคลนั้นมีอิสรภาพในการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนชักนำตนเองเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้ง่ายและต่อต้านบรรทัดฐานของสังคมมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ตนเองได้ผลประโยชน์ตามที่ตนเองต้องการ ดังนั้น ถ้าต้องการจะยับยั้งพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็สามารถทำได้โดยการสร้างสายใยความผูกพันระหว่างบุคคลในครอบครัวกับสังคมให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น ปัญหาเสพติดในสังคมก็จะลดลงได้

2.2.5 จิตวิเคราะห์ (Theory of Psychoanalysis)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856–1939 อ้างใน สุพจน์ สุโรจน์, 2556, น.90) ตามทฤษฎีของฟรอยด์ บุคลิกภาพของมนุษย์ มีโครงสร้างบุคลิกภาพ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบที่สำคัญได้แก่ อิด (id) อีโก (ego) และซูเปอร์อีโก (super ego) เด็กแรกเกิดจะมีพลังคิดตัวมาที่เรียกว่า สัญชาตญาณและความต้องการต่างๆ รวมเรียกว่า id และ ณ จุดนี้เด็กทารกก็พร้อมที่จะกระทำต่างๆ เพื่อแสวงหาความสุข เพื่อเป็นการผ่อนคลายพลังทางสัญชาตญาณหรือความตึงเครียดทุกโอกาสที่เกิดขึ้น

หลังจากนั้นไม่นาน อีโก (ego) ก็เริ่มพัฒนาขึ้น เด็กทารกเริ่มต้องการความรู้เกี่ยวกับตนเอง และเริ่มปรับตัวเข้ากับสัญชาตญาณเพื่อแสวงหาความจริง โดย ego จะเป็นตัวกลางคอยประสานงานและทำหน้าที่ควบคุมการเจริญเติบโตความต้องการของ id .ให้เกิดความสมดุลอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง

ส่วนของ super ego ซึ่งพัฒนามาจาก ego โดย super ego ก็คล้ายกับเป็นตัวแทนควบคุมบรรทัดฐานทางความประพฤติของสังคม ซึ่งทารกจะต้องยอมรับเอาไปเป็นของตนเอง super ego ทำหน้าที่ควบคุมดูแลบุคคลที่เป็นเจ้าของบุคลิกภาพ โดยวางข้อบังคับ และลงโทษเมื่อฝ่าฝืนกฎข้อบังคับ

ดังนั้น ถ้าบุคคลใดมีองค์ประกอบของบุคลิกภาพทั้ง 3 อัน สมดุลกัน บุคคลนั้นจะไม่ประพฤติเบี่ยงเบนก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด แต่ถ้าไม่สมดุลกันความประพฤติเบี่ยงเบนก็จะเกิดขึ้น มีความก้าวร้าว ขาดจิตสำนึกยับยั้งชั่งใจ อาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรมร้ายแรง ขัดขืนการจับกุม จนนำไปสู่การถูกวิสามัญฆาตกรรม หรือถูกจับเข้าไปอยู่ในเรือนจำก็ได้

2.2.6 ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow)

ความต้องการของมนุษย์ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาตามหลักจิตวิทยานั้น ทฤษฎีลำดับความต้องการ (Maslow Hierarchy of Needs) ของอับราฮัม แฮโรลด์ มาสโลว์ (Abraham Harold Maslow อ้างในอารียา มหาวรรณ, 2557, น. 17-18) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ได้รับการยอมรับและนำมาใช้อย่างกว้างขวางในทางเศรษฐศาสตร์สมัยใหม่ โดยจัดแบ่งลำดับการตอบสนองความต้องการของมนุษย์ พอสรุปความได้ดังนี้

ความต้องการของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองระดับขั้นต่ำแล้ว ก็จะเกิดความต้องการตอบสนองในสิ่งใหม่ๆที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองในลำดับที่สูงขึ้นไปอีกตามทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ตามแนวคิดทฤษฎีมาสโลว์ (Maslow Theory) ซึ่งมี 5 ขั้นขอสรุปในภาพรวมได้ดังนี้

กล่าวคือความต้องการขั้นพื้นฐานทางกายภาพ (Physiological/Physical Basic Needs) ของผู้ค้ายาเสพติด นอกจากเรื่องปัจจัยสี่ อาทิเช่น น้ำ อากาศ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน และเซ็กซ์แล้ว ความต้องการของผู้ค้ายาเสพติดยังต้องการที่มากกว่านั้นนั่นก็คืออยากมีฐานะการเงินร่ำรวย มีเงินใช้จ่ายเหลือเพื่อ อยากมีบ้านหรูๆ ซื้รถยนต์ราคาแพง เป็นต้น เพื่อให้ได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ใจต้องการ จึงต้องพยายามหาทุกวิธีการให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้นมาตอบสนองความต้องการ เช่น ค้ายาเสพติดให้มากขึ้นเรื่อยๆ รับจ้างล่าเสี่ยงขนยาเสพติดจำนวนมากขึ้น เพราะอาชีพเหล่านี้สามารถทำรายได้มหาศาลแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง

เมื่อความต้องการขั้นพื้นฐานได้รับการตอบสนองแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือพวกเขาต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety and Security Needs) ในชีวิตและทรัพย์สินที่พวกเขาหามาได้จากการค้ายาเสพติดไม่ให้ถูกยึดทรัพย์สินหรือถูกวิสามัญฆาตกรรม หรือถูกจับกุม

ถ้าชีวิตและทรัพย์สินของผู้ที่ประกอบอาชีพค้ายาเสพติดนั้น รู้สึกว่ามีความปลอดภัยและมั่นคงในระดับหนึ่งแล้ว พวกเขาก็เกิดความต้องการในระดับที่สูงขึ้นไปอีก คือต้องการการยอมรับจากคนในชุมชนหรือสังคม(Love /Belonging or Socail Needs) เพื่อให้คนในชุมชนนั้นยอมรับในความสามารถและความร่ำรวยของตนเอง และต้องการให้คนในชุมชนหรือบุคคลอื่นยกย่องนับถือเห็นคุณค่าในตัวเขา (Esteem and Status Needs) และต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization and Fulfillment Needs) ซึ่งเป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์

2.2.7 ทฤษฎีการตีตรา (Labeling Theory)

ทฤษฎีการตีตรา แนวคิดนี้เกิดขึ้นในช่วงปี 1950 จากผลงานของเอ็ดวิน เล็มเมิท (Edwin Lemert อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภานิต, 2557, น.13) ที่ชี้ให้เห็นว่าคนเราทุกคนก็เคยละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคม แต่ไม่จัดว่าเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจนกว่าพฤติกรรมที่ละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นจะถูกกำหนดหรือตีตราโดยบุคคลในสังคมนั้นว่าเบี่ยงเบน

ดังนั้น การที่บุคคลใดก็ตามถูกตีตราว่ามีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแล้ว จะมีผลกระทบตามมาต่อบุคคลนั้นในการเข้าสังคมทันที นั่นคือภาพพจน์ของเขาในสังคมจะแปรเปลี่ยนไป สถานภาพของเขาจะแตกต่างจากสถานภาพที่เขาคิดเขาเป็นอยู่ บุคคลในสังคมจะสนองตอบกับเขาในลักษณะที่เขาถูกตีตรา หากได้มองตามลักษณะเดิมที่เขาเป็นอยู่ไม่ อย่างเช่นคนที่ถูกตีตราว่า “นักโทษหรือขี้คุก” คนที่อยู่ใกล้ซัดก็จะแสดงออกไปในลักษณะหนึ่งที่แตกต่างกันจากการแสดงออกก่อนที่จะมีการตีตรา

การกระทำบางอย่างของบุคคลแม้จะเขากระทำเพียงครั้งเดียวก็เพียงพอต่อการถูกตีตรา เช่น การทำอาชญากรรมค้ายาเสพติดเพียงครั้งเดียว ก็จะถูกตีตราว่าเป็นอาชญากรไป

เสียแล้ว และตรานี้จะติดกับบุคคลนั้นตลอดไป พร้อมทั้งมีแนวโน้มจะส่งผลทำให้บุคคลนั้นกระทำพฤติกรรมที่ถูกตีตราเพิ่มมากขึ้นอีกในอนาคต

อาทิเช่น ผู้ที่เคยถูกจับกล่าวหาว่าค้ายาเสพติดก็จะถูกตีตราว่าเป็นอาชญากร ค้ายาเสพติด เมื่อปล่อยตัวพ้นโทษออกไปอยู่กับครอบครัวและสังคมในชุมชนแล้ว ก็ยังถูกติดตาม ฝ้าคูพฤติกรรมจากเจ้าหน้าที่รัฐอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากในชุมชนนั้นมีการลักลอบจำหน่ายยาเสพติด ผู้เคยเป็นอดีตนักโทษคดียาเสพติดคนนั้นก็จะถูกเพ่งเล็งกลายเป็นบุคคลผู้ต้องสงสัยของตำรวจไปทันที เพราะตำรวจมีข้อสมมติฐานว่า บุคคลที่เคยก่อคดีอย่างหนึ่งแล้ว อาจจะก่อคดีในลักษณะซ้ำๆ ก็ได้ อีก เนื่องจากเขาได้แสดงตนว่าเป็นบุคคลที่ไม่เคารพกฎหมายแล้ว

ดังนั้น การที่บุคคลกระทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพียงครั้งเดียว แล้วตีตราว่า “จี้คุก” หรือคนไม่ดี ไม่สมควรให้โอกาสแก่บุคคลนั้นได้กลับตัวกลับใจ อาจจะเป็นสัญญาณบ่งชี้ถึงภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับสังคมได้ เพราะจะเป็นการซ้ำเติมและกดดันให้บุคคลผู้ที่ไม่มียืนในสังคมนั้น หวนกลับเข้าไปสู่วังวนค้ำมือเข้าสู่วงจรยาเสพติดอีกครั้งหนึ่ง กลายเป็นปัญหาเป็นภาระให้กับสังคมและรัฐบาลในการจัดสรรงบประมาณมาเลี้ยงดูแลนักโทษและเกิดปัญหานักโทษล้นคุก อย่างเช่นในปัจจุบันนี้ เป็นต้น

2.3 แนวคิดและ ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

การที่ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตนั้น เพื่อต้องการให้ผู้ที่ต้องการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ได้เข้าถึงประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของกรณีศึกษา ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวางอย่างลึกซึ้งที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้า และนิตยาพิษนักโทษประหารชีวิตให้สนใจตายตามคำสั่งของศาลและเป็นการตายโดยผิดธรรมชาติ โดยผู้วิจัยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

กล่าวโดยสรุปแนวคิดทฤษฎีการลงโทษมีวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับที่มาแห่งปรัชญาการลงโทษ กล่าวคือ การลงโทษไม่ว่าจะเป็นทิศทางใดย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสถานะแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ เชื้อชาติและค่านิยมในสมัยนั้นๆ (ณัฐ สุทธิโยธิน, 2553 อ้างใน วิไลวรรณ บุญลอย, 2554, น. 10) จะเห็นว่าวิธีการลงโทษที่ถือปฏิบัติอย่างรุนแรงในสังคมหนึ่งอาจไม่เป็นที่ยอมรับในอีกสังคมหนึ่ง เป็นต้น

2.3.1 ทฤษฎีว่าด้วยหลักความผูกพันทางวัฒนธรรม (Cultural Consistency

Theory)

การลงโทษต่อผู้กระทำผิดจะมีลักษณะอย่างใดนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเป็นสำคัญ เช่น การลงโทษประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ การยิงเป้า และการนิตยาพิษหรือสารพิษ หรือวิธีการทรมานทารุณ โหดร้ายต่างๆ ในอดีตถือเป็น

เรื่องปกติ แต่ในปัจจุบันกลับเห็นว่าวิธีการลงโทษดังกล่าวถือว่าเป็นการกระทำที่ไร้มนุษยธรรม ละเมิดสิทธิมนุษยชนและแนวปรัชญาการลงโทษในระบบก้าวหน้าอีกด้วย

2.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิต

การลงโทษประหารชีวิต ฝ่ายที่เห็นด้วยก็มีเบ็คคาเรีย ซึ่งผู้ที่ให้กำเนิดทฤษฎี การลงโทษเพื่อป้องกันสังคมที่เรียกว่า “ทฤษฎีการข่มขู่ยับยั้ง” (Deterrence Theory) โดยเขาเห็นว่าการลงโทษควรมีไว้เพื่อป้องกันสังคม โดยการข่มขู่ยับยั้งผู้ที่คิดจะกระทำผิดให้เกรงกลัว การข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) แบ่งออกเป็น การข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิดซ้ำ และการข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อเป็นตัวอย่างแก่บุคคลอื่นในสังคมทั่วไปให้เห็นโทษของการกระทำผิด เพื่อจะได้ยับยั้งไม่กระทำผิดเพราะเกรงกลัวโทษ

โทษประหารชีวิต คือ โทษสูงสุดสำหรับลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด “ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิตให้ดำเนินการประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า (อดีต) หรือนิรโทษกรรมให้ตาย” ซึ่งโทษทางอาญาที่ใช้ลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นจะพิจารณาจากการกระทำที่หนักเบาของผู้กระทำผิด

โทษ ถือว่าเป็นมาตรการบังคับในทางอาญาอย่างหนึ่ง โทษถูกกำหนดขึ้นโดยผู้มีอำนาจในการลงโทษและทำให้ได้รับผลร้าย ในทางกฎหมายอาญานั้นเนื้อความของกฎหมายจะกำหนดว่าอะไรบ้างเป็นโทษ และรัฐเท่านั้นที่จะเป็นผู้ลงโทษตามกฎหมาย และต้องเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ตามกฎหมายไทยมีกำหนดโทษไว้ในมาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติไว้ 5 ประการ (คณิต ณ นคร, 2543 อ้างในวิไลวรรณ บุญลอย, 2554, น. 11)

มาตรา 18 โทษสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้

- (1) ประหารชีวิต
- (2) จำคุก
- (3) กักขัง
- (4) ปรับ
- (5) ริบทรัพย์สิน

การลงโทษด้วยวิธีอย่างหนึ่งอย่างใดนั้นย่อมแตกต่างกันไป โทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดร้ายแรงที่สุดคือ ประหารชีวิต และโทษที่เบาที่สุดคือ ริบทรัพย์สิน การลงโทษผู้กระทำผิด โดยมีสาเหตุเนื่องมาจากบุคคลนั้นได้กระทำความผิดตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่เกิดการกระทำความผิดขึ้นและได้กำหนดไว้

คำว่า “ประหารชีวิต” หมายความว่า การลงโทษฆ่า โทษทางอาญาขั้นสูงสุดที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ ตามกฎหมายอาญา การลงโทษประหารชีวิตบัญญัติไว้ในมาตรา 19 กล่าวคือ

“มาตรา 19 ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย”

การประหารชีวิตยังคงมีใช้อยู่ในหลายประเทศทั่วโลก และมีวิธีการประหารชีวิตในรูปแบบต่างๆที่แตกต่างกัน เช่น การยิงเป้าแขวนคอ ขวางด้วยก้อนหิน ฉีดสารเคมี ตัดศีรษะ นั่งเก้าอี้ไฟฟ้า ตรึงกางเขน รมแก๊สพิษและอื่นๆ

สำหรับการประหารชีวิตผู้กระทำความผิดในประเทศไทย ไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าเริ่มแต่ยุคสมัยใด พบหลักฐานในสมัยอยุธยาลงมาคือ ในสมัยสมเด็จพระราชาธิบดีที่ 2 พ.ศ. 1978 และต่อมาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงในปี 2488 การลงโทษประหารชีวิตเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและมีปฏิบัติไปทั่วโลก จนกระทั่งถึงปีพ.ศ. 2532 ประเทศต่างๆ มากกว่า 70 ประเทศได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตในทางกฎหมายหรือในทางปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกันยังมีอีกกว่า 100 ประเทศที่ยังคงมีโทษประหารชีวิตอยู่

สำหรับประเทศไทย การยกเลิกโทษประหารชีวิต เป็นเรื่องที่มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมาช้านาน เพราะโดยส่วนใหญ่เห็นว่า การยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทยเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก เนื่องจากสังคมไทยยังโอรธเคืองผู้กระทำความผิดอยู่ จึงเป็นการยากที่จะยกเลิกโทษประหารชีวิตในประเทศไทย

การลงโทษประหารชีวิตเป็นโทษที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่ง เป็นโทษตามกฎหมายอาญาที่รุนแรงที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายของการลงโทษประหารชีวิตที่พอสรุปกว้างๆ อยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ

- 1) เพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน
- 2) เพื่อให้เกิดความหวาดหวั่นและไม่กล้ากระทำความผิด และ
- 3) เพื่อเป็นการป้องกันสังคมและเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกไปจากสังคมอย่างถาวร

3.3.3 วิธีการลงโทษประหารชีวิต

ในอดีตนั้นมนุษย์ได้พยายามแสวงหาวิธีประหารชีวิตที่คิดว่าเหมาะสมและมีความรุนแรงเพียงพอที่จะยับยั้งอาชญากรรมได้ และวิธีการที่ใช้ค่อนข้างจะทารุณโหดร้ายผิดมนุษย์ และเมื่อกาลเวลาผ่านไปการประหารชีวิตที่มีลักษณะทารุณก็เปลี่ยนไปในทางที่มีมนุษยธรรมมากขึ้น การประหารชีวิตโดยทั่วไปจะดำเนินการในเชิงปกปิดอนุญาตให้เฉพาะ

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่จะเข้าไปรับทราบการตาย วิธีการประหารชีวิต (วิไลวรรณ บุญลอย, 2554 น. 29-33) มีวิธีการต่างๆ 7 วิธีคือวิธีการยิงเป้า การแขวนคอ การขว้างปาก้อนหิน การตัดศีรษะ การรมด้วยแก๊ส การนั่งด้วยเก้าอี้ไฟฟ้า และการฉีดสารพิษหรือยาพิษ เป็นต้น

แต่ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลักกำแพงสูงของกรณีศึกษาที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับกรณีนี้เพียงสองวิธีเท่านั้น ดังนี้

1) การยิงเป้า (Firing Squad) ประหารชีวิต โดยใช้ปืนยิงผู้กระทำความผิดให้ถึงแก่ความตาย เป็นวิธีการประหารชีวิตที่นิยมมากที่สุด พบว่าใช้อยู่ในประเทศต่างๆ มากกว่า 50 ประเทศขั้นตอนการประหารชีวิตในแต่ละประเทศจะแตกต่างกัน ในประเทศจีนจะให้นักโทษคุกเข้าแล้วใช้ปืนบริเวณศีรษะด้านหลัง สำหรับในประเทศไทย นักโทษที่ถูกประหารชีวิตจะถูกมัดติดกับหลักประหารฯ ในท่าครึ่งนั่งครึ่งยืน และให้เจ้าหน้าที่เพชฌฆาต 1 คนต่อนักโทษประหารฯ 1 คน ส่วนปืนจะตั้งอยู่บนแท่นปืนและยิงทางด้านหลังบริเวณหัวใจ

2) การฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกาย (Lethal Injection) เป็นวิธีการประหารชีวิตที่เชื่อกันว่ามีคามรุนแรงน้อยที่สุด ผู้ถูกประหารจะไม่ทรมานเป็นวิธีการประหารชีวิตที่มีมนุษยธรรม ปัจจุบันประเทศที่ใช้วิธีการนี้ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ฟิลิปปินส์ จีน ไต้หวัน และไทย สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่มีมีการประหารชีวิตโดยการฉีดยา ทั้งนี้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าการประหารชีวิตโดยการใช้เก้าอี้ไฟฟ้าผู้ถูกประหารมีอาการไหม้เกรียมและไม่ตายในทันทีทันใด ในขณะที่การประหารชีวิตด้วยแก๊สพิษผู้ถูกประหารก็มีอาการบวมเขียวของหน้าตาและตายอย่างทรมาน ปัจจุบันประเทศในทวีปยุโรปได้ยกเลิกโทษประหารชีวิตไปหมดแล้ว

การประหารชีวิตโดยการฉีดสารพิษ จะเป็นการฉีดสารเคมีเข้าสู่เส้นเลือด ในขณะที่นักโทษถูกมัดตรึงทั้งมือ ทั้งเท้าและลำตัวบนเตียงประหาร โดยมีผ้าคลุมตัวรวมทั้งมีเครื่องมือทางการแพทย์สำหรับตรวจวัดการเต้นของหัวใจสำหรับวิธีการฉีดสารเคมีเข้าสู่ร่างกายนั้น จะใช้ตัวยา 3 ชนิด คือ

เริ่มแรกจะฉีดสาร Sodium Pentothal เข้าไปเพื่อให้นักโทษหมดสติและหลับลึกก่อน

เข็มที่สองปล่อยสาร Pancuronium bromide เพื่อให้กล้ามเนื้อผ่อนคลายทำให้ปอดและกระบังลมหยุดทำงาน

และเข็มที่สามปล่อยสาร Potassium chloride เพื่อให้หัวใจหยุดสูบฉีดโลหิตและเสียชีวิตทันที รวมให้เวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนนี้ประมาณ 20-30 นาที แต่การประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษเข้าสู่ร่างกายนี้อาจทำให้อวัยวะภายในของนักโทษประหารเสียหาย หรือ

หากปล่อยสารเคมีน้อยเกินไปอาจทำให้นักโทษไม่ตายในทันที และบางครั้งอาจมีปัญหาระหว่างการพิสูจน์การตายว่าบุคคลดังกล่าวเสียชีวิตแล้วหรือยัง เพราะสภาพศพดูเหมือนคนนอนหลับ และเรื่องจริยธรรมทางการแพทย์ซึ่งมีหน้าที่รักษาชีวิต แต่ต้องมีส่วนร่วมในการทำให้นักโทษประหารชีวิตด้วย

2.3.4 กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทย

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยนั้น มีจุดมุ่งหมายที่จะดำเนินคดีกับบุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (วิสารพันธะ, 2556, น. 5) โดยเริ่มต้นจากตำรวจเป็นผู้รับผิดชอบในการรวบรวมพยานหลักฐาน จับกุมและสอบสวนผู้ต้องสงสัยว่าได้กระทำความผิด ลำดับต่อมา พนักงานอัยการจะพิจารณาพยานหลักฐานที่ตำรวจรวบรวมมานั้น และวินิจฉัยว่าควรฟ้องผู้ต้องหาหรือไม่ ขณะเดียวกันผู้ต้องหา ก็อาจมีทนายรับผิดชอบในเตรียมต่อสู้คดี ในชั้นพิจารณา ศาลหรือผู้พิพากษาจะทำหน้าที่เป็นคนกลางรักษากฎหมาย เพื่อให้พนักงานอัยการและทนายปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับ การนำเสนอพยาน สืบพยาน และถามค้านพยาน ในระหว่างพิจารณาคดีนี้ ถ้าศาลพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกจำเลย ฝ่ายราชทัณฑ์ (เรือนจำ) ก็จะรับผิดชอบในการจำคุกจำเลย หรือดำเนินการประหารชีวิตนักโทษประหารต่อไป

2.3.5 สถานที่และขั้นตอนการดำเนินการประหารชีวิตนักโทษประหาร

ในปัจจุบันเรือนจำกลางบางขวาง ใช้เป็นสถานที่สำหรับประหารชีวิตนักโทษเพียงแห่งเดียวในประเทศไทย (ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาผู้ต้องขัง แคน 14 เรือนจำกลางบางขวาง) ตามประวัติความเป็นมาของเรือนจำกลางบางขวางถือกำเนิดขึ้นจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ซึ่งพระองค์มีแนวคิดที่จะสร้างเรือนจำขนาดใหญ่สำหรับคุมขังนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ทั่วประเทศ แต่ยังไม่ทันได้ดำเนินการ นโยบายการสร้างเรือนจำก็ได้เปลี่ยนแปลงไป ต่อมาในปีพุทธศักราช 2470 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 ทรงโปรดเกล้าให้สร้างเรือนจำกลางบางขวางขึ้นอีกครั้ง ใช้ระยะเวลาก่อสร้างนานประมาณ 4 ปี เสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2474 โดยครั้งแรกใช้ชื่อว่า “เรือนจำมหันตโทษ” ต่อมาก็เปลี่ยนชื่อมาเป็นเรือนจำกลางบางขวาง เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2484

เพชฌฆาตมือสังหารนักโทษประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางตามประวัติความเป็นมาเรียงลำดับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันได้ดังตารางที่ 2.3 นี้

ตารางที่ 2.3 รายนามเพชฌฆาตยี่เป่าและนิตยาพิษของเรือนจำกลางบางขวาง

รายนามเพชฌฆาตยี่เป่าและนิตยาพิษของเรือนจำกลางบางขวาง (นามสมมติทั้งหมด)	
1. นาย ทิพย์	ตั้งแต่ 11 กันยายน พ.ศ. 2478 ถึง 30 ตุลาคม พ.ศ.2482
2. นาย เหมียง	ตั้งแต่ 5 มกราคม พ.ศ. 2482 ถึง 31 สิงหาคม พ.ศ.2499
3. นาย เพี้ยน	ตั้งแต่ 16 มกราคม พ.ศ. 2502 ถึง 31 ตุลาคม พ.ศ.2517
4. นาย ม้วย	ตั้งแต่ 26 กรกฎาคม พ.ศ.2503 ถึง 16 ตุลาคม พ.ศ.2517
5. นาย ประถม	ตั้งแต่ 15 เมษายน พ.ศ.2520 ถึง 3 กรกฎาคม พ.ศ.2527
6. นาย เรียบ	ตั้งแต่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2520 ถึง 26 สิงหาคม พ.ศ.2520
7. นาย ธัญญา	ตั้งแต่ 20 สิงหาคม พ.ศ.2520 ถึง 26 พฤศจิกายน พ.ศ.2530
8. นาย เชาวเรศน์	ตั้งแต่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2527 ถึง 18 ตุลาคม พ.ศ. 2546
9. นาย สนั่น	ตั้งแต่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ถึง 29 ตุลาคม พ.ศ. 2541
10. นาย ประยุทธ์	ตั้งแต่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2542 ถึง 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2542
11. นาย พิทักษ์	ตั้งแต่ 18 เมษายน พ.ศ. 2544 ถึง 18 ตุลาคม พ.ศ.2546

ที่มา จากหนังสือ “คำสารภาพสุดท้ายของนักโทษประหาร” ยุทธ บางขวาง (2553, น. สารบัญ)

หมายเหตุ นายเหมียง เคยเป็นเพชฌฆาตใช้ดาบประหารชีวิตนักโทษมาก่อน (เพชฌฆาตที่ใช้ดาบคนสุดท้าย) แล้วเลิกทำหน้าที่เพชฌฆาตไป ภายหลังได้กลับมาเป็นเพชฌฆาตอีกโดยใช้ปืนทำการประหารชีวิต

จากสถิติข้อมูลของเรือนจำกลางบางขวางมีนักโทษที่ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าทั้งสิ้น 319 ราย เป็นชาย 316 ราย เป็นหญิง 3 ราย (ไม่นับรวมผู้ที่ถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าโดยทหารและตำรวจ ตามคำสั่งคณะปฏิวัติและคำสั่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีจำนวนหลายราย) และถูกประหารชีวิตด้วยวิธีนิตยาพิษจำนวน 6 ราย รวมนักโทษที่ถูกประหารชีวิตทั้งหมดตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน 325 ราย ซึ่งหนึ่งในนั้นมีนักโทษเค็ดขาดคดียาเสพติดประหารชีวิตไปจำนวน 17 ราย ดังตารางที่ 2.4 และตารางที่ 2.5 นี้

ตารางที่ 2.4 นักโทษเด็ดขาดชายและหญิงคดียาเสพติดที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า

นักโทษเด็ดขาดชายและหญิงคดียาเสพติดที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้าตั้งแต่ปีพ.ศ.2542-2546 (ใช้นามสมมติทั้งหมด)	
1.น.ญ.เอ อายุ 59 ปี	คดียาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน) ยิงเป้า 23 พฤศจิกายน 2542 ยิง 7 นัด
2.น.ช.วิน อายุ 50 ปี	คดียาเสพติด(เฮโรอีน) เพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร สังกหาร เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2543 ยิงครั้งแรก 9 นัด และซ้ำอีก 5 นัด รวม 14 นัด
3.น.ช.สม อายุ 35 ปี (ยาบ้ารายแรก)	คดียาบ้า ๔๐๖,๐๐๐ เม็ด ชาวจังหวัดเชียงราย ประหารเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๔ ยิงไป ๑๑ นัด
4.น.ช.กวง ชาวฮ่องกง อายุ 48 ปี (แก๊งค์ยาข้ามชาติ)	ทั้งสามเป็นคู่คดีกัน คดีผงขาว ๑๐๐ ก้อน ส่งออกนอก นำตัวทั้งสามไปประหารชีวิตยิงเป้าเมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔ และการยิงเป้าเสี่ยกวงนั้นต้องยิงซ้ำ 2 ครั้ง ครั้งแรก 8 นัด และครั้งที่ 2 อีก 7 นัดรวม 15 นัดจนหมดแมก
5.น.ช.ชิน ชาวไต้หวัน อายุ 34 ปี	
6.น.ช.บุญ อายุ 41 ปี	คดียาบ้า ๕๐,๐๐๐ เม็ด ยิง ๑๑ นัด ประหารเมื่อ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๔
7.น.ช.วิเชียร อายุ ๔๘ ปี (ผสมมันแกวรายย่อย)	
8.น.ช.ชาติ อายุ ๔๘ ปี (วันยาเสพติดโลก)	คดียาบ้า ๔๕,๐๐๐ เม็ด ถือฤกษ์ยามดีประหารในวันต่อต้านยาเสพติดโลก ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๔ สังกเวียดด้วยกระสุน ๕ มม. ๕ นัด
10.น.ช.โป อายุ ๖๔ ปี (นักค้าผงข้ามชาติ)	คดีเฮโรอีน ๑๒๕ กิโลกรัม นักค้ารายระดับโลกส่งออกนอก ประหารชีวิตยิงเป้าเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ใช้กระสุน สังกหาร ๕ นัด
11.น.ช.จ่าย อายุ ๓๘ ปี	ทั้งสามคนเป็นคู่คดีและเป็นชาวพม่า คดียาบ้านำเข้า ๒๐๐,๐๐๐ เม็ด ประหารเมื่อ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๕
12.น.ช.นก อายุ ๒๔ ปี	
13.น.ช.น้อย อายุ ๓๖ ปี (โทษกันวุ่น)	

ตารางที่ 2.5 นักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดยาพิษ

นักโทษเด็ดขาดชายที่ถูกประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดยาพิษ ตั้งแต่ปี 2546–ปัจจุบัน (ใช้นามสมมติทั้งหมด)	
1.น.ช.ลือ อายุ 45 ปี	ทั้งสามเป็นคู่คดี เป็นการประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดยาพิษเป็นครั้งแรก เป็นคดียาบ้า ๑๑๐,๐๐๐ เม็ด พร้อมแท่นผลิตยาบ้า ๒ เครื่อง ฉีดยาพิษเมื่อ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๖
2.น.ช.พงษ์ อายุ 40 ปี	
3.น.ช.บุญ อายุ 54 ปี	
4.น.ช.เอ๋ อายุ ๔๕ ปี	คู่คดีกัน ยาบ้า ๑๑๔,๒๑๕ เม็ด ประหารฉีดยาพิษหรือยาพิษเมื่อ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ เป็นนักโทษประหารรายล่าสุด
5.น.ช.บัณฑิต อายุ ๕๔ ปี	

(จุดจบนักค้ายาที่ต้องตายด้วยยาพิษ)

ที่มา: จากหนังสือ “คำสารภาพสุดท้ายของนักโทษประหาร” (ยุทธ บางขวาง, 2553, น. สารบัญ)

การประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2546 โดยเปลี่ยนมาใช้วิธีประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษหรือสารพิษ ตามมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 16) พ.ศ. 2546 เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2546 และได้ทำการประหารชีวิตด้วยการฉีดยาพิษครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2546 มีนักโทษที่ถูกประหารด้วยวิธีการใหม่นี้ครั้งแรกจำนวน 4 ราย เป็นนักโทษชายทั้งหมด

1) สถานที่สำหรับดำเนินการประหารชีวิต

การประหารชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 19 มิได้กำหนดหรือระบุสถานที่ไว้ว่าจะต้องเป็นที่ใด ในทางปฏิบัติการประหารชีวิตนักโทษในปัจจุบัน จะดำเนินการที่เรือนจำกลางบางขวาง เนื่องจากมีห้องและอุปกรณ์การประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าและฉีดยาพิษเพียงแห่งเดียวของกรมราชทัณฑ์

2) ขั้นตอนและวิธีการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าในอดีต

การดำเนินการประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า นั้น (ยุทธ บางขวาง, 2553, น. 17-24) หลังจากเรือนจำกลางบางขวางได้รับคำสั่งจากสำนักนายกรัฐมนตรี หรือคำสั่งใดก็ตามที่มีอำนาจถูกต้องตามกฎหมาย ให้ดำเนินการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาดที่ถูกศาลตัดสินลงโทษประหารชีวิต

เรือนจำจะมอบหมายหน้าที่ให้ฝ่ายทะเบียนประวัติผู้ต้องขังทำการตรวจสอบหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักโทษว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับคำสั่งที่ให้ดำเนินการประหารชีวิตหรือไม่ เพื่อป้องกันการประหารผิดคน และเรือนจำจะออกคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการประหารชีวิต ได้แก่ หัวหน้าชุดผู้ให้สัญญาณยิง 1 นาย พี่เลี้ยง 3 นาย เจ้าหน้าที่

ถ่ายภาพ 1 นาย เจ้าหน้าที่ทะเบียน 2 นาย หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ 1 นาย หัวหน้างานทัณฑปฏิบัติ 1 นาย พลเส็งปิ่น 1 นาย เพชฌฆาต 2 นาย (เพชฌฆาตมือหนึ่งและเพชฌฆาตมือสอง) โดยแจ้งให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้นทราบอย่างเป็นทางการเป็นความลับที่สุด เพื่อป้องกันมิให้นักโทษที่จะถูกประหารหรือญาติของนักโทษรู้ตัวล่วงหน้า ซึ่งอาจเกิดเหตุไม่พึงประสงค์ขึ้นได้ เช่น การพยายามฆ่าตัวตายของนักโทษก่อนการประหารจริง หรือการพยายามชิงตัวนักโทษจากญาติและพวกพ้อง

เจ้าหน้าที่ชุดประหารเมื่อรับทราบคำสั่งแล้วจะจัดเตรียมสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ สำหรับการประหารชีวิต เช่น อาวุธปืน กระสุน กุญแจมือ ดอกไม้รูปเทียน ด้ายดิบ มีดตัดเชือก ฯลฯ ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งานได้

จากนั้นเรือนจำจะทำหนังสือแจ้งกรมการเพื่อขอให้มาเป็นพยานรับทราบการประหารชีวิตในวันนั้น ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดนนทบุรี อัยการจังหวัดตัวแทนกรมราชทัณฑ์ แพทย์ ผู้กำกับการตำรวจ สภ.อ.นนทบุรี โดยผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางร่วมเป็นพยาน แจ้งกองทะเบียนประวัติอาชญากร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อขอให้ส่งเจ้าหน้าที่พร้อมทะเบียนประวัติของนักโทษที่จะถูกประหารชีวิตมาร่วมตรวจสอบตัวบุคคลเพื่อป้องกันการผิดพลาด และพิมพ์ลายนิ้วมือของนักโทษทั้งก่อนและหลังการประหารตามระเบียบที่วางไว้

ขั้นตอนต่อไปจะนิมนต์พระสงฆ์วัดบางแพรกใต้มาเทศนาธรรมแก่นักโทษ ถ้านักโทษรายใดนับถือศาสนาอื่น ทางเรือนจำจะจัดให้ทำพิธีทางศาสนาของตน

ในช่วงเวลาก่อนการประหารหลังจากนิมนต์พระสงฆ์ เจ้าหน้าที่ชุดประหารจะรอเวลาจนกว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำตามแดนต่างๆจะนำนักโทษทั้งหมดเข้าคุมขังภายในเรือนนอนให้เป็นที่เรียบร้อย ระหว่างที่รอ เจ้าหน้าที่ชุดประหารแต่ละคนต่างแยกย้ายกันไปสวดมนต์ไหว้พระ หรือประกอบพิธีตามความเชื่อของแต่ละคนเวลาประมาณ 16.15 นาฬิกา เจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ที่เลี้ยงพร้อมด้วยผู้อำนวยความสะดวกผู้ต้องขังหรือผู้ทำหน้าที่แทนจะเข้าไปเบิกตัวนักโทษตามรายชื่อในคำสั่งภายในหมวดควบคุมนักโทษประหารแดน 2 และแดน 5 นำตัวไปที่หมวดผู้ช่วยเหลือและประสานงาน ดำเนินการตามขั้นตอนประหารต่อไป

เริ่มจากการพิมพ์ลายนิ้วมือ ตรวจสอบคำนิเสธเป็น ประวัติบุคคลเช่น พ่อ แม่ ลูก เมีย ว่าถูกต้องตรงกันหรือไม่จากเจ้าหน้าที่กองทะเบียนประวัติอาชญากร และเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนประวัติผู้ต้องขังของทางเรือนจำ จากนั้นเวรผู้ใหญ่อ่านคำสั่งให้ยกฎีกาของนักโทษประหารที่ได้ยื่นขอพระราชทานอภัยโทษไปแต่ไม่ผ่าน ให้นักโทษเซ็นรับทราบในคำสั่ง

หลังจากนั้นจะเปิดโอกาสให้นักโทษเขียนพินัยกรรมมอบทรัพย์สินของตนให้แก่ทายาทได้ตามต้องการ โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนร่วมเป็นสักขีพยาน เขียนจดหมายสั่งเสีย

ถึงลูกเมีย ญาติพี่น้องได้ตามสะดวก โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนขอที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ เพื่อติดต่อแจ้งให้ญาติของนักโทษทราบหลังการประหารเสร็จสิ้นแล้ว

จากนั้นรายการอาหารมื้อสุดท้าย ทางเรือนจำได้จัดเตรียมไว้ แต่ถ้าต้องการรับประทานสิ่งใดนอกเหนือจากที่ได้จัดไว้ และเป็นอาหารที่หาได้ไม่ยากในบริเวณใกล้เคียง เรือนจำ ทางเจ้าหน้าที่ก็จะจัดหามาให้ ยกเว้นสิ่งของต้องห้าม เช่น สุรา ยาเสพติด เมื่อรับประทานอาหารเสร็จ พี่เลี้ยงจะพานักโทษไปฟังเทศนาธรรมจากพระสงฆ์ในห้องเยี่ยมนักโทษสำหรับทนาย

นักโทษที่นับถือศาสนาอื่น ทางเรือนจำจะใช้เวลาประกอบพิธีทางศาสนาของตนเช่นกัน เมื่อเสร็จพิธีทางศาสนา พี่เลี้ยงจะพาเดินไปยังห้องประหารหรือ “สถานที่หมดทุกข์” พี่เลี้ยงเข้าประครองแขนข้างละคน คอยปลอบขวัญให้กำลังใจ และป้องกันไม่ให้เกิดอาการคลั่งคลั่งในระหว่างทาง ถ้านักโทษประหารเดินไม่ไหว พี่เลี้ยงจะจัดรถเข็นนั่งสำหรับคนป่วยให้ แต่ส่วนใหญ่จะขอเดินไปเองเพื่อแสดงความเข้มแข็ง แล้วเกิดอาการเข้าทรุดเมื่อใกล้ถึงห้องประหารแทบจะทุกราย

เส้นทางเดินไปสู่ห้องประหารมีระยะทางประมาณ 400 เมตร ระหว่างทางจะผ่านศาลเจ้าพ่อเจตคุปต์ ซึ่งเป็นสถานที่เคารพบูชาของเหล่านักโทษและเจ้าหน้าที่เรือนจำ พี่เลี้ยงจะให้โอกาสนักโทษกราบไหว้ศาลเจ้าพ่อเจตคุปต์ แล้วเดินทางต่อไปจนถึงศาลาแปลดเหลี่ยมหรือ “ศาลาเย็นใจ” ศาลาแห่งนี้ตั้งอยู่หน้าห้องประหารพอดี

ภายในศาลาเย็นใจมีโถ้เกี้ยวตั้งอยู่อย่างละ 1 ตัว หันหน้าเข้าหาอุโบสถวัดบางแพรกใต้ บนโถ้เกี้ยวมีดอกไม้รูปเทียนวางอยู่ตามจำนวนนักโทษที่นำเข้าประหาร

เมื่อพี่เลี้ยงพานักโทษเข้าในศาลา จะให้นักโทษนั่งที่เก้าอี้ตัวนี้พนมมือพร้อมดอกไม้รูปเทียนไหว้ไปทางพระประธานที่อยู่ในอุโบสถวัดบางแพรกใต้ ช่วงนี้พี่เลี้ยงจะแนะนำให้นักโทษประหารนึกถึงแต่สิ่งดีงามที่เคยทำไว้และบอกให้ท่อง “พุทธโธ” ไว้ในใจ อย่างคิดเรื่องอื่นให้ฟุ้งซ่าน

พี่เลี้ยงอีกคนนำผ้าดิบบนโถ้มาผูกตานักโทษเพื่อป้องกันการมองเห็นภายในห้องประหาร ซึ่งอาจทำให้เกิดอาการหวาดกลัวและคลั่งคลั่งขึ้น จากนั้นพี่เลี้ยงจะช่วยกันประครองตัวนักโทษพาเข้าไปในห้องประหาร

ภายในห้องประหารมีแท่นปูนตั้งอยู่ 2 แท่น ปูนวางติดอยู่บนแท่นปูน 2 กระบอ ปัจจุบันปูนที่ใช้ประหารคือ เอชเค.เอ็มพี.ไฟท์ ใช้กระสุนขนาด 9 มม. พาราเบลลัมชนิดหัวแข็ง ติดท่อเก็บเสียงจำนวน 2 กระบอ (เวลายิงยังสามารถได้ยินเสียงปืนแต่ไม่มากนัก) ถัดจากแท่นปูนเข้าประมาณ 6 เมตร มีหลักไม้เป็นรูปไม้กางเขน สูงประมาณ 1.80 เมตร ตั้งเรียงตรงกับ

แท่นป็นจำนวน 2 หลัก กลางหลักมีแท่นไม้ยื่นออกมา 1 ท่อน สามารถถอดใส่ตามสูงต่ำได้ 3 ระดับ คือ เสาหลักประหารนักโทษ

ถัดจากหลักประหารเข้าไป 1 เมตร มีกระสอบทรายวางเรียงอยู่ติดกับผนังห้อง สูงประมาณ 2 เมตร ด้านขวามือมีห้องเล็ก 1 ห้อง สำหรับเก็บ โลงศพเปล่า

เมื่อพีเลียงประคองนักโทษเข้ามาถึงหลักประหาร พีเลียงจะจับให้นักโทษนั่งบนแท่นไม้ที่ปรับระดับตามขนาดความสูงต่ำของนักโทษ ทำนั่งขาทั้งสองลอยพ้นจากพื้นไม้สามารถลุกขึ้นยืนได้ และต้องหาหน้าเข้าหาหลักประหารมีแท่นป็นตั้งอยู่ด้านหลัง พีเลียงจับให้นักโทษเอามือโอบรอบเสาหลักประหาร ให้ข้อศอก ทั้ง 2 ข้างวางบนไม้กางเขนสูงเสมอไหล่ นักโทษ

จากนั้นพีเลียงมัดตัวนักโทษให้ติดกับหลักประหารด้วยด้ายดิบทั้งหมด 5 จุดด้วยกันคือ เอว หน้าอกให้ติดกับหลักประหาร ข้อศอกทั้ง 2 ข้างให้ติดกับไม้กางเขนทั้ง 2 ด้าน และข้อมือในลักษณะที่พนมมือ โอบรอบเสา มีดอกไม้รูปเทียนอยู่ภายในข้อมือด้วย

การมัดตัวนักโทษให้ติดกับหลักประหารทั้ง 5 จุด ต้องมัดให้แน่น จนนักโทษไม่สามารถขยับตัวได้ จะเชิญแพทย์มาชี้จุดหัวใจบริเวณแผ่นหลัง เมื่อได้จุดตำแหน่งหัวใจ พีเลียงใช้ซอล์กกาบาทจุดไว้

ต่อมายกแผงผ้าม่านขนาดความกว้างประมาณ 1.20 เมตร สูงประมาณ 2.00 เมตร ตั้งด้านหลังนักโทษ ให้ห่างประมาณ 1 ฟุต ที่แผงผ้าม่านมีเป้าดาวัวอยู่ตรงกลางผืนผ้าม่าน 1 เป้า หันหน้าเป้าเข้าหาแท่นป็นและสามารถขยับเป้าขึ้นลงได้

พีเลียงช่วยกันขยับแผ่นผ้าม่านให้ตรงกับตำแหน่งหัวใจที่ทำเครื่องหมายไว้ เมื่อตั้งเป้าเสร็จแล้ว พีเลียงจะใช้ทรายแห้งโรยรอบเสาหลักประหาร เพื่อให้จับเลือดนักโทษประหารหลังถูกยิงเลือดจะไหลลงมาที่จานองพื้น และกล่าวขอขมานักโทษ ขึ้นตอนต่อไปเป็นหน้าที่ของพลเล็งปืน พลเล็งปืนจะบรรจุกระสุนใส่แมกกาซีนจำนวน 15 นัด นำไปเสียบใส่ตัวปืนในช่องเสียบแมกกาซีน ขึ้นลำเลื่อนป้อนกระสุนเข้ารังเพลิงเข้าห้ามไก จากนั้นจะเล็งศูนย์ปืนไปที่จุดศูนย์กลางของเป้าดาวัว เมื่อตรงจุดก็จะล็อกตัวปืนยึดติดแน่นกับแท่นป็น แจ้งให้เพชรฆาตทำการตรวจสอบศูนย์ปืนอีกครั้งว่าตรงเป้าดีแล้วหรือไม่

เมื่อเพชรฆาตตรวจสอบศูนย์ปืนตรงกับจุดศูนย์กลางของหัวใจนักโทษแล้ว เพชรฆาตแจ้งให้หัวหน้าชุดประหารทราบ ซึ่งยืนถือธงแดงอยู่ข้างแท่นป็น และทันทีที่โบกธงแดงลง

“จังหวะนี้เพชรฆาตจะเหนี่ยวไกลั่นกระสุนออกไปทันที” การยิงแต่ละครั้งใช้กระสุนประมาณ 8-15 นัด เพื่อไม่ให้นักโทษประหารสิ้นใจเร็วที่สุดไม่ต้องเจ็บปวดทุก

ทรมานมาก หลังเพศฆมาตยิงประมาณ 3-5 นาที แพทย์และพี่เลี้ยงเข้าไปตรวจสอบดูร่างของนักโทษว่าสิ้นใจแล้วหรือยัง พี่เลี้ยงเปิดผ้าผูกตาของนักโทษออก เพื่อให้แพทย์ตรวจดูม่านตาและตรวจเช็คชีพจรข้างลำคอ ถ้ายังไม่สิ้นใจ แจ้งให้เพศฆมาตยิงซ้ำอีกชุดหนึ่ง เมื่อสิ้นใจตายแล้ว ต้องแจ้งให้หัวหน้าชุดประหารทราบทันที และนำร่างของนักโทษลงจากเสาหลักประหาร

จากนั้นเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจกองทะเบียนประวัติอาชญากร และเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนผู้ต้องขังทำการพิมพ์ลายนิ้วมือร่างของนักโทษประหารอีกครั้งหนึ่ง เพื่อยืนยันว่าเป็นบุคคลคนเดียวกันตามคำสั่งให้ประหารชีวิต

จากนั้นจะปิดล็อกห้องประหารทิ้งไว้ 1 คืน วันรุ่งขึ้นให้นักโทษชั้นเยี่ยมที่สมัครใจจะไปล้างกราบเลือดภายในห้องประหารตัดโซ่ตรวนที่ขาร่างของนักโทษประหาร แล้วนำมาอาบน้ำชำระร่างกายให้สะอาด ภายในหน้าบริเวณห้องประหาร เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ใหม่ ทำการห่อผ้าขาวมัดตราสังข์แล้วนำมาบรรจุลงโลง ศพ ปิดฝาโลง เขียนชื่อและหมายประจำตัวของนักโทษประหารที่หัวโลง นำศพออกทางประตูติดกับกำแพงเรือนจำกลางบางขวาง ติดกับวัดบางแพรกใต้ และนำศพไปเก็บไว้ภายในวัดบางแพรกใต้เพื่อรอให้ญาติมารับศพกลับไปทำพิธีกรรมหลักศาสนาต่อไป

3) หลักปฏิบัติและขั้นตอนในการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษ

เมื่อจำเลยต้องคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ประหารชีวิต เรือนจำกลางบางขวางมีหน้าที่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) ถ่ายรูปจัดทำแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ บันทึกรายละเอียดคำหารูปพรรณของนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิต

(2) ดำเนินการตรวจสภาพจิตของนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิต

(3) ดำเนินการแจ้งสิทธิในการถวายเรื่องราวขอพระราชทานอภัยโทษ

(4) เมื่อมีคำสั่งยกฎีกา (คำสั่งนายกรัฐมนตรี) กรมราชทัณฑ์จะส่งหนังสือ “ลับมาก” ค่วนที่สุด สั่งการให้เรือนจำกลางบางขวาง ดำเนินการประหารชีวิตผู้ต้องขังรายนั้น

(5) เมื่อได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา งานทัณฑปฏิบัติ จะประสานงานกับงานทะเบียน ทำการค้นหาประวัติรายตัว (ร.ท.101) มาตรวจสอบหมายเลขคดีดำ-คดีแดง ศาลภาพถ่ายผู้ต้องขัง ในเอกสารประจำตัวจะต้องตรงกับภาพถ่ายที่ส่งมาจากกรมราชทัณฑ์ และตรวจสอบคำสั่งนายกรัฐมนตรีว่าถูกต้องหรือไม่

(6) เรือนจำดำเนินการออกหนังสือเชิญคณะกรรมการและสักขีพยานตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการประหารชีวิตนักโทษ พ.ศ.2546 ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวาง เป็นประธานกรรมการ ผู้ว่าราชการจังหวัด

นนทบุรี เป็นกรรมการ อัยการจังหวัดนนทบุรี เป็นกรรมการ ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ และผู้กำกับการ สถานีตำรวจนครบาลเมืองนนทบุรีร่วมเป็นสักขีพยาน

(7) ดำเนินการออกคำสั่งเรือนจำเพื่อกำหนดหน้าที่ของเจ้าพนักงาน เรือนจำในการประหารชีวิต

(8) ทำหนังสืออาราธนานิมนต์พระภิกษุสงฆ์จากวัดบางแพรกใต้ มา เทศนาให้กับนักโทษที่ถูกประหาร ซึ่งนับถือศาสนาพุทธได้รับฟัง

(9) เตรียมเอกสารและแบบพิมพ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบคือ บันทึกรับทราบ การประหารชีวิต แบบพิมพ์พินัยกรรม แบบพิมพ์ลายนิ้วมือก่อนและหลังประหารชีวิต บันทึก คณะกรรมการประหารชีวิต และรายละเอียดการประหารชีวิต

(10) ถ้าผู้ต้องขังซึ่งถูกประหารชีวิต

1) ผู้ต้องขังที่นับถือศาสนาอิสลามให้รับผิดชอบญาติหรือติดต่อ ประสานงานกับมัสยิดใกล้เคียงเรือนจำไว้เบื้องต้นก่อน เพื่อจะได้นำศพไปจัดการตามประเพณี (ใน กรณีที่ไม่สามารถติดต่อญาติผู้ต้องขังได้)

2) ผู้ต้องขังที่นับถือศาสนาคริสต์ให้รับผิดชอบญาติหรือติดต่อ ประสานงานกับโบสถ์ที่ใกล้เคียงเรือนจำไว้เบื้องต้นก่อนเพื่อจะได้นำศพไปจัดการตามประเพณี (ในกรณีที่ไม่สามารถติดต่อญาติผู้ต้องขังได้)

(11) นำคณะกรรมการและสักขีพยาน เข้าในเรือนจำ แล้วเบิกตัวนักโทษ ประหารชีวิตออกจากห้องประหาร เพื่อนำตัวมาตรวจสอบหลักฐานภาพถ่ายลายพิมพ์นิ้วมือที่ส่งมา จากกรมราชทัณฑ์ตลอดจนตำหนิรูปพรรณสัณฐานในทะเบียนรายตัว (ร.ท.101) กับตัวจริงว่าตรง หรือไม่ เพื่อป้องกันการฉ้อโกงตัว

(12) พิมพ์ลายนิ้วมือนักโทษประหารก่อนการประหารชีวิต จำนวน 4 แผ่น เพื่อนำไปตรวจสอบกับแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือของกองทะเบียนประวัติอาชญากร หลังจากนั้นให้ คณะกรรมการลงนามกำกับไว้ที่แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ

(13) ให้นักโทษประหารชีวิต เขียนจดหมายถึงญาติ และเขียนพินัยกรรม หรือสามารถโทรศัพท์พูดกับญาติหรือผู้ใดก็ได้ การส่งข้อความหรือการพูดคุยโทรศัพท์ที่สามารถ กระทำได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

(14) นำอาหารคาว หวาน ให้นักโทษประหารชีวิตรับประทาน

(15) ผู้บัญชาการเรือนจำ อ่านคำสั่งนายกรัฐมนตรีนให้นักโทษประหาร ชีวิตฟังและให้นักโทษประหารชีวิตลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่งไว้เป็นหลักฐาน

(16) นำตัวนักโทษประหารชีวิตไปทำพิธีทางศาสนาโดยการรับฟังพระเทศนา และถ่านักโทษประหารชีวิตนับถือศาสนาอิสลาม ก็ให้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

(17) การเปิดผนึกอุปกรณ์บรรจยาหรือสารพิษจะต้องทำต่อหน้า

คณะกรรมการ

(18) เมื่อถึงเวลาประหารชีวิตนักโทษ ให้นำตัวนักโทษนอนลงบนเตียงที่จัดเตรียมไว้ พร้อมทั้งพันธนาการป้องกันมิให้นักโทษดิ้นรนขัดขืน

(19) ให้เจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคำสั่งของผู้บัญชาการเรือนจำจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องให้พร้อม และทำการแทงเข็มสำหรับฉีดยาหรือสารพิษ พร้อมทั้งติดตั้งเครื่องตรวจวัดสัญญาณการเต้นของหัวใจเข้ากับร่างกายนักโทษที่จะถูกประหาร โดยหันจอแสดงให้คณะกรรมการและสักขีพยานได้สังเกตเห็นโดยชัดเจน

(20) เมื่อทุกอย่างพร้อม และได้รับสัญญาณให้ทำการประหารชีวิต ให้เจ้าพนักงานเรือนจำผู้ทำการฉีดยาหรือสารพิษจัดการปล่อยหรือฉีดยาหรือสารพิษเข้าสู่ร่างกายของนักโทษประหารให้ตายเสียต่อหน้าคณะกรรมการและสักขีพยาน

21) เมื่อแพทย์ตรวจพิสูจน์การตายของนักโทษ และลงความเห็นว่ นักโทษประหารสิ้นใจตายแล้ว โดยให้แพทย์และคณะกรรมการทำบันทึกยืนยันการตายของนักโทษที่ถูกประหาร

22) ให้ถ่ายภาพหรือบันทึกภาพ เว้นแต่เป็นการดำเนินการในทางราชการ

23) พิมพ์ลายนิ้วมือนักโทษประหาร จำนวน 4 แผ่น และให้คณะกรรมการลงลายมือชื่อที่แผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือ

24) เก็บศพนักโทษประหารไว้ในเรือนจำเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมง

25) รายงานผลการดำเนินการประหารชีวิตให้กรมราชทัณฑ์ทราบ

26) ติดต่อญาติของนักโทษประหารชีวิตให้มารับศพเพื่อจัดการตามประเพณี

27) ติดต่อประสานงานกับนายทะเบียนท้องถิ่นเพื่อให้ออกใบมรณะบัตร

28) ส่งแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือทั้งก่อนประหารและหลังประหารชีวิตให้กองทะเบียนประวัติอาชญากรตรวจสอบอีกครั้ง และ

29) รายงานศาลเพื่อให้จำหน่ายคดีในกรณีที่ถูกประหารชีวิตมีหลายคดี

การดำเนินการของญาติเกี่ยวกับร่างกายของนักโทษที่ถูกประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษ คือ เรือนจำกลางบางขวางมีหน้าที่ดำเนินการแจ้งญาติทราบเมื่อนักโทษเสียชีวิตแล้ว หากมีญาติมาขอรับศพ ให้เรือนจำ มอบศพให้แก่ญาติ แต่ถ้าไม่มีญาติมาขอรับศพ ก็ให้จัดการเผาหรือฝังตามที่เรือนจำ เห็นสมควรต่อไป

คณะกรรมการดำเนินการประหารชีวิตประกอบด้วย ดังนี้

- 1) ผู้บัญชาการเรือนจำ
- 2) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- 3) อัยการจังหวัด

และผู้เข้าร่วมเป็นสักขีพยาน ประกอบด้วย ดังนี้

- 1) ผู้แทนกรมราชทัณฑ์
- 2) ผู้กำกับการณ์สถานีตำรวจ เป็นต้น

3. งานวิจัยและเอกสารหนังสือที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้าเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวางนี้ ผู้วิจัยจะขอนำเสนองานวิจัยและเอกสารหนังสือต่างๆที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

สราวุธ เรืองบุตร (2551) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การเข้าสู่กระบวนการค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ค้าเมทแอมเฟตามีน หรือผู้ค้ายาบ้า เรือนจำกลางอุบลราชธานี” จำนวน 6 ราย ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ต้องขังคดีจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน มีโทษจำคุกไม่เกิน 30 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการกระทำผิดของผู้ต้องขังค้าเมทแอมเฟตามีน หรือผู้ค้ายาบ้า รวมทั้งอิทธิพล แรงจูงใจ หรือปัจจัยต่างๆของผู้ต้องขังคดีค้ายาเมทแอมเฟตามีน ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าสู่กระบวนการค้ายาบ้าของกรณีศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า การเข้าสู่กระบวนการค้ายาเสพติดของกรณีศึกษาเกิดจากค่านิยมส่วนบุคคลที่เกิดความอยากมีอยากได้สิ่งของฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นไม่เหมาะสมกับฐานะของตนเอง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ไม่รู้จักประมาณตน จึงเกิดความโลภอยากรวยทางลัดด้วยการค้ายาเสพติด เพื่อตอบสนองความต้องการ ความสุข ความสบายของตนเอง และต้องการหาเงินให้ได้

มาก ๆ เพื่อนำไปซื้อวัตถุดิบของ อาทิเช่น รถยนต์ บ้าน ที่ดิน และนำไปลงทุนทำธุรกิจส่วนตัว เนื่องจากอาชีพสุจริตที่ทำอยู่รายได้ไม่พอใช้จ่าย เกิดหนี้สินล้นพ้นตัว เศรษฐกิจไม่ดี ค่าครองชีพสูง เห็นตัวแบบในชุมชนที่ค้ายาเสพติดแล้ว รายง่าย มีเงินและทรัพย์สินมากขึ้น จึงเรียนแบบวัฒนธรรม ความร่ำรวยจากตัวแบบที่ค้ายาบ้า

ยุพา บุญเกิด (2544 อ้างในสรารุช เรืองบุตรม, 2551, น. 20) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำความผิดด้านเสพ จำหน่ายและจำหน่ายยาบ้า กรณีศึกษาผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษหญิง” จำนวน 48 ราย ผลการศึกษาพบว่า กรณีศึกษา ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำ อาชีพไม่มั่นคง รายจ่ายสูงกว่ารายได้ ครอบครัวยากจน เกิดปัญหา แยกแยก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ค่อยดี อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบุคคลเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด คบเพื่อนกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดและมั่วสุมกันเสพยาเสพติด จนไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด เพราะต้องการเงิน เห็นเพื่อนค้ายาแล้วได้กำไรสูง ไม่ถูกจับ

นิรนาท แสนสา (2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “กระบวนการเข้าสู่การใช้จ่ายยาบ้าของ นักเรียนวัยรุ่น” ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ แบบสัมภาษณ์เชิง ลึกกับกลุ่มนักเรียนผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 32 คน กล่าวสรุปผลการวิจัยพบว่า เงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ นักเรียนเข้าสู่การเป็นผู้ใช้จ่ายยาบ้ามาจากเงื่อนไขด้านครอบครัว ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านโรงเรียน ด้านสื่อ มวลชน และด้านชุมชนละแวกบ้าน เป็นต้น

3.2 เอกสารหนังสือที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารหนังสือประเภทต่างๆที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน ชีวิตในเรือนจำของผู้ต้องขัง เพื่อให้เข้าถึงบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ซึ่ง เป็นการแสดงถึงโลกทัศน์ มุมมอง ความคิด อารมณ์ความรู้สึกที่สะท้อนออกมาจากข้างในจิตใจ อย่างหลากหลายน่าสนใจ มีดังนี้

ยุทธ บางขวาง (2553) เรียบเรียงมาจากหนังสือสารคดีเรื่อง “คำสารภาพสุดท้าย ของนักโทษประหาร” ของยุทธ บางขวาง เป็นเรื่องจริงจากประสบการณ์ตรงในการทำหน้าที่เป็นพี่ เลี้ยงพานักโทษประหารชีวิตไปสู่ความตายของหัวหน้ายุทธในเรือนจำกลางบางขวางแดน 11

โดยกล่าวสรุปได้ว่า “กิเลสพันห้าต้นหาร้อยแปด” ล้วนเกิดที่ใจทั้งสิ้น ถ้าเราห้าม ใจมิให้เกิดกิเลสต้นหาได้ ความผิดใดๆ ก็เกิดขึ้นไม่ได้

วิธีแก้ไขความผิดพลาดที่ดีที่สุดคือ “การแก้ที่ใจ” จึงจะเข้าถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ได้อย่างแท้จริงเพียงเกิดความรู้สึกว่าจะกระทำความผิดก็รู้สึกตัวเสียก่อนแล้วด้วยสติสัมปชัญญะ ความผิดพลาดจึงเกิดขึ้นไม่ได้ นี่คือการยับยั้งชั่งใจที่ต้อง “บ่มเพาะ” ให้สติประคองใจเราไว้ ตลอดเวลา

ดังนั้นถ้าสิ่งเหล่านี้สามารถเข้าไปสู่ใน “ใจ” นักโทษทุกคนได้ ปัญหาสังคมก็คงไม่เกิด แต่เมื่อเกิดแล้วเบื้องต้นก็มีพิธีกรรมพิพากษาความตายที่ถูกต้องตามกฎหมายรออยู่

ภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนวิธีดำเนินการประหารชีวิตนักโทษในปัจจุบันนี้

จุดจบวาระสุดท้ายของพ่อค้ายาทั้งหลาย ถึงแม้มีที่มาที่ภูมิหลังชีวิตครอบครัวที่แตกต่างกันไป แต่จุดจบของชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดก็ไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือ ถูกจับเข้าคุก ลงโทษประหารชีวิต

เพราะทำผิดกฎหมายแล้วยังไม่สำนึกกลับทำผิดซ้ำซากอีก ไม่หลายจำ จึงต้องมีจุดจบเช่นนี้ เป็นการกำจัดคนไม่ดีออกไปจากสังคมอย่างสิ้นเชิง เป็นการฆ่าให้สิ้นใจตายโดยคำสั่งกฎหมายตามคำพิพากษาของศาล เป็นการบังคับใช้กฎหมายอย่างเด็ดขาด ไม่การละเว้น ใครทำผิดต้องถูกประหารชีวิตสถานเดียว!

จากประสบการณ์ตรงของยุทธที่ได้รับรู้รับฟังและร่วมอยู่ในเหตุการณ์ตลอดเวลา ตั้งแต่เริ่มต้น จนกระทั่งเสร็จสิ้นในการดำเนินการประหารชีวิตนักโทษเด็ดขาด ณ เรือนจำกลางบางขวาง ซึ่งเป็นเรือนจำเพียงแห่งเดียวในประเทศไทยที่ดำเนินการประหารชีวิตนักโทษด้วยการยิงเป้าในอดีตและการประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษในปัจจุบัน หน้าทีของเขา ก็คือ “พีเลียง” ซึ่งเขาจะต้องอยู่ดูแลอย่างใกล้ชิดกับนักโทษที่กำลังจะถูกประหารชีวิต ตั้งแต่เริ่มเบิกตัว ออกจากห้องขัง จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

การทำหน้าที่ “พีเลียง” ของเขานั้น ได้นำตัวนักโทษไปประหารชีวิตด้วยการยิงเป้ามาแล้วทั้งสิ้น 38 ราย เป็นนักโทษชาย 37 ราย เป็นนักโทษหญิง 1 ราย และล่าสุดได้นำนักโทษไปประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษ จำนวน 2 ราย เป็น นักโทษชายทั้งคู่ ก็คือ นช. เอ้ กับ นช. บัณฑิต คู่คดีกัน

นักโทษแต่ละรายที่เขาเป็นพีเลียงนำไปสู่วาระสุดท้ายของชีวิตนั้น แต่ละคนอาจจะพูดจาบอกเล่าอารมณ์ ความรู้สึกที่แตกต่างกันไป แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันทุกรายก็คือ “ ความ

หวาดกลัว” บางรายร้องไห้ฟูมฟาย บางรายต่อสู้ คู้้นรน บางรายอาจจะแสดงความเข้มแข็ง หรือพยายามทำสีหน้ายิ้มแย้ม แต่ความรู้สึกส่วนลึกนั้น ไม่มีใครที่ไม่กลัวความตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความตายที่รู้ว่าตนเองกำลังเดินเข้าไปหาเสาหลักประหารยิงเป้าหรือเตียงนิตยาพิษ

นักโทษเหล่านั้นมีทั้งยอมรับในสิ่งที่ตนเองได้กระทำขึ้น และปฏิเสธในความผิดที่กระทำไป โดยเฉพาะคดีข่มขืน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า นักโทษเหล่านั้น ต่างอายุที่จะยอมรับความจริงในสิ่งที่ตนเองได้ก่อกรรมทำเข็ญไว้

ดังนั้น การประหารชีวิตด้วยการยิงเป้าหรือนิตยาพิษ จุดมุ่งหมายก็คือ การจบชีวิตบุคคลที่ถูกระบุว่ากระทำความผิดร้ายแรงและไม่สมควรมีชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่นได้อีกต่อไป นับเป็นการลงโทษที่รุนแรงที่สุดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ภุมริน ภมรตราชกุล (2555) เรียบเรียงมาจากผลงานเขียนในหนังสือสารคดีชีวิตเรื่อง “คำสารภาพสุดท้ายก่อนเข้าห้องประหาร” ของภุมริน กล่าวโดยสรุปว่า เมื่อก่อนพ่อแม่ของเขาเคยเตือนว่าอย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดเด็ดขาด เพราะทางรัฐบาลตำรวจทหารเอาจริงเอาจังกับการปราบปรามทำสงครามกับผู้ค้ายาเสพติดอย่างชนิดถอนรากถอนโคนผู้ที่คิดหวังรวยทางลัด หารายได้สร้างความมั่งคั่งร่ำรวย หากินบนความทุกข์ยากคนอื่น ด้วยการค้ายาเสพติดมอมเมาประชาชนทำลายอนาคตของเยาวชนไทยและบ่อนทำลายสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะเยาวชนรุ่นหลังผู้ที่กำลังจะเป็นกำลังหลักที่สำคัญของอนาคตชาติไทยนั้นอย่าหวังเลยว่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย บนกองเงินกองทอง ถ้าถูกจับติดคุก ต้องถูกลงโทษขั้นร้ายแรงถึงประหารชีวิต และถูกตรวจสอบยึดทรัพย์สินทั้งหมด ที่ได้มาโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เพื่อไม่ให้เบียดเบียนอย่างอีกต่อไป”

ในที่สุดผลของการไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนความหวังดีของพ่อแม่ของเขาทำให้ชีวิตของภุมรินต้องพบจุดจบ ติดคุก ถูกลงโทษประหารชีวิต ทุกวันๆ เขาต้องมานั่งรอสิ้นความตายของตนเองด้วยใจระทึกขวัญ ว่าพรุ่งนี้ถึงคิวของเขาหรือยังที่จะถูกเรียกชื่อนำตัวไปประหารชีวิต เขานึกถึงภาพตอนที่เพื่อนนักโทษประหารชีวิต 2 คนถูกนำตัวเขาไปประหารชีวิตก่อนหน้านี้ไม่กี่เดือนนั้นแล้ว เขารู้สึกหวาดกลัวสุดขีด แทบบ้าคลั่ง นึกถึงภาพตอนที่นักโทษประหารชีวิตกำลังคืนทูลทูลรายกระเสือกกระสนเอาชีวิตรอดจากเงื้อมมือเพชรฆาตสังหารนิตยาพิษให้สิ้นใจตายอย่างทุกข์ทรมานสุดที่จะพรรณนาได้แล้ว เขาเกิดอาการกลัวตาย ขวัญหนีดีฝ่อ ไม่อยากตายในสภาพเช่นนั้นเขาอยากมีชีวิตอยู่ ไม่อยากพาราจากพ่อแม่และลูกเมีย

เขานอนผวาและฝันร้ายทุกคืน ไม่กล้าหลับตาลงนอน เพราะหลับตาลงเมื่อไหร่ก็เจอกับฝันร้าย และไม่มีเรี่ยวแรงเพียงพอที่จะลุกขึ้นมาเผชิญโลกแห่งความเป็นจริงในตอนเช้า ตายก็ยังไม่ตายไม่ได้ เพราะมีอะไรต้องเป็นห่วงอีกหลายอย่าง ใจร้อนรนเหมือนดังไฟลน คู้้นทนทูลทูลราย อยู่

ต่อไปชีวิตก็เหมือนตกรอกตายทั้งเป็น ถ้ารู้ตั้งแต่แรกว่าการใช้ชีวิตในคุกมันทุกข์ทรมานจิตใจเจ็บปวดขมขื่น เสรีาโศก เสียใจ และห้องประหารชีวิตน่าสะพรึงกลัวที่สุดเช่นนี้ เขาก็คงไม่กล้าค้ายาเสพติด

เมื่อก่อนภุมรินเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่า จะมีการประหารชีวิตนักโทษจริงๆ เพราะไม่รู้เรื่องกฎหมาย และไม่เคียดคิดตามคู่มือการประหารชีวิตนักโทษเลย คิดว่าพวกเขาแค่ขังให้กลัวเล่นๆ ถ้าถูกจับกุมได้ อย่างมากก็คงตัดสินติดคุกไม่กี่ปีก็จะได้ออกจากคุกแล้ว กลัวทำไม แค่ไม่กี่ปีเอง!

มาถึงวันนี้เขากลับคิดได้ว่ามันเป็นความคิดที่โง่มาก เขารู้สึกเสียใจและสำนึกผิดในสิ่งที่กระทำผิดไป แต่มันก็สายเกินไปแล้ว ถึงตอนนี้เขาติดคุกมาแล้ว 16 ปีกว่า ยังไม่รู้วันออกว่าอาจต้องติดคุกจนถูกขังลืม อาจจะติดคุกถึง 10,000 กว่าวันก็ได้ ชีวิตทั้งชีวิตต้องมาทิ้งไว้ในคุก ถ้าไม่ถูกนำตัวไปประหารชีวิตก็คงต้องติดคุกจนแก่ตาย ไม่มีโอกาสได้กลับไปเห็นหน้าพ่อแม่และลูกเมียอีกแล้ว ถ้าย้อนเวลากลับไปหาอดีตได้ เขาคงไม่กล้าทำผิดกฎหมาย ขอเลือกเป็นคนขอทานยังจะดีกว่าถึงแม้อดมื้อกินมื้อ ก็ยังดีกว่าที่ต้องมาติดคุก ทำให้ต้องเสียเวลา เสียอนาคตทั้งชีวิตทิ้งไว้ในคุก

ช่วงที่มีการนำตัวนักโทษเอาไปประหารชีวิต 2 คนนั้นตรงกับวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมา ทำให้นักโทษที่รอการประหารและนักโทษคนอื่นๆ เกิดอาการตื่นกลัวขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจทั่วทั้งเรือนจำกลางบางขวาง หลายคนกระสับกระส่ายเดินวนเวียนไปมาภายในห้องขังแคบๆ มีคสลับๆ เหมือนหนูติดจั่น บางคนกรุ่นคิดจนฟุ้งซ่าน เสียสติ บ้าคลั่งไปเลย บางคนก็เครียดจัด กอดคันทนปัญหาชีวิตที่รุมเร้าสารพัดปัญหาไม่ไหวจนคิดสั้นแขวนคอฆ่าตัวตาย หรือแอบกินยาฆ่าตัวตายหรือแทงคอตัวเองหวังฆ่าตัวตายก็มีหลายราย ช่วงนั้นชีวิตของเขาเหมือนยืนอยู่ในท่ามกลางความตาย ตาย และตายไม่มีผิด ทำให้สภาพจิตใจของเขาบอบช้ำอ่อนแอมากที่สุดในชีวิต คิดมาก เครียดจัด รู้สึกหวาดผวา กลัวสารพัดเรื่อง จนถึงขนาดทำพินัยกรรมสั่งเสียพ่อแม่ภรรยาลูกเก็บไว้เงียบๆ รวมทั้งทำพินัยกรรมมอบร่างกายและบริจาคอวัยวะให้สภากาชาดไทย บัตรผู้บริจาคอวัยวะสภากาชาดไทย

เพราะว่าช่วงนั้นเขารู้สึกว่าชีวิตของเขากำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายปลายกระบอกรัดยาพิษ ไม่รู้ว่าเมื่อไรจะถูกนำตัวเอาไปลานประหารชีวิต เขาใช้ชีวิตหายใจรดทิ้งไปวันๆ เหมือนคนหมดอาลัยตายอยาก อนาคตมืดมิด มองไม่เห็นสว่างที่ปลายอุโมงค์แม้แต่คนเดียวเลย ชีวิตของเขาไม่ต่างอะไรกับคนไข้ที่ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายมีอาการขึ้น โคม่านอนรอความตายอยู่ในห้องไอซียูในโรงพยาบาล รู้ว่าต้องตายแน่! แต่ไม่รู้ว่าจะตายเมื่อไร เช่นเดียวกับนักโทษรอการประหารชีวิตอย่างเช่นเขาเองที่ต้องมานั่งรอลุ้นด้วยใจระทึกขวัญว่าไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปอีกหรือไม่ก็ยังไม่แน่นอน มีสิทธิ์ตายได้ทุกเมื่อ!

ในท่ามกลางปัญหาarayล้อมเจอวิกฤตมรสุมชีวิตโหมกระหน่ำถาโถมเข้าไปในชีวิตเขา ซ้ำๆ หลายลูกอยู่นั้น เขาเริ่มแสวงหาหนทางเพื่อออกจากทุกข์ ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวลุกขึ้นสู้กับ อุปสรรคปัญหาชีวิตด้วยการ “แปรวิกฤตให้เป็นโอกาส” ด้วยการหันมาเอาดีสร้างชื่อเสียงให้กับ ตนเองด้วยการเรียนหนังสือที่ มสธ.และพัฒนาศักยภาพความรู้ความสามารถของตนเองการเขียน สารคดีส่งเข้าประกวดชิงรางวัลต่างๆเข้าอบรมการเขียนสารคดีใน โครงการ “เรื่องเล่าจากแดน ประหาร” ในโครงการกำลังใจพระดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ใช้เวลาว่างในขณะ ต้องโทษอยู่ในเรือนจำด้วยการศึกษาพระธรรมจากพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล ประธานเครือข่าย พุทธิกา และ พระศากยวงศ์วิสุทธิ์ (พระอาจารย์ ดร. อนินมัล ธรรมสาโล) พระผู้ช่วยเลขาสมเด็จพระสังฆราชฯ

ทำให้เขามีโอกาสเข้าถึงลัทธิพระพุทธศาสนา ศึกษา เรียนรู้ อย่างกว้างขวางและ ลึกซึ้งมากขึ้น เข้าใจหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามากขึ้น ทำให้จิตใจสงบ สมานิติ ความรู้สึกดี กลับคืนมา ส่งผลดีต่อสุขภาพจิตและสุขภาพกายของเขาอย่างเห็นได้ชัด ทำให้จิตใจมั่นคง ไม่ ประหวั่นพร่าเพื่อ สามารถกล้าเผชิญกับความ เป็นความตายได้อย่างมีสติ ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ไม่คิดฟุ้งซ่าน

ทำให้ภูมรินมีเวลาอยู่กับตนเองมากขึ้น มีโอกาสคิดทบทวนชีวิตตนเองจากความ ผิดพลาดครั้งอดีต เขาเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการที่ได้มองย้อนกลับไปสู่ความเป็นไป ภายในตัวเอง สามารถเข้าใจในสภาวะที่เป็นไปในเรื่องราวชีวิตตนเองตั้งแต่อดีตจนกระทั่งถึง ปัจจุบัน (ประมวล เพ็งจันทร์ อ่างในวิสุทธิ บุญเกษมสันติ, 2555, น. คำนิยาม) โดยมีตัวเองเป็นส่วนที่ กำหนดความหมายของชีวิต เพื่อให้สามารถดำรงตนอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะต้องโทษอยู่ ในเรือนจำ มองเห็นแนวทางแผนที่ชีวิตและเป้าหมายชีวิตในอนาคตที่จะก้าวเดินต่อไปได้ชัดเจนขึ้น

ต่อมาภูมรินได้ตัดสินใจเอาดีทางการศึกษาเรียนหนังสือ กศน.และศึกษาต่อใน ระดับปริญญาตรีจนจบนิติศาสตร์ที่ มสธ.ในปี พ.ศ. 2552 ขณะเป็นนักโทษประหารชีวิตอยู่ในห้อง ประหารฯโดยเขาทั้งสองข้างของเขายังถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวน และต่อมาเขาก็ได้พัฒนาเพิ่มพูน ความรู้ความสามารถของตนเองอีกครั้งหนึ่งในการเรียนต่อปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต แขนงวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ในปี พ.ศ. 2557

การเรียนหนังสือในระดับบัณฑิตวิทยาลัย (ปริญญาโท) ทำให้เขาเปลี่ยนไปจาก เดิมอย่างมากมายในเรื่องความอดทน อดกลั้น ใฝ่รู้ มีวินัย รักความก้าวหน้า เพื่อบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ แห่งความเป็นผู้รอบรู้ให้กับตัวเอง มีความมุ่งมั่นทำทุกอย่างเพื่ออนาคตเพียงอย่างเดียว รู้จักวิธี บริหารตัวเองและใช้เวลาว่างอย่างมีระเบียบทุกเรื่องในชีวิตประจำวันฯ

วิสุทธิ บุญเกษมสันติ (2555) เรียบเรียงมาจากหนังสือสารคดีชีวิตเรื่อง “กว่าจะฝ่าข้ามความตาย” ของหมอวิสุทธิ กล่าวสรุปได้ว่า เมื่อก่อนตอนอยู่ข้างนอกหมอวิสุทธิเขาไม่เคยใช้สติทบทวนตนเอง แต่เมื่อเขาต้องโทษจำคุกแล้ว เขาได้พบคำตอบในใจว่า “จะประคองสติอย่างไรมิให้กระทำความผิดซ้ำในอนาคต” โดยใช้สติประคองใจ แก้ไขที่ใจมิให้กระทำความผิด เพียงแต่คิดก็รู้สึกตัวเสียก่อน การกระทำความผิดจึงเกิดขึ้นไม่ได้ ใช้เวลาว่างในขณะที่อยู่ในเรือนจำด้วยการทบทวนตนเอง ทำความเข้าใจตนเองให้มากขึ้น ทำให้หมอวิสุทธิสามารถแก้ไขความผิดพลาดของตนเองได้ เพราะที่หมอวิสุทธิเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนก็ผิดพลาดกันได้เป็นธรรมดา เพราะเราทุกคนมีดี มีชั่ว มีความไม่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ไม่ใช่สีดำหรือสีขาวทั้งหมด (ม.ร.ว.อลิน ทรัพย์พัฒน์) หมอวิสุทธิเชื่อว่าคนเราแทบทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด มากบ้างน้อยบ้าง เราล้วนต้องการ “โอกาส” ในการแก้ไขตนเอง เพื่อสามารถก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้ ความผิดพลาดคือ “ครู” ที่มอบบทเรียนอันมีค่ายิ่งให้กับเราเสมอหากเราจะใช้บทเรียนนี้เป็น

3.3 สถานการณ์ยาเสพติดและแนวโน้มของปัญหา

จากการรายงานสรุปข่าวสำคัญของสำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ภาค 1-9เกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหายาเสพติดและแนวโน้มของปัญหา เพื่อประกอบการพัฒนายุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

สถานการณ์การนำเข้า

ในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคเหนือได้แก่ เชียงใหม่ เชียงรายและแม่ฮ่องสอน เป็นพื้นที่หลักที่มีการลักลอบนำเข้ายาเสพติดมาโดยตลอดและคาดว่าจะยังคงเป็นพื้นที่หลักต่อไปในอนาคต แต่การที่ สปป.ลาว มีการเปิดบ่อนคาสีโน ซึ่งจากการข่าวระบุว่า เป็นพื้นที่ที่เอื้อในการติดต่อขายรวมทั้งเป็นพื้นที่พักยาเสพติด โครงการเปิดสะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว แห่งที่ 3 และ แห่งที่ 4 ที่ล้วนเอื้อต่อการลักลอบนำเข้า ดังนั้นพื้นที่ที่คาดว่าจะจะเป็นพื้นที่สำคัญที่ต้องเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดคือ อ.เชียงแสน อ.เชียงของ จ.เชียงราย และพื้นที่ใน จ.นครพนม

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ผลการจากการจับกุมพบกลุ่มผู้ผลิตและนักค้าขายรายสำคัญในพม่า มักจะมีการว่าจ้างชนกลุ่มน้อยเป็นผู้ลำเลียงยาเสพติดเข้ามาภายในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มมูเซอและกลุ่มม้ง และในปัจจุบันพบว่ากลุ่มม้งและมูเซอที่มีความสัมพันธ์เชิงเครือญาติทั้งประเทศไทยและพม่ามีมากกว่า 3 แสนคน ดังนั้น หากไม่สามารถใช้เวทีต่างประเทศในการร่วมมือแก้ไขปัญหายาเสพติดหรือไม่สามารถใช้งานมวลชนในหมู่บ้านเครือข่ายได้ ทั้ง 2 กลุ่มจะเป็นตัวจักรสำคัญต่อปัญหายาเสพติดภายในประเทศ

สถานการณ์การค้าและการแพร่ระบาด

สถานการณ์ยาเสพติดในประเทศไทย นอกจากนักค้ายาชาวไทยแล้ว ยังมีกลุ่มนักค้ายาชาวต่างประเทศที่ถือเป็นตัวจักรที่สำคัญที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ข้อมูลในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา พบว่ากลุ่มชาวแอฟริกันตะวันตก เป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญมาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ในช่วง 2-3 ปีหลังปรากฏชาวอิหร่านถูกจับด้วยคดียาเสพติดที่มีแนวโน้มสูงอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกัน ปัจจุบันพบว่าเครือข่ายชาวแอฟริกันตะวันตก มีเครือข่ายการค้าอยู่ในทุกทวีปทั่วโลก ซึ่งจากการข่าวระบุว่าประเทศไทยเป็นเป้าหมายหนึ่งของเครือข่ายนี้ในการที่จะใช้เป็นฐานทางการค้า เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยที่เอื้อในหลายๆด้าน ได้แก่สามารถหายาเสพติดได้ง่าย เป็นศูนย์กลางคมนาคม หาดคนลำเลียงได้ง่าย รวมทั้งค่าครองชีพไม่แพง โดยเฉพาะประเทศอิหร่านที่มีโรงงานผลิตซูโดอีเฟดรินภายในประเทศ ซึ่งเป็นหัวเชื้อยาบ้าและไอซ์ จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ทำให้คาดการณ์ได้ว่า ทั้งชาวแอฟริกันตะวันตกและกลุ่มชาวอิหร่าน จะยังเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญต่อการค้ายาเสพติดในประเทศไทย

กลุ่มผู้เกี่ยวข้องรายใหม่ๆยังคงมีสัดส่วนสูงทั้งในกลุ่มผู้ค้าและผู้เสพ การที่มีผู้เกี่ยวข้องรายใหม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีสาเหตุจากปัจจัยต่างๆ ทั้งภาวการณ์ว่างงาน การมีค่านิยมพุ่งเพื่อรักความสะดวกสบาย การอยู่ในครอบครัวที่มีคนในครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเป็นต้น โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนที่มีอายุ 15-19 ปี และอายุต่ำกว่า 15 ปี พบแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทั้งที่อยู่นอกระบบการศึกษาและในระบบการศึกษาเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกระบวนการป้องกันจำเป็นจะต้องดำเนินการอย่างครอบคลุมและเข้มข้น

ยังคงมีกลุ่มผู้มีอิทธิพลและเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งเป็นผู้ดำเนินการเองหรือเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุน ทำให้การสืบสวนปราบปรามมีความซับซ้อนและเป็นไปอย่างยากลำบาก นักค้ายารายสำคัญทั้งที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำและอยู่นอกเรือนจำ ยังคงมีบทบาทสำคัญในการบงการการค้ายาเสพติด

การพัฒนาในด้านข้อมูลข่าวสารอย่างไร้พรมแดนโดยอาศัยเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีส่วนสำคัญต่อการแพร่กระจายของยาเสพติด เห็นได้จากการจับกุมคดีผลิตไอซ์ในช่วงที่ 2552-2553 ที่ผู้ต้องหาระบุว่าได้เรียนรู้วิธีการผลิตและสั่งซื้อสารตั้งต้น จากทางอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ยังปรากฏว่ามีหลาย website ที่มีกรโฆษณาเชิญชวนและจำหน่ายยาเสพติด เป็นอีกช่องทางหนึ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารต้องร่วมมือกันแก้ไขอย่างใกล้ชิด

ในด้านตัวยาที่แพร่ระบาด ยาบ้ายังคงเป็นตัวยาที่มีความสำคัญในการแพร่ระบาดภายในประเทศ โดยมีไอซ์ที่จะต้องจับตามองอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เนื่องจากนักค้ายาพยายามที่จะใช้

กลยุทธ์ทางการตลาดเหมือนที่เคยใช้กับยาบ้าเช่นการแบ่งบรรจุราคาต่างๆ เพื่อให้สามารถเข้าถึงลูกค้าทั้งในระดับกลางและระดับล่าง การโฆษณาชวนเชื่อถึงสรรพคุณเน้นในเรื่องของความสวยงามและในเรื่องเพศ ทำให้ตัวยานี้ประสบความสำเร็จในการขยายฐานลูกค้าในช่วงเวลาไม่นานนัก ปรากฏผลการจับกุมและการเข้ารับบำบัดที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างก้าวกระโดด ขณะเดียวกันเฮโรอีนก็เป็นตัวยาที่ไม่สามารถนิ่งนอนใจได้เพราะที่ผ่านมายังปรากฏผู้ต้องหาและผู้รับการบำบัดอย่างต่อเนื่อง ในส่วนยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมโคดีเฟดรีน ที่ในใช้เป็นหัวเชื้อในการผลิตยาบ้าและยาไอซ์ของผู้ซื้อซึ่งอยู่ในเกณฑ์สูง ประกอบกับมีความเข้มงวดในการควบคุมอีเฟดรีนทั้งในประเทศไทย จีน และอินเดีย จะทำให้สถานการณ์การกักขังซื้อยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมโคดีเฟดรีนทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อส่งไปยังประเทศเพื่อนบ้านยังคงดำรงอยู่

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยตามแนวคิดปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ (Interpretative Phenomenology Analysis) เพื่อมุ่งศึกษาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งสะท้อนมาจากโลกทัศน์ข้างในของกรณีศึกษาผ่านทางประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย
2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.1 พื้นที่ศึกษา
 - 2.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก
 - 2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.5 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การอภิปรายผล และการสรุปผลการวิจัย
5. การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย
6. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

1. การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

ผู้วิจัยถือเป็นเครื่องมือสำคัญ เพราะเป็นผู้รวบรวมเก็บข้อมูล สัมภาษณ์ วิเคราะห์ และดำเนินการวิจัยด้วยตนเอง ดังนั้น การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัยจึงเป็นเรื่องที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญและคำนึงถึงผลที่ผู้ศึกษาจะได้รับประโยชน์สูงสุด โดยผู้วิจัยมีการเตรียมตัวศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ดังนี้ (ทิวาพร หงส์ร้อน, 2557, น. 40-53)

1.1 การเตรียมความรู้ด้านระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อนำมาอธิบายปรากฏการณ์ด้านประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังเรือนจำกลางบางขวาง โดยลงทะเบียนเรียนชุดวิชาการวิจัยทางการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ที่เกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ พร้อมกับศึกษาอ่านตำรา รวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพ รวมทั้งประสบการณ์ในการทำรายงานวิจัยในชั้นเรียน และขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาซึ่งเป็นผู้ชำนาญในการวิจัยเชิงคุณภาพ

1.2 การเตรียมความรู้ด้านเนื้อหาและแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามที่สามารถตอบต่อคำถามการวิจัยได้ในระดับลึก และให้มีความพร้อมในการตรวจสอบตนเองเกี่ยวกับความรู้ตื้นลึกที่ควรจัดกรอบแยกไว้ก่อนการรับฟัง และการแปลความการให้ความหมายข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อระมัดระวังในการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

1.3 ผู้วิจัยสร้างการตระหนักรู้ (Awareness) ถึงการเป็นผู้วิจัยที่จะรับรู้ข้อมูลที่เป็นจริงจากผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยคำนึงถึงการป้องกัน และลดความอคติจากการคาดเดาหรือมีแนวคิดล่วงหน้า โดยไม่ทำตัวเป็นผู้รู้แล้ว เข้าใจแล้ว เพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียดลึกและเป็นจริงตามประสบการณ์จริงของผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการวิจัยเชิงปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ ที่เน้นการให้ความหมายของผู้ให้ข้อมูลผ่านการตีความของผู้วิจัย ผู้วิจัยฝึกฝนตนเองเกี่ยวกับเทคนิคการสัมภาษณ์ แบบเจาะลึก

2. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยด้วยตนเอง ตั้งแต่การเลือกพื้นที่ในการศึกษา การเลือกผู้ให้ข้อมูล การลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล จนถึงการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

2.1 พื้นที่การศึกษา

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้ต้องขังได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังคดียาเสพติดคนอื่นๆ ทั่วไป ในเรือนจำกลางบางขวาง การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกพื้นที่ศึกษาในเรือนจำกลางบางขวาง เฉพาะผู้ต้องขังคดียาเสพติด ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

2.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก

เป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติด จำนวน 6 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

- 1) เป็นผู้ต้องขังชายคดียาเสพติดที่เคยเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ หรือเคยเป็นนักโทษประหารชีวิตมาก่อน
- 2) เป็นผู้ที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่มานานอย่างน้อยตั้งแต่ 3-20 ปี
- 3) ต้องโทษจำคุกมาแล้วอย่างน้อยประมาณ 5-16 ปี
- 4) สามารถสื่อสารด้วยคำพูด และใช้ภาษาไทยได้
- 5) มีความสนใจที่จะเล่าเรื่องราวประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของตนเองกับผู้สัมภาษณ์

ผลการเลือกผู้ให้ข้อมูลหลัก สามารถจำแนกรายละเอียดผู้ให้ข้อมูลหลักรายบุคคล ดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant) ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (รหัส-ชื่อ)	อายุ	คดี/จำนวนของกลาง /จำนวนคู่คดี	โทษ/จำคุกปี/เหลือกี่ปี	ศาสนา/เชื้อชาติ/มาจากที่ไหน/ประเทศ	ระดับการศึกษา/ก่อนต้องโทษ	สถานภาพ/บุตร	อาชีพที่ควบคู่กับการค้ายาเสพติด	ยาเสพติดที่เคยค้า/เรียงตามลำดับ/ระยะเวลาที่ค้ายาเสพติด	ปีที่ถูกจับกุม	กิจกรรมที่เข้าร่วมในเรือนจำ
ID1. ผิง	56 ปี	ยาบ้า 400,000 เม็ด และเฮโรอีน 6 กิโลกรัม คู่คดี 4 คน	ประหารชีวิต จำคุก 16 ปี เหลือโทษจำคุก 39 ปี	นับถือผี ลีซอ หรือลีซู เชียงใหม่	ม.5	แต่งงาน บุตร 5 คน หญิง 4 ชาย 1	ทำไร่ฝิ่น ค้าขายพืชไร่	ฝิ่น เฮโรอีน ยาบ้า ค้ายามานานกว่า 20 ปี	ปี 2543	สวมนนต์ให้ว้พระ, ปั้นพระพุทธรูป เรียนศิลปะ Art for All ฝึกเขียนสารคดีในโครงการกำลังใจ ฝึกวิชาชีพต่างๆ เรียนหนังสือที่ มสธ.
ID2. หลี่	52 ปี	เฮโรอีน 20 กิโลกรัม ส่งออกนอก คู่คดี 3 คน	ประหารฯ จำคุก 12 ปี เหลือจำคุกตลอดชีวิต	พุทธ จีน โกก้าง เมืองลำเสี้ยว เมียนมาร์	ม. 3 ภาษาจีน	แต่งงาน บุตร 2 คน หญิง 1 ชาย 1	ไกด์ทัวร์จีน	เฮโรอีน ค้ายามาร่วม 15 ปี	ต้นปี 44	เรียนปริญญาตรีที่ มสธ. ศิลปะ Art for All สวมนนต์ให้ว้พระ อบรมวิชาชีพพระยะสั้นต่างๆ
ID3. ต๊ะ	46 ปี	ผงยาบ้า 22 กก. เครื่องปั้นยาบ้า คู่คดี 3 คน	ประหารชีวิต จำคุก 12 ปี เหลือจำคุก 34 ปี	พุทธ ไทย กรุงเทพฯ	ม.2	แต่งงาน มีภรรยา 3 บุตร 4	เปิดซ่อมรถ ทำธุรกิจเดินทัวร์รถมือสอง	ยาบ้า ยาบ้า ค้ายาานานกว่า 10 ปี	ปี 2546	ปวช., ปวส., ปริญญาตรีที่ มสธ. อบรมเขียนสารคดีในโครงการกำลังใจ สวมนนต์ให้ว้พระ, ปั้นพระพุทธรูป ศิลปะ Art for All ฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นต่างๆ
ID4. เฉิน	58 ปี	ยาบ้า 3 ล้านเม็ด คู่คดี 2 คน	ประหารชีวิต จำคุก 5 ปี เหลือจำคุกตลอดชีวิต	พุทธ เข้าหรือเมียง พะเยา	ป.6	แต่งงาน มีภรรยา 2 คน บุตร 4 คน	ทำธุรกิจบริการ รถบรรทุกหัวลากตู้คอนเทนเนอร์ บริการรถทัวร์โดยสาร รับซื้อและบริการลานตากมันเส้น	เฮโรอีน ยาบ้า ค้ายาานาน 20 ปี	ปี 2553	เรียนหนังสือ กศน. สวมนนต์ให้ว้พระ ฝึกระเบียบวินัย ออกกำลังกายทุกวัน อบรมเสริมสร้างกำลังใจเป็นระยะๆ จากวิทยากรพิเศษ ศึกษาระยะชั้นเอก

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

ผู้ให้ ข้อมูล หลัก (รหัส- ชื่อ)	อายุ	คดี/จำนวนของ กลาง /จำนวนคู่คดี	โทษ/จำคุกปี/ เหลือกี่ปี	ศาสนา/เชื้อชาติ/มา จากที่ไหน/ประเทศ	ระดับการ ศึกษาก่อน ต้องโทษ	สถานภาพ/บุตร	อาชีพที่ควบคู่กับ การค้าขายเสพติด	ยาเสพติดที่เคยค้า เรียงตามลำดับ/ ระยะเวลาที่ค้ายา เสพติด	ปีที่ถูก จับกุม	กิจกรรมที่เข้าร่วมในเรือนจำ
ID5 อาโก	54 ปี	ยาบ้า 1.9 ล้านเม็ด ยี่ดรด 36 คัน ริ สปอร์ต 100 ล้าน คู่คดี 4 คน ชาย 2 หญิง 2	ประหารฯ จำคุก 14 ปี เหลือ โทษ 39 ปี	พุทธ ไทยใหญ่ เชียงใหม่	ป. 6	แต่งงาน บุตร 4 คน ชาย 2 หญิง 2	ทำสวนส้ม	เฮโรอีน ส่งนอก ยาบ้า ค้ายามา 20 ปีกว่า	ปี 2545	ศึกษาธรรมะ สวดมนต์ไหว้พระ
ID6. เดช	41 ปี	ยาบ้า 180,000 เม็ด คู่คดี 3 คน	ประหารฯ จำคุก 16 ปี เหลือโทษ 26 ปี	คริสต์ ลิซอ หรือ ลิซุ เจียงราย		แต่งงาน มีบุตรชาย 1 คน ปัจจุบันภรรยา แต่งงานใหม่แล้ว	พ่อค้าแร่ขายข้าวสาร	ยาบ้า ค้ายามากว่า 3 ปี	ปี 2543	เรียนหนังสือปริญญาตรีที่ มสร. ปวช.คอมพิวเตอร์ เรียนพระคัมภีร์คริสต์ เข้าอบรมวิชาชีพระยะสั้นต่างๆ ทำงานเป็นผู้ช่วยฝ่ายการศึกษาแดน

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3.1 ตัวผู้วิจัย

ผู้วิจัยเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการวิจัย ผู้วิจัยได้เตรียมความพร้อมในการดำเนินการวิจัย ก่อนการวิจัยคือ การเรียนชุดวิชาการวิจัยทางการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้เกี่ยวกับการสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ การถอดรหัสข้อความ (Coding) การรวมประเด็น (Themes) และการวิเคราะห์ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษาในประเด็นต่างๆ อย่างละเอียด เพื่อเตรียมตัวเป็นผู้วิจัยให้มีความไวเชิงทฤษฎีในเนื้อหาสาระและประเด็นที่ศึกษา ตัวผู้วิจัยเองจึงมีความสามารถที่จะเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพได้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

2.3.2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยเลือกใช้คำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อ และทัศนคติต่างๆ ในการบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลออกมาได้อย่างอิสระ แนวคำถามมีลักษณะยืดหยุ่น ในด้านการใช้ถ้อยคำ จำนวนข้อคำถาม และการเรียบเรียงลำดับคำถาม ซึ่งสอดคล้องครอบคลุม ในด้านอารมณ์ ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ เกี่ยวกับ ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงในวงการค้ายาเสพติดมานาน

ตัวอย่างแนวคำถามในการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-Structure Interview)

เรื่อง ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง

หมายเลขผู้ให้สัมภาษณ์.....การสัมภาษณ์ ครั้งที่ วันที่...../...../.....

เวลา.....สถานที่.....

สถานการณ์สังคม:.....

1. ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

1. แนะนำตัวผู้วิจัย
2. แจ้งวัตถุประสงค์และ ประโยชน์การสัมภาษณ์
3. แจ้งสิทธิ ของผู้ให้สัมภาษณ์

การให้ข้อมูลตามความสมัครใจ สามารถยุติการให้ข้อมูลได้เมื่อไม่ต้องการจะให้ข้อมูลต่อไป

การเก็บความลับของผู้ให้ข้อมูล

ลงนามในแบบฟอร์มการยินยอมเข้าร่วมวิจัย

2. ขั้นเข้าสู่ประเด็นการสัมภาษณ์

- 2.1 ภูมิหลังชีวิตด้านครอบครัวของพี่เป็นอย่างไร ถูกจับเมื่อไหร่ ถูกดำเนินคดีข้อหาอะไรบ้าง
- 2.2 ศาลตัดสินมาเท่าไหร่ ปัจจุบันจำมาแล้วกี่ปี เหลือโทษจำคุกต่อไปอีกกี่ปี
- 2.3 ครอบครัวของพี่มีลูกกี่คน อยู่ที่ไหนบ้าง
- 2.4 ชีวิตในวัยเด็กของพี่เป็นอย่างไรบ้าง
- 2.5 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของพี่เป็นอย่างไรบ้าง
- 2.6 ญาติพี่น้องมีใครเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่ ถ้ามี มีใครติดคุกอยู่ในเรือนจำหรือไม่ อย่างไร
- 2.7 เพื่อนที่คบหาในเรือนจำมีอาชีพอะไร เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่
- 2.8 สภาพแวดล้อมภายในชุมชนมีบุคคลเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนหรือในหมู่บ้านนั้นหรือไม่ อย่างไร

3. ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

- 3.1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของพี่นั้นเกิดจากสาเหตุอะไรบ้าง
 - 3.2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมีอาชีพของพี่นั้นเป็นอย่างไร
 - 3.3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติดในความทัศนะมุมมองของพี่เป็นอย่างไรบ้าง
- ## 4. บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง
- 4.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมของพี่นั้นเป็นอย่างไรบ้าง
 - 4.2 การพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสในขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำของพี่นั้น เป็นอย่างไรบ้าง
 - 4.3 การได้รับชีวิตพระราชทานใหม่จากในหลวงของเรานั้น พี่รู้สึกอย่างไรบ้าง
 - 4.4 เมื่อได้รับอิสรภาพแล้ว พี่จะกลับไปอยู่กับใคร และคิดว่าจะวางแผนทำงานอะไรดี

5. ขั้นจบการสัมภาษณ์

- 5.1 ก่อนจบการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยตั้งคำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักได้ทบทวนคำตอบต่างๆ และสามารถเพิ่มเติมหรือปรับเปลี่ยนข้อความได้ตามความประสงค์ของผู้ให้ข้อมูล
- 5.2 กล่าวขอบคุณผู้ให้ข้อมูลหลักทุกท่าน และมอบของที่ระลึกเล็กน้อยๆ เพื่อแสดงความมีน้ำใจ เช่น ขนม กาแฟ โอวัลติน เป็นต้น (รายละเอียดดูภาพผนวก ก.)

2.3.3 เครื่องบันทึกเสียง

ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงในการบันทึกเสียงขณะทำการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลัก และทำลายข้อมูลทันทีหลังสิ้นสุดการวิจัย

2.3.4 แบบบันทึกในขณะเก็บข้อมูล

เป็นการทำการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อผู้วิจัยสามารถจดจำรายละเอียดของการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้งได้ และนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์

2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสังเกต และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก มีลักษณะเป็นการสนทนาแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เนื่องจากการตั้งคำถามแบบนี้สามารถยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยนแนวคำถามได้ตามความเหมาะสม ทั้งในด้านของถ้อยคำในการสนทนา และการลำดับการใช้คำถามก่อนและหลัง โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.4.1 ผู้วิจัยร่างโครงคำถามการวิจัยให้มีลำดับที่เริ่มต้นด้วยคำถามนำ เพื่อเปิดประเด็นสู่ที่มาของการถูกจับดำเนินคดีเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในศาล และต้องโทษราชทัณฑ์ถูกคุมขังไว้ในเรือนจำ ก่อนที่จะเข้าสู่การสัมภาษณ์ระดับลึกเกี่ยวกับภูมิหลังชีวิตของกรณีศึกษาแต่ละรายบุคคล เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง และเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) สามารถเพิ่มเติมข้อมูลต่างๆ ที่อาจตกหล่นหรือตัดทอนข้อมูลบางอย่างที่เสี่ยงต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินได้ ก่อนจบการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบรูปแบบคำถามการทำวิจัยอีกชั้นหนึ่ง ภายใต้นับบริบทเงื่อนไขของเรือนจำ

2.4.2 ผู้วิจัยทดลองข้อคำถามการสัมภาษณ์ (Try Out) กับบุคคลที่เป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่มานาน ซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 1-2 ครั้ง เพื่อดูความเหมาะสมของคำถาม และนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการดำเนินการสัมภาษณ์จริง

2.4.3 ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่มีคุณสมบัติตรงกับเงื่อนไขสอดคล้องกับคำถามวิจัยคือ กลุ่มผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่เคยมีประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่หรือรายสำคัญจริงในเรือนจำกลางบางขวาง ใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยผู้วิจัยติดต่อประสานงานไปยังกลุ่มเพื่อนผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังไว้กระจายอยู่ตามแดนต่างๆ ภายในเรือนจำ และรู้จักคุ้นเคยกับผู้วิจัยมานานประมาณ 1 ถึง 16 ปี เพื่อขอความร่วมมือให้เดินทางออกมาที่แดน 14 ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาผู้ต้องขัง เพื่อเป็นผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวภายในอาคารหอประชุมของฝ่ายการศึกษาแดน 14 เรือนจำกลางบางขวาง

2.4.4 เมื่อผู้วิจัยได้พบผู้ให้ข้อมูลหลักแล้ว ผู้วิจัยได้สอบถามความสมัครใจกับผู้ให้ข้อมูล พร้อมทั้งแจ้งรายละเอียดวัตถุประสงค์ของการวิจัย และสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัยให้ทราบ จนเกิดความเข้าใจกันเป็นอย่างดี ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ขออนุญาตผู้ให้ข้อมูลหลักเพื่อบันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ และขออนุญาตใช้สถานที่ในการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลักครั้งนี้กับทางเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษา และพัฒนาผู้ต้องขังที่แดน 14 เนื่องจากสะดวกต่อการนำเครื่องบันทึกเสียงมาใช้บันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาอย่างใกล้ชิด

2.4.5 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิด สนทนาอย่างมีเป้าหมายเฉพาะเจาะจง ตามแนวคำถามและเชื่อมโยงสู่ประเด็น ด้วยการสนทนาในลักษณะแลกเปลี่ยนประสบการณ์และบทเรียนชีวิตในวงการค้ายาเสพติดที่เคยก้าวพลาดมาครั้งอดีต ตามแนวทางการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพ ที่เน้นประสบการณ์ด้านความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ และทัศนคติที่มีต่ออาชีพค้ายาเสพติด โดยมุ่งทำความเข้าใจข้อเท็จจริงและความหมายในทัศนะของผู้ตอบ ซึ่งความหมายนั้นอาจได้จากคำพูดของผู้ตอบโดยตรง หรือจากน้ำเสียง สีหน้า หรือท่าทางของผู้ตอบ ซึ่งเป็นการมุ่งหาข้อมูลเชิงคุณภาพที่เน้นข้อมูลเชิงพรรณนา โดยเปิดกว้างสำหรับข้อมูลที่อาจเป็นไปได้ทุกรูปแบบ ใช้คำถามเสมือนหนึ่งว่าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆมาก่อน ทำคำตอบที่ไม่ชัดเจนให้กระจ่างโดยเร็ว พร้อมสังเกตความเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นได้ในระหว่างการสัมภาษณ์ ที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนคำตอบหรือเปลี่ยนความหมายที่เขาให้ไว้ก่อน โดยให้ความสำคัญกับการสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวก ด้วยการสร้างความประทับใจกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ช่วงก่อนและระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างมีส่วนร่วมในฐานะนักสังเกตการณ์ และใช้ความไวในการบันทึกสิ่งที่ได้จากการสังเกตในภาพรวมที่เกิดจากราวประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก และการสะท้อนตนเองของผู้วิจัย และสิ้นสุดการสัมภาษณ์ด้วยการถามคำถามปลายเปิดถึงข้อมูลที่อาจตกหล่นจากการสัมภาษณ์

2.4.6 การสัมภาษณ์จะสิ้นสุดลง เมื่อได้ข้อมูลเพียงพอต่อการตอบปัญหาการวิจัยครั้งนี้แล้ว ผู้วิจัยแสดงความขอบคุณในความร่วมมือความมีน้ำใจของผู้ให้ข้อมูลที่ได้แบ่งปันประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดที่เปรียบเสมือน “ครู” ผู้มอบบทเรียนชีวิตที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อสังคม พร้อมทั้งมอบของที่ระลึกเป็นการตอบแทนและขอบคุณก่อนกล่าวอำลา

2.5 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลจริง ผู้วิจัยได้เคยใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคน เป็นระยะเวลาานานกว่าประมาณ 1-16 ปี ได้เคยสัมผัสและสังเกตพฤติกรรมด้านอารมณ์ความรู้สึก ความนึกคิดเมื่อต้องมาใช้ชีวิตในเรือนจำด้วยเงื่อนไขที่แตกต่างกันไปของแต่ละคน โดย

ผู้วิจัยใช้เวลาจริงในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ประมาณ 5 เดือน เริ่มตั้งแต่เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2558 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 ส่วนระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ประมาณ 45-120 นาที ต่อผู้ให้ข้อมูลหลัก 1 ราย โดยแสดงรายละเอียดไว้ดังตารางที่ 3.2 นี้

ตารางที่ 3.2 รายละเอียดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล หลัก (รหัส)	วันที่สัมภาษณ์	ระยะเวลาการ สัมภาษณ์	สถานที่สัมภาษณ์
ID1	5,10,25 ตุลาคม 2558	120 นาที	
ID2	1,12,20 ตุลาคม 2558	100 นาที	ณ ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน 14
ID3	21,26,30 ตุลาคม 2558	90 นาที	เรือนจำกลางบางขวาง
ID4	22,24 ตุลาคม 2558	45 นาที	และ ฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง แคน 2 และ แคน 3
ID5	26,29,31 ตุลาคม 2558	60 นาที	
ID6	25,28 ตุลาคม 2558	50 นาที	

หมายเหตุ: ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักเพิ่มเติมซ้ำๆ หลายครั้ง หลายวันเวลาในสถานที่ที่
แตกต่างกัน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ (Interpretative Phenomenological Analysis) มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยทำการถอดเทปแบบคำต่อคำ (Verbatim) จากข้อมูลที่ได้บันทึกเสียง สัมภาษณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบบทสัมภาษณ์อีกครั้งด้วยการฟังซ้ำพร้อมอ่านบทเพื่อ ตรวจสอบความถูกต้อง

3.2 หลังจากเตรียมบทสัมภาษณ์ เพื่อให้ข้อมูลดังกล่าวพร้อมใช้ในการวิเคราะห์ผล ผู้วิจัยอ่านบทสัมภาษณ์ซ้ำหลายรอบ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของบทสัมภาษณ์อย่างลึกซึ้ง

และชัดเจนในความเข้าใจ พร้อมทั้งถอดรหัสข้อความอย่างอิสระจากมุมมองของผู้วิจัยเอง (Free/Open Coding) ซึ่งรวมการวิเคราะห์ความเห็นและมุมมอง ตลอดจนความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการอ่านบทสัมภาษณ์ร่วมกับการสังเกตที่เกิดขึ้นขณะที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์

3.3 หลังจากเสร็จสิ้นจากการถอดรหัสข้อความอย่างอิสระจากมุมมองของผู้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยกลับมาถอดรหัสข้อความจากมุมมองของผู้ให้ข้อมูลหลัก (Phenomenological Coding/ Descriptive Coding) ซึ่งเป็นลักษณะของการถอดรหัสข้อความของการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาอีกครั้ง และตรวจสอบการถอดรหัสข้อความกับบทสัมภาษณ์ก่อนการรวมประเด็นหลัก ตัวอย่างการถอดรหัสข้อความปรากฏดังตารางที่ 3.3 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 3.3 ตัวอย่างการถอดรหัสถอดรหัสแนวปรากฏการณ์วิทยาและการถอดรหัสเชิงตีความ

ลำดับ ข้อมูล	บทสัมภาษณ์	การถอดรหัสแนว ปรากฏการณ์วิทยา	การถอดรหัสเชิงตีความ
ID1 บรรทัด ที่ 8	“เอ่อ หมู่บ้านเขาที่ผมอยู่ มีคนค้าขายกันเยอะ เพื่อนๆผมหลายคนเขาทำแล้ว รวยกันง่าย กำไรสูง ค้าขายแล้ว ไม่ถูกจับ มีเงินซื้อรถจักรยาน มีเงินสร้างบ้านใหญ่โต ราคาเป็นล้าน อยู่สบายดี มีชาวบ้านให้ความเคารพนับถือ คนมีเงิน โดยไม่สนใจว่าได้เงินมาไหน ไปไหนมาไหน ก็มีคนที่เชื่อเชิญเข้าบ้าน หาน้ำ หาแก๊สให้หนึ่ง อย่างกะบุคคลสำคัญระดับประเทศมาเยี่ยมเยียน.. โอ้โฮ มีแต่คนเกรงใจ มีลูกน้องคอยติดตามรับใช้หลายคน อ๊ะ เห็นแล้ว อยากเอาอย่างเขา อยากค้าขาย มีเงินแล้ว คนเขาจะได้นับถือผม เชื่อว่า ค้าขายแล้วไม่ถูกจับง่าย ๆ อย่างที่เพื่อนทำอยู่ เชื่อว่ามีเงินมาก ๆ แล้ว จะ ได้มีความสุข มีฐานะ ร่ำรวย ชาวบ้านนับถือคนมีเงิน..”	อยากค้าขายเสพติดเอาอย่างคนอื่น ๆ หรือเพื่อนๆ ที่ค้าขายแล้วรวยง่าย ค้าขายแล้วไม่ถูกจับ มีฐานะการเงินดีขึ้น มีเงินมาก ๆ ชาวบ้านนับถือ มีแต่คนเกรงใจ ให้เกียรติ มีรถจักรยาน อยู่บ้านราคาแพง ๆ มีความสุขดี มีลูกน้องคอยรับใช้	บุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีคนในหมู่บ้านหรือชุมชนนั้นเกี่ยวข้องกับการค้าขายเสพติด มีโอกาสเสี่ยงสูงในการก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้าขายเสพติดได้ง่าย เนื่องจากการเลียนแบบพฤติกรรมการค้าขายเสพติดจากตัวแบบในชุมชนหรือหมู่บ้าน ที่ค้าขายแล้วรวยง่าย ได้กำไรสูง ค้าขายแล้วไม่ถูกจับ ชาวบ้านให้ความเคารพนับถือคนมีเงิน ดังนั้น บุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่มีคนเกี่ยวข้องกับเสพติดมีแนวโน้มที่จะถูกชักนำเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้าขายเสพติดได้เร็วขึ้น และบุคคลที่มีความคิด ความเชื่อ และทัศนคติที่มีผลเชิงบวกกับเสพติดเช่นนี้ ย่อมเป็นอันตรายต่อสังคมและประเทศชาติ

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อมูล	บทสัมภาษณ์	การถอดรหัสแนว ปรากฏการณ์วิทยา	การถอดรหัสเชิงตีความ
ID1 บรรทัด ที่ 10	“ทันที ที่รู้ว่าถูกน้องถูกจับ และชดทอคมถึงผม ผมกลัว จนตัวสั่นๆ ใจเต้นคืบๆ กลัวจะถูกจับเข้าคุก หรือถูกฆ่า ตัดตอน วิสามัญฆาตกรรม ผมรู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจ ใน ใจคิดขึ้นได้ว่า ต้องหนีออกนอกประเทศให้เร็วที่สุด ก่อนที่จะตำรวจจะรู้ว่าผมหลบซ่อนตัวอยู่ไหน..ตอนที่ ขับรถหนี คิดในใจว่า ถ้าเจอด่านตรวจข้างหน้า ใจหนึ่งก็ คิดว่าจะยอมให้ตรวจค้นหรือยอมให้จับดีๆ หรือขับรถ แหกด่านอิงฟ้าออกไปดี อีกใจหนึ่งก็คิด จะสู้ก็ถูกวิสามัญ ไม่สู้ก็ถูกประหารชีวิต เพราะเป็นบุคคลอันตรายของ สังคม เป็นที่ต้องการตัวของทางการ..ในที่สุดก็หนี ออกไปกบดานในพม่ากับวันแดงได้ แต่ก็ต้องใช้ชีวิต หลบๆ ซ่อนๆ อยู่อย่างหวาดระแวงไม่มีความสุข”	กลัวจนตัวสั่นพับๆ ใจเต้น ตุ้มๆต่อมๆ เมื่อรู้สึกได้ว่า เขาเป็นบุคคลอันตราย เป็น ที่ต้องการตัวของตำรวจ กลัวจะถูกวิสามัญฆาตกรรม หรือถูกจับเข้าคุกตามคำชัด ทอดของลูกน้องที่ถูกจับกุม ไป ใช้ชีวิตหลบๆซ่อนๆเมื่อ ต้องหนีคดีความ หาคความ สงบสุขในใจแทบไม่ได้เลย	การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ติดของผู้ให้ข้อมูลหลักในตอนต้น ของชีวิต อาจมีเงิน มีความสุข มี ลูกน้องบริวารที่สั่งใช้งานทำอะไร ก็ได้ แต่เมื่อชีวิตของการเป็นผู้ค้ายา เสพติดมาถึงจุดๆหนึ่งของชีวิตเขา แล้ว ชีวิตก็จบเกม อยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆเหมือนคนไม่มีแผ่นดินให้ อยู่ จดจบบุไม่สวย ถ้าไม่ไปอยู่ที่ป่า ช้า ก็ต้องไปอยู่ในคุก

3.4 ผู้วิจัยรวบรวมประเด็นหลัก (Theme) ด้วยการหาความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นต่างๆ ของผู้ให้ข้อมูลรายแรกโดยรวบรวมรหัสข้อความที่มีความเหมือนหรือคล้ายกันเข้าเป็นหมวดหมู่ย่อย (Subcategory) และจัดหมวดหมู่ย่อยที่มีความสัมพันธ์แนวเดียวกันเป็นหมวดหมู่ (Category) แล้วจึงรวมหมู่เป็นประเด็นย่อย (Subtheme) และประเด็นหลัก (Theme) ตามลำดับ พร้อมการตั้งชื่อประเด็นหลักซึ่งจะมีการปรับย้ายข้อมูลในแต่ละประเด็นจนกว่าผู้วิจัยเห็นว่าข้อมูลเหมาะสมและสอดคล้องกันในแต่ละประเด็น และตรวจสอบผลข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์กับอาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย

3.5 จากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์โครงสร้างของประเด็นหลักโดยใช้วิธีการจัดประเด็นหลักดังกล่าวของผู้ให้ข้อมูลรายแรกกับข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลรายอื่นๆ โดยใช้แนวประเด็นหลักผู้ให้ข้อมูลหลักรายแรกเป็นหลัก แต่หากพบประเด็นใหม่ที่แตกต่างออกไป ผู้วิจัยจะปรับเปลี่ยนประเด็นต่างๆตามความเหมาะสม จนกระทั่งข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลักทุกรายถูกรวบรวมจนได้แก่นของประสบการณ์ (Essence) ที่ผู้วิจัยจะนำไปวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นหลักต่างๆ ที่พบ เพื่อวิเคราะห์ถึงความเป็นเหตุเป็นผลของโครงสร้างประเด็นหลักต่างๆ ว่ามีความชัดเจนและมีความหมายเพียงพอหรือไม่ อย่างไร ซึ่งตรวจสอบผลของงานวิจัยครั้งนี้ ดังแสดงได้ในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3 4 ตัวอย่างตารางแสดงภาพรวมประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางบางขวาง

ประเด็นหลัก (Theme)	ผู้ที่ระบุถึง ประเด็นหลัก	ประเด็นย่อย (Subtheme)	ผู้ที่ระบุถึง ประเด็นย่อย	หมวดหมู่ (Categories)	ผู้ที่ระบุถึง หมวดหมู่	หมวดหมู่ย่อย (Subcategories)	ผู้ที่ระบุถึง หมวดหมู่ย่อย	แหล่งอ้างอิงระหว่างกลุ่มผู้ให้ข้อมูล(เลขรหัส)	ตัวอย่างคำบอกเล่าของผู้ให้ข้อมูลหลักที่แสดงถึงประเด็นดังกล่าวอย่างชัดเจน	บันทึกของผู้วิจัย
1. ประสบการณ์ชีวิตระหว่าง การเป็น ผู้ค้ายาเสพติด	ทุก คน	1.3 จุด จบ ของผู้ค้า ยา เสพติด	ทุกคน	1.3.1 การ ทรรศหัก หลัง	ทุกคน	1.3.1.2 การฆ่าตัว ดอน	ทุกคน	ID1(26) ID2(39) ID3(25) ID4(9) ID5(10) ID6(66)	“ก่อนที่ผมจะถูกจับ คนที่เป็นสายลับเบอร์ 1 ของผู้การภาคคนหนึ่ง ที่ติดต่อซื้อขายยาบ้ากับผมเป็นแสนๆเม็ด เขาหลงผมไปฆ่าทั้งหลายครั้ง คิดฆ่าปิดปากกลัวความลับของลูกพี่เขาจะถูกเปิดเผย แต่ผมไหวตัวทัน ก่อน เลขเกือบถูกฆ่าตัดตอน” (ID1/26) “ช่วงนั้น ..อ้อ ทางรัฐบาล เขาประกาศทำสงครามกับพ่อค้ายา มีการเอกซเรย์ทุกพื้นที่สีแดง ทั่วประเทศ พ่อค้ายากลัวถูกฆ่าตัดตอน บางคนไปรายงานตัวจากลับ ถูกฆ่าตัดตอนระหว่างทาง บางคนถูกอุ้มหายสาบสูญไป เขากลัวตายเลขหนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ถ้ำหมิงของจีน” (ID4/9) “เพื่อนที่มี 5-6 คน ที่ถูกฆ่าปิดปาก อีตัวครองชีวิตผู้การจังหวัดคนหนึ่ง เขาขอ 10 ล้าน พี่ไม่มีเงินจึงหนีไปอยู่พม่า” (ID 5/10)	วงจรชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดมันสั้นนัก เข้าง่าย ออกยาก ขึ้นเร็ว ลงเร็ว ตายเร็ว เพื่อเงินทำได้ทุกอย่าง เมื่อขัดแย้งกัน ก็มักจะใช้วิธีการที่รุนแรงถึงขั้นเอาชีวิตกัน มีการฆ่าตัดตอนกันเอง กลัวความลับจะถูกเปิดเผย มีการวางแผนเล่นเกมไล่ล่า บางคนถูกล่า ต้องหนีไปกบดานในประเทศเพื่อนบ้าน ใช้ชีวิตหลบๆซ่อนๆ อยู่อย่างหวาดระแวง เพราะถูกทางการตามล่าจับเข้าคุก จุจบมก็มีอายุสั้นไม่ต่างอะไรกับวงจรชีวิตเหมือนผักปลา ไม่คุ้มค่าเลขที่เกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง และตายไปโดยยังไม่ได้อะไรดีๆ ทั้งไว้ให้ลูกหลานได้จดจำ

4. การอภิปรายและการสรุปผลการวิจัย

เมื่อได้ข้อมูลที่เป็นแก่นของประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลก หลังกำแพงสูงที่แบ่งเป็นประเด็นหลักและประเด็นย่อยเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำเสนอข้อสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงตีความ ด้วยการเขียนอภิปรายเชิงพรรณนาในแต่ละประเด็น พร้อมทั้งยกคำพูดของผู้ให้ข้อมูลหลักประกอบการอภิปราย และนำผลการวิจัยที่ได้มาเปรียบเทียบกับแนวคิดจากงานวิจัยที่ได้ทำการทบทวนวรรณกรรม รวมถึงเสนอข้อเท็จจริงและข้อจำกัดและข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัย รวมทั้งนำผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางที่ทำให้เกิดประโยชน์ต่อไปในอนาคต

5. การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย (Trustworthiness) ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยทำการถอดเทปสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (Verbatim) จนได้เป็นบทสัมภาษณ์ออกมาอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งบทสัมภาษณ์ดังกล่าวมีการตรวจสอบความถูกต้อง โดยขณะที่ผู้วิจัยถอดเทปที่ทำการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยมีการฟังเสียงบันทึกเทปไปพร้อมๆ กับการตรวจสอบเทียบกับข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้บทสัมภาษณ์ที่ถอดเทปออกมานั้นมีความถูกต้องแม่นยำมากที่สุด (Confirmability)

5.2 ขณะที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ จะมีการสอบถามซ้ำในประเด็นเดียวกัน มีการใช้ทักษะในการสรุปความ กระจำความ เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อมูลกับเจ้าของข้อมูล และเป็นการยืนยันว่าผู้วิจัยมีความเข้าใจตรงกับผู้ให้ข้อมูลหลักหรือไม่ (Key Informant)

5.3 งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ใช้การสังเกต และการจดบันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล ซึ่งเป็นการตรวจสอบวิธีการเก็บข้อมูลหลายแหล่งหลายวิธี (Triangulation)

5.4 เมื่อสิ้นสุดกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลกับผู้ให้ข้อมูล (Member Checking) ผ่านสนทนาเป็นการส่วนตัวอีกครั้ง จำนวน 6 ราย เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผลการวิจัยกับประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งผู้ให้ข้อมูลทั้ง 6 ราย เห็นด้วยกับผลการวิจัยดังกล่าว

5.5 ผู้วิจัยมีการเก็บข้อมูลที่เป็นระบบ และสามารถตรวจสอบได้ (Audit Trail) โดยข้อมูลต่างๆ ได้แก่ การบันทึกเสียงสัมภาษณ์ บันทึกการเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล บทสัมภาษณ์ที่เป็นราย

ลักษณะอักษร บันทึกการถอดรหัสข้อความ บันทึกการจัดกลุ่มประเด็นหลักและประเด็นย่อย ผู้วิจัยมีการอ้างอิงคำพูดโดยตรงของผู้ให้ข้อมูลประกอบในการทำรายงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ในกระบวนการวิจัยก่อนหน้านี้

5.6 แต่ละขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย จะได้รับการปรึกษาและร่วมตรวจสอบในกระบวนการดำเนินการวิจัย โดยอาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระเป็นประจำทุกเดือน

6. จริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้หลักจริยธรรมการวิจัยและการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัย ดังนี้

6.1 ผู้วิจัยคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยที่ส่งผลกระทบต่อสังคมและเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มผู้ต้องขังและต่อเรือนจำ

6.2 ผู้วิจัยแจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยและขอความสมัครใจและขอคำยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ตัดสินใจอย่างอิสระ

6.3 ผู้วิจัยปกปิดข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลเป็นความลับและปกป้องความเป็นส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล เช่น การเปลี่ยนเป็นนามสมมติ ไม่เปิดเผยข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนของผู้ให้ข้อมูลได้

6.4 ผู้วิจัยขออนุญาตบันทึกเทปในการสนทนา และแจ้งวัตถุประสงค์การเก็บข้อมูลประเด็นในการสัมภาษณ์เก็บข้อมูล และการทำลายข้อมูลทั้งหมดหลังกระบวนการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ แนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ เพื่อศึกษาทำความเข้าใจประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ที่เป็นผู้ต้องขังคดียาเสพติดรายสำคัญเท่านั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 6 ราย นำมาวิเคราะห์ผลข้อมูลตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลหลัก และส่วนที่ 2 ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยมีรายละเอียดผลการวิจัยดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้ข้อมูลหลัก

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นของผู้ต้องขังผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนที่มีภูมิหลังความเป็นมาแตกต่างกัน ซึ่งใช้นามสมมติทั้งหมด มีดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1 (ID1)

น้ำผึ้ง (นามสมมติ) อายุ 56 ปี นับถือผีบรรพบุรุษ แต่งงาน มีบุตรสาว 5 คน และชาย 1 คน แต่โชคร้ายที่บุตรสาวคนที่ 2 กับคนที่ 4 และหลายชายอีก 1 คนที่อยู่ในวัยเรียนถูกอุ้มหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยเมื่อ 15 ปีก่อน น้ำผึ้งเป็นชาวเขาเผ่าลีซอ (ลีซู) ภูมิลำเนาอยู่เดิมในจังหวัดเชียงใหม่ ถูกจับคดี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ยาบ้า จำนวน 400,000 เม็ดและเฮโรอีนอัดแท่ง 12 แท่ง น้ำหนัก 6 กิโลกรัม มีคู่คดี 4 คน เหตุเกิดในท้องที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อปีพ.ศ. 2543 ถูกควบคุมขังไว้ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง กรุงเทพฯ ศาลชั้นต้นพิพากษาประหารชีวิต ถูกนำตัวไปคุมขังไว้ที่เรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี ต่อมาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาก็พิพากษาประหารชีวิต กลายเป็นนักโทษเด็ดขาดชายรอการประหารชีวิต และขาทั้งสองข้างของเขาถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนและกักขังไว้ในห้องประหารชีวิตตลอดเวลา 24 ชั่วโมง เป็นระยะเวลานานกว่า 12 ปี การศึกษาจบปริญญาตรีจาก มศธ.ปัจจุบันคงเหลือโทษจำคุก 39 ปีกว่า จำมาแล้วรวม 16 ปี

น้ำผึ้งเล่าประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดให้ฟังว่า ตอนเป็นเด็กตั้งแต่จำความได้เขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านชาวเขาเผ่าลีซอบนดอยสูงในถิ่นทุรกันดารในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ในครอบครัวเขาประกอบด้วยพ่อแม่พี่น้องๆ รวม 4 คน เป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 1 คน เขาเป็นลูกคนโต พ่อแม่มีอาชีพทำไร่ปลูกข้าว ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และปลูกฝิ่นเป็นอาชีพหลักที่สร้างรายได้มาเลี้ยงครอบครัวของเขา

หลายครั้งเมื่อพ่อแม่กรีดยางฝิ่นดำหรือ “ไอดำ” มาได้เป็นห่อหรือที่เรียกว่า “1 จ้อย ” น้ำหนักประมาณ 1.6 กิโลกรัมแล้ว พ่อก็ทำหน้าที่ติดต่อนำไปขายให้แก่พ่อค้าฝิ่นที่เดินทางเข้ามารับซื้อฝิ่นถึงในหมู่บ้านชาวเขาทุกปี เมื่อถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวฝิ่นเสร็จแล้ว ช่วงประมาณเดือนธันวาคมถึงกุมภาพันธ์ในช่วงฤดูหนาว เมื่อพ่อแม่ได้เงินค่าขายฝิ่นดำมาแล้ว ส่วนหนึ่งก็เก็บไว้ใช้ในยามเจ็บป่วยและอีกส่วนหนึ่งก็กันเงินไว้เพื่อไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ มาตัดเย็บชุดประจำเผ่าลีซอสวมใส่ในวันปีใหม่หรือปีใหม่ลีซอในช่วงเดือนมกราคมหรือกุมภาพันธ์ของทุกปี ซึ่งตรงกับวันตรุษจีน

ต่อมาเมื่อเขาเริ่มโตขึ้นมาพอจะเข้าโรงเรียนได้แล้ว พ่อแม่ก็ส่งเขาเข้าเรียนหนังสือ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 ที่โรงเรียนในหมู่บ้านชาวเขาแห่งหนึ่ง มีนักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ เช่น กระเหรี่ยง แม้ว (ม้ง) ลีซอ (ลีซุ) มูเซอ (ลาหู่) ไทยใหญ่ รวมประมาณ 60-100 กว่าคน

ตอนเป็นเด็กเขาไม่ค่อยตั้งใจเรียนหนังสือ เวลาไปโรงเรียนในตอนเช้าซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านชาวเขาที่มีบ้านชาวเขาอาศัยอยู่ประมาณ 50-65 หลังคา ประมาณ 1 กิโลเมตร เขาชอบนำหนังสือที่ยัดใส่กระเป๋าแทนสมุดหนังสือเรียนไปโรงเรียนเป็นประจำ และชอบหนีโรงเรียนไม่ยอมเข้าแถวเคารพธงชาติ รู้สึกเบื่อขี้เกียจร้องเพลงชาติในตอนเช้า ด้วยการหนีเข้าไปยิงนกยิงสัตว์ป่า เมื่อถึงเวลาสอบก็อ่านข้อสอบไม่ออก นั่งเสียใจร้องไห้ในห้องสอบอยู่คนเดียว ขณะที่เพื่อนๆ ทำข้อสอบเสร็จออกกันไปหมดแล้ว ตอนนั้นรู้สึกที่กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.2

พอโตขึ้นมาเป็นวัยรุ่น เขาก็เริ่มคบหาเพื่อนกลุ่มที่เกเรชอบเสพยาเสพติดและเกี่ยวข้องกับขบวนการค้ายาเสพติดระดับชาติ เพื่อนของเขาชอบพาไปเที่ยวกลางคืนดื่มเหล้าเมาเบียร์จนเสียการเรียน เรียนไม่จบ ต้องทิ้งการเรียนครึ่งๆกลางๆ จบแค่ชั้น ม.5 และต่อมาตัดสินใจเข้าการเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยครั้งแรกค้าเฮโรอีน ต่อมาขุนสำไ้วางอาวุธมอบตัวรัฐบาลทหารเมียนมาร์ ทำให้เฮโรอีนขาดแคลนหายาก จึงตัดสินใจหันมาค้ายาบ้ากับกลุ่มว่าแดง แต่ก็ไปไม่รอด ในที่สุดก็ถูกจับเข้าคุกตัดสินประหารชีวิต เคยผ่านประสบการณ์ในวงการยาเสพติดมานานกว่า 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 (ID2)

พี่ลี (นามสมมติ) อายุ 52 ปี นับถือศาสนาพุทธ (เจ้าแม่กวนอิม) ถูกจับคดีเฮโรอีนอัดแท่งจำนวน 40 ก้อน น้ำหนัก 20 กิโลกรัม ถูกจับในท้องที่กรุงเทพฯ ผู้คดีมา 12 ปีกว่า ศาลฎีกาพิพากษาประหารชีวิต เป็นนักโทษประหารชีวิต ถูกคุมขังอยู่ในแดน 2 ประหารชีวิต มีคู่คดี 3 คน

การศึกษาจบ ม. 3 ภาษาจีนกลาง ภาษาไทยจบ ม. 6 ในคุก ปัจจุบันทำงานศิลปะวาดรูปเป็นสมาชิกในโครงการ Art for All ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี แต่งงานแล้วมีบุตร 2 คน คนแรกลูกสาวอายุ 16 ปี เรียนอยู่ชั้น ม. 5 คนเล็กลูกชายอายุ 14 ปี เรียนอยู่ชั้น ม. 3

ตอนเป็นเด็กพี่หมีเกิดและเติบโตขึ้นมาในเมืองลาเลียวประเทศเมียนมาร์ เป็นชาวจีนโกก้าง ตอนเป็นเด็กอาศัยอยู่กับครอบครัวพ่อแม่ มีพี่น้อง 4 คน พี่หมีเป็นคนโต มีน้องสาว 2 คน มีน้องชาย 1 คน แต่เสียชีวิตแล้ว แม่ก็เสียชีวิตในพม่า ส่วนพ่อก็มาเสียชีวิตในเมืองไทยหลังจากที่พี่หมีติดคุกแล้ว ปัจจุบันครอบครัวอาศัยอยู่ในจังหวัดนนทบุรี กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่ มสธ. ปัจจุบันเหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต จำมาแล้วรวม 13 ปีกว่า

เมื่อประมาณ 30 ปีก่อน พี่หมีย้ายภูมิลำเนาจากประเทศเมียนมาร์มาอยู่ในประเทศไทย เคยทำอาชีพหลายอย่างแต่ไม่สำเร็จ ขาดทุน ครั้งสุดท้ายก่อนถูกจับเคยทำงานเป็นไกด์ทัวร์จีน พานักท่องเที่ยวชาวจีนไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ในประเทศไทย จนไปรู้จักกับกลุ่มมาเฟียค้ายาเสพติดข้ามชาติชาวไต้หวัน และถูกล่อซื้อจับกุมได้ จนต้องเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ในที่สุดศาลตัดสินประหารชีวิต เคยผ่านประสบการณ์ค้ายาเสพติดมาร่วม 15 ปี

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 (ID3)

พี่ตะ (นามสมมติ) เขาได้ถ่ายทอดประสบการณ์ชีวิตให้ฟังว่า เขาเกิดในกรุงเทพฯ ปัจจุบันมีอายุ 46 ปี นับถือศาสนาพุทธ ถูกจับคดีฆาตกรรม 22 กิโลกรัม ในกรุงเทพฯ พร้อมกับแทนผลิตยาบ้า มีคู่คดี 3 คน เมื่อปี 2546 ถูกคุมขังไว้ในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกรุงเทพฯ ศาลชั้นพิพากษาประหารชีวิต ต่อมาย้ายไปคุมขังไว้ที่เรือนจำกลางบางขวางนนทบุรี ศาลฎีกาพิพากษาประหารชีวิต ปัจจุบันจำมาแล้ว 12 ปี เป็นนักโทษชั้นเยี่ยม เหลือโทษจำคุก 34 ปีกว่า แต่งงานแล้ว มีภรรยา 3 คน มีลูก 4 คน การศึกษาจบปริญญาตรีที่ มสธ. ในเรือนจำ

พี่ตะเล่าประสบการณ์ชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดให้ฟังว่า ตอนเป็นเด็กเขาอาศัยอยู่กับครอบครัว พ่อทำงานในบริษัท แม่ก็เป็นแม่บ้าน ตอนเป็นเด็กเกร เรียนหนังสือไม่ทันจบ ม.3 ก็ไปยิงรุ่นพี่แถวบ้านถนนตก (หัวเราะ) ทะเลาะกันเรื่องกดเพลง เขากดเพลงลูกทุ่ง ผมกดเพลงฝรั่ง ยุคปี 80 ทะเลาะกันในร้านเหล้า เขามากดเพลงเราทั้ง ตะก็กดเพลงเขาทั้ง กดกันไปกดกันมา โมโห ชกต่อยกัน แต่ตะสู้เขาไม่ได้ เขาตัวใหญ่กว่า เลยกลับมาที่บ้าน เอาปืนจูด.38 ไปตักยิงหน้าปากซอย

ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กอายุ 15 กว่า พวกเขาเป็นเด็ก 7-8 คน รุ่นพี่ตัวใหญ่กว่าประมาณ 4 คนพวกเขาจับพวกตะตบหัวเรียงตัวไปเรื่อยๆ ทำให้แค้นมาก มันหยาบศักดิ์ศรี ขอมไม่ได้ เลยไปเอาปืนที่บ้าน เก็บไว้ ไปตักยิงรุ่นพี่ตาย 1 คน แก้กิน ตอนนั้นยังเรียนหนังสือไม่จบ ม.3 เหลืออีกเทอมเดียว กำลังจะสอบพอดีเลยหลังจากนั้นถูกจับ ไปขังไว้ที่บ้านเมตตา เขายังเป็นเด็ก ตำรวจเลยไปส่งที่

บ้านบ้านเมตตา ขึ้นศาลเด็กและเยาวชน ศาลตัดสิน ทณฑ์บนไว้ 1 ปีติดอยู่ 3 เดือน ศาลให้พ่อแม่ไป
รับรองความประพฤติ และนำตัวตะไปอบรมที่บ้านเอง

หลังจากออกจากสถานพินิจบ้านเมตตาอยู่ที่บ้าน เขาเห็นพี่ๆ ก็เรียนหนังสือกันจนจบกัน
หมด พี่สาว จบ ปวส.(สูง) พี่สาวก็ทำงานอยู่ในบริษัทแอร์ แถวบางนา..พี่ชายก็ทำงานอยู่ในบริษัท
แต่ตัวเขาเป็นคนเกเร คือรึ้น หลังจากออกจากบ้านเมตตามาก็ไม่มีงานทำ เดินเตร็ดเตร่อยู่แถวๆ บ้าน
เพื่อรอเปิดเทอม แล้วจะได้กลับบ้านไปเรียนในโรงเรียนใหม่

ระหว่างที่รอเปิดเทอมอยู่นั้น ก็ไปเจอรุ่นพี่ใหญ่คนหนึ่ง เขาเห็นว่าตะกล้ายิงคน
(หัวเราะอีๆ) เขาก็เลยชวนตะเข้าร่วมแก๊งโจรกรรมรถนำไปขายในประเทศเพื่อนบ้าน ตามแนว
ชายแดนกัมพูชา ลาว และเมียนมาร์ รถที่ขโมยมาได้ส่วนใหญ่จะ โจรกรรมรถตามใบสั่ง เป็นรถ
มอเตอร์ไซด์ ฮอนด้าดริม ลูกค้าชอบ เอาไปขายเถื่อนตามบ้านนอกชนบท ตามร้านซ่อม
รถจักรยานยนต์ หรือขายต่อให้ ไอ้พวกแก๊งลักรถข้ามชาตินำไปขายที่ลาว กัมพูชา เมียนมาร์ ราคา
คันละ 5,000 บาท หรือบางครั้งก็แถว 3 ตัวต่อรถมอเตอร์ไซด์ 1 คัน

ต่อมาลูกพี่ชักชวนให้ตะมาร่วมทำงานใหญ่ด้วยกัน ทีนี้เขาบอกว่า จะ โจรกรรมรถยนต์
เขาแนะนำให้ตะรู้จักกับเพื่อนๆ ของเขา ระดับใหญ่ๆ เป็นเจ้าของเต็นท์รถยนต์มือสอง เป็นเจ้าของอู่
รถยนต์ และร้านขายอะไหล่ชิ้นส่วนรถ

ในเวลาต่อมาบุคคลเหล่านี้ก็กลายเป็นหุ้นส่วนเครือข่ายค้ายาบ้าของตะ โดยตะตั้ง
ตนเองเป็นหัวหน้าแก๊งผลิตยาบ้าแบบเคลื่อนที่เร็วขนาดใช้คนประมาณ 4-5 คนก็สามารถทำได้ใน
บริเวณรอบนอกกรุงเทพฯ โดยเจ้าของเต็นท์รถมือสองที่เป็นลูกค้ายาใหญ่ที่เคย์รับซื้อรถเถื่อน
จากตะคนหนึ่ง เป็นคนชักชวนให้ตะเข้าเป็นเครือข่ายค้ายาบ้าของเขา ชื่อเครื่องมาปั่นยาบ้าเอง
(หัวเราะ) ราคา 80,000 บาท น้ำหนักสองคนยกไหว มีหัวตอก 3 หัว ผลิตได้ชั่วโมงละ 20,000 เม็ด
วันหนึ่งผลิตได้ประมาณ 2-3 แสนเม็ด ก่อนผลิตจริง เขาแนะนำสูตรผสมยาบ้าให้ตะลองไปทำดู ถ้า
ทำออกมาแล้วไม่ดี เขาจะบอกวิธีแก้ไข

ตะทำอาชีพเปิดกิจการอู่ซ่อมรถและขายรถมือสองบังหน้า โดยรับซื้อรถที่ขโมยมาจาก
เครือข่ายแก๊งลักรถด้วยกัน แล้วมาสวมซากรถยนต์ที่ซื้อมาจากเจ้าของรถยนต์ที่เกิดอุบัติเหตุเสียหาย
ยับเยิน จอดทิ้งไว้ในโรงพักตำรวจ ติดต่อขอซื้อจากเจ้าของรถมาถูกต้อง แล้วเอารถที่ขโมยมาสวม
ซากรถ เปลี่ยนเลขคชชี่ เลขเครื่อง เปลี่ยนสีใหม่ ที่เป็นยี่ห้อรุ่นเดียวกันมาสวมรอยแทนกัน แล้วไป
จดทะเบียนที่สำนักงานขนส่งทำให้ถูกต้อง หลังจากนั้นนำรถยนต์ที่สวมทะเบียนรถเรียบร้อยแล้ว
เอาไปแลกหัวเชื้อยาบ้าไอซ์จากเครือข่ายไว้ในภาคเหนือตอนบน เพื่อนำมาผลิตปั่นเป็นเม็ดยาบ้า
ขายส่งให้ลูกค้าในกรุงเทพฯ

โดยนิสัยส่วนตัวแล้ว ตะไมบุหรี ไม่สูบบุหรี่ ไม่สูดยาบ้า แต่ชอบเล่นรถและเล่นปืน ชอบเที่ยวคาเฟ่ไปไหนมาไหนชอบพกเงินใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ทำตัวเป็นเพลย์บอย ตะไมเคยคาดฝันไว้ว่า ถ้ามีเงินสัก 50-100 ล้านบาท พอมีเงินทุนเปิดกิจการอู่ซ่อมรถให้มันใหญ่โตแล้ว และมีเงินสำรองสักก้อนหนึ่งแล้วจะเลิกค้ายา แต่ก็ไปไม่รอดถูกจับได้คาแท่นผลิตยาบ้าในห้องใต้ดินในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งแถวกรุงเทพฯ ซึ่งตะไมบอกว่าเขาเข้าสู่วงการค้ายาบ้ามาตั้งแต่วันที่ 2536 จนถึงปี 2546 ก็ถูกจับ คุกคดีอยู่ในวงการมานานถึง 10 ปีกว่า ต่อมาศาลพิพากษาประหารชีวิต

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 (ID4)

พีเจิน (นามสมมติ) อายุ 58 ปี นับถือศาสนาพุทธ ถูกจับคดียาบ้า ของกลางจำนวน 3 ล้านเม็ด เหตุเกิดในท้องที่จังหวัดพะเยา เมื่อปี พ.ศ. 2553 ศาลชั้นต้นจังหวัดพะเยาตัดสินประหารชีวิต จำมาแล้ว 5 ปีกว่าปัจจุบันถูกคุมขังไว้ในเรือนจำกลางบางแดน 3 มีภรรยา 2 คน มีลูกสาวและลูกชายที่เกิดกับภรรยาทั้งสองคนละ 2 คนอาชีพเดิมก่อนต้องโทษ ทำธุรกิจเปิดบริษัทบริการขนส่งรถทัวร์โดยสารและบริการรถหัวลากบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ที่ทำเรือแห่งหนึ่ง ปัจจุบันถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางบางขวาง แดน 3 เหลือโทษจำคุกตลอดชีวิตอยู่

พีเจินได้เล่าประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในอดีตให้ฟังว่า พีเจินเป็นลูกชายคนเดียว พ่อแม่ มีพี่สาว 1 คน (ลูกเลี้ยงแม่) เขาเป็นชาวเขาเผ่าเข้าหรือเมียง พ่อเป็นทหารรับจ้างของสหรัฐอเมริกา เมื่อสมัยทำสงครามกับคอมมิวนิสต์ลาว เป็นลูกน้องของนายพลวังเปา ผู้นำสูงสุดของทหารม้งลาว เมื่อทหารม้งลาวแพ้สงครามลาวเวียงจันทน์ ถูกทหารลาวคอมมิวนิสต์จับได้ ไม่มีที่อยู่ จึงขอลี้ภัยทางการเมืองไปอาศัยอยู่ที่รัฐโอเรกอน สหรัฐอเมริกา พร้อมกับญาติพี่น้องจำนวนมาก ส่วนทหารม้งลาวไปลี้ภัยอาศัยอยู่ในรัฐมินิโซต้า ต่อมาพ่อแม่เขาก็กลับมาอยู่ที่เมืองไทยในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนบนและพีเจินก็แต่งงานกับเมียคนแรก มีลูกสาว 1 คน แต่พ่อแม่ชอบเมียเขา เขาก็เลยเลิกกันไป และแต่งงานใหม่ มีสาว 2 คน

ต่อมาพ่อแม่ก็หันมาทำไร่ทำสวน ปลูกข้าวไร่ ปลูกข้าวโพดขาย และเป็นพ่อค้าคนกลางซื้อขายข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ในหมู่บ้าน เมื่อพีเจินโตขึ้น เขามีเงินมากขึ้น เพื่อนชวนไปซื้อดาวนักรถบรรทุกรับจ้างบรรทุกสินค้า เขาเลยไปเข้าร่วมกับบริษัทขนส่งของเพื่อนเขา ต่อมาเพื่อนในบริษัทที่ทำงานด้วยกันชักชวนไปรับจ้างขนยาบ้าจากกลุ่มเครือข่ายว่าจากแม่สาย เชียงรายไปส่งที่กรุงเทพฯ ราคาเม็ดละ 3 บาท พีเจินให้ลูกน้องเป็นขับรถบรรทุกขนยาบ้าครั้งละ 3 ล้านเม็ด ได้เงินมา 9 ล้านกว่าบาท นำเงินทั้งหมดไปซื้อรถทัวร์โดยสารและรถบรรทุกหลายคัน เขาจัดตั้งบริษัทขนส่งรถทัวร์เป็นเจ้าของกิจการเอง แล้วนำรถทัวร์ไปทำที่เซฟสำหรับซุกซ่อนยาเสพติดรับจ้างบรรทุกยาบ้าจากเหนือเข้าสู่ภาคกลาง

ต่อมาเข้าสู่ยุคฆ่าตัดตอน ลูกน้องของเขาถูกจับและซัดทอดมาถึงเขา ทางตำรวจเรียกเขาให้ไปรายงานตัว แต่เขากลับไม่กล้าไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงตัดสินใจหนีไปกบดานอยู่ต่างประเทศกับเพื่อนชาวอาข่า โดยไปตั้งหลักอยู่ที่คูนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศจีน ไปเช่าที่ดินทำสัญญาไว้ 40 ปี ลงทุนเปิดบริษัทค้าขาย นำสินค้าพวกผลไม้จากท่าเรือจิงหนิงในเมืองเซียงรุ่งในเขตปกครองตนเองพิเศษสิบสองปันนาของประเทศจีนลงไปที่ทำเรือเชียงแสนของไทย และเปิดบริการปั้มน้ำมันอยู่ 2 ปี โดยปลอมบัตรประจำตัวประชาชนลาว และถือพาสปอร์ตลาว เคลื่อนไหวไปๆ มาๆ ระหว่างฝั่งไทย ลาว พม่า และจีนต่อมาเคลียร์คดีจนศาลยกฟ้องไปแล้ว เขาก็ตัดสินใจเดินทางกลับมาที่บ้านเกิด ไปหาพนักงานเมืองคนหนึ่ง เพื่อรับจ้างเพาะต้นกล้าอย่างพาราของรัฐบาลที่พนักงานเมืองคนนั้นประมูลมาได้

นำมาแจกจ่ายให้แก่ประชาชนที่ขึ้นทะเบียนไว้จำนวนหลายล้านต้น แต่กล้าอย่างชำฉูดของเขາบางส่วนมันไม่ได้มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ ทางรัฐบาลไม่รับซื้อกล้าของเข่า พ่ห้ล้เลยตัดสินใจว่างซื้อที่ดินในเขตป่าสงวนจากชาวบ้าน 70 ไร่ นำกล้าไปปลูกเอง จนเริ่มกรีดยังงได้แล้่ว เขาก็ถูกจับคดีเก่าๆ ที่ลูกน้องซัดทอดไว้ ตอนนีได้ข่าว่าม่มีเจ้าหน้าที่ป่าไม้เข้าไปยึดสวนยางพาราของเขาแล้่ว บริษัทรถทัวร์และรถบรรทุกหัวลากผู้ล้สินค้าที่ทำเรือกี้โดนยึดทรัพย์หมด เมียหลวงเมียน้อยก็ทะเลาะแย่งสมบัติกันวุ่น เขาก็ปวดหัวไม่รู้จะท้ออย่างไร และเขาเคยมีประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมานานประมาณ 15 ปี

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5 (ID5)

อาโก (นามสมมติ) อายุ 54 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อสายจีนฮ่อ พ่อเป็นจีนฮ่อ แม่เป็นไทยใหญ่ สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ ถูกจับคดียาบ้า 1,980,000 เม็ด มีคู่คดี 4 คน ชาย 2 หญิง 2 เหตุเกิดในท้องที่อำเภอห่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อ ปี พ.ศ. 2544 ทรัพย์สินที่ถูกยึด มีรถยนต์จำนวน 36 คัน ไรสรอท์ มูลค่า 100 ล้านบาท ศาลฎีกาพิพากษาประหารชีวิตสถานเดียว ปัจจุบันถูกคุมขังไว้ในเรือนจำกลางบางขวาง แคน 3 มีบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงมาแล้ว 15 ปีกว่า เหลือโทษที่จะจำต่อไปอีกประมาณ 39 ปีกว่า

อาโกเล่าประสบการณ์ชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดให้ฟังว่า เขาเคยเป็นทหารไทยใหญ่ของขุนสำ เมื่อ 30 ปีก่อน เขาเคยอยู่ที่หมู่บ้านคอยลาน เขตอำเภอแม่เฒ่า จังหวัดเชียงใหม่ มีครอบครัวแล้ว มีลูก 3 คน ชาย 2 หญิง 1 ตอนเป็นเด็กบ้านของเขาอยู่ติดชายแดนใกล้หลักแต่่งที่เป็นเส้นแบ่งเขตดินแดนระหว่างไทยกับเมียนมาร์ เมื่อก่อนแถวคอยลานนั้น มีการสู้รบกันบ่อยๆ ระหว่างทหารขุนสำกับทหารว้าแดง เพราะแย่งพื้นที่ครอบครองจุดยุทธศาสตร์แหล่งผลิตยาเสพติดและควบคุมเส้นทางการค้ายาเสพติดเข้าไทยผ่านไปยังประเทศที่สาม

ตอนเป็นเด็กเขาเคยเห็นขุนสำมาพักอาศัยในบ้านเขาไปๆ มาๆ เพื่อหลบภัยสงครามสู้รบกัน เป็นระยะเวลาประมาณ 10 กว่าปี พออาโกโตเป็นหนุ่มแล้ว ก็ตัดสินใจสมัครเป็นทหารขุนสำสู้รบกับทหารเมียนมาร์และทหารว้าแดง แถวบริเวณชายแดนใกล้คอยตานกับคอยสามเส้าในเขตติดต่ออำเภอแม่อาว มีกระสุนปืนใหญ่ยิงข้ามมาตกยังฝั่งไทยหลายลูกถูกหลังคาบ้านชาวบ้านพังเสียหายหลายหลัง ทางฝ่ายทหารไทยก็ยิงปืนใหญ่โต้ตอบกลับไปหลายลูกจนถูกทหารเมียนมาร์และทหารว้าบาดเจ็บล้มตายไปหลายคน

จนผู้นำสูงสุดของกองทัพว้าสั่งถอนกำลังทั้งหมดออกไปจากพื้นที่ยึดครองของกองกำลังขุนสำกลับไปตั้งหลักใหม่ที่เมืองปางซางใกล้ชายแดนจีน

ต่อมาในปี 2529 ขุนสำนำกองกำลังไทยใหญ่ไปสร้างเมืองแห่งใหม่ที่คอยหัวเมืองและค่ายหลวง ที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามชายแดนของอำเภอปาย ปางมะพร้าว และอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอน อาโกก็สมัครเป็นทหารของขุนสำ ทำหน้าที่จัดหาซื้ออาวุธสงครามจากพ่อค้าอาวุธสงครามที่บริเวณชายแดนใกล้กับจังหวัดสระแก้วกับกาญจนบุรี และลำเลียงขนอาวุธทั้งหมดขึ้นไปยังชายแดนแม่ฮ่องสอน

ต่ออาโกก็เปลี่ยนมาทำหน้าที่เป็นครูฝึกทหารให้แก่กองกำลังของขุนสำ ซึ่งมีกองกำลังทหารประมาณ 3 หมื่นกว่านาย ส่วนใหญ่เป็นทหารไทยใหญ่เกือบ 90 % ที่เหลือเป็นทหารจีนฮ่อของขุนสำ ต่อมาเฮโรอินที่ผลิตได้จากโรงงานในป่าลึกใกล้หัวเมืองมาเก็บรักษาไว้ในโกดังเก็บยาเสพติด ปรากฏว่ามีเฮโรอินบางส่วนหายไปประมาณ 80 ตัน ทำให้เสนาธิการนายทหารคนสนิทของขุนสำเกิดความไม่พอใจและกล่าวหาว่า อาโกเป็นคนขโมยเฮโรอินไป ซึ่งอาโกบอกว่าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าใครลักไปแน่ แต่เสนาธิการคนสนิทขุนสำคนนั้นไม่ยอม และออกสั่งบังคับขังอาโกไว้ใน “คุกภูคิน” เป็นระยะเวลา 1 เดือน

คุกภูคินนั้นมีความลึกประมาณ 6 เมตร กว้าง 3 เมตร ปากภูคินข้างบนกว้าง 2 เมตร มีลักษณะรูปร่างคล้ายน้ำเต้าก้นใหญ่ปากภูคินข้างในคอกภูคินมีดมาก อากาศอบอ้าว ร้อนมาก มีกลิ่นเหม็นอุจจาระ ปัสสาวะและเศษอาหารที่นักโทษคนก่อนๆ มาอยู่ก่อนทิ้งเรี่ยราดเกลื่อนไว้เต็มไปหมด จนรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ค่อยออก อึดอัด ทรมาน ทนกลิ่นเหม็นแทบไม่ไหวจริงๆ

เขาถูกขังเดี่ยวคนเดียวตลอดทั้งวันคืนไม่เห็นดาวเห็นตะวัน เกือบตาย พอออกมาจากภูคินขึ้นมาได้แล้ว ตัวเหลืองซีดหมด เพราะไม่ได้ถูกแดด

หลังจากนั้นอาโกก็ลาออกไป กลับไปอยู่ที่บ้านหันมาทำอาชีพสวนส้มที่อำเภอฝาง ต่อมาก็หันมาค้าเฮโรอินส่งออกนอกประเทศจนขุนสำวางอาวุธมอบตัวต่อรัฐบาลทหารพม่าที่กรุงย่างกุ้งไปในปี พ.ศ.2539 จากนั้นก็หันมาค้ายาบ้าแทน เนื่องจากเฮโรอินขาดแคลนหายาก ไม่เป็นที่นิยมกันมากนัก กำไรน้อย ค้ายาบ้ามาเรื่อยๆ จนถูกอดีตเลขาธิการ ป.ป.ส. และอดีต ผบ.ตร. ท่าน

หนึ่งจับกุมได้ในที่สุดที่อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และนำตัวขึ้นเครื่องบินตำรวจเอาไปจัด
แถลงข่าวต่อหน้าสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ที่จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อปี 2546 อาโกเคยผ่านประสบการณ์
ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติดมานานกว่า 20 ปี

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6 (ID6)

พี่เดช (นามสมมติ) อายุ 41 ปี นับถือศาสนาคริสต์ คติยาบ้า 180,000 เม็ด มีลูกดี 3 คน
เหตุเกิดในท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร เมื่อปี พ.ศ. 2543 ศาลตัดสินประหารชีวิต มี
ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดเชียงราย แต่งงานมีบุตรชาย 1 คน อายุ 16 ปี แต่ปัจจุบันเป็นพ่อหม้ายภรรยา
แต่งงานใหม่ ผ่านวิกฤตบทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงแห่งคุกบางขวางมาแล้วรวม 16 ปี ได้อภัยโทษมี
ชีวิตใหม่เกิดขึ้นในชีวิต 7 หน หมายกำหนดโทษใบแดงเหลือโทษจำคุกอีก 26 ปี ตอนนี้อยู่กำลังศึกษา
อยู่ในระดับปริญญาตรีที่ มสธ.สาขารัฐศาสตร์ เคยใช้ชีวิตลูกผู้ชายในท่ามกลางยาเสพติดมาประมาณ
3 ปีกว่า

พี่เดชกล่าวถึงประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดในวัยเด็กจนเติบโต
เป็นผู้ใหญ่ให้ฟังว่า ครอบครัวของพี่เดชก็เป็นชาวเขาเผ่าลีซู อาศัยอยู่ในหมู่บ้านชาวเขาเผ่าลีซูแห่ง
หนึ่งในเขตจังหวัดเชียงราย อาชีพเดิมของพ่อแม่เมื่อก่อนทำไร่ฝิ่น ต่อมาก็เลิกปลูกฝิ่น แล้วหันมายึด
อาชีพทำไร่กาแฟ ปลูกผัก ตามที่โครงการหลวงส่งเสริมแนะนำให้ปลูกพืชเศรษฐกิจทดแทนฝิ่น

ต่อมาก็มาเลี้ยงหมูขาย ช่วงนั้นเศรษฐกิจดี ขายหมูได้กำไรดี ต่อมาเจอพิษเศรษฐกิจ
ตกต่ำเกิดฟองสบู่แตก ราคาหมูไม่ดี สู้ค่าอาหารหมูแพงไม่ไหว จึงจำเป็นต้องฆ่าหมู ขายเนื้อ ขั้บรถ
ตระเวนไปขายเนื้อหมูตามหมู่บ้านชาวเขาต่างๆ ตั้งแต่เชียงราย เชียงใหม่ ไปจนถึงแม่ฮ่องสอน ตอน
นั้นยังไม่เข้าสู่วงการยาเสพติด โดยลงทุนทำร่วมกับลุง แบ่งกำไรกันคนละครึ่ง ฆ่าหมูไป 100 กว่า
ตัว ได้กำไรแสนกว่าบาท

จากนั้นนำเงินที่ได้ไปดาวน์รถยนต์โตโยต้า รุ่น ไฮลักซ์ อีโรว์ ป้ายแดงออกมากันหนึ่ง
มาบรรทุกรับจ้างขนข้าวโพดเลี้ยงสัตว์จากชาวบ้าน เป็นพ่อค้าคนกลางรับซื้อข้าวโพด ขิง ไปขายต่อ
ที่ตลาดกลางขายส่งในตัวเมืองเชียงราย ต่อมาก็ตีค้าขายข้าวสารไปส่งขายให้ชาวบ้านตามออเดอร์ที่
สั่งมา ได้กำไรกระสอบละ 100-150 บาท ขั้บรถตระเวนไปขายทั้งวันได้กำไรมาห้าหกร้อย เหนื่อยก็
เหนื่อย โดยติดต่อขอซื้อข้าวสารจากเจ้าแม่โรงสีข้าว ทำไปทำมาเพื่อนพี่เดชที่เป็นชาวเขาก็บอกว่า
ทำไม ไม่ค้ายาบ้า ขายข้าวสารมันเหนื่อย กำไรน้อย

ต่อมาเจ้าแม่โรงสีข้าวมาสอบถามพี่เดชว่า อยู่บนดอยไม่มียาบ้าขายหรือ เจ้าแม่
ต้องการยาบ้า 1 ถุง 200 เม็ด ให้ราคาถุงละ 30,000 บาท ตกเม็ดละ 150 บาท พี่เดชก็ไปขอซื้อจาก
เพื่อนที่รู้จักกันดีและค้ายาบ้ามานานแล้ว เพื่อนพี่เดชบอกว่า ถ้าซื้อเป็นถุงราคามันแพง ถุงละ 6,000
บาท

พี่เดชก็ตกลงซื้อยาบ้า 1 ถุง เอาไปขายให้เจ้าของโรงสีข้าว ได้เงินมา 3 หมื่นบาท ไอ้ไอ พี่เดชเล่าให้ฟังว่า เขาไม่เคยได้กำไรมากขนาดนี้มาก่อน ลงทุนน้อยขายได้กำไรสองหมื่นห้าพันกว่าบาท ทีนี้ เจ้าของโรงสีเขาก็เชื่อใจพี่เดชมากขึ้น เขาสั่งซื้อยาบ้าเป็นหมื่นเม็ด ราคาเม็ดละหกหมื่นกว่าบาท (เม็ดละ 2,000 เม็ด) พี่เดชก็ไปขอซื้อยาบ้าจากเพื่อนของเขาคนเดิมในราคาดังเดิมสามหมื่นห้าพันบาท นำไปขายราคา 6 หมื่นบาท ไอ้ คิดดูแล้วได้กำไรดีครั้งต่อครั้ง ขายแป๊บเดียวได้กำไรเยอะมาก ขายข้าวสารทั้งวันได้กำไรนิดเดียว เหนื่อยก็เหนื่อย ไอ้ไอ ทำครั้งแรกก็ติดใจเลย ได้ผลตอบแทนสูง ค้ำกับการเสี่ยง เลยทำครั้งที่สองที่สามซ้ำๆ ต่อไปเรื่อยๆ จนกลายเป็นพ่อค้ายาบ้ารายใหญ่ ซื้อขายกันแต่ละครั้งเป็นแสนเม็ดขึ้นไป

ทำไปทำมานานๆเข้า ฐานะการเงินเริ่มดีขึ้น ไม่กล้าอยู่ในหมู่บ้าน กลัวชาวบ้านเขาจะรู้ว่า พี่เดชค้ายาเสพติด เลยออกจากหมู่บ้านลี้ซู่ไปเช่าบ้านอยู่ในตัวเมืองเชียงราย

ต่อมาการค้ายาบ้าเริ่มมีลูกค้าใหม่ๆเข้ามาติดต่อสั่งซื้อยาบ้ามากขึ้น ทำคนเดียวไม่ไหว จึงตั้งแก๊งค์ค้ายาเสพติดในนามกลุ่มของตนเองขึ้นมา โดยมีพี่เดชเป็นหัวหน้าแก๊งค์ และชักชวนพรรคพวกที่เคยรู้จักก่อนมาเป็นลูกน้องของตนเองได้หลายคน โดยแบ่งหน้าที่กันทำ บางคนก็จ้างให้ขนยาบ้าขึ้นรถยนต์ไปส่งของที่กรุงเทพฯ

ไปๆ มาๆ ลูกน้องคนขับรถส่งของสองคนถูกจับกุมได้ที่ด่านแห่งหนึ่งในเขตท้องที่จังหวัดกำแพงเพชร ของกลางยาบ้า 1 แสนเม็ด และให้การชัดทอดมาไปถึงพี่เดช ว่าเป็นเจ้าของยาบ้าของกลางตัวจริงที่จับกุมได้นี้ ตอนนั้นพี่เดชซ่อนตัวอยู่ที่บ้านแห่งหนึ่งในอำเภอแม่สรวย เชียงราย ตำรวจตามมาจับกุมตัวพี่เดชได้ที่บ้าน และนำตัวไปจัดแถลงข่าวที่จังหวัดกำแพงเพชร พร้อมกับคู่คดีอีก 2 คน จากนั้นนำตัวพี่เดชกับคู่คดีไปยังไว้ที่เรือนจำกลางกำแพงเพชร

ความรู้สึกแรกตอนที่ถูกจับกุมใหม่ๆ พี่เดชเล่าให้ฟังว่า “ก็รู้สึกเสียใจมาก หหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้ว อนาคตจบแล้ว ชีวิตนี้จบแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้ว

“จุดจบของพี่ก็เป็นแบบนี้แหละ ถ้าไม่ตาย ก็ต้องติดคุก แบบเนี้ยะนะ ชีวิตพี่คงหนีไม่พ้นคุกตะรางแน่นอน คนค้ายามันทำ มันต้องขายทุกวัน ทางตำรวจก็สืบเสาะหาข้อมูลเก็บหลักฐานความลับของเราทุกวัน เมื่อถึงความช่วย ดวงตก เกราะหักกรรมต่างๆ ที่เคยทำไว้กับคนอื่นเขาก็ตกมาถึงตัวเราจนได้สักวันหนึ่ง ไม่ตาย ก็ติดคุก เหมือนที่เป็นอยู่นี้แหละ

“เงินที่ได้มาจากการค้ายา เป็นเงินสกปรก เป็นเงินที่ได้มาจากการค้ายา เป็นเงินบาป หากินบนความทุกข์ของคนอื่น เอาเงินสกปรกนั้นมาใช้ มันไม่มีความสุข” พี่เดชกล่าวทิ้งท้ายก่อนอำลา

ส่วนที่ 2 ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขัง ในเรือนจำกลางบางขวาง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้วิจัยขอเสนอข้อค้นพบ ที่สามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเด็นหลัก ประกอบด้วย (1) ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 3 ประเด็นย่อยคือ การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ และ จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด และ (2) บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อยคือ บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม และ พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ซึ่งสามารถแสดงประเด็นย่อยของ 2 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.1.1 ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.1.2 อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.1.3 สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.1.4 อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ

1.2.1 แหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำ

1.2.2 การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย

1.2.3 การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ

1.2.4 การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด

1) การจำหน่ายในประเทศ

2) การจำหน่ายนอกประเทศ

3) การติดสินบน

1.2.5 การฟอกเงิน

1) การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ

2) การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น

1.2.6 การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด

1.3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด

1.3.1 การทรยศหักหลัง

1) การไล่ล่า

2) การฆ่าตัดตอน

1.3.2 จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่

2. บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

2.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม

2.1.1 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพ

2.1.2 บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง

2.1.3 บทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษตายสู่ห้องประหารชีวิต

2.1.4 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ

1) เหตุการณ์ในวันยิงเป้า

2) เหตุการณ์ในวันฉีดยาพิษ

2.2 พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส

2.2.1 ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด

1) การศึกษาธรรมะ

2) การเรียนหนังสือ (มศธ.)

3) การเขียนสารคดีชีวิต (โครงการกำลังใจ)

4) ศิลปะ Art for All

2.2.2 ชีวิตพระราชทาน

2.2.3 การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคม

ประเด็นหลักที่ 1 ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ประเด็นหลักที่หนึ่ง ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลัก เป็นการแสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์อันเกิดจากประสบการณ์ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในระหว่างดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติดในขบวนการค้ายาเสพติดกลุ่มเครือข่ายขุนสำและกลุ่มเครือข่ายว่าแดง โดยขอกกล่าวถึงเฉพาะบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักเท่านั้น ซึ่งสามารถแยกออกเป็นประเด็นย่อยได้ 3 ประเด็น คือ (1) การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด (2) การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ และ (3) จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด ซึ่งแต่ละประเด็นมีสาระสำคัญดังนี้

1.1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึงเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักตัดสินใจก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยมีเงื่อนไขที่สำคัญและน่าสนใจอยู่ 4 ประการ คือ (1) ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด (2) อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด (3) สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด และ (4) อิทธิพลของสื่อมวลชน ไม่มีผลต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ซึ่งแต่ละประเด็นมีเงื่อนไขสาระสำคัญดังนี้

1.1.1 ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ครอบครัวถือว่าเป็นหน่วยทางสังคมที่สำคัญที่สุดอันดับแรกในการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนบุตรหลานหรือสมาชิกในครอบครัวอย่างใกล้ชิด เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม ดำรงชีวิตด้วยการประกอบอาชีพอย่างสุจริตชน ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด และดำเนินชีวิตอย่างคนมีสติสัมปชัญญะ ไม่ประมาท มีจิตสำนึกที่จะรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

แต่เมื่อสมาชิกในครอบครัวของผู้ให้ข้อมูลหลักบางครอบครัว มีพฤติกรรมเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำให้สมาชิกที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่มีปัญหา ก็เปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์พืชแห่งความชั่วร้าย เมื่อเจริญเติบโตขึ้นมา ก็จะกลายเป็น “วัชพืช” ที่เต็มไปด้วยหนามแหลมคมและออกแผ่ปกคลุมสังคม กลายเป็นปัญหายาเสพติดให้กับสังคม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังคงดำรงเป็นปัญหาอยู่ในสังคมไทยทุกวันนี้

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ได้กล่าวถึงภูมิหลังชีวิตที่เป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ชีวิตกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดว่า มาจากการเรียนรู้จากบุคคลในครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่ว่าจะพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับแหล่งปลูกฝิ่นและการค้ายาเสพติด จนไปถึงแหล่งผลิตยาเสพติด โดยมีผู้นำครอบครัวและเครือญาติพี่น้องบางคนให้การยอมรับ มีการดำเนินการค้ายาเสพติดถือเป็นอาชีพหลัก สร้างรายได้มาสู่ครอบครัว จนมีฐานะร่ำรวย เป็นต้น ซึ่งเงื่อนไขเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยเสริมสร้างแรงจูงใจทางบวกเร่งเร้าให้ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน มีโอกาสเห็นและเกิดการเรียนรู้เลียนแบบพฤติกรรมค้ายาเสพติดจากตัวแบบบุคคลที่เป็นพ่อแม่ จึงเอื้อให้เกิดการชักนำสู่ตัดสินใจก้าวเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้เร็วยิ่งขึ้น

บางครอบครัวเมื่อสมาชิกที่ค้ายาเสพติดถูกจับไปแล้ว แทนที่จะเป็นการสร้างความกดดันให้เกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายของสมาชิกในครอบครัวที่ยังอยู่ให้เลิกค้ายาเด็ดขาดเสีย แต่ตรงข้าม เมื่อสมาชิกคนถูกจับกุมตัวไปแล้ว คนที่เหลืออยู่ที่ยังไม่ถูกจับ ก็ได้รับแรงเสริมสนับสนุนจากคนอื่นๆ ในเครือญาติให้เข้ามารับช่วงกิจการค้ายาต่อจากคนที่ถูกจับกุม ไปก่อน

หน้านั้น เป็นการสืบทอดอำนาจในลักษณะ “ตัวตายตัวแทน” ก็เข้ามารับช่วงต่อเพื่อควบคุมดูแลกิจการค้ายาเสพติดรุ่นสู่รุ่นสืบทอดต่อๆ กันไป แทนคนที่ถูกตำรวจจับไป

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนได้ก้าวเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น โดยได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวที่อาศัยอยู่ในแหล่งแพร่ระบาดของยาเสพติด เห็นคนอื่นค้ายาเสพติดจนชินชา คิดว่ามันเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเคยช่วยพ่อเป็นลูกมือในการเก็บซุกซ่อนยาเสพติดฝังดิน เมื่อพ่อเสียชีวิตลงก็ขึ้นมาเป็นผู้ค้ายาเสพติดแทนพ่อ จนรู้สึกคุ้นเคย ไม่รู้สึกกลัว ไม่คิดว่าการค้ายาเสพติด มันผิดกฎหมาย หรือผิดศีลธรรมร้ายแรง สภาพแวดล้อมเหล่านี้ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นต้องกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดตั้งแต่อายุในครอบครัว

ภาพที่ 4.1 พื้นที่ปลูกฝิ่นกลางหุบเขากระจายอยู่เป็นหย่อมๆ ในเขตภาคเหนือตอนบน

“คือ..ตั้งแต่ผมเริ่มจำความได้ ผมก็เห็นพ่อแม่ นำฝิ่นดิบหรือ “ไอ้ดำ” ที่ได้มา เพื่อรวบรวมเป็นห่อใหญ่ น้ำหนักประมาณ 1.6 กิโลกรัม หรือที่เรียกกันว่า 1 จ้อย ราคาซื้อขายกัน ตอนนั้น จ้อยละ 2,000 บาท แต่ตอนนี้ราคาจ้อยละ 150,000-200,000 บาท..อ้อ..ผมเห็นพ่อค้าฝิ่นเดินทางมารับซื้อฝิ่นถึงในหมู่บ้านชาวเขา แล้วนำไปขายให้แก่ “พ่อเลี้ยง” ผู้รวบรวมฝิ่น..แล้วนำไปส่งให้แก่ “เจ้าพ่อ” คนหนึ่ง ที่เป็นเจ้าของโรงงานผลิตยา..อา..แล้วนำผงขาวที่ผลิตได้ ขายให้แก่ พ่อค้ายาเสพติดทั่วไป..อา..ผมเห็นพ่อไปซื้อผงขาวมาเป็นถุงๆ สีขาว หลายถุง พ่อขอให้ผมช่วยแบกกระเป๋าสีโรอินนำไปฝังดินที่ซุดหลุมไว้ ใส่งถังพลาสติกขนาด 50 ลิตร..สมัยก่อนนั้นสีโรอินตัวละ 7 หมื่น

บาท ราคาที่บ้าน.. พ่อให้ญาติ ที่มีความรู้พูดภาษาไทย ได้นำไปขายต่อที่กรุงเทพฯ เอ้อ..ราคาตัวละ 140,000 บาท จำนวน 10,000 บาทต่อ 1 ตัว (1 ตัว มี 2 ถุงน้ำหนักเฉลี่ยถุงละ 3.5 ชีด)..

“ต่อมาพ่อก็ถูกตำรวจจับไปซื้อหาค้ายาบ้า 100,000 เม็ด และก็มีอา น้องชายพ่อก็ถูกจับ ผงขาว 4 ถุง ไปด้วย และยังมีนะ น้ำซึ่งเป็นน้องเขยของพ่อ..เอ้อ..น้ำชายเขาเคยเป็นลูกน้องมือขวาคนสนิทของเจ้าพ่อที่เป็นเถ้าแก่เจ้าของ โรงงานผงขาวคนหนึ่งก็ถูกจับไปด้วย..ซื้อหาค้ายา โรอินอัดแท่ง ส่งออกนอกประเทศ จำนวน 80 ก้อนๆ ละครึ่งโล น้ำหนัก 40 กิโลศาลตัดสินจำคุกตลอดชีวิต..อ๊ะ.. เคยติดคุกอยู่ที่บางขวาง (ตอนนี้ออกไปแล้ว ติดมา 20 ปี)..ต่อมาเมื่อผม โตขึ้นผมก็รับช่วงกิจการค้า ยาต่อจากพ่อและอา..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“..พี. เกิดมาในครอบครัวคนจีนในพม่า ทำอาชีพปลูกฝิ่น ตามพ่อแม่..ตอนเป็นเด็กพีก็ทำไร่ฝิ่นเป็น 50-100 ไร่กลางหุบเขาในเขต “สามเหลี่ยมทองคำ” ในแถบบริเวณที่ราบเชิงเขา ระหว่างลุ่มแม่น้ำสาละวินกับแม่น้ำโขง ซึ่งในบริเวณนั้นมีการปลูกฝิ่นกันมากที่สุดอยู่ในเขตอิทธิพลของขุนสำ (ปัจจุบันในความครอบครองของกองกำลังว้าแดง) มีการเก็บภาษีฝิ่น อ่า..พอเก็บฝิ่นได้แล้ว พวกทหารขุนสำจะมาเก็บภาษีฝิ่นเป็นฝิ่นดิบตามจำนวนที่กรีดยางได้ หรือคิดตามจำนวนไร่ก็ได้หนา..อ๊ะ..แล้วขายให้กับพ่อค้าฝิ่นคนจีนที่เป็นลูกน้องของขุนสำที่มาซื้อถึงไร่ฝิ่น หรือที่บ้าน จากนั้นพวกค้าฝิ่นก็รวบรวมได้เยอะๆ แล้ว เอาไปส่งให้แก่เจ้าของโรงงานผลิตเฮโรอิน ที่อยู่ใกล้ๆ แถวๆ นั้นต่อไป ทำให้พีรู้จักกับพ่อค้ายาเสพติดหลายคนและพีก็เคยสูบฝิ่นในตอนเป็นวัยรุ่นด้วยหนา..ตอนนั้นพีไม่เคยคิดจะค้ายาเลย..รู้สึกเกลียดพวกค้ายาด้วยซ้ำไป..อ่า..แต่ว่า..ไปๆ มาๆ เมื่อพีโตขึ้นมา พีก็มาค้ายาเสียเอง..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“ตั้งแต่จำความได้ อ่า พ่อแม่พีก็เป็นลูกน้องของขุนสำแล้ว พ่อค้าผงขาว ส่งออกนอกประเทศ เอามาจากขุนสำ ในพม่า เพราะบ้านพีก็อยู่ติดกับชายแดนหลักแต่งใกล้เขตพม่า และได้ยินเสียงปืนสู้รบกันบ่อยๆ ระหว่างทหารขุนสำ กับ ทหารพม่ากับทหารว้าแดงที่คอยลานและคอยสามเเล้าในเขตอำเภอแม่เอย เชียงใหม่ ขุนสำเคยมาอาศัยหลบภัยสงครามในบ้านพ่อหลายครั้งน้ำเมื่อพ่อตายแล้ว พีก็รับช่วงต่อ เาผงขาวจากลูกน้องขุนสำไปขายให้ลูกค้าของพ่อที่เป็นคนจีนเชื้อสายเวียดนามในอเมริกา”

1.1.2 อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ภาพที่ 4.2 แปลงไร่ฝิ่นของชาวเขาในบริเวณภาคเหนือตอนบน

อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลัก จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักมีภูมิหลังที่มาจากกลุ่มอาชีพที่หลากหลายแตกต่างกันไป โดยมีตัวกลางที่สำคัญที่สามารถชักนำสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดก็คือ “กลุ่มเพื่อน” ที่คบค้าสมาคมกันบ่อยๆ สม่่าเสมอต่อเนื่อง เป็นระยะเวลาานพอสมควร จนเกิดความรู้สึกคุ้นเคยและไว้วางใจเชื่อถือซึ่งกันและกันระดับหนึ่งแล้ว ก็จะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกี่ยวกับการวิธีการหรือรูปแบบการประกอบอาชญากรรมค้ายาเสพติดต่างๆจากเพื่อนที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับการทำอาชีพสุจริตบังหน้า หาก และถูกชักนำจูงใจให้เริ่มทดลองค้ายาเสพติดครั้งแรก หรือบางคนก็เริ่มทดลองรับจ้างขนลำเลียงยาเสพติดครั้งแรกก่อน

เมื่อการทดลองค้ายาเสพติดหรือรับจ้างขนยาเสพติดครั้งแรกแล้ว ประสบความสำเร็จไม่ถูกจับ ก็จะเกิดความรู้สึกมั่นใจมากขึ้น และมีการกระทำพฤติกรรมเดิมๆซ้ำๆ ครั้งที่สอง ที่สามติดต่อกันไปเรื่อยๆ เนื่องจากเห็นว่าอาชีพค้ายาเสพติดให้ผลตอบแทนสูง สร้างรายได้เป็นเม็ดเงินมหาศาลสู่ตนเองและสามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างสบาย ลงทุนน้อย กำไรสูง ได้เงินเร็ว ค้ายาแล้วรวยง่าย ไม่ต้องเหนื่อยยาก เพียงแค่กล้าเสี่ยง ก็ได้จับเงินก้อนใหญ่แล้ว คิดเอาเองว่าคุ้มกับการเสี่ยง เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้จากอาชีพสุจริตเดิมแล้วการค้ายาให้ผลตอบแทนสูงกว่า

จากผลการศึกษาพบว่า อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักมีหลากหลายอาชีพ ได้แก่ อาชีพทำไร่ฝิ่น อาชีพโกดังทัวร์จีน อาชีพโจรกรรมรถและขายรถมือสองเถื่อน อาชีพบริการขนส่งรถทัวร์โดยสารและรถบรรทุกหัวลากตู้สินค้า อาชีพทำสวนส้ม และอาชีพค้าข้าวสาร เป็นต้น

ภาพที่ 4.3 เจ้าหน้าที่รัฐกำลังตัดฟันไร่ฝิ่นของชาวเขาในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนบน

“..ผมเคยทำอาชีพปลูกฝิ่น. นะ..เอ่อ ตอนนั้น ผมก็รู้จักกับเพื่อนที่ค้ายาเสพติดหลายคน นะครับ..ที่มาติดต่อซื้อฝิ่นจากผมในหมู่บ้าน..เมื่อก่อนทำที่นั่นะ เป็นสิบลีบลีบลีไรเลย ได้ไอ้ดำ มาปี หนึ่งๆประมาณ 10 จ้อย..ราคา 2-3 พันบาทต่อจ้อย อ่า..ต่อมาพวกตำรวจ ทหาร ดชค.เข้ามาตัดฟันไร่ ฝิ่นของผมจนเสียหายหมด..ทำให้ผมทำไร่ฝิ่นลำบากขึ้น ขาดรายได้ แต่ผมก็ยังแอบลักลอบทำไร่ฝิ่น ต่ออยู่..ผมไปทำไร่ฝิ่นในป่าเขาบนคอยสูงในหุบเขาลึก ที่ไม่มีใครรู้จัก เป็นที่เปลี่ยว ลับตาคน ทำ แปลงไร่ฝิ่นขนาดเล็กๆ กระจายหลายๆ ที่เป็นหย่อมๆ ตามไหล่เขาบ้าง..ทำให้สามารถรอดหูรอดตา จากฝ่ายตำรวจ ทหารมาได้อย่างหวุดหวิดหลายครั้ง ต่อมาความเจริญเข้ามาในหมู่บ้านชาวเขามาก ขึ้น มีไฟฟ้า ประปาภูเขา มีถนนลาดยาง มีป่าไม้เข้ามาตั้งหน่วยงานของกรมป่าไม้ ..ทำให้ผมทำไร่ ฝิ่นไม่ได้แล้ว..และในหลวงเสด็จมาในพื้นที่บนคอยแถวบ้านผม..นำโครงการหลวงเข้ามาส่งเสริม อาชีพปลูกพืชผักเมืองหนาวแทนอาชีพปลูกฝิ่นมากขึ้น..ต่อมาเพื่อนที่เคยรู้จักกันก่อนมา เขาเป็น พ่อค้าคนกลางมาขอซื้อพืชผักกะหล่ำปลี กระเทียมต่างๆ ในหมู่บ้าน แต่เบื้องหลังเขาลักลอบค้ายา เสพติด ผงขาว เขามาชักชวนให้ผมนำผงขาวของเขาไปขายคู่ก่อน ถ้าขายได้แล้วค่อยเอาตังค์ไปให้ เขาทีหลัง เป็นค้ายา อ่า..ผมทำครั้งแรกแล้ว ไม่ถูกจับ เห็นเงินมาก มีกำไรดีกว่าขายไอ้ดำ ulyง่าย รู้สึกดีใจ ก็เลยทำตามเรื่อยๆ ครับ และต่อมาก็เลิกปลูกฝิ่นไปเลยครับ..เพราะว่าเหนื่อย ทำงานตาก

แดดตากฝนทั้งปี ไกลจะเก็บฝุ่นได้แล้ว ตำรวจทหารก็มาตัดฟันไรฝุ่นทิ้งอีก.ผมเสียใจมากๆ ไม่มีอะไรกิน จึงหันมาค้ายาดีกว่า รวยง่าย กำไรดี..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“อืม!..ก่อนนั้น ผมมีอาชีพโจรกรรมรถและขายรถยนต์มือสองเถื่อนที่จ.โมยมา..ก็คือ..เอารถยนต์ไปส่งลูกค้าที่เป็นเพื่อนกันบ่อยๆ โดยไม่รู้ว่าเป็นเบื้องหลังของเขานั้นค้ายาเสพติด..แล้วต่อมาเขาก็แนะนำ บอกว่า เอายานี้ไปขายซิ ถุงละ 2,600 เอง เขาบอกว่าซื้อมาขาย 2,600 เอง แถวบ้านราชบุรี..แต่ผมไม่รู้จะไปขายให้ใคร เพราะไม่รู้จักรใครต่อมามีอยู่ครั้งหนึ่ง..ตอนที่ผมเอารถยนต์กระบะที่จ.โมยมาสดๆ ร้อนๆ ไปส่งให้ลูกค้าที่ชลบุรี พอไปถึงที่จุดนัดเขารอผมอยู่ แล้วเขาก็เปิดกระบะฝาท้ายรถของเขามีห่ออะไรไม่รู้นะ เอามาให้ผมดูผมถามเขาว่า พี่นี่มันอะไร เขาบอกว่า “ยาบ้า” เอาไหม เขาขายถุงละ 1,800 (ถุงละ 200 เม็ด) พี่นี่ ผมรู้แล้วว่าผมต้องทำยังงัยต่อไป ผมติดต่อเอายาบ้า (ยาบ้า) ซื้อมาราคา 1,800 บาท จากพ่อค้าที่ชลบุรี นำไปขายต่อให้ลูกค้าที่ราชบุรีในราคา 2,600 บาท ต่อถุง ได้กำไรดี ขายได้กำไรถุงละ 800 บาท มาครั้งละ 200 ถุง เป็น 20 มัด มัดละ 10 ถุง จำนวน 40,000 เม็ดผมรับเขามาวันละ 200 ถุง (หัวเราะหึๆ) ผมก็เลยเลิกขโมยรถ..มาค้ายาดีกว่า..ได้กำไรดีกว่า ขโมยรถมีความเสี่ยงสูงกว่า ขายได้กำไรน้อยกว่าค้ายาบ้า แค่วันละ 50,000 กว่าบาท..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“หลังจากพี่มาทำธุรกิจบริการให้เช่ารถบรรทุกหั่วลากผู้สินค้าตามท่าเรือได้ไปประมาณ 2 ปีกว่า ก็มีเพื่อน ที่เข้าหุ้นเปิดบริษัทด้วยกัน แต่พี่ไม่รู้ว่าเป็นเบื้องหลังเขาค้ายา..เขามาชักชวนพี่ว่า มีคนติดต่อมาให้ไปส่งของที่กรุงเทพฯจากเชียงรายไปกรุงเทพฯ ให้เม็ดละ 3 บาทจะเอาก่อนพอดีช่วงนั้นพี่ก็ไม่ค่อยมีงานทำ เศรษฐกิจก็ไม่ค่อยดี รายได้ไม่ค่อยเข้า เงินเดือนลูกน้องก็ไม่ค่อยมีเงินจ่ายเขา ก็เลยตัดสินใจตกลงเขาไป รับจ้างขนยาบ้าครั้งละ 1-3 ล้านเม็ด จากกลุ่มว้าแดง ตามคำชักชวนเพื่อนที่ ที่เคยทำงานด้วยกัน..แต่พี่ไม่กล้าทำหรอก พี่จ้างลูกน้องเป็นคนขับรถไปส่งแทนที่พอได้เงินมาแล้ว ก็แบ่งให้ ลูกน้องเป็นค่าจ้างขับรถส่งของไปเป็นครั้งๆ รายได้ดีมาก..ก็ทำมาเรื่อยๆ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

อืม.พี่..ทำอาชีพมาหลายอย่าง..ครั้งสุดท้ายมาทำอาชีพโกดังตัวรับเงิน พาชาวจีนไปที่ยวที่ต่างๆ ในเมืองไทย..ต่อมาก็ได้รู้จักกับโกดังจีนได้วันคนหนึ่งที่พานักท่องเที่ยวชาวไต้หวันเข้ามาเที่ยวในเมืองไทย..โกดังจีนได้วันคนนั้น ก็มาเที่ยวบ้านพี่ในกรุงเทพฯ..ต่อมาเขาพาเข้าแก่คนหนึ่งมาหาพี่ที่บ้านบ่อยๆ เขาชอบให้พี่ขับรถยนต์พาเขาและเข้าแก่ไปเที่ยวทางภาคเหนือบ่อยๆ เมื่อสนิทกันมากขึ้น เขาก็ชวนให้พี่มาร่วมค้ายาด้วยกัน..เอ้อ. ตอนนั้นพี่ไม่รู้ว่าเขาค้ายานาน..แต่เขาให้พี่ไป

ติดต่อหาซื้อผงขาวอัดแท่งในพม่าจากเจ้าของโรงงาน ในราคา 2 แสนกว่าบาท ต่อ 1 โหล ถูกกว่าราคา ในกรุงเทพฯ ประมาณ 4-5 แสนบาท ถ้าเอาไปถึงได้หัวันได้ ราคาสูงถึง 1-2 ล้านบาท ที่เห็นเงินแล้ว อยากได้ อยากรวยเร็วๆ จึงรีบปากตกลงเขาไปนะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“..พี่มีอาชีพค้าขายข้าวสารไปส่งขายให้ชาวบ้านตามออเดอร์ที่สั่งมา ได้กำไรกระสอบ ละ 100-150 บาท รถคันหนึ่งบรรทุกได้เต็มทีสิบห้ากระสอบ ขับรถตระเวนขายไปทั้งวัน ได้กำไรมา ห้าหกร้อย เหนื่อยก็เหนื่อย โดยติดต่อขอซื้อข้าวสารจาก โรงสีข้าว.ต่อมาเพื่อนพี่ที่เป็นลิซอด้วยกัน เขาก็บอกว่า ทำไม ไม่ค้ายาบ้า ขายข้าวสารมันเหนื่อย กำไรน้อย.ต่อมาไปๆมาๆ เจ้าของโรงสีข้าวมา สอบถามว่า.เอ..ที่บนคอยมียาบ้าขายหรือเปล่า ต้องการยาบ้าสัก 1 ถุง..เออ.ตอนหลังพี่มารู้ว่า เขา ต้องการลองใจพี่ว่า พี่กล้านำยาบ้าจากในหมู่บ้านชาวเขา กล้าไปส่งให้เขาหรือเปล่า.อะ แก่แกโรงสี ข้าว ให้ราคาพี่ถุงละ 30,000 บาท ถุงหนึ่งมี 200 เม็ด ตกประมาณเม็ดละ 150 บาท อะ พี่ก็คิดว่ากำไร สูงดี จึงตัดสินใจไปขอซื้อจากเพื่อนชาวเขาที่พี่รู้ว่า เขาทำอยู่.อะ.เพื่อนเขาบอกว่า ซื้อเป็นถุงราคามัน แพง เขาขายให้พี่ ถุงละ 6,000 บาท ตกราคามันเม็ดละ 30บาท พี่ก็ลองเสี่ยงดู เอาไปให้เจ้าโรงสีข้าว.ก็ ให้เงินมา 3 หมื่นกว่าบาท. โอ้โอ.ทำครั้งแรกก็คิดใจเลย เห็นเงินมาเยอะ ลงทุนก็น้อย ขายได้กำไร สองหมื่นห้ากว่าบาทๆ.ทีนี้ เจ้าของโรงสีเขาก็เชื่อใจพี่มากขึ้น เขาบอกว่า ให้ไปหาขายบ้างมาอีก ทีนี้เค้า แก่กล้าสั่งซื้อเป็นหมื่นเม็ด ให้ราคามันเม็ดละหกหมื่นกว่าบาท พี่ก็กลับไปสอบถามราคายาบ้าจากเพื่อน พี่ว่า ราคายาบ้าเม็ดละเท่าไร เขาก็บอกราคามาว่า ถ้าซื้อเป็นมัดราคาจะถูกกว่าซื้อเป็นถุงนะ เขาบอกว่า ถ้าซื้อเป็นมัดราคามันเม็ดละสามหมื่นถึงสามหมื่นห้าพันบาท ถ้าซื้อเป็นมัดหนึ่ง สองพันเม็ด ราคาตก เม็ดละ3-3.5 หมื่นบาท นำไปขายราคา 6 หมื่นบาท โอ้โฮ! คิดๆ ดูแล้ว ได้กำไรดีครั้งต่อครั้ง ขายแป๊บ เดียวได้กำไรเยอะมาก ขายข้าวสารทั้งวันได้กำไรนิดเดียว เหนื่อยก็เหนื่อย โอ้โฮ ทำครั้งแรกก็คิดใจ เลยไม่ถูกจับ ไม่มีใครรู้ รู้สึกชอบ จึงทำครั้งที่สองและทำมาเรื่อยๆ จากซื้อขายเป็นถุงมาเป็นซื้อขาย เป็นมัด (2,000 เม็ด) และหลายๆ มัดเป็นแสนเม็ดขึ้นไป ทำไปทำมา นานๆ เข้า ฐานะเริ่มดีขึ้น ไม่ กล้าอยู่ในหมู่บ้านรู้สึกกลัวว่า ชาวบ้านเขาจะรู้ว่า พี่ค้ายาเสพติด อะเลยออกจากหมู่บ้านลี้ซุไปเช่า บ้านอยู่ในตัวเมืองเชียงราย”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“..เมื่อก่อนนะ พี่เคยเป็นทหารขุนสำ.ต่อมา พี่ก็เป็นครูฝึกทหารให้กับขุนสำ แต่ถูกแม่ ท้าพสมุนคูใจของขุนสำ กลั่นแกล้ง หาว่าพี่ไปลักขโมยผงขาวใน โกดังที่เก็บผงขาว.หายไปประมาณ 80 ถุง มูลค่า 1,200 ล้านบาทตามราคาในนิวยอร์ก อเมริกา.อ้อ.พี่ถูกเสนาธิการที่ปรึกษาคนสนิทของ ขุนสำได้สั่งขังคุกภูคินมิด เป็นเวลาหนึ่งเดือนกว่า เกือบตาย.ต่อมาก็ลาออก มาทำอาชีพสวนส้มที่ บ้านแม่ฮ้อย.ต่อมามีแม่เลี้ยงคนหนึ่งเดินทางมาติดต่อขอซื้อส้มจากไร่ส้ม พี่กับเขาค้าขายส้ม

ติดต่อกันมาหลายปี..ต่อมาเขาก็รู้ว่า พี่มีพวกที่เป็นทหารขุนล่าหลายคนในหัวเมืองของขุนล่า..อ้อ นะ..ตกลงว่า แม่เลี้ยงคนนั้น (คู่คดี) ส่งผงขาวอัดแท่งเป็นร้อยๆ กิโล เพื่อนำไปขายในต่างประเทศ..ที่ ก็ลองทำครั้งแรก แม่เลี้ยงให้เงินมัดจำมาก่อน ประมาณ 50 ล้านหักค่าขน ค่าจ้างคนแล้ว ได้ 10 ล้านกว่าบาท ทำครั้งแรกไม่มีใครรู้ ขนเข้าไทยมาใช้เส้นทางในป่าเขาก็ง่าย แค่ 5-6 คืนก็ถึงเขตไทย แล้ว ก็เลยทำมาเรื่อยๆ หลายปี..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

1.1.3 สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ทำให้พบข้อมูลที่น่าสนใจว่า ผู้ที่เคยอาศัย อยู่ในชุมชนที่มีบุคคลเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนนั้น มีโอกาสถูกชักนำเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การค้ายาเสพติดสูง เนื่องจากมีโอกาสพบเห็นพฤติกรรมการค้ายาเสพติดจากตัวแบบในชุมชน บ่อยๆ เมื่อบุคคลเหล่านั้นค้ายาเสพติดแล้วรวย ไม่ถูกจับกุม ยังใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย มีความสุขดี คนในหมู่บ้านให้ความเคารพนับถือ ยอมรับคนมีเงิน โดยไม่ได้สนใจว่าได้เงินมาจากไหน ทำให้ ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในชุมชนหรือในหมู่บ้านนั้นๆ เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมการค้ายาเสพติดจาก ตัวแบบเหล่านั้น เนื่องจากเกิดความคิดอยากเลียนแบบวัฒนธรรมความร่ำรวยและต้องการสร้าง ค่านิยมใหม่ๆ ใช้ชีวิตที่ฟุ้งเฟ้อ รักความสะดวกสบายเอาอย่างบุคคลที่เป็นต้นแบบในหมู่บ้านหรือ ชุมชนนั้น เนื่องจากสังคมในชุมชนหรือในหมู่บ้านนั้นๆ ให้การยอมรับ ไม่ได้ว่าการค้ายาเสพติด เป็นเรื่องร้ายแรงอย่างที่สังคมกลัว

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน เห็นบุคคลที่ค้ายาเสพติดแล้วรวย ง่าย จึงเกิดความคิดสร้างแรงเสริมกระตุ้นใจอยากค้ายาเสพติด เกิดความคิดหวังรวยทางลัด นำไปสู่ความมั่นใจร่ำรวยให้กับตนเองและพวกพ้อง

ดังนั้น ผู้ที่มีความคิด ความเชื่อ หรือมีทัศนคติที่มีต่อการค้ายาเสพติดใน ทางบวกเช่นนี้ สามารถวิเคราะห์แนว โนม์ได้ว่า บุคคลที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบุคคล เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนนั้น มีโอกาสถูกชักนำเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้สูง

“อืม..หมู่บ้านที่ผมอยู่นั้น พุคก็พูดเอะนะ..ในอดีตนั่น..ทั้งหมู่บ้าน ก็ เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งนั้นเลย ญาติพี่น้อง ก็.. มีตั้งครึ่งหมู่บ้านนะ..เป็นร้อยๆ คนก็ว่าได้..และยัง มีคนอื่นๆที่อยู่ ในหมู่บ้านหลายคน ที่ค้ายา เห็นเพื่อนๆ เขาทำแล้วรวยง่าย กำไรเยอะ ไม่ถูกจับ มีรถ ดิจู ขับ มีบ้านหรูๆ ใหญ่โต ราคาเป็นล้าน อยู่สุขสบายดี มีชาวเขาในหมู่บ้านให้เคารพนับถือ ไป ไหน มาไหน ก็เชื่อเชิญเข้าบ้าน หาน้ำ หาแก้อ้อให้หนึ่ง อย่างกะบุคคลสำคัญระดับประเทศมาเยี่ยม โอ้โฮ! มีแต่คนเกรงใจ..คูยิ่งใหญ่ๆ มีอิทธิพล มีลูกน้องบริวารเพียบ! (น้ำเสียงจริงจังเล่าเรื่องมัน มาก) เหมือนเป็นเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ คับฟ้า คับแผ่นดิน ไม่มีใครกล้าจับ บางครั้งยังเห็นกลุ่มคนมีสี

ติดตามเจ้าพ่อด้วย คอยรับใช้ขับรถให้..รวมทั้งใช้รถของหลวงนำไปรับจ้างขนของให้เจ้าพ่ออีกด้วย ..ทำให้ผมคิดฝันอยากเลียนแบบพฤติกรรมค้ายา เอาอย่างเจ้าพ่อคนนั้นดูบ้าง..อ๊ะ..เพราะมันเท่ ดูนีสง่าราศี น่าเกรงขาม มีแต่คนเกรงอกเกรงใจ อยากรวย เวลาไม่มีเงินเยอะๆ ดูแล้ว ชาวบ้านในหมู่บ้าน คงจะชอบผม ที่รู้จักหาเงินเป็น เก่ง ชาวบ้านคงยกย่องนับถือผมแน่ๆ และสอนลูกหลานของเขา ให้เอาอย่างผม ที่ค้ายาเก่ง แต่ไม่ถูกจับ มีเงิน มีฐานะดี มีที่ดินมีบ้านราคาแพงๆ ที่ซื้อเก็บไว้ในตัวเมือง ส่งลูกหลาน ไปเรียนในตัวเมืองที่ โรงเรียนดีๆ มีชื่อเสียง..แค่คิดก็เกิดแรงกระตุ้นให้ผมอยากค้ายาบ้า เหมือนเพื่อนๆ ผมแล้ว..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“พอดีผมเห็นคนข้างบ้านเขาขายยาบ้ากัน ผมเห็นแล้ว ก็คิดสงสัยว่า เขาเอายาบ้ามาจากไหน เขาทำกันยังไง เห็นรวยเอาๆ ไม่ถึงปีก็มีเงินซื้อบ้านใหญ่โต มีรถเบนซ์จี รู้สึกอิจฉาเขา เกิดความโลภขึ้นมา.อยากค้ายาบ้าเอาอย่างคนข้างบ้านเขา .ที่เห็นเขาทำแล้วรวย ไม่ถูกจับ เลยทำ อยากรวยเหมือนคนอื่นๆ ที่ค้ายาแล้วรวย มีบ้าน มีรถดีๆ ขับ มีหน้ามีตาในสังคม คนนับถือ คนมีเงิน..คนดี คนชั่ว วัดกันที่เงิน คนมีเงินก็คือคนดี”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“ที่ซื้อบ้านอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดพะเยา พี่ก็เห็นหมู่บ้านในหมู่บ้านชาวเขาตักด้วยกันนั้น..เห็นเขามีรถหกล้อหลายคัน เอารถหกล้อไปเข้าร่วมวิ่งขนของสินค้าร่วมกับบริษัทขนส่งใหญ่ๆ ได้เงินดี ได้วิ่งรถทุกวัน..ตอนหลังมารู้ว่า เขาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดกลุ่มเครือข่ายว่าแดง พี่เลยเข้าใจทันทีว่า ที่แท้พวกเขารวยมาจากการค้ายาเสพติดจริงๆ แต่ไม่เห็นถูกจับอะไร ยังอยู่ดี กินดีอยู่ บางครั้งก็มีนักการเมืองบางคนเข้าไปหาเขาถึงในหมู่บ้านจัดสรรบ่อยๆ เป็นนักธุรกิจใหญ่โต เป็นหัวคะแนนสนับสนุนให้เงินนักการเมือง เป็นค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง..เพื่อสร้างเกราะกำบังให้กับตนเอง ไม่ให้ตำรวจกล้าเข้ามายุ่งกับเขา เพราะเขามีแบ็กเป็นถึง สส. พี่เห็นแล้วก็สนใจ พอมีคนติดต่อมา พี่ก็ค้าเลย คิดอยากรวยทางลัดเหมือนเพื่อนๆนะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“..ที่อยู่มอที่เมืองเหล่าภายในเขตอิทธิพลของกลุ่มทหารจีน โกก้างตอนเป็นเด็ก มี หลอ ซิง หัง เจ้าพ่อราชายาเสพติดคนแรกของโลกเป็นผู้นำ พี่อยู่ในเมืองเหล่าภายในเมืองเหล่าเห็นคนจีน โกก้างหลายคนค้าขายยาเสพติดกันอย่างเสรี ไม่เห็นผิดกฎหมาย ทหารมอก็ไม่จับ มีแต่มาเรียกเก็บเงินรับสินบนเป็นประจำ เห็นบ่อยๆ หนา..ที่เห็นจนชินแล้ว ใครๆ ก็ค้ากันทั้งนั้น ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว ..ต่อมาพี่เดินทางเข้าไปในประเทศไทย พี่ไป อยู่ในหมู่บ้านคนจีนฮ่อในเขตอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ก็เห็นคนในหมู่บ้านคนจีนฮ่อค้ายาเสพติดกันหลายคน เอ่อ..ต่อมามีคนจีนได้วันมาติดต่อขอซื้อผงขาวจากพี่..พี่ก็เลย ตัดสินใจค้ายาเลย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“หมู่บ้านของพี่ อยู่ใกล้ชายแดน ไทย-พม่า มียาเสพติดเยอะ เห็นเรื่องค้ายาเสพติดมันเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว พี่เคยเห็นพวกลูกน้องขุนต่ำค้ำกันหลายคน ขุนต่ำก็สนับสนุนให้ลูกน้องค้าขายยาเสพติดให้เขา โดยนำผงขาวของกลุ่มเครือข่ายขุนต่ำที่เป็นคนจีนฮ่อเอาไปขายก่อน ถ้าขายได้แล้ว ก็ค่อยนำเงินมาคืนให้เขา ทำให้คนในหมู่บ้าน ไทยใหญ่กับจีนฮ่อค้ายากันเป็นแถว..ต่อมามีแม่เลี้ยงมาติดต่อพี่..พี่ก็ตั้งใจที่ได้ลูกค้าใหญ่ๆ ตกลงกันแล้ว.. ไปขอซื้อผงขาวจากเพื่อนที่รู้จักกันดี ในค่ายหลวง อยู่ตรงข้ามกับอำเภอปายแม่ฮ่องสอน..และทำมาเรื่อยๆ หลายครั้งนะฮะ..และต่อมา ก็มาค้ายาบ้า”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

1.1.4 อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงค้นลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก เกี่ยวกับประเด็นเรื่องอิทธิพลของสื่อมวลชนต่างๆ แล้ว พบว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนจำพวกสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และป้ายโฆษณาณรงค์ต่อต้านยาเสพติดต่างๆ ตามที่รัฐบาลมีนโยบายทุ่มงบประมาณมหาศาลลง ไปนั้น แทนที่จะช่วยต่อต้านการเป็นผู้ค้ายาเสพติด แต่ในทางกลับมามีส่วนชักนำให้ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดเมื่อชีวิตของพวกเขาเดินทางมาถึงจุดๆ หนึ่ง

เงื่อนไขสำคัญๆ ของอิทธิพลสื่อมวลชนที่ทำให้ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลัก กลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดเนื่องมาจากพื้นฐานของพวกเขาเหล่านั้นขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติดอย่างลึกซึ้ง ขาดจิตสำนึกที่ดี ไม่คำนึงถึงความสำคัญและตระหนักถึงบทลงโทษ หรือส่งผลกระทบต่อชีวิตและครอบครัวที่จะตามมาอย่างใหญ่หลวง

เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักดูหรืออ่านข้อความตามสื่อต่างๆ แล้ว กลับสร้างแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการอยากทดลองค้ายาเสพติดมากขึ้น โดยผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นให้เหตุผลว่า ดูข่าวแล้ว ก็เฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย เห็นข่าวถูกจับแล้ว ก็แค่นั้น ไม่ได้คิดอะไรมากนัก บางคนอ่านข่าวหนังสือพิมพ์แล้ว นำความรู้ที่ได้มาไปใช้ในทางที่ผิดๆ เช่น อ่านข่าวการถูกจับกุมคดียาเสพติด ยาบ้า เฮโรอีนต่างๆ แล้ว เกิดพลังเสริมเชิงบวกมีความคิดมุ่งมั่นตั้งใจจะศึกษาหารูปแบบวิธีการใหม่ๆ เพื่อพลิกแพลงรับมือกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงในการค้ายาเสพติดครั้งต่อไป โดยอาจปรับเปลี่ยนรูปแบบวิธีการซุกซ่อนลำเลียงขนยาเสพติดที่ซับซ้อนแนบเนียนยิ่งขึ้นไปอีก ทำให้การป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องกระทำได้ยากยิ่งขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

“เวลาคูข่าวทีวี เห็นข่าวการจับกุมยาบ้าแล้ว..ก็รู้สึกเฉยๆนะ..แต่ว่าในใจลึกๆ ก็กลัวถูกจับเหมือนกันนะ..อ่า..แต่..เลิกค้ายากกลางคัน ไม่ได้..มันมีหนี้สินผูกพันกันอยู่ เลิกไม่ได้ มีลูกน้อง ญาติพี่น้องอีกหลายคน ที่มีภาระต้องดูแลอยู่..แต่ก็ให้สนใจหนังสือพิมพ์มากขึ้น อ้อ..

เพราะว่า ในหนังสือพิมพ์ เขาเขียนรายละเอียดของข่าวการจับกุม ผู้ต้องหา กับยาเสพติดไว้มาก อ่านแล้ว รู้ว่า พวกแก๊งค์ยาของกลุ่มนั้น กลุ่มนี้ ถูกจับได้อย่างไรนะ..ถูกจับเพราะว่า โคนสายลับล่อซื้อ หรือถูกคนวงในเป็นหนอนบ่อนไส้ หักหลังกันเอง..อะ. หรือว่า ใช้หมาดมกลิ่นยาบ้า เจอในรถกระบะ หรือรถบรรทุกที่ทำที่เซฟที่ซุกซ่อนไว้..จนค้นเจอยา..ทำให้ผมเรียนรู้รูปแบบพฤติกรรมการค้ายา รูปแบบใหม่ๆ มากขึ้น เอ่อ..ว่า เพื่อนจะนำมาปรับใช้กับวิธีการลักลอบค้ายาของตนเอง ไม่ให้ถูกตำรวจตามจับได้ง่ายๆ...ส่วน ไอ้เรื่อง..อิม.ที่เกี่ยวกับป้าย โฆษณารณรงค์ต่อต้านการค้ายาเสพติดที่ติดไว้ ตามข้างถนน ตามสี่แยกไฟแดง ไฟเขียวนั้น..เอ่อ..ผมว่า..มัน..อ่านแล้วก็เฉยๆ นะ อ่านแล้วก็แค่นั้น ไม่ได้ใส่อะไร อ่านแล้วก็จบ ไม่มีอะไร...”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“..พวกข่าวทีวี ตอนที่เห็นข่าวการจับกุมยาบ้า ได้ 1 ล้านเม็ด หรือ 2 ล้านเม็ด เห็นแล้ว คุณก็คิดสงสัยอยู่ว่า เขาถูกจับได้อย่างไร เพราะอะไร เมื่อจับได้แล้ว ทางตำรวจเขาจะดำเนินการสืบหาผู้อยู่เบื้องหลังที่เป็นนายทุนเจ้าของยาเสพติดด้วยวิธีใด อะ..แล้วมีการติดตามตรวจสอบยึดทรัพย์สินที่ได้มาจากการค้าที่ฝากชื่อญาติห่างๆไว้ได้อย่างไร เขามีวิธีการอย่างไร..แล้วที่จะหาวิธีรับมือกับเหตุการณ์เช่นนั้นอย่างไร ทำอย่างไร ถึงจะไม่โดนยึดทรัพย์สินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดที่จะหาวิธีไม่ให้ญาติ โคนลากแหถูกตำรวจจับเข้าคุกได้อย่างไรดี...เอ่อ..เวลาเห็นป้ายโปสเตอร์ที่เขียนข้อความติดไว้ตามสี่แยก หรือตามข้างถนน ว่า ยาบ้า ดิดคุก ประหารชีวิต คนเสพยาบ้าตาย..อ่านแล้วเฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย ไม่มีผลต่อการค้ายาบ้าของพี่เลย..

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“..เวลาผมขับรถไปไหน..ผมเห็นป้าย โฆษณารณรงค์ต่อต้านการค้าการเสพยาเสพติดที่ติดตั้งไว้ตามสี่แยกไฟแดง หรือตามข้างถนนแล้วก็..รู้สึก..อิม..ก็เฉยๆ นะ เห็นแล้ว อ่านแล้ว ก็แค่นั้น ไม่รู้สึกอะไรเลยตรงกันข้าม กลับตื่นเต้น กลัว แต่อยากทดลองดูว่า..ว่ามันไม่จริงหรือ..เห็นคนอื่นกำลังเยอะแยะนะ ไม่เห็นถูกจับเลย เห็นคนอื่น เขาสูบยาแล้ว ไม่เห็นเป็นไรเลย..อิม..เลยเฉยๆ ไม่ค่อยเชื่อตามที่เขาบอกประกาศไว้เวลาข่าวทีวีก็เหมือนกัน..เห็นข่าวการจับกุมยาบ้าได้จำนวนมาก แล้วก็รู้สึก..ก็..เอ่อ..คือ..ก็กลัวถูกจับเหมือนกัน แต่เลิกค้าไม่ได้ มีหนี้สินติดพันอยู่ ผมเลิก แต่ลูกค้าไม่ยอมเลิก ก็เลยทำไปเรื่อยๆ แต่ใจก็กังวลมากเหมือนกัน ไม่รู้จะทำยังไง ..ในสมองสับสนไปหมด คิดหาวิธีการหลบเลี่ยงใหม่ๆ ไอ้ที่เขาทำแล้วถูกจับตำรวจรู้แล้ว ก็คิดหาวิธีใหม่ๆ มาพลิกแพลงทำต่อไปเรื่อยๆ..ครับ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“พี่ขับรถทัวร์วิ่งเหนือลงใต้เป็นประจำ ทุกครั้งที่พี่เห็นป้ายโฆษณาต่อต้านการค้าการเสพยาบ้าแล้ว พี่ก็เฉยๆนะ ไม่ได้รู้สึกตกใจ หรือกลัวอะไรนักหนา ไม่ได้คิดมาก พี่ยังสั่งให้ลูกน้องเอารถไปปรับของยกกระเป๋ายาบ้าจากข้างทางป่าเปลี่ยวนำไปส่งกรุงเทพฯ อยู่เหมือนเดิมเลย。”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

สรุปได้ว่า การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักมีเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้ชีวิตกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดมาจากสภาพของครอบครัวที่มีบุคคลในครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด การคบหาเพื่อนที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับอาชีพสุจริตบังหน้า สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่มีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชน ตลอดจนอิทธิพลของสื่อที่มีส่วนชักนำสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

1.2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพแล้ว พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดประเภทเฮโรอีนและยาบ้ามาก่อน เคยสังกัดอยู่ในองค์กรเครือข่ายใหญ่ระดับโลกของกลุ่มขุนสำราชาผงขาว และกลุ่มว่าแดงราชายาบ้า โดยองค์กรดังกล่าวมีการจัดการ โครงสร้าง การบริหารงานและดำเนินกิจการค้ายาเสพติดอย่างเป็นระบบ ชัดเจน มีลักษณะเป็นองค์กรขนาดใหญ่ มีกองกำลังติดอาวุธที่เข้มแข็งเป็นจำนวนมาก เพื่อคุ้มครองแหล่งผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดในโลกในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ

มีการสร้างขยายฐานลูกค้าจำหน่ายยาเสพติดจากประเทศเมียนมาร์เข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศไทยและบางส่วนก็ส่งออกไปยังประเทศที่สาม ซึ่งผู้นำองค์กรเครือข่ายค้ายาเสพติดเหล่านั้นมีทั้งเงิน มีอำนาจ มีอิทธิพลบารมีสูง ทำงานเป็นมืออาชีพ มีการแบ่งหน้าที่กันทำ มีความซับซ้อน โดยมีเจ้าพ่อค้ายาเสพติดระดับชาติ หรือหัวหน้าแก๊งค์ยาต่างๆที่เป็นระดับมันสมองระดับผู้นำองค์กรรายสำคัญคอยควบคุมและสั่งการถ่ายทอดอำนาจลดหลั่นกันไปจากบนลงล่างตามบทบาทหน้าที่ต่างๆให้แก่ สมาชิกเครือข่ายแก๊งค์ยาของกลุ่มต่างๆ เป็นจำนวนมากที่แฝงตัวอยู่ในชุมชนต่างๆ ในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีการเชื่อมสายสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างกันและกัน มีความเชื่อถือและไว้วางใจซึ่งกันและกันภายในเครือข่ายค้ายา มีการแลกเปลี่ยนแบ่งปันผลประโยชน์จากการค้ายาเสพติดซึ่งกันและกัน เมื่อมีการขัดแย้งกันขึ้น ก็มักจะใช้วิธีการที่รุนแรง โหดเหี้ยม อาจถึงขั้นเอาชีวิตกันจริงๆ

ในส่วนที่ 2 นี้ ผู้วิจัยแบ่งประเด็นย่อยได้ 5 ประเด็น คือ (1) แหล่งผลิตยาเสพติดในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ (2) การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย (3) การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดิน

ทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ (4) การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด (5) การฟอกเงิน และ (6) การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด ซึ่งแต่ละประเด็นมีสาระสำคัญมีดังต่อไปนี้

1.2.1 แหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำ

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ที่จับอาวุธต่อสู้กับรัฐบาลทหารเมียนมาร์ในประเทศเมียนมาร์เบื้องต้นก่อน ซึ่งมีชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่มที่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการผลิตและการค้ายาเสพติดที่เป็นแหล่งใหญ่ที่สุดของโลกในบริเวณพื้นที่“สามเหลี่ยมทองคำ” ในเขตรัฐฉานของประเทศเมียนมาร์

ตัวแปรที่สำคัญของชนกลุ่มน้อยที่มีอิทธิพลและมีบทบาทมากที่สุดทั้งในเมียนมาร์และในต่างประเทศบนเวทีโลกมีอยู่ 3 กลุ่มใหญ่ๆด้วยกัน ได้แก่ กลุ่มขุนล่า กลุ่มว้าแดง และรัฐบาลทหารเมียนมาร์ ซึ่งทั้ง 3 กลุ่มนี้ ต่างก็มีกองกำลังขึ้นสังกัดในการบังคับบัญชาของตนเองเป็นอิสระ ไม่ขึ้นกับรัฐบาลทหารเมียนมาร์ในส่วนกลาง และแต่ละกลุ่มก็มักสั่งการส่งกองกำลังทหารของตนเองพร้อมอาวุธยุทโธปกรณ์เข้าสู่สนามรบอย่างคึกคักเพื่อช่วงชิงเข้ายึดครองพื้นที่ในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ มีการสู้รบกันผลัดกันแพ้-ชนะยืดเยื้อมาอย่างยาวนาน โดยแต่ละกลุ่มต้องการครอบครองชุมทรัพย์แหล่งรายได้มหาศาลที่ได้จากการค้าฝิ่น เฮโรอีน ยาบ้า และไอซ์ เพราะเป็นแหล่งผลิตยาเสพติดที่ใหญ่ที่สุดของโลก เนื่องจากผู้นำกองกำลังติดอาวุธเหล่านั้นต้องการเงินจำนวนมาก เพื่อนำเงินมาใช้ในการกิจการทางการทหารและเลี้ยงกองกำลังของตนเองให้อยู่รอด

จากการศึกษาวิจัย พบว่า ข้อมูลแหล่งผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้านแถบบริเวณ “สามเหลี่ยมทองคำ” นั้น ในอดีตบริเวณพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำนั้นกินพื้นที่กว้างขวางครอบคลุมพื้นที่ถึง 4 ประเทศด้วยกัน ได้แก่ประเทศไทย ประเทศเมียนมาร์ ประเทศจีน และประเทศลาว สามเหลี่ยมทองคำนั้นตั้งอยู่ระหว่างลุ่มแม่น้ำสาละวินกับลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งลักษณะพื้นที่มีรูปร่างคล้ายสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุชนิดต่างๆ เป็นดินแดงที่มีลักษณะพื้นที่เป็นภูเขาสูงใหญ่สลับซับซ้อน อากาศเย็นตลอดปี เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชเสพติดมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก และมีลักษณะพื้นที่เหมาะแก่การอำพรางจัดตั้ง โรงงานผลิตยาเสพติดมากที่สุด เพราะตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบคือ “ฝิ่น”

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยได้ขอค้นพบที่น่าสนใจของผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับแหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายขุนล่า และเครือข่ายว้าแดง ซึ่งเป็นเครือข่ายที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุดในโลก โดยทั้ง 2 กลุ่มเป็นศัตรูกันเคยสู้รบขับไล่กันเพื่อแย่งชิงพื้นที่แหล่งปลูกฝิ่นและแหล่งผลิตยาเสพติดพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำมายาวนานมากกว่า 30 ปี โดยกองกำลังกลุ่มว้าแดงมีผู้นำคนสำคัญคือ เปาเยีเยิง มีฐานที่มั่นอยู่ในเมืองปางซาง ใกล้กับชายแดนเมียนมาร์กับจีน อยู่ฝั่งตะวันออกของลุ่มแม่น้ำสาละวิน มีกองกำลังประมาณ 3 หมื่นนาย

ส่วนกองกำลังไทยใหญ่หรือรัฐฉานก็มีขุนสำเป็นผู้นำสูงสุดในกองทัพเมืองไต (Mong Tai Army:MTA) มีจางซูเจินหรือเจ้าฟ้าหรั่งเป็นเสนาธิการทหารคูใจคนสนิทของขุนสำ โดยกองกำลังขุนสำสร้างฐานที่มั่นตั้งอยู่บนดอย “หัวเมือง” และ “ค่ายหลวง” อยู่ตรงข้ามชายแดนเมียนมาร์-ไทย ใกล้กับอำเภอปาย อำเภอปางมะผ้า และอำเภอเมืองแม่ฮ่องสอนของไทย มีกองกำลัง 3-4 หมื่นคน ขุนสำใช้อิทธิพลเข้าครองครองพื้นที่ในสามเหลี่ยมทองคำได้เกือบ 80 % ที่เหลือเป็นของว้าแดงและกลุ่มอื่นๆ ในพม่า โดยใช้พื้นที่ประเทศไทยเป็นประตูทางผ่านไปสู่ประเทศที่สาม ปัจจุบันโรงงานผลิตยาเสพติดเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วตามแนวชายแดนไทย เมียนมาร์ และลาว โดยผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ถ้าพูดถึง ขุนสำ “ราชาผงขาว” ชื่อก้องไกล มีค่าหัวถึง 12 ล้านบาทตามหมายจับของสหรัฐอเมริกา เมื่อ 40 ปีก่อนโน้มน.เท่าที่ผมจำได้นะ.ประวัติขุนสำนั้น คือว่า..ขุนสำนะเกิดเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1934 ในหมู่บ้านผาผึ้ง ตำบลดอยหม้อ อำเภอตั้งยาง จังหวัดลำปาง ขุนสำมีหลายชื่อ คนจีนเรียกเขาว่า “จางซีฟู” คนไทยใหญ่ เรียกว่า “ขุนสำ หรือ ขุนสำ” เขามีชื่อไทยว่า “จันทร์ จางตระกูล” ขุนสำเกิดมาในครอบครัวที่ขาดความรักความอบอุ่น เมื่อขุนสำอายุได้ 2 ขวบ พ่อขุนสำก็เสียชีวิต ต่อมาแม่ขุนสำแต่งงานใหม่และเสียชีวิตลง.ทำให้ขุนสำกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุ 5 ขวบ ปู่และตานำขุนสำไปเลี้ยงดูแล สอนให้ขุนสำเลี้ยงม้า และ ค้าขายตั้งแต่เล็ก.ขุนสำเรียนภาษาจีนที่โรงเรียนจีนในเมืองลำปางแค่ปีเดียวก็เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นทิ้งระเบิดใส่อาคารเรียนในโรงเรียนของพม่า..ทำให้ขุนสำไม่ได้เรียนหนังสือต่ออีกเลย..

“เมื่อขุนสำเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ นายพลองซานผู้เรียกร้องเอกราชคืนจากอังกฤษถูกลอบสังหาร นายพลเนวินผู้นำก่อรัฐประหารยึดอำนาจคืนจากรัฐบาลนายกรัฐมนตรีนุ ทำให้บ้านเมืองเกิดความระส่ำระสายประชาชนแตกแยกแบ่งพรรคแบ่งพวกหันมาจับอาวุธปืนเข้าทำหั่นกันเอาเป็นเอาตายกัน เกิดโจรปล้นระบอบในหมู่บ้านชาวไทยใหญ่ ในเขตรัฐฉาน.ขุนสำขณะนั้นอายุ 26 ปีกว่า อาสาเดินทางไปขออาวุธปืนจากแม่ทัพทหารพม่าในเมืองลำปางมา 50 กระบอก อ้อม.แล้วจัดตั้งกองกำลังอาสาป้องกันตนเองขึ้น ทำการปราบปรามพวกโจรทหารก็ก่อกบฏตั้งเท่าที่หนีทัพเข้ามาปล้นสะดมภรรยาพี่สาวของลี้ฉวีเลี้ยงของชาวไทยใหญ่ได้สำเร็จ..ทำให้ขุนสำกลายเป็น “วีระบุรุษของชาวไทยใหญ่”

“ต่อมาขุนสำตั้งตนเป็นใหญ่ขึ้นมา แผ่อิทธิพลทั่วพื้นที่ในเขตรัฐฉานในบริเวณลุ่มแม่น้ำสาละวินและลุ่มแม่น้ำโขง ครอบคลุมกินพื้นที่เกือบ 80 % ในบริเวณ “สามเหลี่ยมทองคำ” รอยต่อระหว่าง 4 ประเทศคือ ไทย พม่า จีนและลาว.ซึ่งเป็นแหล่งปลูกฝิ่นและแหล่งผลิตยาเสพติดที่สำคัญใหญ่ที่สุดของโลกนะ..เก็บภาษีฝิ่น ลิ่นค้าเถื่อน ทุกอย่างที่ผ่านมาในเขตอิทธิพลของตน..ต่อมาขุนสำ ก็นำกองกำลังกลุ่มหนึ่งพร้อมอาวุธครบมือข้ามแม่น้ำโขงไปบุกจู่โจมปล้น

การรวานม้าต่างฝืนนับร้อยๆ ตัว ของกองกำลังทหารก็ก่อกบฏขึ้นตั้งแถวกลุ่มของนายพลเลาลีซึ่งเคยเป็นลูกเก่าของนายพลเจียงไคเชกผู้นำพรรคก๊กมินตั๋งของไต้หวัน..เออะ..ที่บ้านว่านกวางฝิ่งลาว ทำการสู้รบกันอย่างดุเดือดเลือดพล่านล้มตายไปหลายคน สู้กันเป็นอาทิตย์ไม่มีใครแพ้ชนะ..ในที่สุดถูกกองทัพลาวยิงขับไล่ทั้งสองฝ่ายออกไปจากดินแดนของลาวไป..ม้าต่างฝืนของนายพลเลาลีเสียหายฝืนไป ประมาณ 4,000 กิโล..ทำให้ขุนสำมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก..ขุนสำตั้งตนเองเป็น “เจ้าพ่อของเจ้าพ่อ”..คือว่าเป็น “ราชาเสืออิน” ขณะอายุ 33 ปี..พ่อค้ายาทั้งหลายต้องขึ้นตนกับขุนสำ ใครไม่สังกัดเครือข่ายขุนสำและจ่ายภาษีเดือนให้ ขุนสำก็จะส่งกองกำลังไปทำการโจมตีปราบเรียบ..

“ต่อมาในปีพ.ศ. 2512 ขุนสำถูกทหารพม่าใช้ “แผนล่อเสือออกจากถ้ำ” เรียกไปประชุมที่เมืองตองจี” ตามกฎัยการศึกษาของพม่า และนายพลเนวินสั่งจับเป็นขุนสำนำตัวไปขังไว้ใน “คุกลับ” ในเมืองมัณฑะเลย์ เนื่องจากนายพลเนวินเล็งเห็นว่า ขุนสำเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ เพราะขุนสำมีแนวคิดอุดมการณ์ในการกอบกู้เอกราชรัฐฉานของไทยใหญ่..ขุนสำถูกตั้งข้อหา “กบฏ” และคำยาเสพติด ศาลตัดสินจำคุกตลอดชีวิต ขณะอายุ 35 ปี..ต่อมาในปี 2516 นายพลจางซูเจิน ลูกน้องคนสนิทสมุนคู่ใจของขุนสำ อดีตนายทหารเก่าของนายพลเจียงไคเชก จบจากโรงเรียนนายร้อยตำรวจหวังผู้ในเมืองกวางตุ้ง เคยผ่านสงครามโลกครั้งที่ 2 ต่อสู้กับทหารญี่ปุ่นมาอย่างโชกโชน ได้วางแผนลับๆ กับทหารคนสนิท และให้ “ซูหลียัง” ลูกน้องคนสนิทนำทหารไทยใหญ่สิบนายปลอมตัวเป็นทหารพม่าเดินทางไปจับตัวนายแพทย์ชาวรัสเซีย 2 คน ที่โรงพยาบาลตองจี ไปกักขังไว้ในหมู่บ้านแม่หม้อใกล้แดนไทยตรงข้ามบ้านหินแตก อำเภอแม่จัน เชียงราย..เพื่อแลกเปลี่ยนกับตัวขุนสำในคุกลับ..ตรงกับเหตุการณ์นองเลือดของนักศึกษา 14 ตุลาคม 1516..อีกหนึ่งปีต่อมา นายพลเนวินก็ยอมปล่อยตัวขุนสำแลกกับตัวประกันนายแพทย์รัสเซีย 2 คน

“อืม!..ต่อมาขุนสำออกจากคุกลับในเมืองมัณฑะเลย์หนีเข้าป่าไปร่วมกับลูกน้องทหารเก่าที่บ้านหินแตก..และตั้งฐานทำการผลิตเฮโรอินส่งขายทั่วโลก..ต่อมาถูกทหาร ดชด.ไทย เข้าทำการสู้รบขับไล่พวกทหารขุนสำออกไปจากชายแดนไทยได้สำเร็จในสมัยพลเอกเปรมเป็นนายกรัฐมนตรี ปี 2525..ช่วงนั้นขุนสำ“เลือดเข้าตาจนตรอก” กัดไม่เลี้ยง ถูกทหารพม่าจากเมืองสาตคัคซุมโจมตีด้านหลัง ไม่มีทางหนี จึงหันมาพึ่งพิงผู้กับกองกำลังว้าแดง..ที่ตั้งฐานที่มั่นอยู่ที่ชายแดนบ้านคอยลาน ต.ท่าตอน อ.แม่สาย เชียงใหม่..ซึ่งเงินคอมมิวนิสต์ของเหมาเจ๋อตงสนับสนุนอยู่ ด้านหลังฐานที่มั่นของว้าคือ “เมืองยอน” แหล่งผลิตยาเสพติดที่สำคัญและเป็นเส้นทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการลำเลียงยาเสพติดเป็นประจู่ทางผ่านเข้าไทยไปสู่โลกประเทศที่สามของว้าแดง ขุนสำนำกำลังเข้าบุกยึดฐานที่มั่นบนคอยลานของกองกำลังว้าแดงได้สำเร็จ..ส่วนทหารว้าแดงโดยการนำของนายพลเปาเยียง ผู้นำสูงสุดของกองทัพว้าก็นำกำลังกลับไปตั้งฐานเมืองปางซางใกล้ชายแดนจีนเพื่อเป็นรัฐกันชนให้จีนต่อไป..

“ต่อมาในปี 2529 ขุนส้าย้ายไปสร้างเมืองใหม่ที่คอย “หัวเมือง และ ค่ายหลวง” ตั้งอยู่ตรงข้างชายแดนไทยแถวๆ อ.ปาย อ. ปางมะผ้า และ อ.เมืองแม่ฮ่องสอน..ต่อมา ในปี 2535 ถือว่าเป็นยุคทองของเรื่องอำนาจสุดๆ ของขุนส่า มีกองกำลังมากถึง 3-4 หมื่นนาย ขุนส่าจัดตั้งเป็น “กองทัพเมืองไตย (Mong Tai Amy-MTA)..และเร่งผลิตยาเสพติดเป็นการใหญ่ เพื่อหาเงินมาจัดซื้ออาวุธต่อสู้กับทหารพม่า.อะ.ต่อมาในวันที่ 1 มกราคม 2539 ขุนส่าตัดสินใจวางอาวุธมอบตัวกับทหารพม่าในหัวเมือง..เนื่องจากเกิดความบาดหมางแตกแยกกันในหมู่ผู้นำทหารขุนส่าระหว่างกลุ่มคนจีนกับกลุ่มทหารไทยใหญ่อย่างหนัก ยกที่จะทำการใหญ่ได้สำเร็จในการกอบกู้เอกราชรัฐฉานคืนมาจากรัฐบาลทหารพม่า..

“ต่อมาเจ้ายอดศึกลูกน้องเก่าของขุนส่าขึ้นมาเป็นใหญ่แทนขุนส่า และไปสร้างเมืองใหม่ที่ “คอยไตยแดง” ตรงข้าง อ.ปางมะผ้า..และทำการขับไล่กลุ่มทหารคนจีนฮ่อที่กำลังต้มฝิ่นผลิตเฮโรอีนอยู่ออกไปจากพื้นที่ปกครองของตน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

เมื่อขุนส่าวางอาวุธมอบตัวต่อรัฐบาลทหารเมียนมาร์ก็ถือว่าหมดยุค “ขุนส่าราชาผองขาว” และเข้าสู่ยุคพลโทเจ้ายอดศึกผู้นำคนใหม่ของรัฐฉานแทนที่ขุนส่าแล้ว ถือว่าเปิดศักราชประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของกองกำลังกู้ชาติรัฐฉาน โดยการนำของเจ้ายอดศึกได้ทำการยิงต่อสู้ขับไล่ล่ากองกำลังกลุ่มลูกน้องเก่าขุนส่าที่เป็นเชื้อสายจีนฮ่อออกไปจากพื้นที่อิทธิพลครอบครองของตนเองอย่างชนิดถอนรากถอนโคน

และในช่วงจังหวะเหตุการณ์สู้รบกันอยู่นั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่งให้ข้อมูลที่น่าใจเกี่ยวกับการลำเลียงสารตั้งต้นผลิตเฮโรอีนจากประเทศไทยนำเข้าไปสู่ประเทศเมียนมาร์ในพื้นที่เขตอิทธิพลของขุนส่าเพื่อส่งขายให้กับเจ้าของโรงงานผลิตยาเสพติดของกลุ่มเครือข่ายขุนส่า โดยจัดซื้อน้ำยาเคมีพวกอีเทอร์ราคาขวดละ 1,600 บาท (1 ขวด มี 5 ลิตร) โกลโฟม แอลกอฮอล์ ฯลฯ จากพ่อค้าน้ำยาที่เป็นอาจารย์สอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพฯ เป็นหัวหน้าขบวนการจัดหาวัตถุน้ำยาเคมีสารตั้งต้นในการผลิตยาเสพติด ส่วนวิธีการลำเลียงใช้สารเคมีนั้น ได้ว่าจ้างรถบรรทุกหกล้อตู้คอนเทนเนอร์ขนส่งสินค้าของบริษัทขนส่งแห่งหนึ่ง ในราคา 14,000 บาท จากกรุงเทพฯ ไปสู่เชียงใหม่ และจ้างคนขับรถบรรทุกให้ไปส่งต่อที่ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยเสนอราคาให้ 20,000 บาทต่อเที่ยว เป็นการเสนอผลประโยชน์ให้กับคนขับรถบรรทุกคนนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้ความลับรั่วไหลและไม่ให้เจ้าของรถบรรทุกของบริษัททราบเรื่องเกี่ยวกับการขนลำเลียงน้ำยาเถื่อน

เมื่อไปถึง อำเภอปายแล้วจะขนน้ำยาเคมีลงไปสับเปลี่ยนขนขึ้นรถบรรทุกกระบะ โฟร์วิลขับเคลื่อนสี่ล้อขนน้ำยาเถื่อนเหล่านั้นขึ้นไปยังเป้าหมายสู่ชายแดน ไปตามถนนในป่าเขา คดเคี้ยว

ไต่เขาไปมาจนไปถึงสุดชายแดนใกล้หมู่บ้านชาวเขา ก็ว่าจ้างชาวเขาที่อยู่ในบริเวณชายแดนนั้นให้นำม้าต่างของมาบรรทุกน้ำยาเคมีข้ามไปส่งในบริเวณแหล่งผลิตยาเสพติดในเขตเมียนมาร์ โดยเดินทางไปตามเส้นทางป่าเขาลัดเลาะเลียบบตามไหล่เขาและข้ามเทือกเขาแดนลาวพรมแดนไปยังเขตอิทธิพลครอบครองในพื้นที่ของชนกลุ่มน้อยกองกำลังติดอาวุธในประเทศเมียนมาร์ ใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 วัน 1 คืนกว่าจะไปถึงเป้าหมาย

“..ช่วงนั้นผมก็อยู่ในบริเวณ โรงงานนั้น..พอดีน้ำยาเคมีขาด..ผมเลยลงไปกรุงเทพฯ จัดซื้อน้ำยาเคมีพวกอีเทอร์ราคาขวดละ 1,600 บาท (1 ขวด มี 5 ลิตร) จำนวน 1,000 ลิตร และพวกโคโรฟอม แอลกอฮอล์อีกหลายอย่าง จากพ่อค่าน้ำยาที่เป็นอาจารย์ดอกเตอร์นักวิทยาศาสตร์สอนนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพเป็นผู้จัดหาน้ำยาเถื่อนให้ และจ้างรถบรรทุกขนส่งสินค้าของบริษัทขนส่ง ราคา 14,000 บาท จากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่ และแอบตกลงกับคนขับรถจ้างให้ไปส่งที่ อ.ปาย ราคา 20,000 บาท โดยไม่ให้เจ้าของรถบริษัทรู้ เมื่อถึง อ.ปาย นำน้ำยาเคมีอีเทอร์บรรทุกรถยนต์โฟร์วีลขับเคลื่อนสี่ล้อหลายคันขึ้นดอยสูงคดเคี้ยว ไต่เขา ไปส่งชายแดนในหมู่บ้านชาวเขา และจ้างชาวเขาเผ่าลีซอและเผ่ามูเซอให้นำม้าต่างของตนเองที่เลี้ยงไว้บรรทุกน้ำยาเคมีเดินทางในเส้นทางป่าเขาป่าดงดิบข้ามชายแดนไทยไปยังเขตพม่า จนถึงโรงงานผลิตผงขาว ใช้เวลา 1 วัน..ต่อมาโรงงานแตก โคนถล่มด้วยอาร์พีจีจากทหารไทยใหญ่ ต้านไม่ไหว..อะ..แล้วหนีไปอยู่กับกลุ่มว่าแดงในเมืองยอนและท่าจีเหล็ก ประเทศพม่า ตรงข้าม อ.แม่สาย เชียงราย และร่วมมือกันว่าแดงผลิตยาบ้าต่อไป..ต่อมาหลายปี ขุนส่าก็ชีวิตลงด้วยโรคหัวใจและอัมพาต เมื่อปี 50 ขณะอายุได้ 74 ปี ในกรุงย่างกุ้ง”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

เมื่อหมดยุค “ขุนส่าราชาผงขาว” แล้ว ก็ถือว่าเข้าสู่ยุคว่าแดง “ราชายาบ้า” อย่างเต็มตัว ยุคนี้ถือว่าเป็นยุคทองยาบ้าของกลุ่มเครือข่ายว่าแดง มีการระดมทุนจากนักลงทุนของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ในเมียนมาร์ อาทิเช่น จีนฮ่อ ว่า มูเซอ ลีซอ ม้ง ไทยใหญ่ และคนไทยบางคน เพื่อผลิตยาบ้าส่งเข้าไทยปีละเป็นหลายล้านเม็ด เนื่องจากการลงทุนผลิตยาบ้าในเมียนมาร์ มีต้นทุนต่ำ สร้างกำไรมหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับเนื่องจากความต้องการบริโภคยาเสพติดโดยเฉพาะยาบ้าสูงมากในหมู่คนไทย อันเป็นแรงจูงใจให้ชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ได้เข้ามาลงทุนค้าขายยาบ้าในประเทศไทยมากขึ้น

ปัจจุบันแหล่งผลิตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่เขตอิทธิพลของชนกลุ่มน้อยว่าแดงว่าแดง ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศเมียนมาร์ ตามประวัติศาสตร์ว่าแล้ว ว่าในอดีตขึ้นชื่อว่าเป็นชนเผ่าป่าเถื่อน เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีความดุร้ายชอบล่าหัวมนุษย์มาเช่นไหว้ศาลเจ้าผีป่าของชนเผ่าตามประเพณีโบราณสมัยก่อน โดยเชื่อว่า

กะโหลกมนุษย์เป็นเครื่องหมายที่ดีเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตช่วยให้สภาพความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามยิ่งมีหัวกะโหลกมนุษย์มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นสิริมงคลมากขึ้น ทำให้บางหมู่บ้านของชนเผ่าว่ามีหัวกะโหลกคนตั้งอยู่ที่ศาลเจ้าของหมู่บ้านมากถึง 3-4 ร้อยหัวในอดีต

ในปัจจุบันกลุ่มวัวแดงได้แผ่ขยายฐานอิทธิพลทางทหารของตนเองตามแนวชายแดนไทย-เมียนมาร์ตลอดแนวตั้งแต่ภาคเหนือจนถึงภาคใต้ เป็นกลุ่มใหม่ที่เข้ามาครอบครองพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำเกือบ 80 % แทนที่อิทธิพลเก่าของกลุ่มขุนสำ มีการระดมทุนทำธุรกิจการค้ายาเสพติดอย่างกว้างขวางครอบคลุมตลอดตามแนวชายแดนไทย-พม่าตั้งเหนือจรดใต้

ปัจจุบันโรงงานผลิตยาบ้าเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วไปตามแนวชายแดนไทย เมียนมาร์ และ สปป.ลาว โดยแบ่งหน้าที่กันทำ ทั้งเรื่องการผลิตยาบ้า เรื่องการจัดหาสารเคมีตั้งต้นในการผลิตยาบ้า โดยเฉพาะการกว้านซื้อยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดรีน มีการผลิตและขายตามร้านยาหรือในโรงพยาบาลแพร่หลายทั่วไปทั้งในประเทศไทย มาเลเซีย เกาหลีใต้ จีน และอินเดีย. ซึงยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดรีน 60 มิลลิกรัมต่อเม็ด จำนวน 1 ล้านเม็ด สามารถสกัดหัวเชื้อยาบ้าหรือยาไอซ์ ได้ 45 กิโล นำไปผลิตยาบ้าได้ประมาณ 2 ล้านเม็ด ปกติหัวเชื้อยาบ้าเมื่อก่อน กิโลกรัมละ 2 แสนกว่าบาท แต่ปัจจุบันนี้ราคาประมาณ 1.5-2 ล้านบาท ราคาไม่แน่นอน ขึ้นๆ ลงๆ ส่วนเครื่องปั่นยาบ้า ก็ใช้เครื่องโรตารี มี 16 หัวตอก ราคา 5 แสนกว่าบาท ใช้เครื่องยนต์ 6 ล้อ มาดัดแปลงเป็นเครื่องปั่นไฟนำเข้าจากฝั่งไทยสามารถผลิตยาบ้าได้หลายแสนเม็ดต่อวัน

“เมื่อหมดยุคขุนสำราชาผงขาวแล้ว..ก็ถือว่าเข้าสู่ยุควัวแดง “ราชายาบ้า”ต่อไป ยุคนี้ถือว่าเป็นยุคทองยาบ้าของกลุ่มเครือข่ายวัวแดง มีการระดมทุนจากนักลงทุนของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ในเมียนมาร์ อาทิเช่น จีนฮ่อ ว่า มูเซอ ลีซอ ม้ง ไทยใหญ่ และคนไทยบางคน เพื่อผลิตยาบ้าส่งเข้าไทยปีละเป็นหลายล้านเม็ด เนื่องจากการลงทุนผลิตยาบ้าในเมียนมาร์ มีต้นทุนต่ำ สร้างกำไรมหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกๆระดับเนื่องจากความต้องการบริโภคยาเสพติดโดยเฉพาะยาบ้าสูงมากในหมู่คนไทย อันเป็นแรงจูงใจให้ชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่างๆ ได้เข้ามาลงทุนค้าขายยาบ้าในประเทศไทยมากขึ้น..

“..ปัจจุบันแหล่งผลิตยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีนส่วนใหญ่อยู่ในพื้นที่เขตอิทธิพลของชนกลุ่มน้อยวัวแดงวัวแดง ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ในประเทศเมียนมาร์ ตามประวัติศาสตร์มาแล้ว ว่าในอดีตจีนถือว่าเป็นชนเผ่าป่าเถื่อน เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีความดุร้ายชอบล่าหัวมนุษย์มาเช่นไหวศาลเจ้าผีป่าของชนเผ่าตามประเพณีโบราณสมัยก่อน โดยเชื่อว่ากะโหลกมนุษย์เป็นเครื่องหมายที่ดีเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตช่วยให้สภาพความเป็นอยู่ของชาวเวียดนามยิ่งมีหัวกะโหลกมนุษย์มากเท่าไรก็ยิ่งเป็นสิริมงคลมากขึ้นทำให้บางหมู่บ้านของชนเผ่าว่ามีหัวกะโหลกคนตั้งอยู่ที่ศาลเจ้าของหมู่บ้านมากถึง 3-4 ร้อยหัวในอดีต

“ในปัจจุบันกลุ่มว่าแดงได้แผ่ขยายฐานอิทธิพลทางทหารของตนเองตามแนวชายแดน ไทย-เมียนมาร์ตลอดแนวตั้งแต่ภาคเหนือจนถึงภาคใต้ เป็นกลุ่มใหม่ที่เข้ามาครอบครองพื้นที่ สามเหลี่ยมทองคำเกือบ 80 % แทนที่อิทธิพลเก่าของกลุ่มขุนสำ มีการระดมทุนทำธุรกิจการค้ายาเสพติดอย่างกว้างขวางครอบคลุมตลอดตามแนวชายแดนไทย-พม่าตั้งเหนือจรดใต้

“ตอนที่..ผมไปที่เมืองยอนของว่า ผมก็ได้พบกับเพื่อนฝูงเก่าๆ สมัยเคยอยู่กับขุนสำใน ค่ายหลวง เพื่อนผมที่เป็นจีนฮ่อและว่าหลายคน หลายคนเป็นหุ้นส่วนอยู่ในโรงงานผลิตยาบ้า โดย แบ่งหน้าที่กันทำ เพื่อนผมที่อยู่ในพม่าก็รับผิดชอบเรื่องการผลิตยาบ้า เรื่องการจัดหาสารเคมีตั้งต้น ในการผลิตยาบ้า โดยเฉพาะการกว้านซึ้อยาแก้หวัดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดรีน..มีการผลิตและ ขายตามร้านยาหรือใน โรงพยาบาลแพร่หลายทั่วไปทั้งในประเทศไทย มาเลเซีย เกาหลีใต้.อะ.จีน อินเดียก็หาซื้อง่ายด้วย..ยาแก้หวัดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดรีน 60 มิลลิกรัมต่อเม็ด จำนวน 1 ล้าน เม็ด สามารถสกัดหัวเชื้อยาบ้าหรือยาไอซ์ ได้ 45 กิโล นำไปผลิตยาบ้าได้ประมาณ 2 ล้านเม็ด ปกติ หัวเชื้อยาบ้าเมื่อก่อน โดละ 2 แสนกว่าบาท แต่ตอนนี้ราคาประมาณ 1.5-2 ล้านบาท เอ้อ ราคาไม่ แ่นนอน ขึ้นๆ ลงๆ ส่วนสารตัวอื่นๆ หาซื้อง่าย ไม่มีปัญหา..ส่วนเพื่อนผมอีกกลุ่มหนึ่งก็รับผิดชอบ เรื่องการตลาดยาบ้าในประเทศไทยทั้งหมด..เอ้อแล้ว..ส่วนเรื่องเครื่องปั้นยา ก็ใช้เครื่อง โรตารี มี 16 หัว ตอก ราคา 5 แสนกว่าบาท ใช้เครื่องยนต์ 6 ล้อ มาดัดแปลงเป็นเครื่องปั่น ไฟนำเข้าจากฝั่งไทย..ผลิต ยาบ้าได้วันหลายแสนเม็ด จ้างพวกนักเคมีจากจีนและ ไทยมาทำสูตรยาบ้าตามที่ลูกค้าแต่ละประเทศ ชอบที่ไม่เหมือนกัน.นะ.”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“สมัยที่พี่อยู่ในประเทศพม่า ก็เคยรู้ๆ เหมือนกันนะ ได้ยินชาวบ้านพูดกัน..เหมือนกัน ว่า..ถ้าไม่จำเป็นอย่าไปที่นั่นที่นี่..เพราะพวกกลุ่มว่าแดงและกลุ่มขุนสำ เขามีการวางกับระเบิดฝังดินไว้ นะ อ่า แล้ว ก็มีทหารถืออาวุธปืนคอยคุ้มกัน โรงงานผลิตยาเสพติด..และก็..อ่า มีโรงงานยาบ้าด้วย อะ..แต่พี่ก็ไม่กล้าเสี่ยงเข้าไปภายในบริเวณที่ตั้ง โรงงาน เพราะกลัวทหารของพวกเขายิงตาย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

แต่อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลเชิงลึกยังพบข้อมูลอีกว่า ยังมีการลักลอบ ผลิตยาบ้าเลียนแบบว่าแดงในพื้นที่ตอนในของประเทศไทย โดยมีนักลงทุนคนไทยบางกลุ่มที่ไม่ กลัวกฎหมายลงโทษ ได้ตั้งฐานลอยเคลื่อนที่เร็วผลิตยาบ้าในบ้านใต้ดินที่ทำเป็นห้องลับใช้สำหรับ ตั้งเครื่องปั้นยาบ้าและดำเนินการผลิตยาบ้า ซึ่งมีลักษณะเป็นฐานการผลิตเล็กๆ กระจายอยู่รอบๆ บริเวณปริมณฑลกรุงเทพฯ มีการจัดวางระบบการป้องกันอย่างดี สามารถเคลื่อนที่เร็วย้ายฐานการ ผลิตได้ตลอดเวลา ใช้คนเพียงแค่ประมาณ 2-3 คน ทั้งนี้เมื่อตำรวจรู้เบาะแสแหล่งผลิตยาบ้าของ พวกเขาในบ้านใต้ดิน

ที่สำคัญยังอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบสารตั้งต้นในการผลิตยาบ้า เช่น คาเฟอีน สารแต่งกลิ่นวานิลลา สีสผสมอาหาร กรดซิตริกโมโนไฮเดรต (กรดมะนาว) สารกันชื้น ฤงสีฟ้า ยาแก้หวัดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดริน เปลือกไม้พืชมะนาวไหลอบแห้ง ส่วนอุปกรณ์อื่นๆ ก็มีพวก เครื่องอัดเม็ด เครื่องผสม เตาอบ เครื่องปั่นปดไฟฟ้า เตาไมโครเวฟ และเครื่องชั่งน้ำหนัก ฯลฯ เป็นต้น

ส่วนหัวข้อไอซ์ ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลว่าได้สั่งซื้อมาจากชาวเขาเผ่าลือชอถูกรั้งเงินฮ่อในภาคเหนือ ซึ่งนำเข้ามาจากว่าแดงเอามาขายต่อให้ผู้ให้ข้อมูลหลักในกรุงเทพฯ ครั้งละ 15-30 กิโลกรัม ส่วนน้ำยา เมททิลแอลกอฮอล์ ซื้อมาจากเจ้าของร้านขายยาเคมีที่เป็นหัวหน้าแก๊งของผู้ให้ข้อมูลหลัก ราคา กิโลกรัมละ 1,000 บาท มีหัวกะโหลกไขว้ที่ขูดอันตรายมาก ยาตัวนี้แหละที่ทำให้ไบไม่ร่วงทั้งต้นจนหมด ไบไม่เหลืองแห้งตายเป็นกิโลเมตร มันซึมลงไปดินต้นไม่หญ้าตายหมดทั่วบริเวณนั้น ขนาดพื้นที่กระเบื้องมันร่องกร่อนไปหมดบริเวณที่โดนสารเมททิลขนาดพื้นที่รถยนต์ กระบะที่ใช้ขนเมททิลแอลกอฮอล์ของผู้ให้ข้อมูลหลักถูกกัดพื้นกระบะเหล็กเป็นรูพรุนเลย มันเป็นเกลือของไฮโดรคลอไรด์ แต่คนที่สูบยาบ้าเขาไม่รู้ ว่าอันตราย ลองคิดดูซิ ระหว่างเอามาใส่ยาบ้ากับ ใส่อาหาร หมามันยังรู้เลย หมามันเลือกกินจานไหน คิดดูซิ (ID2) กล่าวทิ้งท้าย

“..ผู้ผมผลิตเอง ขายเองไม่ได้ ..ผมสามารถทำสูตร ได้หลายสี แล้วแต่ลูกค้าจะชอบ คนภาคใต้ ชอบสัญลักษณ์ “wy” สีแดง ผมก็จะผลิตให้อย่างนั้น..คนภาคตะวันออก ชอบ 999 สามตัว ผมก็ทำให้อย่างนั้น..คนภาคกลางชอบ “ไทเกอร์” ผมก็ทำให้ได้ แล้วแต่ความพอใจของลูกค้า สั่งได้ ผมปลอมยาได้ทุกสีห่อ. ผมเอายาบ้าสูตรเดียวกัน ทำเป็นสีสี. ทำเป็นสีแดง สีส้มบ้าง สีชมพูบ้าง..คนนั่นก็ว่า สีนี้ดี สีนั้นดี..ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องของอุปสงค์ อุปทาน ของตลาด..ถ้าว่าผลิตยาบ้ารุ่นใหม่ ออกมา แต่เอาตัวอย่างยาบ้าไปให้นักเคมีแยกสารอัตราส่วน เข้าห้องแลปแล้ว จะรู้ทันทีว่า มีปริมาณอัตราส่วนของสารแต่ละชนิดเท่าไรในยาบ้า 1 เม็ด รู้แค่นี้ ก็ปลอมยาบ้าของว่าได้แล้ว ว่าสารคาเฟอีนก็มีลลิกกรัมต่อเม็ด เมทแอมเฟตามีนก็มีลลิกกรัมต่อเม็ดซึ่งเป็นหัวข้อที่สำคัญที่สุด..ปกติยาบ้า 1 เม็ด มีน้ำหนักประมาณ 18 กรัม 200 เม็ด ผมซึ่งอย่างเดียว ไม่เคยนับ เวลาผลิตออกมาใส่ถุงนะ ..แล้วใส่สีเขียวค้ำมีลงไปอีก 2 เม็ด (ทำไมต้องเรียกว่าค้ำมีค้ำย). ก็เพราะว่าสีเขียวค้ำมีตัว อาร์ (R) มันเป็นสัญลักษณ์ว่า “ของแท้” รับประกันว่า ครบ 200 เม็ด คนซื้อจะเชื่ออย่างนั้น..

“..ส่วนเรื่องการผลิตยาบ้านั้น ผมได้ไอเดีย ความคิดนี้มาจากเพื่อน..ไอ้คนที่ผมเคยไปรับยาเขามาวันละ 200 ถุง นะ ...ตอนหลังผมเพิ่มเป็น วันละ 500 ถุง (100,000 เม็ด) ส่งตามจุดนัดหมาย เขาผลิตให้ผมไม่ทัน เขาบอกว่า มีดั่งค์แล้ว ซื่อเครื่องมาปั่นเองเลย (หัวเราะ) เขาจะส่งวัตถุดิบให้เอง ซื่อเครื่องปั่นอัดเม็ดมาราคา 80,000 บาทเอง น้ำหนักสองคนยกไหว มีหัวดอก 3 หัว ผลิตได้ ชั่วโมงละ 20,000 เม็ด วันหนึ่งได้ประมาณ 2-3 แสนเม็ด สามารถเคลื่อนที่ย้ายฐานการผลิตได้ตลอดเวลา เมื่อมีข่าวรั่ว..ตำรวจรู้เบาะแสสถานที่ผลิตยาบ้า.

“...ถ้าใครเยอะ ผลิตยาบ้า ลงทุน 3 ล้าน ขายได้กำไร 20 ล้าน 30 ล้านบาท ต้นทุนการผลิตเม็ดละ 3บาท.. โดยเอาหัวเชื้อยาไอซ์มาจากว่าแดง เมื่อก่อนราคากิโลกรัมละไม่ถึง 200,000 บาท รับมาจากเครือข่ายว่าแดง เขามาส่งถึงที่กรุงเทพฯ เขาขนมากับรถบรรทุกสิบล้อพวกรถขนผัก มาที่หนึ่ง 20-30 กิโล ราคาตอนนี้ก็ประมาณ 1.5 ล้าน ถึง 2 ล้าน หัวเชื้อยาไอซ์ 80 % พวกกลุ่มว่าผูกขาดหมดเลย การระเบิดหัวเชื้อ มันทำยากมาก ต้องใช้สารเคมีถึง 7 ชนิดด้วยกัน มันอันตราย (ผลิตยาบ้าได้เดือนๆ หนึ่งเป็นล้านเม็ดไหม?)..ก็แล้วแต่ยาไอซ์ มากี่กิโล แต่คาเฟอีน อืม..พวกผมซื้อเก็บไว้ที่เป็นตันๆ เป็นพันกิโลเลย เมื่อก่อน คาเฟอีนหาง่าย ไม่ค่อยผิดกฎหมาย ซื้อขายกันกิโลกรัมละ 800 บาทเอง (ทำไมราคาถูกจังเลย)..ต้องซื้อเป็นตันซิ! เป็นพันกิโลนะ ถึงจะได้ราคา 800 บาท (ไปหาซื้อได้ที่ไหน)..ก็มีเยอะแยะ ไป ตามร้านเคมีภัณฑ์ ตามร้านขายยา ตามสี่แยกคอกวัว..(หาซื้อได้ง่ายเนอะ)..ก็คู่คี่ผมนะ เป็นถึงเจ้าของร้านขายเคมีชื่อร้าน...เขาเป็นคนจัดหาน้ำยาเคมีให้ผม แบ่งหน้าที่กันทำ ผมเป็นคนผลิตยา เขาเป็นคนจัดหาน้ำยาพวกเอ่อ..ก็มีพวกผงคาเฟอีน สารแต่งกลิ่นวนิลา สีผสมอาหาร กรดซิตริก โมโนไฮเดรต (กรดมะนาว) สารกันชื้น อลูมิเนียม ฟอสเฟต ยาแก้หวัดที่มีส่วนผสมของซูโดอีเฟดรีน เปลือกไม้พืชหางไหลอบแห้ง ส่วนอุปกรณ์ก็มีพวก เครื่องอัดเม็ด เครื่องผสม เตอบ เครื่องปั่นปิดไฟฟ้า เตามโครเวฟ และเครื่องชั่งน้ำหนัก...ส่วนหัวเชื้อยาไอซ์ คู่คี่อีกคนที่เป็นคนชาวเขาเผ่าลีซอกับเงินฮ่อ อยู่เชียงราย..นะ..เขาเอามาจากว่าแดงมาขายต่อให้ที่ 15 โล 30 โลเนอะ..

“...(ขอบคุณมากครับ..ที่ให้ข้อมูลที่เป็จริงในเชิงลึก) ครับ..ผมนะ มันของจริง ไม่ใช่แค่ราคาคุย เหมือนคนอื่น ผมสามารถบอก..ได้ว่า คาเฟอีน โลละเท่าไร ราคายาไอซ์ โลละเท่าไร เพราะว่ามันผ่านประสบการณ์ชีวิตจริงผม คนอื่นมีแต่ราคาคุย ไม่รู้จริง ว่าตัวไหนราคาเท่าไร ตัวไหนเป็นอะไร..ผมเคยไปซื้อน้ำยา เมททิลแอลกอฮอล์ รหัส NH,CH3 จากร้านขายยา เจ้าของร้านบอกว่า..เอ้ย! เฮีย อันนี้แพงนะ ราคาโลละ 1,000 บาท (อ้อ ของแพงคือของดี หัวเราะเห่าๆ) แม่่ง! มันก็รู้ว่า ผมจะเอาไปทำอะไร..เขาบอกผมว่า..เอ้ย! เฮีย ไปรอที่โน้นนะ เคียวผมจะขับรถไปส่งเอง..ทีหลังไม่ต้องมาที่ร้านนะ (หัวเราะหึๆ)..ตอนที่ผมไประเบิดหัวเชื้อใหม่ๆ มันต้องใช้เมททิลแอลกอฮอล์ระเบิดหัว รวมกับสารอื่นๆ รวม 7 ชนิด..(แสดงว่ามันอันตรายมากๆนะ)..เออ..มันมีหัวกะโหลกไขว้ด้วยนะ..(มันเป็นเหล้าไม่ใช่หรือ)..ไม่ใช่เหล้า นี่มันเมททิลแอลกอฮอล์กินไม่ได้อันตราย.. ยาตัวแหละที่ถึงกับทำให้ใบไม้ร่วงทั้งต้นจนหมด ใบไม้เหลืองแห้งตายเป็นกิโล..มันซึมลงไปใต้นดินต้นไม้หญ้าตายหมดทั่วบริเวณนั้น ขนาดพื้นกระเบื้องมันร่องกร่อนไปหมดบริเวณที่โคนสารเมททิล..ขนาดรถผมนะ ป้ายแดง ขนเมททิลแอลกอฮอล์ กระบะหลังมันกัดพื้นกระบะ จนเป็นรูขาดเลย.

“...(ไอ้โฮ มันร้ายแรงขนาดนั้นเชียวหรือ)..อืม..มันเป็นเกล็ดของไฮโดรคลอไรด์ ก็รถผม ป้ายแดงวิ่งมา 5,000 กิโลกรัมกว่า ผมเอาไปเข้าสู่ศูนย์..พนักงานช่างซ่อมบอกว่า..ไอ้ะฮู้! รถพี่ไป

วิ่งมาจากไหน ทำยกระบะพุ่มคเลย..(หัวเราะก๊ากๆ) ผุ่กร่อนแต่ตรงทำยกระบะฮะ..(โอิโห!..แล้วคนที่เขาสูบยาบ้าเข้าไปมันไม่อันตรายหรือ?)..อันตรายซิ! คนสูบ มันไม่รู้..ลองคิดดูซิ ระหว่างเขาจานมา ใส่ยาบ้า กับ ใส่อาหาร หมา มันยังรู้เลย..หมามันเลือกกินจานไหน คิดดูซิ..และบางครั้ง..ตอนที่ผลิตยาบ้าในบ้านเซฟเฮาส์ ห้องลับ ชั้นใต้ดินนะ ตอนนั้น พวกผมใช้สปอร์ตไลท์ คือตั้งสปอร์ตไลท์ ไฟส่องลงไปในพื้นที่กาลามังยาบ้าตากไว้ สมัยก่อนเขาไม่ใช้เตาอบไฟฟ้า เขาใช้ไฟส่องลงไปที่ถาดกาลามังหรือถาดอะลูมิเนียมที่ผสมยาบ้าไว้ เพื่อตากผงยาบ้าให้มันแห้งกรอบ แล้วเอาไปกรอกใส่ในเครื่องอัดเม็ดออกมาเป็น เม็ดยาบ้า แล้วก็ขาย..ตอนที่เอาไฟสปอร์ตไลท์ส่องลงไปที่กาลามังไอระเหยสารเคมี มันร้อน ระเบิดในกาลามัง คังตู้มๆๆ เพราะไฟมันแรงเกินไป ต้องเปลี่ยนหลอดหัวเทียนใหม่ เพราะต้องใช้ไฟอบยาบ้าที่ผสมแล้วให้แห้ง ถ้ามันไม่แห้ง อัดเป็นเม็ดไม่ได้ไง มันต้องแข่งกับเวลาด้วย ใช้ไฟสปอร์ตไลท์ส่องลงไปที่ผงยาบ้าทั้งสิ้่มเลย เปิดไฟทิ้งไว้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเลยนะ อบให้มันแห้งในห้องใต้ดิน เพราะเอาออกมาตากแดดข้างนอกไม่ได้ กลิ่นมันแรง กระจายปลิวไปตามลม คนก็รู้ได้

“(ห้องใต้ดิน มีลักษณะเป็นห้องเป็นอย่างไร)..ห้องใต้ดินของผมนะ มีลักษณะเป็นพื้นที่สี่เหลี่ยมผมทำห้องลับ เหมือนกับขององค์การเภสัชเลย ติดตั้งเครื่องปรับอากาศ เครื่องดูดกลิ่น พวกว่าเขาทำยังไงผมไม่รู้นะ แต่ของผมทำเหมือนของเภสัช เพราะคนที่มาทำกับผม เขาเป็นนักเคมีของมหาวิทยาลัย...จบจากมหาลัยมา..แม้แต่เครื่องทดสอบยาบ้า เขาเอามาจากมหาลัย เป็นแบบเครื่องหมุน ใช้มือจับ ที่นักศึกษาเขาใช้กัน.อัดยาได้ที่ละเม็ดๆ (หัวเราะ) ..เวลาพวกผม ผสมสูตรยาเสร็จ ก็ให้พวกนักศึกษามาทดสอบเลยว่า ตรงกับสูตรของพวกว่าแดงหรือไม่ เขาเก่งนะ สามารถทำสูตรเหมือนของว่าตรงแป๊ะเลย เวลาเอาไปขาย บอกว่าลูกค้าว่า นำเข้ามาจากว่าโดยตรง ของแท้แน่นอน 100 % ลูกค้าก็เชื่อนะ...

“...(อย่างเครื่อง 16 หัวตอก เขาเรียกว่าอะไรนะ)..เครื่องโรตารี..เครื่องนี้ มันแสนกว่าในกรุงเทพฯแต่มันไม่สะดวกในเคลื่อนย้าย เพราะน้ำหนักมาก มันต้องใช้หกล้อเลื่อน ทำเป็นรางเลื่อนเวลาขนเคลื่อนย้ายมันไม่สะดวก..อย่างของพวกผม เป็นเครื่อง 3 หัวตอก ใช้ไม้ไผ่หามหัวท้ายคนสองสามคนก็ยกเคลื่อนย้ายได้ หนักประมาณ 150 กว่ากิโลได้ ใช้รถเก๋งขนด้าชีวิตใส่เบาะหลังบรรทุกได้พอดี.. เพราะที่ห้องใต้ดินที่ใช้ผลิตยา มันต้องเปลี่ยนสถานที่บ่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อยๆ สับเปลี่ยนกันหลายๆ ที่ ไม่งั้น เดี่ยวตำรวจตามดมกลิ่นคลั่งยาบ้าเจอถูกจับได้ง่ายๆ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

1.2.2 การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย

ทุกวันนี้ กระแสบริโภควัตถุนิยมในบ้านเราได้เข้าครอบงำวิถีชีวิตจิตใจของสังคมไทยเพิ่มมากขึ้น สมาชิกในสังคมบางส่วนบุชชาวัตถุนิยมจนโงหัวไม่ขึ้น เพื่อความมั่งคั่ง

ความสุขส่วนตัวของตนเองและพวกพ้องแล้ว ทำให้พวกเขาเหล่านั้นเห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง ขาดจิตสำนึกความเป็นไทย กลายเป็นว่าคนไทยฆ่าคนไทย คำนวณเสียดกันเอง ในที่สุดอนาคตลูกหลานเราจำนวนมากต้องติดยาเสพติดและหมดอนาคตไปอย่างน่าเสียดาย

ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลว่า การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย เพื่อให้ได้มาซึ่งยาเสพติด เพื่อค่าน้ำมันมีหลายวิธีและหลายช่องทางในการลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่ชายแดนไทย เมียนมาร์ และลาว มีหลายช่องทาง หลายรูปแบบ ซึ่งแตกต่างกันไปตามสภาพภูมิประเทศต่างๆ ในแต่ละพื้นที่ ส่วนใหญ่เงินทุนที่สามารถเข้าไปตั้งซื้อยาเสพติดถึงแหล่งผลิตยาเสพติดที่กระจายเล็กๆอยู่ตามแนวชายแดนไทยได้นั้น ต้องเป็นกลุ่มนายทุนหรือพ่อค้ายาเสพติดรายใหญ่ระดับชาติเท่านั้น เพราะบุคคลกลุ่มนี้มีศักยภาพสูงในการตั้งซื้อยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้ามีปริมาณการตั้งซื้อและนำเข้าไทยแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่า 5-20 ล้านเม็ดขึ้นไป มีการปล่อยให้เครดิตยาบ้ามูลค่าสูงถึง 50-100 ล้านบาทขึ้นไป และต้องเป็นคนสนิทไว้วางใจมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นใกล้ชิดกับเจ้าแก้มเจ้าของโรงงานยาเสพติดเท่านั้น ถึงจะมีสิทธิ์ตั้งซื้อและนำเข้าไทยได้

ดังนั้น บุคคลที่เป็นนายทุนใหญ่หรือพ่อค้ารายใหญ่ระดับชาติซึ่งมีจำนวนไม่กี่คนนั้น เป็นตัวกลางใหญ่ที่สำคัญที่สุดในการลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย ก่อนกระจายเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศ

ส่วนพ่อค้ายาเสพติดระดับกลางๆ ก็จะมากอรับซื้อยาเสพติดหรือยาบ้ารับช่วงต่อจากนายทุนหรือพ่อค้ารายใหญ่ตรงบริเวณตามแนวตะเข็บชายแดนไทย-เมียนมาร์ ทางภาคเหนือตอนบน ใช้กองกำลังมูเซอแดง วัวแดง ไทยใหญ่ ลีซอ อาข่า และม้ง เป็นเครื่องมือในการจัดตั้งเป็นกองคาราวานลำเลียงยาเสพติดทะลักเข้าสู่ไทย ด้วยวิธีเดินทางเข้ามาตามเส้นทางป่าเขาลัดเลาะเลียบเดินตามไหล่เขาข้ามลำห้วยจากเมียนมาร์เข้าสู่ไทยทีละมากๆ และกระจายไปพักเก็บซุกซ่อนไว้ตามจุดพักยาในหมู่บ้านชาวเขาต่างๆ ที่อาศัยอยู่บนดอยใกล้ชายแดนเป็นพื้นที่ซึ่งอยู่ห่างไกลจากความเจริญ

เจ้าหน้าที่รัฐไม่สามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวก เป็นเส้นทางวิบากถนนเป็นหลุมเป็นบ่อรถยนต์วิ่งผ่านเข้าออกลำบากมาก ทำให้กลุ่มพ่อค้ายาเสพติดต่างๆ ใช้เป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยซึ่งมีหลายช่องทางด้วยกัน ตั้งแต่บริเวณด่านแม่สาย เชียงราย แม่สาย ฝาง เชียงดาว และเวียงแหงเชียงใหม่ ในเขตแม่ฮ่องสอนก็มีด่านเถื่อนแถวรอยต่ออำเภอป่าสัก ปางมะผ้า และด่านห้วยผึ้งแม่ฮ่องสอน ด่านแม่สอดของตาก และด่านพญาตองซู เจริญสามองค์ของกาญจนบุรี และตลอดแนวไปจนถึงใต้ท่าเรือระนอง แล้วแต่ศักยภาพของแต่ละกลุ่ม

หรืออีกวิธีหนึ่งก็คือใช้วิธีลำเลียงยาเสพติดจากเมืองท่าขึ้นแหล่งของกลุ่มว่าแดงและกลุ่มขุนสำเกาที่จัดเตรียมยาบ้าหลายล้านเม็ดที่ซุกซ่อนไว้ในบ้าน เพื่อรอโอกาสเหมาะๆ ส่งเข้าไปไทยแถวแม่สาย หรือข้ามแม่น้ำโขงฝั่งเมียนมาร์ไปขึ้นฝั่งลาว แล้วลัดเลาะลงมาตามถนนเลียบบแม่น้ำโขง แล้วเมื่อสบโอกาสจึงใช้เรือเล็กข้ามฝั่งมายังไทยในแถบภาคอีสานของไทยก็ได้ หรือใช้วิธีลำเลียงมาทางเรือบรรทุกสินค้าจากจีน-เมียนมาร์-ลาว แล้วขนยาเสพติดขึ้นฝั่งไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็ได้

“อืม!..(ถอนหายใจยาวๆ) การนำยาเสพติดยาบ้าเข้าไปไทยนั้น.. จากประสบการณ์ของผม..เอ่อ..ในส่วนของพวกผมนะ ผมเข้าไปไม่ถึงโรงงานหรอกนะ..ส่วนมากก็มีพ่อค้ารายใหญ่ระดับชาติที่ค้ายาบ้าที่หนึ่งเป็น5-20 ล้านเม็ดขึ้นไป มีเครดิตสูง สามารถขอเครดิตได้ถึง 50-100 ล้านบาทต้องเป็นเพื่อนหรือเป็นญาติพี่น้องเครือญาติของเจ้าของยาจริงๆเท่านั้น ที่จะเข้าถึงแหล่งผลิตในโรงงานได้ และต้องเป็นคนสนิทไว้เนื้อเชื่อใจของเจ้าแก๊งเจ้าของยาบ้า

“ส่วนคนระดับพ่อค้ารายใหญ่กลางๆต่ำกว่า 1 ล้านเม็ดลงมา ไม่มีสิทธิ์เข้าไปซื้อถึงโรงงานโดยตรงได้หรอกนะ เพราะส่วนใหญ่จะรอซื้อจากพ่อค้าระดับชาติตามแนวชายแดนไทย-พม่าอีกทอดหนึ่ง เอ่อ..ในการขนยาส่วนใหญ่ใช้คนในพื้นที่ที่ชำนาญเส้นทางป่าเป็นกองกำลัง ว่าแดง ลีซอ ไทยใหญ่ มูเซอ อาข่า ม้ง เป็นต้น เพื่อคุ้มกันทำหน้าที่ลำเลียงยาเข้าไทย.. กระเจาขนไปเก็บรักษาซุกซ่อนพักไว้ตามหมู่บ้านชาวเขาเผ่าต่างๆในบริเวณหมู่บ้านๆละ 4-5 ล้านเม็ด..

“ราคาในโรงงาน 7-10 บาท..แต่ราคาชายแดนฝั่งพม่า 13 บาท..เอ่อ..ส่วนราคาในฝั่งไทยตามหมู่บ้านชาวเขา 15-17 บาท..ถ้าสามารถลำเลียงเข้าถึงพื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ ได้ ราคาซื้อขายแบบขายส่งลูกค้ารายใหญ่ระดับ 1 แสนเม็ดขึ้นไป ราคาอยู่ที่ 20-30 บาทต่อเม็ด (ปัจจุบันราคา 30-70 บาทต่อเม็ด)..แต่ว่า..ราคามันขึ้นๆ ลงๆ ไม่แน่นอนหรอก เปลี่ยนไปตามสถานการณ์บ้านเมือง

“..เส้นทางเข้าไทยที่กลุ่มเครือข่ายว่านิยมใช้กันมีมากมายหลายช่องทาง..แล้วแต่ว่าเป้าหมายกลุ่มลูกค้าอยู่ตรงส่วนไหนของพื้นที่ประเทศไทย..เท่าที่ผมรู้มา พวกเขามีการลำเลียงเข้าไทย มาทางบริเวณด่านชายแดนแม่สาย แม่ฟ้าหลวง เชียงแสน เชียงของ แม่จันของเชียงราย..แม่สาย ฝาง เวียงแหง เชียงดาวของเชียงใหม่ ด่านปาย ปางมะผ้า และด่านห้วยฝางของแม่ฮ่องสอน รวมทั้งทางด่านแม่สอด-เมียวดีพม่า หรือทางด่านตองซุ-เจดีย์สามองค์ของกาญจนบุรี และทางใต้คือด่านแควสิงห์ขร-มะริด หรือท่าเรือที่ระนอง-เกาะสองของพม่า..และอีกวิธีหนึ่งคือ..ถ้าทางฝั่งพม่า-ไทยมีมาตรการตรวจตราเข้มงวดก็จะเปลี่ยนเส้นทางข้ามพรมแดนแม่น้ำโขงไปยังลาว แล้วลัดเลาะลงมาตามถนนเลียบบแม่น้ำโขงซึ่งเพิ่มก่อสร้างใหม่ เมื่อสบโอกาสจึงใช้เรือเล็กข้ามฝั่ง

มายังไทยในแถบภาคอีสานของไทย..หรือใช้วิธีขนมากับเรือบรรทุกสินค้าจากจีน-พม่า-ไทย-ลาว แล้วรอจังหวะเหมาะๆ ขนขึ้นฝั่งไทยในอีสานก็ได้นะ เอ่อมีหลายช่องทางนะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“จริงๆ แล้ว พี่สั่งซื้อเฮโรอีนมาจากพ่อค้ายาเครือข่ายขุนสำ ที่เป็นคนจีนฮ่อ..อยู่ในประเทศพม่าอีกทีหนึ่ง..คือ..เขาเป็นคนนำผงขาวเข้าไทย..ขนปนมากับสินค้าพวกผลไม้แอปเปิ้ลจากจีนในเมืองจินหงของสิบสองปันนา มากับเรือบรรทุกขนสินค้าตามลำน้ำโขงมาลงที่ท่าเรือเชียงแสนของไทย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“ตอนที่พี่สั่งของที่เมืองท่าจีเหล็ก ประเทศพม่า พี่ไปหาเจ้าเก่าที่เป็นเจ้าของโรงงานยาบ้า..ที่บ้านเจ้าพ่อยาบ้าของว่าแดงนั้น..เอ่อ..พี่ไปหาเพื่อนเก่าๆ ที่เคยรู้จักกันสมัยยังเป็นลูกน้องของขุนสำในหัวเมือง..โฮ้! พี่ตกใจมาก เพราะว่า..ไปบ้านไหน ก็มีแต่คนชวนเข้าบ้าน ดักยาบ้าใส่ถ้วยมาให้ลองสูบดูว่าเป็นของแท้หรือเปล่า..ชอบรุ่น สี อะไรก็มีตัวอย่างให้ดู..หลายอย่าง แต่ละบ้านมียาบ้าซุกซ่อนเก็บรักษาไว้ในบ้านเป็น 2-3 ล้านเม็ด เป็นกองๆ...เพื่อเตรียมรอจังหวะดีๆ โอกาสเหมาะๆ ส่งเข้าไทยแถวแม่สาย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

1.2.3 การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ

ขบวนการลำเลียงยาเสพติดจากชายแดนไทยเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมากในการแพร่ระบาดของยาเสพติดกระจายไปยังพื้นที่ต่างๆ ของประเทศไม่ว่าจะเป็นแหล่งชุมชนแออัดในเมือง สถานศึกษา หรือแหล่งอบายมุขตามสถานเริงรมย์ เชน บาร์เหล้า ร้านอาหารคาเฟ่ และอื่นๆ

ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับขบวนการลำเลียงซุกซ่อนยาเสพติดระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ เพื่อเก็บรักษาซุกซ่อนไว้รอจำหน่ายยาเสพติดให้แก่ลูกค้ารายใหญ่ทั้งคนไทยและชาวต่างชาติเพื่อที่ว่า การเดินทางและการซุกซ่อนยาเสพติดระหว่างเดินทางนั้น กลุ่มพ่อค้ายาเสพติดมีการวางแผนทำงานกันเป็นเป็นขบวนการหรือเป็นทีมงาน มีสมาชิกหลายคน ใช้รถยนต์หลายคัน มีระบบป้องกันความลับรั่วไหล มีรถยนต์นำทาง มีรถยนต์คอยคุ้มกันนำหลัง รถยนต์ลำเลียงขนยาเสพติดอยู่ตรงกลาง มีการศึกษาสถานที่ตั้งด่านถาวร หรือด่านลอยไม่ประจำว่าตรงจุดไหนของเส้นทางที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายปลายทาง

มีการเก็บข้อมูลสำรวจเส้นทางผ่านที่ใช้ในการลำเลียงยาเสพติดจากภาคเหนือลงไปสู่ภาคกลางในกรุงเทพฯ ว่าตรงจุดไหนมีคลื่นความถี่สัญญาณ โทรศัพท์หรือไม่ ตรงจุดไหนเป็นจุดบอดสัญญาณคลื่นโทรศัพท์ เพื่อป้องกันเหตุฉุกเฉินเวลารถยนต์นำทางเจอด่านตรวจ

ข้างหน้า แล้วจะได้โทรศัพท์กลับไปรายงานเป็นรหัสลับ แทนสัญลักษณ์ว่า ระวัง! ข้างมีอันตราย มีด่านตำรวจ ให้รีบเปลี่ยนเส้นทางตามแผนสองที่วางไว้ล่วงหน้า เป็นต้น ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้กันในหมู่นักค้ายาเสพติด

มีการทำที่เก็บซุกซ่อนยาเสพติดไว้ในรถยนต์ขณะลำเลียงยาเสพติดเข้าพื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ ซึ่งคัดแปลงทำจากมาอยู่ซ่อมรถแห่งหนึ่ง เพื่อปิดบังซ่อนเร้นอำพรางจากการตรวจค้นพบเจอของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามจุดสกัดด่านต่างๆ ทั่วประเทศ รถยนต์ที่นิยมนำมาทำช่องลับสำหรับเก็บซุกซ่อนยาเสพติดก็มีหลายประเภทอาทิเช่น รถยนต์กระบะ รถเก๋ง รถตู้ รถทัวร์ รถดูลิ้วม หรือปะปนมากับรถบรรทุกขนสินค้าผักผลไม้ต่างๆ เป็นต้น เพื่อความสะดวกในการลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศไทยและให้รอดพ้นจากการตรวจพบเห็นหรือถูกจับกุม มีการลับเปลี่ยนรถยนต์ระหว่างทางลำเลียงยาเสพติด มีการศึกษาเส้นทางจากแผนที่ทางหลวงโดยได้ค่าจ้างขนยาบ้าราคาประมาณ 6-12 บาทต่อเม็ด หรือแล้วแต่จะตกลงกันเอง

ภาพที่ 4.4 ช่องลับสำหรับซุกซ่อนยาเสพติดใต้พื้นกระบะรถยนต์คันหนึ่ง

ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ไม่ได้คัดแปลงทำช่องลับสำหรับซุกซ่อนยาเสพติดระหว่างเดินทางในรถยนต์แต่อย่างใด แต่ใช้วิธีการคอยตัดฟังวิทยุติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะลำเลียงยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ทำให้รู้ความเคลื่อนไหวการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เมื่อไหร่ เวลาไหน มีการระดมตำรวจกวาดล้าง หรือตั้งด่านสกัดจับพ่อค้ายาเสพติดที่ไหนอย่างไร โดยมีวิทยุคอยสแกนตัดฟังข่าวที่ติดตั้งไว้ในรถยนต์ตลอดเวลา ทำให้เขาู้ความเคลื่อนไหวของการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะเขาใช้วิธีเปิดวิทยุติดตามแบบตำรวจไว้ในรถยนต์ คอยสแกนตัดจับฟังวิทยุตำรวจว่า ตำรวจเขาคุยอะไรกัน ถ้าจะมีการสกัดจับเขา เขาก็รู้ตัวก่อนและจะขับรถยนต์หลบไปอีกทางหนึ่ง เขาู้ความเคลื่อนไหวของตำรวจอยู่ตลอด จึงทำให้ยากแก่การสกัดจับกุมพ่อค้ายาของเจ้าหน้าที่ตำรวจยิ่งขึ้นไปอีก

อีกวิธีหนึ่งที่นิยมทำกันก็คือ การจ้างคนถือกระเป๋าขายบ้ายี่ขึ้นรถโดยสารมาเก็บรถทัวร์ รถไฟ หรือเครื่องบินก็หลายวิธีมี และมักมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการลำเลียงชุกช่อนยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ไม่คงที่ เปลี่ยนไปตามสถานการณ์หรือเหตุการณ์ในขณะนั้นๆ

“เอ่อ.. จากลำเลียงยาเสพติดมาถึงชายแดนฝั่ง ไทยแล้ว.. ก็อาจจะใช้วิธีจ้างคนถือกระเป๋าขายบ้ายี่ขึ้นรถโดยสารมาทางรถทัวร์ รถไฟ หรือเครื่องบิน.. ถ้าขนยากันเป็นจำนวนมาก ก็จะมีชุกช่อนมาในรถยนต์กระบะที่ทำเซฟเก็บของไว้ หรือปะปนมากับรถบรรทุกผัก.. ก็สุดแล้วแต่ใคร วิธีมัน มันมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการลำเลียงชุกช่อนยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ไปตามตัวแล้วตามสถานการณ์หรือเหตุการณ์ในขณะนั้นๆ.. ของผมนั้น ผมจ้างทีมขนยาที่เป็นมืออาชีพ เขาทำงานกันเป็นทีม มีประมาณ 10 คน ใช้รถหลายคัน มีรถตู้ทำพื้นกระบะเป็นสองชั้นจากอู่ซ่อมรถแห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ ใต้อ่างน้ำได้ 1 ล้านเม็ด มีแบ่งหน้าที่กันทำ มีรถนำทาง มีรถคุ้มกันตามหลัง มีการลับเปลี่ยนรถระหว่าง จากภาคเหนือลงไปกรุงเทพฯ มีการศึกษาเส้นทางลำเลียงยาบ้ายี่จากแผ่นดินที่ทางหลวง และลงไปสำรวจเส้นทางจริงที่เป็นถนนสายหลัก สายรอง สายย่อยที่เชื่อมติดต่อกันเป็นเส้นทางเล็กๆ ระหว่างหมู่บ้านเป็นอย่างดี.. เก็บข้อมูลไว้เป็นอย่างดีว่า ออ.. ว่าที่ไหนมีด่านประจำ ที่ไหนมีด่านลอย ที่ไหนเป็นจุดอับสัญญาณ โทรศัพท์ติดต่อกันไม่ได้ เวลาเมื่อเหตุฉุกเฉินเจอด่านตรวจ หรือไล่ล่าติดตามจับกุม.. มีการวางแผนอย่างรัดกุม.. อ๊ะ.. มีการสำรวจแผนสองอำ เพื่อความลับไว้ รู้ลึกไม่ปลอดภัย ถ้าฝืนขับรถยนต์เข้าไปอาจเจอด่านหรือถูกจับ.. ก็นำรถที่ขนยาเข้าจอดในเซฟเฮาส์ระหว่างทาง.. ค่าขนยาเมื่อก่อนผมให้เม็ดละ 1 บาท จากเชียงใหม่ถึงกรุงเทพฯ.. แต่ตอนนี้ ค่าขน 6-12 บาทต่อเม็ด จากเชียงใหม่เข้ากรุงเทพฯ และต่อด้วยไปได้อีกทอดหนึ่ง แล้วแต่จะตกลงกันเองตามระยะทางใกล้ไกล.. ช่วงหลังๆ ก่อนถูกจับ เออ.. ผมขนยาจากชายแดนพม่า-ไทยตรงข้ามด่านเจดีย์สามองค์ จ.กาญจนบุรี เข้ากรุงเทพฯ เอ่อ.. เพราะว่ามันใกล้ ใช้เวลาแค่ 2-3 ชั่วโมงก็ถึงกรุงเทพฯแล้ว.. ใช้รถตู้ขนครั้งละ 1-5 ล้านเม็ด.. ต่อมา.. เอ่อ.. พวกกลุ่มบังรอน เงินทองฟู ที่อยู่กาญจนบุรีถูกจับกลายเป็นข่าวดังไปทั่วประเทศไทย.. ด่านทางนั้นก็ไม่ได้ปลอดภัยแล้ว.. เลยเปลี่ยนไปขนยาทางด่านแควภาคอีสานที่มาจากลาวแทนนะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“เอ่อ.. การรับจ้างขนยาบ้ายี่เข้ากรุงเทพฯของพี่.. หมู่ว่างจะจ้างคนคอยคนชาวเขาณะ.. แยกยาใส่ถุงปุ๋ยเป็นกระสอบๆ มาส่งให้พี่ที่สวนยางพาราของพี่ใน จ.พะเยา ที่เอามาจากพม่าบ้ายี่จากลาวบ้ายี่ แลว จ. น่าน เขาเข้ามาทางด้านชายแดน.. พี่ก็ใช้ลูกน้องคนขับรถบรรทุกสินค้านำถุงกระเป๋ายี่มา ชุกช่อนในรถบรรทุกที่ทำที่เซฟไว้ ไปส่งให้เค้าแก่ที่กรุงเทพฯตามจุดนัดหมายที่รู้กันเป็นความลับ.. รับจ้างขนครั้งละ 1-3 ล้านเม็ด เม็ดละ 3 บาท แต่ตอนนี้ขึ้นเป็นเม็ดละ 20,000 บาท

ตกเม็ดละ 10 บาท มัดหนึ่งมี 2,000 เม็ด เมื่อไปถึงกรุงเทพฯแล้ว ก็ไปรอรับเงินค่าจ้างขนยาจากเก้า
แก็ และแบ่งให้ลูกน้องคนขับรถไปตามที่ตกลงไว้..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“การขนยาบ้าครั้งแรก..เอ่อ พี่ถือกระเป๋ายาบ้าเอง นำไปขึ้นรถโดยสารมากับรถทัวร์
บ้าง รถไฟ หรือเครื่องบินบ้าง ก็สับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ไม่ให้ซ้ำบ่อยๆนะ คือหาวิธีเปลี่ยนไปตาม
สถานการณ์หรือเหตุการณ์ในขณะนั้นๆว่ามีการตรวจเข้มงวดหรือไรไม่ ได้ค่าจ้างขนยาบ้าเที่ยวละ
100,000 บาท จากแม่สายเชียงรายไปกรุงเทพฯนะครับ..

“ทำไปทำมา ขนหลายเที่ยวแล้ว เริ่มรู้สึกว้าว ไอ้! ทำจะไม่เข้าท่าแล้ว เลิกขนยาบ้าดีกว่า
มันเสี่ยงเกินไป เจอด่านที่ไรใจเต้นตุบๆ ทุกที หน้าร้อนนวบวบบๆ ใจเสีย เวลาด่านตำรวจ ต้องสะดุ้ง
ตกใจทุกที กลั้วๆ กลั้วๆ ว่าจะคัดสินใจขับผ่านด่านดีหรือไม่ ถอยก็ไม่ได้ มันเป็นการแสดงพิรุชให้
ตำรวจเห็น เดี่ยวเขาก็ไล่ตามจับอีกก็ได้ จึงทำใจดีสู้เสือ คิดในใจว่า คงไม่มีอะไรมั้ง ถ้าไม่มีสายลับ
แจ้งข่าวไว้ล่วงหน้า ก็ไม่น่าถูกจับนะ เราทำที่เซฟของไว้ ตำรวจคงไม่รู้หรอก เลยค่อยๆ ขับรถ
เคลื่อนไปข้างหน้าที่มีด่านตรวจตั้งอยู่อย่างช้าๆ ทำตัวเหมือนปกติปกติพิรุชให้ตำรวจเห็น แล้ว
ขับผ่านด่านไปได้หลายครั้งแล้ว รอคอยจังหวะหวัดเกือบถูกจับได้แล้วหลายครั้ง เพราะว่าเมื่อก่อน
นั้นไม่ค่อยมีด่านตรวจ ขับรถยนต์มาคนเดียว ไม่มีรถนำทางเหมือนสมัยนี้ ที่มีด่านตรวจหลายจุด
ตามถนนสายหลักสายรองมีการตั้งด่านลอยก็เยอะ ถ้าขับรถมาคนเดียว ไม่มีคนนำทางก็เสี่ยงที่จะ
ถูกจับได้ง่าย เพราะไม่รู้ว่าจะข้างหน้ามีด่านตั้งอยู่หรือเปล่า

“แต่ถ้ามีรถนำทางไปข้างหน้า ถ้ามีด่านตรวจหรือด่านลอย คนนำทางก็จะได้รับโทรมา
บอกเราว่า ข้างหน้ามีด่าน ให้หยุดแล้วถอยหลัง หรือเปลี่ยนเส้นทางใหม่ไปทางอื่นที่วางแผนไว้
ล่วงหน้านั้น โดยบอกเป็นรหัสลับเป็นคำพูดสั้นๆว่า “ไม่สบาย หรือ หิวข้าว” หรืออื่นๆ อะไรก็ได้
แล้วแต่จะนัดแนะตกลงกันเองและรู้กันเฉพาะในกลุ่มของเราเอง เป็นความลับ แทนสัญลักษณ์ว่า
ระวัง! มีด่านตำรวจข้างหน้า!”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“..ผมใช้รถกระบะขนยาบ้า ไม่ได้ทำที่เซฟเก็บของไว้ เพียงๆ เลย.ผมแต่งตัวเรียบร้อย
มาดี.ขับรถเก่งแพ่งๆ นำหน้ารถขนของ เวลาเจอด่านข้างหน้า ผมมี ว.ฟัง ถ้าตำรวจตั้งด่าน ตรงจุด
นี้ จุดนั้น ว.43 นี้ 43 โน้น ผมก็จะรู้แล้ว ว่ามีการตั้งด่าน ผมก็จะสั่งลูกน้องเปลี่ยนเส้นทางไม่ไปทาง
นั้น (ทำไมต้องใช้ ว. 43)คือ.อะ..มันต้องรู้รหัส ว.ของตำรวจด้วย อย่างเวลาโจรกรรมรถ ผมมีความรู้
เรื่องวิทยุไอคอน มีการติดตั้งแทนเสาโมบายสายอากาศวิทยุบนรถ ผมศึกษารหัส เปิดฟังวิทยุของ
ตำรวจทุกวัน ผมจะรู้ว่า ช่วงไหนระคม ช่วงไหนตั้งด่าน ช่วงไหนมีด่าน ตำรวจใช้ ว. อะไร ผมก็จะ
ศึกษา ผมรู้แล้วว่าตรงจุดนั้นจุดนี้ มีด่าน ผมก็จะไม่ไป ผมก็จะหลีกเลี่ยงเส้นทางนั้น..อ่า.คือผม รู้เขา

รู้เรา..ช่วงไหนมีการระดม หรือสกัดจับผมหรือเปล่า เวลาไปส่งของ ผมชอบพกปืน 9 มม. อาจจะมีการควลงกัน ถ้าผมไม่รู้เขา อาจจะถูกวิสามัญฆาตกรรมได้..ถ้าไม่มีวิญญูะ มันเหมือนกับคนหูหนวก ตาบอด ..ไม่รู้ว่าจะข้างหน้ามีอะไรบ้าง ..แม้แต่ผมวิ่งไป ตำรวจทางหลวง จะสกัดจับผม ผมจะรู้ทันที เพราะผมมีวิญญูคอยสแกนคัดจับฟังวิญญู ว่าตำรวจเขาคุยอะไรกัน ถ้าจะสกัดจับผม ผมก็หลบไปทางอื่น (หัวเราะหึๆ) ผมเปิดเครื่องทิ้งไว้ในรถ ทำให้ผมรู้ความเคลื่อนไหวของตำรวจตลอด...”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

1.2.4 การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในส่วนนี้ ผู้วิจัยค้นพบ 3 ประเด็นย่อย คือ (1) การจำหน่ายในประเทศ (2) การจำหน่ายนอกประเทศ และ (3) ดิดสินบน มีรายละเอียดดังนี้

1) การจำหน่ายในประเทศ

ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติดว่า ทุกวันนี้สังคมไทยบางส่วนมีค่านิยมความเชื่อความเข้าใจที่ผิดๆเกี่ยวกับยาบ้าที่เปลี่ยนแปลงไปมาก สังคมไทยยังมีความเชื่อว่า ยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) เป็นสินค้าที่มีผลทำให้ร่างกายขยันทำงานได้ยาวนานกว่าปกติ ทำให้รูปร่างผอมสวยงาม เป็นยาลดความอ้วน ทำให้ผู้บริโภคะจะติดยาหรือสินค้านั้นๆ และทำให้เกิดค่านิยมในผู้บริโภคะที่มีต่อสินค้านั้น ได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ความต้องการบริโภคยาบ้าสูงมากขึ้นในหมู่คนไทยเงื่อนไขเหล่านี้ เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ประสงค์แสวงหากำไรบนความทุกข์ของคนอื่น เข้าสู่ขบวนการค้ายาบ้ากลายเป็นเครือข่ายระบบตลาดค้ายาบ้าของกลุ่มเครือข่ายว่าแคงทวีคูณเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวอย่างรวดเร็วเนื่องจากการค้ายาบ้ามีต้นทุนต่ำ แต่ราคาขายสูง จึงสร้างกำไรมหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ อันเป็นแรงดึงดูดใจให้แก่คนใจบาปทั้งคนไทยและชาวต่างชาติที่คิดหวังรวยทางลัดได้เข้ามาลงทุนค้าขายยาบ้าในประเทศไทยมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนเมื่อลำเลียงยาเสพติดเข้ามาถึงในกรุงเทพฯแล้ว จะนำยาเสพติดไปเก็บซุกซ่อนไว้ตามบ้านเช่าในหมู่บ้านจัดสรรต่างๆ หรือนำไปฝังดินไว้ในสวนมะม่วงนอกชานเมืองรอบๆปริมณฑลกรุงเทพฯก่อน เมื่อมีลูกค้าโทรศัพท์สั่งซื้อยาเสพติด ยาบ้ามาคราวละ 3-4 แสนเม็ด ก็จะสั่งให้ลูกน้องขับรถไปส่งของตามจุดนัดหมายต่างๆ โดยใช้รหัสลับเป็นคำพูดสั้นๆ แทนสัญลักษณ์สถานที่จุดนัดมอบส่งยาเสพติดให้แก่ลูกค้ารายนั้นๆซึ่งรู้กันเฉพาะในหมู่โจรนักค้ายาเท่านั้นโดยสั่งให้เฉพาะลูกค้าประจำเท่านั้น กลัวถูกสายตำรวจทำการล่อซื้อจับ กลัวจะถูกจับเข้าคุก บางคนก็บอกเล่าความรู้สึกครั้งแรกที่ค้ายาบ้าแล้วรู้สึกกลัว แต่พอทำครั้งแรกแล้ว ไม่ถูกจับ ได้กำไรสูง เห็นเงินแล้ว ก็หายกลัว ลืมความถูกต้อง ลืมตัวเอง ไม่คำนึงถึงกฎหมายบ้านเมือง

หาเหตุผลข้างๆ คูๆ ให้กับตนเองว่า การติดคุก มันเป็นเรื่องของเวรกรรม ไม่รอบคอบ ประมาท เลินเล่อมากกว่า และมั่นใจว่า ถ้าวางแผนอย่างรอบคอบก็จะไม่ถูกจับได้ง่ายๆ เพื่อหาเหตุผลเข้าข้างตนเองในการต้องการค้ายาบ้าในครั้งต่อไป เพราะเห็นช่องทางการแสวงหาเงินรายทางลัด คຸ້ມกับการเสี่ยง จึงทำมาเรื่อยๆ เพราะความโลภบังใจ ไม่สามารถหยุดหรือเลิกค้ายาเสพติดได้

“เอออะ..เมื่อผมล้าเลียงยาเสพติดมาถึงในพื้นที่ตอนในใกล้กรุงเทพฯแล้ว.. ผมจะสั่งให้ลูกน้องคนสนิทมือขวาของผมหลายคน ที่มีความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อผม นำยาบ้าล๊อคใหญ่ไปกระจายซุกซ่อนเก็บไว้ตามบ้านเช่าในหมู่บ้านจัดสรรต่างๆ หรือไปฝังดินไว้ตามสวน มะม่วงตามบ้านนอกในเขตรอบๆ ปริมณฑลก่อน อ่า..เมื่อลูกค้าสั่งของมาคราวละ 3-5 แสนเม็ด ก็จะสั่งให้ลูกน้องขับรถไปส่งให้ลูกค้าตามจุดนัดหมาย ที่รู้ๆ กัน เพียงแค่บอกแต่รหัสลับทางโทรศัพท์ จุดที่หนึ่งจุดสองหมายถึงอะไรที่ไหนกันนัดแนะกัน เข้าใจก่อนแล้ว แค่นี้ก็ O.K. แล้ว..ส่วนผมนั่น หลบซ่อนตัวอยู่ในเขตพม่าในเมืองท่าซีเหล็ก..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“ตอนที่ผมค้ายาบ้าครั้งแรก ผมก็รู้สึกกลัวเหมือนกัน..แต่ว่า พอขายยาบ้าแล้ว ได้เงินเยอะ เห็นเงินเยอะ..มันหายกลัว กล้าเสี่ยง มันคຸ້ມ รวยเร็ว ใช้เวลาแป๊ะเดียวได้เงินล้าน ก็เลยลืมหืมตาย ไม่กลัวติดคุกเพราะเรื่องติดคุกมันเป็นเรื่องของเคราะห์กรรม ประมาท ไม่รอบคอบมากกว่า..ก็เลยค้าต่อไปเรื่อยๆ เป็นปีๆ หลายปี..อืม..ผมสั่งให้ลูกค้าประจำของผม วันละ 50 มัด (100,000 เม็ด) ของผมนะ ไม่มีการ โคนล่อซื้อหรือคຸ້ມ ผมสั่งให้เฉพาะลูกค้าประจำ ที่เชื่อถือและไว้ใจได้จริงๆ ไม่ใช่สายล่อซื้อจากตำรวจ ให้เจ้าละ ไม่เกิน 10 มัด (20,000 เม็ด) ผมมีลูกค้าประจำแค่ 5 คนเท่านั้น..ผมมีความเชื่อมั่นว่า ผมค้ายาบ้าแล้วไม่ถูกจับแน่!.. เพราะว่าผมไม่เจาะกลุ่มลูกค้าใหม่ๆ ไม่ขายให้กับคนนอก เพราะผมมีกลุ่มลูกค้าประจำ ผมจะขายให้เฉพาะลูกค้าประจำของผมเท่านั้นนะครับ..ผมไม่คิดที่จะขยายฐานลูกค้าให้มันใหญ่ขึ้นเหมือนคนอื่นๆ เดียวเจอสายลับล่อซื้อจบเกมเลย..เลยขายให้เฉพาะลูกค้าที่ไว้ใจได้ ลูกค้าที่ทำกันมานาน..เอาอย่างงี้..คือว่า ถ้าผมเอายาบ้ามา 500 มัด (1,000,000 เม็ด) ผมก็จะขายให้เฉพาะกลุ่มลูกค้าประจำ 5 คนเท่านั้น คนอื่น ผมไม่ขายให้ คนแปลกหน้ามา ให้ราคาเท่าไร ผมก็ไม่ขาย ฉะนั้น ตำรวจเจาะล่อซื้อผมไม่ได้...”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“..ที่คิดว่า ค้ายาบ้าเองดีกว่า ได้กำไรเยอะกว่า เริ่มค้ายาบ้าครั้งแรกจาก หนึ่งแสนเม็ด ชื่อมาราคาเม็ดละ (2,000 เม็ด) ที่ชายแดนแม่สาย 30,000 บาท เอาไปขายให้ลูกค้ายาที่กรุงเทพฯ ได้เม็ดละ 58,000 บาทรวม 10 มัด (100,000 เม็ด) จากนั้นก็มีลูกค้าสั่งเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ จากครั้งแรกหนึ่งแสนเม็ด เป็นสองแสนเม็ดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนมีเงินมากขึ้น..เริ่มตั้งแก๊งค้ายาเสพติดเป็นของตนเอง มีพี่เป็นหัวแก๊งค้ายา มีลูกน้องหลายคน..จ้างให้ทำหน้าที่ขนยาบ้าขั้บรถยนต์ไปส่งของขนเข้ากรุงเทพฯ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

2) การจำหน่ายนอกประเทศ

อย่างไรก็ตาม จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก ยังพบอีกว่า ยาเสพติดบางส่วนมีการลักลอบขนออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ โดยเฉพาะเฮโรอีนอัดแท่ง และมักใช้ช่องทางตามสนามบินหรือท่าเรือขนส่งระหว่างประเทศบางแห่งซึ่งถูกใช้เป็นเส้นทางผ่านไปยังประเทศโลกที่สาม เนื่องจากเครือข่ายมาเฟียค้ายาเสพติดรายใหญ่ระดับข้ามชาติหรือระดับโลกนั้นเป็นผู้มีความรู้มีความสามารถสูง มีเงิน มีลูกน้องบริวารมาก และมีอำนาจอิทธิพลบารมีล้นเหลือสามารถใช้เงินหว่านล้อมซื้อตัวด้วยวิธีการหลอกล่อเสนอผลประโยชน์ให้ได้อย่างเต็มที่ เพื่อจูงใจหรือซื้อใจเจ้าหน้าที่บางคน เพื่อช่วยเป็นหูเป็นตาและคอยช่วยเหลือเป็นแขนเป็นขาในการอำนวยความสะดวกเปิดทางให้การลำเลียงยาเสพติดออกไปสู่ต่างประเทศเพื่อจำหน่ายโดยปลอดภัย

ส่วนใหญ่มักใช้วิธีขับรถเก่งไปจอดทิ้งไว้ที่ลานจอดรถยนต์ของสนามบินแห่งหนึ่ง แล้วส่งสัญญาณโทรศัพท์ไปแจ้งให้เจ้าหน้าที่บางคนในสนามบินส่งคนไปเปิดกระโปรงหลังรถเก่ง และนำกระเป๋าที่ซุกซ่อนยาเสพติดไว้ขึ้นเครื่อง โดยปะปนไปกับสัมภาระของผู้โดยสารทั่วไป เมื่อเดินทางไปสู่จุดหมายปลายทางในต่างประเทศแล้ว ก็จะมีกลุ่มมาเฟียค้ายาเสพติดข้ามชาติอีกกลุ่มหนึ่งได้คอยรับช่วงถือกระเป๋า ยาเสพติดนำไปจำหน่ายให้กลุ่มเป้าหมายลูกค้าของเขาต่อไปอีกทอดหนึ่งจนถึงมือผู้เสพคนสุดท้าย

“อ้อ! คือ..ของพี่หรือ..พี่ไม่ได้ขายในเมืองไทยนะ หว่อเพียงแต่ใช้พื้นที่ประเทศไทยเป็นทางผ่านไปยังประเทศที่สามเท่านั้น โดยพี่ได้จ้างชาวม้งชนมากับรถบรรทุกผูกผักผลไม้พวกแอปเปิ้ลที่สั่งซื้อมาจากจีนเอาไปขายให้แก่พ่อค้าผัก ราคาถูกๆ แกวตลาดไท ปทุมธานี แล้วนำถุงผงขาวที่ซุกซ่อนมากับผลไม้เอาไปเก็บซุกซ่อนไว้ในบ้านเซฟเฮาส์แถวกรุงเทพฯ รอจังหวะดีๆ เมื่อคนของพี่ ลูกน้องที่สนามบินแจ้งมาว่า พร้อมแล้ว ก็ดำเนินการส่งของ สั่งลูกน้องแค่ขับรถเก่งไปจอดทิ้งไว้ที่ลานจอดรถของสนามบิน จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของลูกน้องที่ทำงานอยู่ในสนามบินรับช่วงต่อไปในการลำเลียงนำกระเป๋าเดินทางที่ซุกซ่อนผงขาวไว้หน้าหนักประมาณ 40-50 กิโลนะ..ถือไปขึ้นเครื่องบิน.อ่ะแล้วที่ปลายทางสนามบินได้วันก็มีลูกน้องของเค้ามารับช่วงต่อไป..หรือบางครั้งไปทางเรือขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ..พี่ทำแบบนี้มาตลอดนะ..ไม่เคยโดนจับเลย.พี่ซื้อใจลูกน้องด้วยการผ่อนค่าน้ำบ้านหรูๆ และออกทุนค่าน้ำรถยนต์ราคาแพงๆ ให้ก่อน ส่วนเงินผ่อนรายเดือนให้เขาส่งเอง เป็นการวางกับดักให้เขาสร้างหนี้สินภาระผูกพันระยะยาว ทำให้เขาต้องพึ่งพารายได้จากพี่ไปอีกนาน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

3) การติดสินบน

การติดสินบนของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนก็เคยติดสินบน...เจ้าพนักงานรัฐบางคนเพื่อซื้อความสะดวกสบายในการลำเลียงสิ่งของผิดกฎหมายขึ้นเครื่องเพื่อเดินทางไปยังประเทศที่สาม โดยปลอดภัยไม่ถูกจับ และบางคนก็เคยให้...แก่เจ้าหน้าที่รัฐบางคนเพื่อแลกกับการไม่ถูกดำเนินคดีในข้อหากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อย่างไรก็ตามมีผู้ให้ข้อมูลบางคนจะจ่ายเงินเฉพาะในช่วงที่มีปัญหา เพราะพบว่าเมื่อมีปัญหาเจ้าหน้าที่คนนั้น...ก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้ จึงใช้วิธีการจ่ายเงินให้ก็ต่อเมื่อเวลามีปัญหาเป็นคราว ๆ ไป

“..พื้มองว่า..ปัญหาทุกอย่าง แก้ไขได้ด้วยเงินหมด...ใช้เงินซื้อตัวเจ้าหน้าที่บางคน...ในสนามบินแห่งหนึ่ง..เพื่อซื้อความสะดวกสบาย..ในการลำเลียงสิ่งของผิดกฎหมายไปยังได้หวันได้อย่างสบายนะ...ไม่มีปัญหาอะไรเลย...ในระหว่างเดินทางลำเลียงขนส่ง...จอดรถในสนามบินแห่งหนึ่งแล้ว จะมีคน..ในสนามบินนั้นๆ...เป็นคนเดินมาขนกระเป๋ารถในรถเก๋งที่จอดทิ้งไว้...เขามีกุญแจสำรองพกติดตัวเก็บไว้หนึ่งคอก...แล้วเข้าไปเปิดประตูท้ายรถหยิบกระเป๋าส่งของผิดกฎหมายถือไปขึ้นเครื่องไปยังได้หวัน...ไม่มีปัญหาอะไร หรือยุ่งยากเลย ทุกอย่างมันอยู่ที่เงิน มีเงินถึง...คุยอะไรก็ง่ายอยู่แล้วนะ...”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“ที่ค้าของผิดกฎหมาย ถ้าไม่จ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่บางคนนะ..อยู่ไม่ได้นานหรอก ที่เคยจ่ายเงินได้โต๊ะให้..กับเจ้าหน้าที่บางคน..และนักการเมืองบางคน..ถึงเวลามีงาน เขาจะส่งลูกน้องของเขามาหาพี่ที่บ้าน ว่า..นาย..จะไปเที่ยวต่างประเทศ หรือ ไปหาผู้ใหญ่..เพื่อเลี้ยงส่ง..หรือซื้อเก้าอี้..ขอค่าไฉนค่านี้..เป็นประจำ..แต่เวลาที่มีปัญหานะ เขาก็ช่วยพี่ไม่ได้เลย เขาหลอกเอาเงินอย่างเดียว..ตอนหลังพี่เลย ไม่จ่ายให้..แต่จะจ่ายให้ก็ตอนที่ปัญหาเดือดร้อนจริงๆ เคลียร์กันเป็นครั้งๆ ไป..ก็อีกตอนที่ลูกน้องถูกจับและซัดทอมาถึงที่นั่นแหละ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

1.2.5 การฟอกเงิน

ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ในการฟอกเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดด้วยวิธีที่หลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไปตามศักยภาพของแต่ละคนหรือกลุ่มบุคคลในองค์กรที่ผิดกฎหมายต่างๆ ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของละเครือข่ายแก๊งค์ยาเสพติด โดยสามารถแยกออกเป็น 2 ประเด็นด้วยกัน คือ (1) การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ และ (2) การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น มีดังนี้คือ

1) การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ

กล่าวคือกลุ่มบุคคลที่เป็น “มืออาชีพ” นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นองค์กรขนาดใหญ่ มีทรัพยากรบุคคลากรที่มีการศึกษาสูง มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านกฎหมายการฟอกเงิน มีวิธีการฟอกเงินที่แนบเนียนกว่าผู้ที่เป็นมือสมัครเล่น มีความเป็นมืออาชีพทำงานอย่างเป็นระบบที่ชัดเจน มีการขยายฐานเครือข่ายความร่วมมือในการฟอกเงินไปยังบุคคลอื่นๆ ในหลายประเทศทั่วโลก มีเงิน มีอำนาจ และมีนักการเมือง นักธุรกิจ และเจ้าหน้าที่รัฐบางคนให้การสนับสนุนช่วยเหลือการฟอกเงิน และมีการตอบแทนในการช่วยเหลือด้วยการให้มาถือหุ้นลมในกิจการหรือบริษัท หรือบ่อนคาสีโนของพวกเขาที่กระจายตั้งอยู่ตามแนวชายแดนไทยในประเทศเพื่อนบ้าน

รวมทั้งมีการจัดตั้งบริษัทนอมินีทั้งในประเทศและต่างประเทศในนามคนใกล้ชิดหลายแห่งของกลุ่มเครือข่ายว่าแดงและกลุ่มลูกน้องขุนสาเก่าบางคน เพื่อใช้บริษัทเหล่านั้นเป็นเครื่องมือในการใช้ฟอกเงินสกปรกให้เป็นเงินสะอาด โดยมีเจ้าหน้าที่ธนาคารบางคนคอยช่วยเหลือสนับสนุนด้านการทำธุรกรรมการเงินทั้งในและระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ขบวนการฟอกเงินมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นทอดๆ เป็นจำนวนมาก บางคนก็เข้ามาเกี่ยวข้องในส่วนของการนำเงินสดจำนวนมากจากพ่อค้าขายไปส่งมอบให้เลขาคนสนิทนักการเมืองบางคน คิดค่าบริการร้อยละ 3-5 บาท มีการทำหลักฐานเป็นตั๋วเงินลับที่เป็นเอกสารเฉพาะขึ้นมา มีการยอมรับตัวเงินนั้นๆ กันเฉพาะในวงการหรือเครือข่ายเดียวกันเท่านั้น สามารถนำไปขึ้นเงินที่ต่างประเทศได้ หรือใช้แสดงเป็นหลักฐานการจ่ายเงินค่าซื้อขายสิ่งของผิดกฎหมายก็ได้ เมื่อมีการคิดบัญชีค้าขายเสพติดกัน

บางคนที่เป็นนักยาเสพติดข้ามชาติก็จะนำเงินที่ได้มาจากการค้าขายเสพติดเข้าไปฝากไว้ในบัญชีของธนาคารต่างประเทศ หรือนำเงินสดไปลงทุนซื้อที่ดินทำรีสอร์ท หรือสนามกอล์ฟในต่างประเทศ แล้วขายราคาถูกลงๆ นำเงินสดโอนกลับเข้ามาในประเทศไทย เพื่อแสดงที่มาที่ไปของเส้นทางการเงินเสมือนหนึ่งเป็นเงินสะอาด ถูกต้องตามกฎหมาย

“..ตอนที่พี่ไปอยู่กับกลุ่มว่าแดงในพม่าที่ทำซีเหล็ก พี่ก็เป็นสมาชิกของสมาคม..ของ เครือข่ายว่า คนที่เป็นสมาชิกในเครือข่าย จะได้รับการช่วยเหลือกันในการทำธุรกิจค้าขายในประเทศพม่าและต่างประเทศ. พี่จะบอกสื่อ (คุณ) นะ ว่า พวกพ่อค้าขายในพม่า. เอ้อ. มีอยู่ครั้งหนึ่ง เจ้าพ่อคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกพี่ของพี่.. พี่ใหญ่ เขาให้พี่ไปช่วยนับเงินในตู้เซฟที่ตั้งอยู่ในห้องลับใต้ดิน. พี่เห็นเงินในตู้เซฟเป็นก้อนๆ เป็นมัดๆ เต็มตู้เลย โอ้! เป็นร้อยๆ ล้านเลย พี่ตกใจมาก คิดในใจว่าทำไมเงินมันเยอะขนาดนี้ ไม่เคยเห็นเลย พี่ช่วยพี่ใหญ่.. นับเงินเป็นชั่วโมงๆ จนเมาหัว อยากรจะอ้วกแตกเลยนะ เหมือนกลิ่นน้ำมันก๊าดไม่ไหว เพราะกลุ่มน้ำมัน. คิดอยู่ที่แบงก์.. เขาใช้กันหมา คมกลิ่น

เจอเงินในรถ..เขาจ้างทีมงานฟอกเงินในกิจการเหมืองแร่พลอยที่สันปทานมาจากทหารพม่าในเมือง
 สู้ ประมาณ 2 หมื่นกว่าไร่ มีโรงงานเจียรระไนพลอย ร้านพลอยทั้งในเมืองพม่า และในเมืองจีนอีก
 หลายสาขาที่เคยพูดคุยกับอาจารย์คนหนึ่ง เขาบอกว่าเขาเคยสอนในมหาวิทยาลัยของไทย และใน
 มหาวิทยาลัยแห่งในกรุงย่างกุ้ง ต่อมาพี่ใหญ่ของพี่ ได้ว่าจ้างให้เขากับพวกมาทำงานเป็นที่ปรึกษา
 ด้านการเงินและบัญชีในบริษัทของพี่ใหญ่ เพราะพี่ใหญ่มีบริษัทลูกหลายบริษัทในประเทศและใน
 ต่างประเทศ ทั้งในจีน สิงคโปร์และ มีบริษัทค่ายเพลง นักร้อง อู่ซ่อมรถ โอ๊ย! เยอะแยะไปหมด เพื่อ
 นำเงินที่ได้จากการค้ายาเสพติดทั้งหมดเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของได้ของบริษัทต่างๆ..ที่เขามีหุ้นอยู่ใน
 บ่อนคาสิโนร่วมกับนายทหารพม่าบางคน..นักธุรกิจไทย และนักการเมืองไทยบางคนที่เขาไปถือ
 หุ้นอยู่ในบ่อนตามแนวชายแดน ไทย พม่า ลาว.. โดยมีเจ้าหน้าที่ธนาคารให้คอยช่วยเหลือสนับสนุน
 ด้านโอนเงินเข้าและออก หรือย้ายบัญชีลูกค้าไปยังต่างประเทศต่างๆทั่วโลก..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

“เงินที่ได้มา..ผมจะใช้วิธีคือ..ว่า..การฟอกเงิน มันทำคนเดียวไม่ได้หรอกนะ มันทำกัน
 เป็นขบวนการ เกี่ยวข้องกับหลายฝ่าย เอ่อ คือว่า..อ่า..ผมเคยคิดยาบ้ามาเป็นเงิน 20-50 ล้านบาท จาก
 เจ้าของโรงงานยาบ้าในประเทศพม่าหน้า..อ๊ะ..ผมไม่ได้จ่ายเงินล่วงหน้าสักบาท ผมอาศัยเครดิตเอา
 ชื่อเสียงที่เชื่อถือกันในวงการ เป็นหลักประหลัดในการขอเครดิตค้า..พวกว่าแดงไว้ใจผมถึงขนาด
 แนะนำนักการเมืองของไทย ที่เป็นเครือข่ายรับจ้างฟอกเงิน ให้กับกลุ่มว่าแดงคนนั้น..อ๊ะ..ผมจะนำ
 เงินที่เก็บจากลูกค้าได้มารวบรวมเป็นเงินก้อนใหญ่ สักประมาณ 5-10 ล้าน แล้วนำไปส่งให้เจ้คน
 หนึ่ง ซึ่งเป็นเลขาส่วนตัวของนักการเมือง นำเงินไปฟอกโอนย้ายถ่ายเทไปเข้าบัญชีเจ้าของยาใน
 ธนาคารต่างประเทศให้ .อ๊ะ คิดค่าธรรมเนียมร้อยละ 3-5 บาท เมื่อเอาเงินให้เจ้เลขาส่วนตัวของ
 นักการเมืองคนนั้นแล้ว..ผมเพียงแค่โทร ไปบอกผู้จัดการส่วนตัวของเจ้าพ่อยาบ้าคนหนึ่งในกลุ่มว่า
 ในพม่าว่า เงินเข้าเท่านี้เท่านั้นแล้ว..ทาง โน้นเขาทราบแล้ว ก็จบ..ผมจะเก็บใบเสร็จหลักฐานการ
 จ่ายเงินให้เจ้คนนั้นลงลายเซ็นชื่อพร้อมจำนวนเงินที่เป็นรหัสลับ ตัวเลขย่อเขียนกำกับไว้ตัวเงิน ผม
 ก็นำไปยื่นเป็นหลักฐานการจ่ายเงินค้ายาบ้าที่พม่า..ตอนที่ผมเดินทาง ไปเคลียร์บัญชีค้ายาที่ประเทศ
 พม่ากับผู้จัดการของเจ้าพ่อ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“เงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดของพี่นั้น ส่วนใหญ่ พี่ไม่โอนเงินเข้าบัญชีกลับมาใน
 ประเทศไทย..แต่จะ โอนเข้าในบัญชีลับในธนาคารต่างประเทศ เพราะเงินมันจำนวนมาก กลัวทาง
 ป.ป.ง.จะตรวจสอบเจอ และก๊อปปี้ทรัพย์สินฟรีๆ...พี่ไปลงทุนทำรีสอร์ทและสนามกอล์ฟร่วมหุ้นกับ
 เพื่อนๆในต่างประเทศ..แล้ว พี่ก็ขายหุ้นหลายๆให้คนอื่นไป..อืม..แล้ว ค่อยๆ ทอย โอนกลับเข้ามาใน
 ประเทศไทยที่หลังนะครับ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

2) การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น

ส่วนกลุ่มบุคคลที่เป็น “มือสมัครเล่น” ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าขายธรรมชาติ การศึกษาไม่ค่อยสูง ความรู้ความสามารถหรือทักษะประสบการณ์ในวงการยังมีจำกัดอยู่ ก็จะใช้วิธีการขนเงินสดทางรถยนต์ผ่านทางด่านทางด่านเดือนตามแนวชายแดนออกไปสู่นอกประเทศเพื่อนบ้าน ให้กับชนกลุ่มน้อยนำไปซื้ออาวุธป้องกันตนเองและเลี้ยงกองกำลัง

ส่วนใหญ่พ่อค้ายาเสพติดในประเทศนั้นมักใช้วิธีนำเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดนำไปแปลงสภาพเป็นบ้าน ที่ดิน รถยนต์ ทองคำ ร้านอาหาร อู่ซ่อมรถ และเปิดกิจการขายรถยนต์มือสองบังหน้าโดยนำรายได้จากการค้ายาเสพติดเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของรายได้ของกิจการที่ทำอยู่ บางคนก็จ้างคนอื่นมาเปิดบัญชีธนาคารในนามชื่อคนอื่น ๆ ทั่วไปเป็นจำนวนมาก บางคนก็ใช้ชื่อญาติสนิทเป็นคนซื้อบ้าน ที่ดิน อพาร์ตเมนต์ และปกปิดชื่อของตนเองไว้ไม่ให้ใครล่วงรู้ชื่อจริงของตนเอง มีการถือสองสัญชาติ จ้างคนอื่นเปิดบัญชี หลายธนาคาร สำหรับให้ลูกค้าโอนเงินค่าซื้อขายยาเสพติดเข้าบัญชีรายวัน ลังให้ลูกน้องตระเวนไปกดเงินตามตู้ ATM ต่างๆ ทุกวัน วันละหลายบัญชี มารวบรวมเก็บไว้เป็นก้อนใหญ่จำนวนเงินหลายแสนบาทแล้วหักกำไรส่วนที่เหลือเป็นต้นทุนก็ทยอยส่งคืนให้เจ้าของยาบ้าของกลุ่มว่าแดง แต่ถ้าลูกเงินจริงๆ เขาก็จะเข้าไปหาผู้จัดการธนาคารโดยตรง เพื่อขอลอนเงินสดจากบัญชีอื่นๆ วงเงินไม่เกินตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจ้าหน้าที่ธนาคารรายงานการทำธุรกรรมการเงินของลูกค้าไปให้ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ปป.ง.) ทราบ โดยผู้จัดการธนาคารบางคนก็รู้เห็นเป็นใจด้วย บางครั้งก็นำเงินที่ได้มาไปแปลงสภาพเป็นทองคำแท่ง สกุลเงินดอลลาร์ไปเก็บไว้ในตู้นิรภัยของธนาคาร

“..เงินที่ผมได้มาจากการค้ายาเสพติดส่วนใหญ่ ผมจะนำมาเป็นส่วนหนึ่งในรายได้ของกิจการอู่ซ่อมรถของผมเอง และนำเงินสดไปวางไว้ในธนาคาร แล้วค้ำประกันเงินกู้จากธนาคารมาลงทุนในกิจการอู่ซ่อมรถ และขยายกิจการทำเต็นท์รถมือสอง ทำสัญญากับบริษัทประกันภัย เพื่อขอซื้อซากรถจากบริษัทประกันมาทำสี เปลี่ยนตัวถังสวมแทนรถเถื่อน แล้วนำไปจอดขายตามเต็นท์รถทั้งของตนเองและของเครือข่ายด้วยกัน กลายเป็นธุรกิจใหญ่โตขึ้นมา มีเงินสะพัดหมุนเวียนวันละ 4-5 แสนบาทสามารถโอนเงินเข้าในบัญชีกระแสรายวันของธนาคารได้ทุกวัน เป็นเงินทั้งค่าขายรถค่าขายยา ทำยังไงก็ได้ เงินสดอยู่ในกำมือ กลายเป็นลูกค้าชั้นดี สามารถขอกู้เงินได้ในวงเงิน 4-5 ล้านบาทเลยทีเดียว...ส่วนมากอู่รถของผมเน้นคุณภาพ ไม่เน้นปริมาณ ผมจะรับงานเฉพาะลูกค้าของผมเท่านั้น..เงินส่วนที่เหลือ ผมก็นำไปเที่ยวกลางคืนเลี้ยงนักร้อง เมียน้อยไปหมด และซื้อบ้าน ซื้อรถใช้เล่น.”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“อ่า..พี่เอาเงินที่ได้จากค่ารับจ้างขนยา เอาไปลงทุนซื้ออรรถบรรทุกหกล้อ สิบล้อเอาไปรับจ้างบรรทุกสินค้าพวกพืชผักต่างๆ ในบริษัทของพี่ เพื่อให้ชาวบ้านให้เขาได้เห็น ว่า พี่มีรายได้.. รวยมาจากการทำธุรกิจค้าขาย เป็นอาชีพบริสุทธิ์ ไม่ได้รวยมาจากการค้าขาย..และยังรับจ้างขนเงินสดจากพ่อค้ายาในกรุงเทพฯ ไปส่งที่ชายแดนภาคเหนือ.. โดยซ่อนเงินสดแบงก์พันแบงก์ห้าร้อย เป็นมัดๆ เป็นก้อนๆ ยัดใส่ในที่เซฟ แล้วเอาไปส่งให้เจ้าของเงินที่ชายแดนพม่า..ให้ทหารว่านำไปซื้ออาวุธดีๆ ต่อสู้กับทหารพม่า..ชนครึ่งละ 50 ล้านบาท คิดค่าขนเงินร้อยละ 5. ได้เงินมา 5 ล้าน เอาไปลงทุนซื้อที่ดิน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“เออ..ทรัพย์สินของพี่นั้น พี่ใช้ชื่อญาติสนิทเป็นคนซื้อบ้าน ที่ดิน อำพรางไว้..ส่วนตัวเองก็ปกปิดชื่อแซ่ไว้ แม้แต่ลูกน้องคนสนิทก็ไม่วู้ชื่อจริงผม พี่ถือสองสัญชาติ เงินทองส่วนใหญ่ไปฝากไว้ธนาคารของไทย จ้างคนอื่นเปิดบัญชี หลายบัญชี หลายธนาคาร สำหรับให้ลูกค้าโอนเงินค่าซื้อขายยาเสพติดเข้าบัญชีรายวัน ลั้งให้ลูกน้องตระเวนไปกดเงินตามตู้ ATM ต่างๆ ทุกวัน วันละหลายบัญชี มารวบรวมเก็บได้เป็นก้อนใหญ่จำนวนเงินหลายแสนบาทต่อวัน อ๊ะ..แล้วหักกำไรแล้วที่เหลือเป็นต้นทุนก็ทยอยส่งคืนให้เจ้าของยาว่าแดง แต่ถ้าถูกเงินจริงๆ พี่ก็จะเข้าไปหาผู้จัดการธนาคารโดยตรง..อ่า แล้วถอนเงินจากบัญชีอื่นๆ วงเงินไม่เกินตามที่กฎหมาย ป.ป.ง. กำหนดไว้เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจ้าหน้าที่ธนาคารรายงานการทำธุรกรรมการเงินของลูกค้าไปให้ ป.ป.ง. ทราบ เออ แต่ผู้จัดการธนาคารก็รู้เห็นเป็นใจด้วย บางครั้งก็นำเงินที่ได้มาไปแปลงสภาพเป็นทองคำแท่ง สกุลเงินดอลลาร์ไปเก็บไว้ในตู้นิรภัยของธนาคาร..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

1.2.5 การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด

จากการสัมภาษณ์วิเคราะห์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับการติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดจากลูกค้ายา พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนให้เครดิตราคาซื้อขายยาบ้าไปมูลค่านับ 10 ล้านบาท เมื่อถึงกำหนดต้องมาชำระหนี้สินค่าซื้อขายยาบ้า แต่ลูกค้าไม่มาชำระเงินตามนัดหมาย มีการส่งคนไปติดตามทวงถามหนี้ แต่กลับคิดไม่ซื้อ บังอาจมาคิดทรมยหลังเจ้าพ่อยาเสพติดเมื่อทวงซ้ำๆ หลายรอบแล้วไม่ยอมจ่าย

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนก็จำเป็นต้องจ้างกลุ่มซุ่มมือปืนรับจ้างทวงหนี้ของกลุ่มมีสีบางกลุ่มที่มีศักยภาพสูงมาช่วยสนับสนุนในการติดตามหนี้สินจากลูกค้าที่หลบหนีไปโดยกลุ่มมือปืนที่รับหน้าที่ติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดจากลูกค้ายา มักใช้วิธีรุนแรง โหดเหี้ยม

อำมหิต มีการวางแผนถึงขั้นจับลูกเมียที่ทำงานในธนาคารหรือญาติพี่น้องของลูกค้าที่ทรยศหักหลัง เจ้าของยานั้นอุ้มไปกักขังไว้เพื่อใช้ต่อรองเรียกค่าไถ่เป็นเงินเท่ากับหนี้ที่ค้างจ่ายอยู่

บางคนก็ใช้วิธีโหดเหี้ยมรุนแรงไร้ความปราณี เมื่อพบเจอพ่อแม่ญาติพี่น้อง ที่ไหนก็จะใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ที่นั่น หรือบางครั้งก็ใช้อาวุธสงครามปืนอาทักยิงกราดถล่มใส่บ้านของ ลูกค้ายา เพื่อบีบบังคับกดดันให้ลูกหนี้รู้สึกหวาดกลัว ชีวิตและทรัพย์สินรู้สึกไม่ปลอดภัย สุดท้าย เมื่อทนทุกข์ทรมานเกิดความหวาดกลัวไม่ไหว ก็จะนำเงินมาใช้หนี้สินที่ค้างอยู่ แต่ถ้าไม่มาจ่ายหนี้ อีก อาจต้องฆ่ามันเผาขังนำกระดูกไปทำลายหลักฐานทิ้งในเขตประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งยากแก่การ ติดตามจับกุมผู้ร้าย ดังนั้น ถ้าไม่ยอมจ่ายคืน ขออย่าเข้ามายุ่งเกี่ยวในวงการค้ายาเสพติดดีกว่า มันไม่คุ้มชีวิตที่ต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปอย่างไม่มีการวันทวนกลับคืนมาได้อีกต่อไป

“พี่เคยมีลูกค้าคนหนึ่งในกรุงเทพฯ อี (เขา) เอายาบ้าของพี่ไป พี่ส่งคนไป ทวงอี (เขาหรือเธอ) อีไม่ยอมจ่าย อีโกหกกว่า ของเสีย ลูกน้องถูกจับ ไม่มีเงินจ่ายให้พี่ ขอแก้ตัวหน่อย พี่ก็ให้โอกาสอีหลายครั้ง อีเอาของไปแล้ว จ่ายไม่หมด ค้างอยู่ 2-3 ครั้ง หลายๆ ครั้ง ก็เป็นหนี้ 10 ล้านบาท อีมันคิดจะหักหลังพี่ อีใจไม่ดี อีหลอกหลวงพี่ พี่ทนไม่ไหว ส่งทีมอุ้มกะจะนำตัวไปฆ่าทิ้งที่ ภาคเหนือ ในป่าชายแดน แต่อีรู้ตัวก่อน อีเลยหนีรอดไปได้ พี่หาวิธีใหม่ วางแผนจับอุ้มเมียและ ลูกเลี้ยงของเสีย อีมาขังไว้เรียกค่าไถ่ เมียอีทำงานเป็นผู้จัดการธนาคารแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ อีมัน ต้องตาย พี่แค้นมาก.. พี่จ้างตำรวจท้องที่ไปสืบหาที่อยู่ของอีและลูกเมีย เพราะพี่รู้ว่าอีรักลูกเมียคนนี มากที่สุด พี่ก็จะใช้จุดอ่อนของอีเป็นเครื่องมือต่อรองหนี้ค่ายา..และจ้างทีมอุ้มฆ่าผู้มมือปืนของ ลูกน้องเสธนอกราชการคนหนึ่ง โดยมีเพื่อนที่เป็นโปรโมเตอร์ค่ายมวยชื่อดังแห่งหนึ่ง เป็นคนจัดหา กลุ่มมือปืนให้..แต่ไปๆมาๆ ข่าวก้าวไปถึงหูอีก่อน..อีวางแผนเล่นตลบหลังพี่..พี่กลัวความปลอดภัย ของพี่..พี่หนีไปอยู่พม่า..ตอนนี้ก็ยังเก็บเงินไม่ได้เลย..คิดไปคิดมาแล้ว..เฮ้ย!..วงการค้ายาที่เป็นแบบนี้ แหละ มีการหักหลังกันบ่อยๆ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

“การติดตามทวงหนี้ค่ายา..เอ่อ..ผมก็เคยถูกลูกค้าโกงเงินผมไปหลายสิบล้านบาท เหมือนกันนะ..พวกเขาหักหลังผม..กว่าจะได้เงินมา มันเสี่ยง แทบเป็นแทบตาย มันเอาเงินผมไป ฟรีๆ ทำให้ผมเครียดแค้นสุดๆ.. โมโหมากๆ ถึงขนาดไปจ้างทีมรับจ้างทวงหนี้ของกลุ่มมีสิบล้านหนึ่ง. เขารับบอกว่า เขาจะใช้วิธีรุนแรง โหดเหี้ยมอำมหิต..ใหญ่แค่ไหน ก็ไม่สนใจใคร เจอแม่ลูกหนี้ที่ ไหนก็ยังขู่ที่นั่น เจอพี่ เจอน้อง เจอลูกเมียที่ไหนก็ยังขู่ที่นั่น..ส่งคนไปลาดเลาที่บ้านพ่อแม่ญาติ พี่น้อง..เอาปืนอาทักไปขูดดินฝังไว้ก่อน ตอนกลางคืนดึกๆ ก็นำปืนอาทักกราดยิงถล่มใส่บ้านของ ลูกหนี้ เพื่อกดดันให้คนที่เป็ลูกหนี้ผม ติดต่อกลับจ่ายเงินค่ายาให้ผม ให้ได้ ถ้าไม่จ่ายก็จะจับพ่อแม่ ลูกเมียเขามาหักขังเรียกค่าไถ่ตัวเท่ากับเงินที่เป็นหนี้..อะ ถ้าแจ้งความ ก็ฆ่าทิ้ง ฆ่าเผา หรือยึดศพ

ใส่ถังน้ำมันสองร้อยลิตรเอาน้ำมันเบนซินราดศพเผาไหม้ เหลือแต่กระดูก นำมาทุบละเอียดจนเป็นผง นำไปทำลายหลักฐาน โยนทิ้งในแม่น้ำในเขตประเทศเพื่อนบ้าน..ผมจะแบ่งค่าติดตามหนี้ให้เท่ากับ 60:40 ก็คือ ถ้าเก็บหนี้เท่าไร ผมจะเอา 60 % ให้เขาไป 40% อะ..แต่อย่างว่าแหละนะ บางครั้งก็ตามเจอ บางครั้งก็ไม่ได้เงินสักบาท เงินลึบล้านหายไปที่..กว่าจะได้กำไรลึบล้านต้องทำหลายเที่ยวนะ..เมื่อเก็บเงินไม่ได้ ผมก็ต้องควักเงินที่เก็บไว้ ไปใช้หนี้เจ้าเจ้าของยาหมดเลย..ต้องมาเริ่มต้นใหม่..ถ้าไม่เช่นนั้น คนที่ตายก็คือผมนั่นเอง..นี่ไม่ใช่พูดเล่นนะ..เขาเอากันตายจริงๆนะ ไม่พูดเล่น เหมือนเด็กขายของเล่นกัน..ถ้าไม่อยากอายุสั้น ขออย่าเข้ามายุ่งในวงการค้ายาดีกว่านะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนก็มีวิธีเก็บเงินค่าซื้อขายยาเสพติดที่แบบเนียน มีการเก็บเงินค่าซื้อขายยาเสพติดจากลูกค้ายาแบบถ้อยที่ถ้อยอาศัย เก็บเงินหมดงวดหนึ่งแล้วค่อยส่งยาเสพติดให้งวดใหม่ ไม่ให้หนี้สินค้างจ่ายอยู่ เพื่อป้องกันการคิดเบี้ยวไม่ยอมจ่ายเงินหรือเชิดเงินหนีไปในภายหลัง

“..วิธีเก็บเงินของผมคือ..ผมจะไล่เก็บเงินลูกค้าแบบวันต่อวัน เก็บเงินหมดแล้ว ค่อยปล่อยของชุดใหม่ให้อีกที ผมจะคอยขับรถไปเก็บเงินทุกวัน...คือผมไม่คอยไว้ใจลูกน้อง..เก็บเองเลยดีกว่า..ใช้ลูกน้องไปเก็บ โดนบิ๊ดไปหมดเลย คนเสียคนเลย เคยทำงานลักรถกันมา..เป็นร้อยๆ ครั้ง พอให้ไปเก็บเงิน หายไปเลย เห็นเงินเยอะๆ แล้วเสียคนไปเลย ที่เคยคบกันมาไม่มีประโยชน์อะไรเลย ไว้ใจไม่ได้สักคน เลยต้องทำเอง..คนในวงการค้ายานั้น ไว้ใจไม่ได้เลยสักคน..คนเคยทำงานด้วยกันมาเป็นร้อยๆ ครั้ง มองตาก็รู้แล้ว เห็นเงิน 4-5 แสน ก็บิ๊ดเลย ฆ่าเรา..เอาเงินไปอีก..เห็นเงินแล้ว ทำได้ทุกอย่าง เงินทองมันไม่เข้าใครออกใคร เลยต้องลงมือเองเลย เพื่อป้องกันความลับรั่วไหล ผมมีลูกน้องดีๆ ซื่อสัตย์จริงๆ ไว้ใจได้ มีไม่กี่คนหรอก..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ส่งยาเสพติดออกไปนอกประเทศ เมื่อมีปัญหาเรื่องหนี้สินค่าซื้อขายยาเสพติด ก็จะใช้ช่องทางอาศัยขอความช่วยเหลือจากกลุ่มมาเฟียค้ายาเสพติดข้ามชาติในประเทศนั้นๆ เป็นเครื่องมือในการช่วยติดตามทวงหนี้สิน บางครั้งก็มีการจับพ่อแม่ลูกเมียมากักขังเรียกค่าไถ่ตัวแทนหนี้ค้ายา เมื่อถึงคราวไปไม่รอดจริงๆ ก็ต้องทำให้มันสาบสูญหายไปจากโลกนี้ไปเลย เพื่อไม่ให้คนอื่นเป็นเยี่ยงอย่าง หรือไม่ก็จับมาหั่นศพตัดแข็งดักข้ายัดศพใส่กระเป๋าดินโยนทิ้งไว้ข้างทาง เพื่อประจานให้คนอื่น ๆ เกิดความกลัว ไม่กล้าคิดทรยศหักหลังอีกต่อไป

“..ของที่..ส่งของออกนอกประเทศ เวลามีปัญหาเรื่องเงิน..พี่ก็ขอความช่วยเหลือไปยังหัวหน้าแก๊งมาเฟียข้ามชาติในไต้หวัน และเงินที่เชียงไฮ้ เป็นผู้รับผิดชอบในการติดตามไล่ล่าทวงหนี้ให้..ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ต้องจับพ่อแม่ลูกเมียมากักขังเรียกค่าไถ่ตัวแทนหนี้ค้ายา..ถ้าไปไม่รอดจริงๆ ก็ต้องทำให้มันสาบสูญหายไปจากโลกนี้ไปเลย เพื่อไม่ให้คนอื่นเป็นเยี่ยงอย่าง..หรือไม่ก็จับมาหั่นศพ

ตัดแข่งตัดขายตัดศพลใส่กระเป่าเดิน โยนทิ้งไว้ข้างทาง.. ประจานให้คนอื่น ๆ กลัว ไม่กล้าคิดหักหลังกัน อีก..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ประสบการณ์การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพผู้ให้ข้อมูลหลักนั้น เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย มีการทำงานกันอย่างเป็นระบบ เป็นขบวนการเครือข่าย ค้ายาเสพติดระดับโลก เริ่มตั้งแต่ต้นน้ำเกี่ยวข้องกับแหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำของกลุ่มเครือข่ายขุนสาส์กับกลุ่มเครือข่ายว่าแดงในประเทศเมียนมาร์ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดในประเทศเมียนมาร์ ส่วนกลางน้ำจะเกี่ยวข้องกับขบวนการกองคาราวานลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ โดยผ่านทางชายแดนภาคเหนือ หรือข้ามแม่น้ำโขงผ่านลาวเข้าสู่ไทยทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากนั้นจะมีขบวนการลำเลียงขนยาเสพติดรับช่วงต่อในการทำหน้าที่ลำเลียงยาเสพติดเข้าพื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ อีกทอดหนึ่ง ก่อนจะเก็บรักษาไว้ตามหมู่บ้านจัดสรรรอบๆ บริเวณปริมณฑลกรุงเทพฯ เพื่อรอจำหน่ายยาเสพติดให้ลูกค้ารายใหญ่ในลักษณะขายส่ง จนถึงปลายทางถึงมือผู้บริโภครีหรือผู้เสพ จากนั้นก็จะเกิดวงจรอุบาทว์เป็นขบวนการรับจ้องฟอกเงินเข้ามาสนับสนุนขับเคลื่อนให้ธุรกิจค้ายาเสพติดมีความคล่องตัวไหลลื่นในเส้นทางการเงินให้แก่เครือข่ายกลุ่มขุนสาส์และว่าแดงโดยสะดวก เมื่อมีการหักหลังทรยศกัน ลูกค้าไม่ยอมจ่ายหนี้สินค้ายาเสพติดที่ทำให้เครดิตไปล่วงหน้าแล้ว ก็จะมีธุรกิจต่อเนื่องในวงจรค้ายาเสพติดเข้ามาสนับสนุนรับช่วงต่อในการรับจ้างติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดจากลูกหนียาค้างจ่าย ใช้วิธีการรุนแรงถึงขั้นมีการใช้อาวุธสงครามยิงข่มขู่อุ้มฆ่าเรียกค่าไถ่ตัวเพื่อบีบบังคับให้รีบหาเงินมาชดใช้หนี้สินที่ติดค้างอยู่ เป็นปัจจัยสนับสนุนให้กลุ่มพ่อค้ายาเสพติดสามารถดำเนินธุรกิจค้ายาเสพติดให้เดินต่อไปได้

1.3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับประเด็นจุดจบของผู้ค้ายาเสพติดผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจอยู่ 2 ประเด็นด้วยกันคือ (1) การทรยศหักหลัง และ (2) จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.3.1 การทรยศหักหลัง

ผู้ให้ข้อมูลหลักให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทรยศหักหลัง การไล่ล่า ฆ่าตัดตอนกันในวงการค้ายาเสพติดที่น่าสนใจว่า เส้นทางชีวิตนักค้ายาเสพติดมันเข้าง่าย ออกยาก มันคิดใจเงินเล็กค้าไม่ได้ คนเสพก็เลิกเสพไม่ได้ มีแต่จะถลาลึกเข้าไปมากขึ้นเท่านั้น ทั้งๆ รู้ว่า อยู่แก่ใจว่า ถ้าฝืนเดินทางบนเส้นทางถนนสายนี้ต่อไป มีแต่ทำให้ชีวิตมัวหมองพังพินาศบ้านแตกสาแหรกขาด ขึ้น

เดินต่อไปข้างหน้าอาจจะต้องพบกับจุดจบเจอทางขาดหรือทางตันที่ปลายทางอาจเจอปากเหวนรก ต้องประสบเคราะห์กรรมอย่างใหญ่หลวงตามมาอย่างคาดไม่ถึงในชีวิตอนาคตอันใกล้นี้ก็ตาม

จากการศึกษาข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคน ล้วนเคยผ่านชั่วโม่งบินเลวร้ายมาอย่าง โซก โชน ด้วยเพราะความโลภบังตา เห็นผิดเป็นถูก คำนิ่งถึง แต่ผลประโยชน์ส่วนตัวจากการค้ายาเสพติด ที่สร้างรายได้ให้กับตนเองมหาศาล “มันล่อตาล่อใจ” เพื่อเงิน เพื่ออำนาจ เพื่อตนเองแล้วทำได้ทุกอย่าง แม้ว่าอาจจะผิดศีลธรรมขั้นร้ายแรงถึงกับทรยศหัก หลังไต่ล่าฆ่าตัดตอนกันเองก็ตาม

การทรยศหักหลังกันในวงการค้ายาเสพติดมันเป็นเรื่องธรรมดาที่มักเกิดขึ้น ในสังคม และปรากฏเป็นข่าวอยู่บ่อยๆ ตามสื่อวิทยุโทรทัศน์ หรือพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ ฉบับต่างๆ ในสังคม เพราะตัณหาร้อยแปดพันอย่างล้วนเกิดที่ใจทั้งนั้น ปัญหาความโลภ อยากมี อยากได้ เมื่อไม่มี ก็เกิดความคิดพยายามหาวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองผลประโยชน์ของตนเองแต่เพียงผู้เดียว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน พบข้อมูลน่าใจว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนเคยเป็นหัวหน้าแก๊งค์ค้ายาเสพติดรายใหญ่ มีลูกน้องบริวารหลายคน และเคย ถูกลูกน้องของตนเองทรยศหักหลังเขา ต้องการกำจัดฆ่าเขา เพื่อที่ว่าลูกน้องของเขาจะได้ขึ้นมาเป็นใหญ่แทนที่เขา เพราะผลประโยชน์จากการค้ายาเสพติดหรือ “เงิน” แท้ๆ ที่ลูกน้องเขาต้องการฆ่าเขา และต้องการครอบครองกุมอำนาจตลาดกลุ่มเป้าหมายลูกค้าทั้งหมดไว้ในกำมือของตนเองแต่เพียงผู้เดียว

บางครั้งลูกน้องคนสนิทของผู้ให้ข้อมูลหลักของเขาก็คิดไม่ซื่อและคาดคิดไม่ถึงเลยจริงๆว่า ลูกน้องที่เขาไว้วางใจมากที่สุดคนหนึ่งถึงกับบังอาจวางแผนเล่นตลบแทงหลัง ลูกพี่ตนเอง ด้วยการส่งมือดีวิ่งไปเข้าปล้นฉกกระเป๋าสตางค์เงินมูลค่านับล้านบาทที่เพิ่งเก็บเงินมาจากลูกค้า บ้าในซอยมาได้ และถูกดักปล้นกลางปากซอยในกรุงเทพฯวิ่งหายไปอย่างลอยนวล อย่างไม่ สะทกสะท้าน เห็นกฎหมายเป็นของเล่น ซึ่งลูกน้องของเขาก็คงอ่านใจลูกพี่ตนเองออกว่า ถึงอย่างไร เสียคิดว่าลูกพี่ตนเองคงไม่กล้าไปแจ้งความตำรวจแน่นอน เพราะถ้าตำรวจสืบสาวราวเรื่องแดงขึ้นมาแล้ว ดีไม่ดีอาจจะทำให้เครือข่ายค้ายาเสพติดของเขาทั้งแก๊งค์อาจจะต้องพบกับจุดจบถูกจับยกแก๊งค์ และยึดทรัพย์สินทั้งหมดก็ได้

ดังนั้น เมื่อผู้ที่เป็นหัวหน้าแก๊งค์ค้ายา เห็นลูกน้องในสังกัดตนเองคบคดทรยศหักหลังหัวหน้าแก๊งค์ตนเอง ก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎที่ตั้งไว้ เพราะว่า “บ้านเมืองก็มีกฎของบ้านเมือง มาเฟียแก๊งค์ค้ายาที่มีกฎของมาเฟียค้ายา” เมื่อลูกน้องทำผิดกฎ ก็ต้องลงโทษตามกฎ ด้วยการกำจัดทิ้งให้พ้นไปจากแก๊งค์ของเขา

แต่บางครั้งก็มีลูกค้ายาบ้าบางราย ทำที่ว่ามีมาเจรจาของซื้อยาบ้า แล้วออกอุบายว่า ขอลองดูตัวอย่างยาบ้า 2-3 เม็ด แต่เมื่อลูกน้องของเขานำตัวอย่างยาบ้าไปให้ลูกค้ายาบ้ารายใหม่คนนั้นดูแล้ว ลูกน้องของเขากลับหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย พร้อมกับยาบ้าที่เก็บซุกซ่อนไว้ในบ้านพักในกรุงเทพฯ

ต่อมาจึงสืบทราบว่าลูกน้องของเขาถูกกลุ่มแก๊งค์ค้ายาปลอมวางแผนปล้นยาบ้าด้วยการล่อให้ลูกน้องของเขาไปติดกับดักและจับตัวไปซ้อมทำร้ายร่างกายเค้นข้อมูลลับบังคับให้บอกสถานที่เก็บซุกซ่อนยาเสพติด 500,000 เม็ด และนำตัวไปฆ่าทิ้งในป่า

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนก็เคยถูกลูกค้ายาเสพติดของเขาทรยศลวงไปฆ่าทิ้งเพื่อล้างหนี้สินค่ายาบ้าที่ปล่อยเครดิตไปจำนวนหลายล้านบาท เคยมีคนส่งมือปืนมาตุลาตเลาเกือบโดนเก็บลอบยิงมาแล้วหลายครั้ง แต่เขารู้ตัวและไหวตัวทันเสียก่อน จึงรอดมาได้อย่างหวุดหวิด เพื่อต้องการล้างหนี้ค่ายาเสพติดแล้วฆ่ากันได้ง่ายๆ เช่นนี้

ดังนั้น เพื่อป้องกันการทรยศหักหลังฆ่าล้างหนี้ เขาจึงวางแผนกระจายความเสี่ยงปล่อยเครดิตให้แก่ลูกค้าหลายๆคน และตามเก็บเงินเป็นรายๆไป ทุกๆวัน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ลูกน้องคนหนึ่งของที่...เมื่อก่อนที่ให้เขาไปเก็บเงินค่ายา ที่กรุงเทพฯ.. พอเข้าไปเอาเงินในซอยบ้านเขาออกมาถึงปากซอยก็อยู่ดีๆ มีคนวิ่งมาลกรกระเป๋เงินที่มีเงินอยู่.. ประมาณ 1 ล้านบาท ทั้งแบงค์ 20 แบงค์ 50 แบงค์ร้อยเต็มกระเป๋เลย ลูกน้องที่ไม่กล้าทำอะไร จะร้องให้คนช่วยก็ไม่กล้า จะไปแจ้งความก็ไม่กล้า กลัวตำรวจจะถามว่า เอาเงินจำนวนมากมาจากไหน เขากลัวจะจับ..ตอนหลังรู้ว่า ที่แท้ โคนลูกน้องในแก๊งค์คนหนึ่ง หักหลังที่ เขาอยากเป็นใหญ่แทนที่ เขาคิดจะฆ่าที่ เพื่อแย่งเขาที่เป็นลูกค้าของพี่ในกรุงเทพฯ พี่จึงกำจัดมัน ไปพันเส้นทางซะ..แต่ก็เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นกับพี่จนได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีลูกค้าคนหนึ่งติดต่อผ่านทางลูกน้องคนสนิทมาว่า ต้องการดูของ ยาบ้าเป็นตัวอย่าง 2-3 เม็ด พี่ให้ลูกน้องเอาไปให้ลูกค้าลองสูบบุหรี่ก่อนว่าดีหรือไม่ดี..แต่ลูกน้องก็หายสาบสูญไปเงียบไปเฉยๆ..พี่ตามหา จนสืบทราบว่า ที่แท้ ไอ้ที่เป็นขาใหม่ ที่ติดต่อมาทางลูกน้อง เขาจับลูกน้องพี่ไปขังในห้องลับ และทรมานร่างกาย ให้บอกที่ซุกซ่อนยาบ้า 500,000 เม็ดในกรุงเทพฯ ให้ แล้วเอาไปฆ่าทิ้งในป่า”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“ผมอยู่ในวงการค้ายามานาน เคยมีลูกค้ารายใหญ่ของผม คิดไม่ซื่อหักหลังผม ถึงขนาดต้องลวงไปฆ่าทิ้งกัน อะบางครั้งก็หลงกลเกือบโดนมือปืนลอบยิง.เออ..แต่ยังดีนะที่ผมรู้ตัวเสียก่อน..คือ มันเป็นเรื่องของผลประโยชน์ ถ้าเราไปส่งให้เจ้านี้ เจ้านั้นก็ไม่พอใจ เพราะไปแย่งตลาดเดียว. ลูกค้ากลุ่มเป้าหมายเดียวกัน เขาก็ไม่พอใจ คนนั้นก็บอกว่า ส่งให้เขาคนเดียวได้ไหม ไม่ต้องส่งคน

อื่น..ผมทำไม่ได้ เพราะเงินมันเป็นจำนวนมาก เคี้ยวเขามาแล้วหนີได้..ผมต้องปล่อยของหลายๆ เจ้า จะได้กระจายเงิน ผมจะไล่เก็บเงินที่ปล่อยเครดิตไว้ วันละคนละ 5 แสน ถึง 2 ล้านบาท ทุกวัน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

การทรยศหักหลังกันในวงการค้ายาเสพติด ยังสามารถแยกออกได้อีก 2 ประเด็นย่อย ประกอบด้วย คือ (1) การไล่ล่า และ (2) การฆ่าตัดตอน มีสาระสำคัญดังจะกล่าวต่อไปนี้

1) การไล่ล่า

การไล่ล่าจับเป็นหรือจับตายวายร้ายที่ถูกทางการตีตราว่าเป็นอาชญากร ร้ายแรงซึ่งเป็นศัตรูที่สำคัญของชาติของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ผู้วิจัยได้ค้นพบข้อมูลสำคัญที่น่าสนใจว่า การแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์คับขันต่างๆ จากเหตุการณ์ที่ถูกกล่าวหาถึงความ เป็นความตายของเขานั้น เขาแสดงปฏิกิริยาตอบโตจากสถานการณ์คับขันนั้นๆ อย่างมีนัยสำคัญอยู่หลาย ประการ อาทิเช่น ในเหตุการณ์ในคับขันวินาทีแห่งความเป็นความตายเจอวิกฤตถูกตามไล่ล่าออก หมายจับจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทันทีที่รู้ว่า ลูกน้องถูกจับกุมคดียาเสพติดและซัดทอดมาถึงผู้บง การที่อยู่เบื้องหลังเป็นนายทุนของกลางยาเสพติดที่ถูกจับได้นั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักคนนั้นจะมีปฏิกิริยา ตอบสนองต่อเหตุการณ์นั้นทันทีว่า “เขาต้องหนี เขาต้องทำลายหลักฐานต่างๆ ไม่ว่าจะเป็บบัตร ประจำตัวประชาชน เบอร์โทรศัพท์ต่างๆ ที่อาจจะเชื่อมโยงไปถึงรูปคดีของลูกน้องที่ถูกจับกุมและ ใ้การซัดทอดมาถึงตัวเขาทั้งให้หมดก่อนที่จะถูกตำรวจจับได้ เขาคิดหาทางหนีที่ไล่จึงมือหลบหนี ออกนอกประเทศให้ได้ภายใน 2 ชั่วโมง โดยหนีทางเส้นทางที่เขาคุ้นเคยและคิดว่าปลอดภัยที่สุด นั้นก็คือ ช่องทางขนของสินค้าหนีภาษีเดือนข้ามแม่น้ำสายอันเป็นพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับ ประเทศเมียนมาร์

เมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือในการหลบหนีออกนอกประเทศ เขาก็จะ นึกถึงคนสนิทที่มีอำนาจอิทธิพลบารมีและมีศักยภาพมากเพียงพอที่จะช่วยเหลือเขา สามารถพาเขา หลบหนีออกไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้โดยปลอดภัย ก็คือ ภรรยาของเจ้าพ่อ โรงงานยาเสพติด คนหนึ่งที่เคยเป็นลูกน้องเก่าของขุนล่าซึ่งถูกทางการ ไทยจับกุมตัวได้ตามหมายจับของ สหรัฐอเมริกาและส่งมอบให้ทางการสหรัฐอเมริกานำตัวไปดำเนินคดีเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งเธอก็มี ความสัมพันธ์แนบแน่นอันคึกกับทางฝั่งเจ้าพ่อยาบ้าว่าแดงฝั่งทำใจเหล็กในประเทศเมียนมาร์ เธอเป็น คนติดต่อประสานงานขอความช่วยเหลือไปยังเจ้าพ่อยาบ้าผู้มากบารมีและทรงอิทธิพลที่สุดในกลุ่ม ว่าแดง เพื่อไปกบดานอาศัยซุกได้ปีกเจ้าพ่อว่าแดงคนนั้น

เมื่อเขาต้องฝ่าวิกฤตด้านตรวจข้างหน้าและพกป็นสิ้นคิดตัว เขาก็มี ปฏิกิริยาตอบสนองต่อเหตุการณ์นั้นด้วยการขับรถแหกด่านยิงฝาด่านตำรวจหนีไป เพราะเขากลัว จะถูกจับ เขารู้ตัวดีว่า เขาเป็นบุคคลอันตรายของสังคม เป็นที่ต้องการตัวของทางการมาก เขาจะสู้ก็

ตาย ไม่สู้ก็ตาย มีโอกาสถูกวิสามัญฆาตกรรมเป็นตายร้ายดีเท่ากัน จึงเกิดความรู้สึกเวทหนึ่งขึ้นมา ในใจว่า “ตัดสินใจเสี่ยงตายดีกว่าเพื่อรอด” เป็นการตัดสินใจครั้งสุดท้ายก่อนขับรถแหกด่านฝ่าออกไป

ถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลหลักคนนั้น เขาเคยตั้งกฎเกณฑ์ไว้บังคับคนในสังกัดของตนเองไว้ว่า เมื่อถูกจับ ห้ามขัดทอคกัน และจะส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัว ส่งเสียค่าเล่าเรียนของลูกๆ ให้อย่างเต็มที่ก็ตาม แต่ก็ไม่อาจไว้วางใจเชื่อสนิทได้ เพราะทุกคนมีเลือดเนื้อมีความรู้สึกเจ็บปวดเป็น เมื่อถูกซ้อมทรมานร่างกายไม่ไหว ก็ต้องคลายความลับของตนเองออกมาให้ตำรวจรู้ นั่นก็คือ มีการขัดทอถึงผู้บงการเจ้าของยาเสพติดที่แท้จริงที่ถูกจับได้เป็นของกลางแน่นอน

แต่ถ้าพูดถึงสายลับ ที่เป็นหนอนบ่อนไส้ เป็นตัวกลางที่สำคัญที่สุดในการนำข้อมูลลับไปแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทางการทราบ จนนำไปสู่การจับกุมตัวผู้ร้ายค้ายาเสพติดได้นั้น ผู้ให้ข้อมูลหลักรายนี้ได้แสดงความคิดเห็น ทศนคติต่างๆ ที่มีต่อคนที่ เป็นสายลับสองหน้าว่า “สายลับเป็นบุคคลอันตรายมากที่สุด ในวงการค้ายาเสพติด” คนในวงการค้ายาเสพติดกลัวสายลับมากที่สุด ยิ่งกว่ามือปืนรับจ้างฆ่าคนเสียอีก เพราะมือปืนฆ่าคนได้ที่ละคนสองคน แต่สายลับเพียงคนเดียวสามารถทำลายล้างเครือข่ายแก๊งค้ายาเสพติด ได้ทั้งแก๊ง เสียหายทั้งคนทั้งเงินหรือผลประโยชน์มหาศาลจากธุรกิจยาเสพติดของเครือข่าย

ดังนั้น ถ้าคนในวงการค้ายาเสพติดสืบทราบว่ามีสายลับแทรกซึมเข้ามาอยู่ในวงการ ก็มักจะมีการส่งข่าวบอกต่อกัน ไปยังกลุ่มคนที่รู้จักกันดีในวงการ และมักจะลงขันกันออกเงินเพื่อจัดหามือปืนกำจัดสายลับคนนั้นให้พ้นไปจากเส้นทางมาเฟียค้ายาเสพติดนั้นเสียแต่ต้นลม โดยผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ตอนที่ถูกเจ้าหน้าที่ไล่ล่าตามจับกุมคดียาเสพติดว่า..

“ทันที ได้ยินเสียงแปล่งๆ ทุผิดปกติ โทรมเข้ามาในมือถือผมแต่เข้ามิดในขณะนอนหลับอยู่ที่เซฟเฮ้าส์แห่งหนึ่งในตัวเมืองเชียงใหม่ อะ..ผมมีกลางสังหรณ์ว่า ลูกน้องคงถูกจับแน่ เพราะเมื่อคืนสั่งลูกน้อง 3 คน ขึ้นไปปรับ “ของ” ที่คอยลงไปกรุงเทพฯ...ตำรวจคงซ้อมทำร้ายร่างกาย เพื่อรีดเค้นข้อมูลความลับ จนคลายความลับออกมาว่า ใครเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลังยาบ้าของกลาง 300,000 เม็ดที่ซุกซ่อนอยู่ใต้พื้นกระเบาะแคป ทำเป็นสองชั้นสำหรับใช้ซุกซ่อนยาเสพติด ลูกน้องผมคงทนเจ็บไม่ไหว จึงขัดทอมาถึงผมแน่ เพราะก่อนทำมีข้อตกลงกันว่า ห้ามขัดทอคกัน ใครจับได้ ให้รับไป คนที่อยู่ข้างหลังจะได้ส่งเสียเลี้ยงดูกันได้ จะได้ช่วยเหลือลูกเมียส่งเสียค่าเล่าเรียนของลูกให้

“..ฮัล โหลๆ อยู่ที่ไหนๆ..(ตำรวจพูด) ผมรู้สึกได้ทันทีว่า ถูกลูกน้องหักหลังแน่ๆ ตำรวจคงรู้รังที่ซ่อนตัวของผมแล้ว..ผมกลัวจะถูกจับหรือวิสามัญฆาตกรรมเหมือนกับ

เพื่อนๆหลายคนของผม ที่กลุ่มมีสีและไม่มีสีไม่ทราบหน่วยสังกัดแต่งชุดไอ้โม่งบุกเข้าบ้านจับตัวไปทรมานสารพัดวิธี เก็บข้อมูลลับที่ซุกซ่อนเส โรอินที่ได้พื้นบ้านและในป่า จนค้นเจอพงเส โรอินและยาบ้าจำนวนมาก บ้างก็เสียค่าไถ่ตัวเป็นล้านกว่าจะปล่อยตัวมา บ้างก็ถูกยิงทิ้งข้างทาง และบางคนที่หาบสาบสูญ..

“ใจผมร้อนรนอยู่ไม่เป็นสุข ใจเต้นตุบๆ กลัวโดนจับเป็น หรือจับตาย..ทันทีที่คิดได้ ผมรีบทำลายหลักฐานบัตรประชาชน เบอร์โทร ที่งโนโถส้วม..คิดในใจว่า ต้องหนีออกประเทศภายใน 2 ชั่วโมงก่อนฟ้าสว่างให้ได้ ไม่เช่นนั้นอาจถูกจับตาย ผมขับรถยนต์ไทเกอร์มุ่งหน้าสู่ด่านแม่สาย เชียงราย ผมเร่งความเร็วสุดแรงม้าเต็มพิกัดปาดซ้ายที่ปาดขวาที่เพื่อหักหลบแซงรถที่ขวางทางอยู่ข้างหน้า..เข้าเลนขวาวิ่งสวนรถยนต์คันหนึ่งที่สวนมา คนขับเปิดกระจกลงตะโกนเสียงดังว่า “ไอ้เหี้ย! มึงจะรีบไปลงนรกไหนวะ!” ผมคิดในใจว่า “เอ่อ! มึงพูดถูกแล้ว..แต่นั้นต้องหลังจากที่ผมจบชีวิตคนคนหนึ่งก่อน คนที่ทรยศหักหลังผม เป็นหนอนบ่อนไส้ เป็นสายลับให้ตำรวจคนนั้นก่อน..ถ้ามันอยู่ผมต้องตาย ถ้าผมอยู่มันต้องตาย กูยอมมามากแล้ว งานนี้กูไม่ถอยแล้ว กูอดทนมามากแล้ว ใครดี ใครอยู่ มึงอย่าหากูโหดเหี้ยมอำมหิตก็แล้วกัน..ลูกน้องกูถูกจับไปหลายคน..” (โมโห กำมือแน่น ใจจริงจึงเมื่อเล่าถึงความหลังเก่าๆ)..

“ผมขับรถเล่นความเร็วไปจนถึงใกล้ด่านแม่สรวยแล้ว..ใจผมเริ่มวิตกกังวล ว่าถ้าข้างหน้าเจอด่าน จะทำยังไงดี จะยอมให้ตรวจค้นและจับ โดยดี หรือจะขับรถฝ่าด่านไป..ใจหนึ่งก็คิดและรู้ตัวดีว่า ผมมันเป็นบุคคลอันตรายของสังคม ไม่สู้ก็ตาย จะสู้ก็ตายก็ถูกวิสามัญเพราะทางการต้องการตัวมาก มีโอกาสถูกวิสามัญฆ่าตาย..ผมจับปืนพก 9 มม.ที่ข้างเอวตัดสินใจแหกด่านยิงฝ่าหนือออกไปไม่ยอมให้จับเป็น แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกหวาดหวั่นกลัวตาย ใจเต้นตุ้มๆต๋อมๆ..

“พอไปถึงด่านปั๊บบางเจอจังหวะด่านตรวจกำลังเลิกพอดี จึงรอดมาได้อย่างเฉียดฉิวเส้นยาแดงผ่าแปด มองท้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว ชาวบ้านเดินออกจากบ้านสัญจรไปมาเดินขวั๊กไขว่พลุกพล่าน ผู้คนออกมาทำมาหากินกันแต่เช้าตรู่แล้ว..โล่งใจเปลาะหนึ่งที่ดวงยังไม่ถึงฆาต..พอผมขับรถไปแม่จันหักพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าซอยไปในบ้านพักเซฟเฮาส์แห่งหนึ่งของเจ้ที่เป็นหุ้นส่วนผม อดีตภรรยาของเจ้พ่อที่เป็นเจ้าของโรงงานผงขาวในเขตพม่าอดีตสมุนมือขวาของขุนล่าคนหนึ่งที่ถูกร่างไทยจับส่งไปให้อเมริกาไปเมื่อหลายปีก่อน.

“..ผมขอร้องให้เจ้ช่วยโทรไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าพ่อราชายาบ้าคนหนึ่งในท่าซี้เหล็ก ประเทศพม่าซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเจ้ เพื่อจะไปกบดานหนีคดีที่นั่นชั่วคราว เจ้หุ้นส่วนผมสั่งให้ลูกน้องคนสนิทที่เป็นนักการเมืองท้องถิ่นคนหนึ่งขับรถแท็กซี่ไปส่งที่ด่านแม่สาย .อะ.พอไปถึงสถานการณ์ดูผิดปกติ รู้สึกไม่ปลอดภัย มีตาลับประคองของตำรวจสอดส่องกวาดสายตา

ไปมาอยู่ทั่ว เจ้สั่งให้ลูกน้องขับรถเก๋งหลบหนีไปทางด้านเถื่อน ทำขนของหนีภาษีเข้า-ออก ของอดีต
กำนันดังคนหนึ่งในแม่สาย..ผมลงๆปั่งเรือเล็กที่ทำจากถ้ำน้ำมัน 200 ลิตรผ่าสองซีกผูกเชือกทั้ง
สองข้างและใช้แรงคนดึงชักลากขึ้นฝั่งไปมา ผมนั่งเรือข้ามแม่น้ำสายจากฝั่งไทยไปขึ้นฝั่งพม่า (มี
สินค้าหนีภาษีใน โกดังรอขนย้ายเข้าไทยเทียบ) ผมหนีในตอนกลางคืน เสียค่าผ่านด่านเถื่อนคนละ
300 บาทฝั่งไทย ฝั่งพม่าคนละ 500 บาท..

“ในที่สุดผมก็ได้ไปอยู่กับเจ้าพ่อยาบ้าคนหนึ่ง..อ่า เจ้าพ่อถามว่า คดีผม
ใหญ่เหมือนคดีของบั้งรอนหรือเปล่า ถ้าเป็นคดีใหญ่ต้องหนีไปกบดานลึกเข้าไปถึงชายแดนจีน..อยู่
แถวท่าจีเหล็กไม่ปลอดภัย เคยมีเจ้าหน้าที่ไทยกลุ่มหนึ่งลักลอบข้ามพรมแดนแม่น้ำสายเข้าไปจับตัว
แล้วดำเพื่อหวังค่าหัว 20 ล้านจากสหรัฐ แต่ถูกทหารพม่าสกัดจับกลางลำแม่น้ำสายนำตัวกลับคืนมา
ได้เสียก่อน จึงรอดไปได้อย่างหวุดหวิด

“ต่อมาเกิดสงครามสู้รบกันอย่างดุเดือดระหว่างกองกำลังรัฐฉานไทย
ใหญ่กับทหารพม่าร่วมมือกับทหารว้าแดงตามแนวชายแดนไทยพม่าตรงข้ามจังหวัดเชียงราย มีการ
ปิดด่านแม่สาย เกณฑ์แรงงานชาวบ้านไปเป็นลูกหาบแบกกระสุนปืน..ส่อเค้าว่ายึดเยื่อ ผมรู้สึกไม่
ปลอดภัย จึงตัดสินใจหนีกลับฝั่งไทย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

การหลบหนีจากการไล่ล่าในต่างประเทศของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนที่ให้ข้อมูลว่า ที่ต้อง
กระเสือกกระสนหลบหนีการล่าตามหมายจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้วันชนิดปิดประเทศไล่ล่า
ผู้ต้องหาค้ายาเสพติดข้ามชาตินั้น เนื่องจากเขาถูกลูกน้องขนเฮโรอีนจากลาวไปเวียดนาม ไปลงที่
ท่าเรือคานัง ขึ้นเรือใหญ่ข้ามทะเลไปลงที่ไทเปถูกจับและให้การชดเชยค่าตัวเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง
เป็นนักค้ายาเสพติดข้ามชาติรายใหญ่ของประเทศได้หัววัน ซึ่งตอนนั้นเขาซ่อนตัวอยู่ทางภาคใต้ใน
เมืองเกาะสนของไต้หวัน ถูกทางการออกหมายจับ ไม่สามารถขึ้นเครื่องบินโดยสารเดินทางกลับ
ประเทศไทยได้ การแก้ปัญหาของอาชญากร (ผู้ให้ข้อมูล) รายนี้เขาใช้วิธีลักลอบหนีทางเรือข้าม
ทะเลจีนใต้ไปขึ้นฝั่งที่เกาะฮ่องกง โดยได้รับความร่วมมือจากแก๊งมาเฟียค้ายาเสพติดข้ามชาติใน
ไต้หวันและเซี่ยงไฮ้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน ใช้เส้นทางหลบหนีเข้าเมืองจีนกลับไทย จากเกาะ
ฮ่องกงข้ามไปยังฝั่งเซินเจิ้น กวางตุ้ง คุณหมิงของยูนนาน เข้ามาทางด้านเมืองลาซาชายแดนเมียนมาร์
กับสาธารณรัฐประชาชนจีน ผ่านเซียงตุง เข้าด่านท่าจีเหล็กของเมียนมาร์กับแม่สายของไทย กว่า
จะข้ามความตายในท่ามกลางทะเลบ้าคลั่งด้วยลมมรสุมพายุโหมกระหน่ำซ้ำๆ รอดมาได้เป็นอย่างดี
ทุลักรทุเล ก็ต้องอดทนเดินทางรอมแรมมานานกว่า 3 เดือน ซื่อไบเบิกทางหมคเงินไปราว 3 ล้านบาท
โดยผู้ให้ข้อมูลหลัก (ID5) เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่อยู่บนเกาะไต้หวันอย่างน่าสนใจให้ฟังว่า

“พี่..เคยไปที่ไต้หวัน เมื่อหลายปีก่อน ให้ลูกน้องคนผงขาวจากลาวไปเวียดนาม ไปลงที่ท่าเรือดานัง ขึ้นเรือใหญ่ไปไทเป แต่ลูกน้องถูกจับ ชักทอดมาถึงที่ ตอนนั้นพี่ซ่อนตัวอยู่ที่เกาะสวนทางใต้ของไต้หวัน ทางการค้าตรวจประกาศปิดหมายจับตามสถานที่สนามบิน ท่าเรือทั่วประเทศ พี่มีเงินติดตัวอยู่ 3 ล้านบาทไทย พี่นะกลัวถูกจับ.. พี่เลยอยู่ไม่เป็นสุข ร้อนใจ กลัวจะตรวจไต้หวันจะรู้ที่ซ่อนตัว เลยตัดสินใจให้สมาชิกในแก๊งมาเพียง 4 คนในไต้หวัน และเชิญใช้ในจีน วางแผนพาหลบหนีออกนอกประเทศ พี่ให้พวกเขาไปจัดหาเรือเถื่อนมา แล้วหนีไปทางเรือข้ามทะเลจีนใต้ไปขึ้นฝั่งที่เกาะฮ่องกง ใช้เวลาเป็นเดือนกว่าจะไปถึงฮ่องกง เรือเกือบกว่าหงายท้องหลายครั้ง พายุฝนแรงมาก คลื่นสูงสามสี่เมตร คิดว่าตายแล้ว.. จากนั้นไปขึ้นฝั่งเมืองเซินเจิ้นของจีน ไปกวางตุ้งจนไปถึงคุณหมิงของยูนนาน ออกมาทางด้านเมืองลาซาชายแดนจีนพม่าเข้าไปที่เมืองเชียงตุง ลงไปที่ท่าพี่เหล็กของพม่า และเดินทางกลับมาที่แม่สาย เชียงราย ใช้เวลาหลบหนีประมาณ 3 เดือนกว่าจะมาถึงเมืองไทย. หมคเงินไป 3 ล้านบาท”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

2) การฆ่าตัดตอน

การให้ความหมายในกรณีการฆ่าตัดตอน หมายถึง การฆ่าตัดตอนกันเองในวงการค้ายาเสพติด เนื่องจากเกิดการขัดแย้งกันเองในเรื่องผลประโยชน์มหาศาลจากรายได้การค้ายาเสพติด ซึ่งมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายหรือหลายกลุ่มเครือข่าย และการวิสามัญฆาตกรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ที่กล่าวถึงการวิสามัญฆาตกรรมพ่อค้ายาเสพติด โดยใช้วิธีการรุนแรงเด็ดขาด ตามนโยบายของรัฐบาลเมื่อหลายปีก่อนนั้น โดยมีการประกาศว่าจะทำสงครามกับพ่อค้ายาเสพติดทั่วประเทศ มีการสั่งการให้พ่อค้ายาเสพติด หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้ที่ทางการขึ้นบัญชีดำอยู่ในแฟ้มประวัติอาชญากรรมของทางการ หรือฝ่ายปกครองทั้งหลาย ให้เข้ามารายงานตัวต่อทางการและสั่งให้หยุดพฤติกรรมค้ายาเสพติด โดยเร่งดำเนินการเอกซเรย์ทุกพื้นที่ ทุกหมู่บ้าน ทุกตำบล ทุกอำเภอ และทุกจังหวัดทั่วประเทศ

ส่งผลให้พ่อค้ายาเสพติดทั้งหลายเกิดความวิตกกังวล กลัวว่าพวกที่เข้ามาอบตัวและรายงานตัวต่อทางการจะให้ข้อมูลลับของตนเองให้ทางการล่วงรู้ เกรงจะไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนเอง จึงมีเหตุการณ์การฆ่าตัดตอนรายวันเกิดขึ้นเป็นประจำ เป็นข่าวใหญ่โตปรากฏอยู่ตามสื่อวิทยุโทรทัศน์หรือพาดหัวข่าวตามหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ มีเหตุการณ์คนร้ายดัดอ้อมพ่อค้ายาหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยเป็นจำนวนมาก และพ่อค้ายาบางคนที่ยังไม่หยุดพฤติกรรมค้ายาเสพติดและยังคงฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายไม่เกรงกลัวกฎหมายอาญาบ้านเมือง ถูก

ทางการเร่งปราบปรามกวาดล้างมีการขัดแย้งต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ของรัฐในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ จึงถูกวิสามัญฆาตกรรมไปหลายราย

นอกจากนี้ยังมีพ่อค้ายาอีกหลายคนที่สามารถหนีรอดเงื้อมมือกฎหมายไปได้อย่างหวุดหวิด บางคนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ต้องหนีหัวซุกหัวซุนไปกบดานในประเทศเพื่อนบ้าน บางคนรู้ว่าค้ายาเสพติดและมีบัญชีดำอยู่ในมือทางการอย่างแน่นหนา แต่มีเงินจึงกล้าต่อรองขอซื้อชีวิตสืบล้านบาท แต่ทางการไม่เอาด้วย เนื่องจากการรับสินบนทุจริตต่อหน้าที่และผิดกฎหมาย

การเร่งทำสงครามปราบปรามยาเสพติดอย่างรุนแรง จริงจัง ในขณะนั้นทำให้ผู้ค้ายาเสพติดที่เป็นศัตรูที่สำคัญของชาติ ถูกศัตรูที่มีความซัดเซ่งหรือมีเรื่องบาดหมางระหว่างกันได้ถือโอกาสนี้ทำการฆ่าตัดตอนกันเอง และโยนความผิดไปให้ทางการว่าเป็นผู้วิสามัญฆาตกรรมคนที่ร่วมค้ายาเสพติดกับเจ้าหน้าที่รัฐบางคน หรือคนที่เป็นทั้งสายลับ และขายยาเสพติดร่วมกับเจ้าหน้าที่ หรือคนที่ทางการไม่ชอบ และเป็นหัวคะแนนของนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม เพราะบุคคลเหล่านี้กำความลับของศัตรูที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามไว้มาก กลัวไม่ปลอดภัย จึงต้องฆ่าตัดตอนบุคคลเหล่านั้น เพื่อให้ความลับเหล่านั้นตายไปกับคนที่ถูกฆ่าตัดตอนไป หลายคนพบศพ แต่มีอีกหลายคนที่ยาติหาศพไม่เจอ หายสาบสูญไปจนถึงปัจจุบันนี้

“ช่วงที่..เขาประกาศทำสงครามกับพวกพ่อค้ายาเสพติด..มีการเอกซเรย์ทุกพื้นที่ พื้นที่ไหน เป็นพื้นที่สีแดง มีพ่อค้ายาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น ต้องถูกเรียกมารายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ทางการ..บางคนเข้าไปรายงานตัวแล้ว ขากลับถูกฆ่าตัดตอนระหว่างทางกลับบ้าน..เพราะให้ข้อมูลลับอะไรไว้กับทางการ ก็ไม่รู้ กลัวความลับรั่ว ไม่ปลอดภัย จึงไอ้โหม่งซูดำไปจัดการ..บางคนไม่ไปรายงานตัวก็ถูกอุ้มหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่ปรากฏหลักฐานใดๆ..แต่บางคนญาติถูกฆ่า แต่ญาติไม่กล้าไปแจ้งความ..กลัวโดนตรวจสอบทรัพย์สิน พี่ก็เคยถูกเรียกให้ไปรายงานตัว แต่พี่เห็นหมู่เพื่อนๆ หลายคนไปรายงานตัวแล้วตายโหงทุกคน พี่กลัวเพื่อนๆ ในวงการจะเข้าใจผิดระแวงสงสัยพี่ และอาจถูกฆ่าตัดตอนได้ เลยไม่ไปรายงานตัว จึงถูกทางการไล่ล่าจับกุม..หนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ในประเทศจีนที่เมืองกุนหมิง ไม่กล้าอยู่บ้าน กลัวโดนฆ่าตัดตอน ใช้ชีวิตลำบากมาก อยู่ไม่เป็นสุข หลบๆ ซ่อนๆ.”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“ตอนที่มีการไล่ฆ่าตัดตอนรายวัน พี่ถูก..คนหนึ่งในภาคเหนือ กอดค้นไล่ล่าหวังปิดปากฆ่าตัดตอนอย่างไม่มีลดละ พี่ขอต่อรองชีวิตไม่ให้ถูกฆ่าตัดตอน เขาขอ 10 ล้านบาท แลกกับชีวิตไม่ถูกฆ่า แต่พี่ขอต่อรอง แต่เขาไม่ยอม พี่ไม่จ่าย พี่หนีไปอยู่ที่พม่ากับกลุ่มหัวแดงในเมืองยอนตรงข้ามแม่เอย เชียงใหม่”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

เรื่องฆ่าตัดตอนนั้น..ตอนอยู่ในวงการค้ายา เพื่อนๆ ที่ค้ายาบ้า ถูกฆ่าตัดตอน ตายไปแล้วหลายคน ประมาณ 5-6 คน ในช่วงที่ทำสงครามกับยาเสพติด ในยุครัฐบาล...ทางการเร่งทำสงครามปราบปรามยาเสพติดอย่างรุนแรง เพราะถือว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นศัตรูที่สำคัญของชาติ ทางกลุ่มผู้ค้ายาจึงถือโอกาสนี้ทำการฆ่าตัดตอนคนที่ร่วมค้ายาเสพติดกับ..หรือคนที่เป็นทั้งสายลับสองหน้า ล่อซื้อและขายยาเสพติดร่วมกับ.. หรือคนที่..ไม่ชอบ เป็นหัวคะแนนให้กับนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม เพราะคนเหล่านี้กำความลับของ...ไว้เยอะ กลัวไม่ปลอดภัย จึงต้องฆ่าตัดตอนให้ความลับตายไปกับคนที่ถูกฆ่าตัดตอนไป หลายคนพบศพ แต่มีอีกหลายคนที่ถูกฆาตกรรมไม่เจอ หายสาบสูญไปตายฟรีๆ ส่วนพี่ยังคืนะที่ติดคุกเสียก่อน ไม่งั้นถูกฆ่าตัดตอนไปนานแล้วดีไม่ได้อาจจะไม่มีโอกาสเห็นหน้าพ่อแม่อีกแล้วก็ได้”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“ก่อนที่ผมจะถูกจับ คนที่เป็นสายลับเบอร์ 1 ของผู้กว้างขวางคนหนึ่ง ที่ติดต่อซื้อขายยากับผมเป็นแสนๆเม็ด มาหลายครั้ง เขาเคยลวงผมไปฆ่าทิ้งหลายครั้ง คิดฆ่าปิดปาก เพราะกลัวความลับของลูกพี่เขา จะถูก..เปิดเผย แต่ผมไหวตัวทันเสียก่อน เลยไม่ทันถูกฆ่าตัดตอน เหมือนกับเพื่อนๆ ผมหลายคนที่ถูกไอ้โหม่งซุดคำบุกเข้ายิงถึงในบ้านตายคาโต๊ะอาหารต่อหน้าลูกเมีย”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“ช่วงนั้น..เอ่อ ทางรัฐบาล เขาประกาศทำสงครามกับพ่อค้ายา มีการเอกซเรย์ทุกพื้นที่สีแดง ทั่วประเทศ พ่อค้ายากลับถูกฆ่าตัดตอน บางคนไปรายงานตัว แต่จากกลับถูกฆ่าตัดตอนระหว่างทาง บางคนถูกอุ้มหายสาบสูญไป ผมกลัวตายเลยหนีไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่เขมร กับเพื่อนที่เคยค้ายากับด้วยกัน หลังจากเลิกฆ่าตัดตอนแล้ว ก็กลับมาที่บ้าน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

จากประสบการณ์ตรงของผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่ง ที่รอดตายจากการทรยศหักหลัง การไล่ล่าและฆ่าตัดตอนกันเองของคนในวงการค้ายาเสพติด ให้ข้อคิดที่น่าสนใจมากกว่า..การที่เขารอดตายจากการไล่ล่าสังหารมาได้ นั้น เพราะว่าเขารู้จักวางแผนใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังรอบคอบ ไม่ประมาท คือ..เวลาไปธุระที่ไหน จะไม่ใช่เส้นทางเดิมตลอด มีการสลับเส้นทางขึ้นทางด่านบ้าง วิ่งถนนธรรมดาบ้าง อ้อมนิคอ้อมหน้อย สลับไปสลับมา อย่าบอกกำหนดการเดินทางล่วงหน้าให้ใครถึงเวลาไปแล้วไปเลย อย่าพูดธุระสำคัญภายในรถ หักใช้ SMS ส่งข้อความแทน เพราะถ้าพูดในรถคนขับรถ คนติดตาม มันได้ยินหมด

อย่าใช้รถคันเดียว หักเปลี่ยนรถสลับไปสลับมา อย่างนั้นตำแหน่งเดิมๆตลอด สลับนั่งหน้าบ้าง นั่งหลังบ้าง นั่งซ้ายขวาบ้าง หรือในยามคับขันลองให้คนขับรถลงมานั่งข้างหลัง แล้วไป

ขับแทน อย่ามีบ้านหลังเดียว นอนที่เดิมๆตลอด มีเมียคนเดียวก็จริง แต่ต้องมีหลายบ้าน โดยเฉพาะตอนเปิดประตูรถเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดที่อาจถูกฆ่าตัดคอนได้ง่ายๆ

อย่าคิดว่า พวกปืนแล้วจะรอด พวกที่ถูกอุ้มฆ่าตัดคอนตายไปนั้น มีปืนกันทั้งนั้น อย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคน คนขับรถ คนติดตาม หรือคนใกล้ชิดอาจถูกบังคับขู่เช็กเพื่อสอบถามว่าเราอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเป็นไปได้ ต้องตรวจสอบประวัติพ่อแม่ลูกเมียที่บ้านเดิมของลูกน้องแต่ละคนได้ ก็ต้องทำ และกำชับลูกน้องให้พูด 3 คำเท่านั้นว่า “ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ทราบ”

เวลากินข้าวในร้านอาหารให้หันหน้าเข้าหาประตู เพื่อจะได้เห็นคนที่เดินเข้าๆ ออกๆ อย่างนั่งทานอาหารที่ไหนนานๆ อย่าโอ้อวดโชว์เงินทองหลายๆให้คนอื่นเห็น “มันล่อตาล่อใจ” แล้วทำให้คิดมาก คนที่ไม่เคยคิดก็จะคิด หรืออาจนำไปพูดให้คนอื่นเกิดความคิด.

อย่ายอมขึ้นรถคนอื่นเป็นอันขาด วิ่งได้วิ่ง ยิงได้ยิงกันตรงนั้น ผู้กันตรงนี้ดีกว่า เพราะถ้ายอมขึ้นรถไปกับเขาแล้ว อย่าหวังจะได้กลับมา และอย่าใช้เบอร์โทรศัพท์เบอร์เดียว

ถ้าไม่จนตรอกจริงๆ อย่าไปฆ่าใคร หนีได้หนี หลีกได้หลีก หรือเลี่ยงได้เลี่ยง คิดให้รอบคอบก่อนตัดสินใจฆ่าคน เพราะถ้าฆ่าคนบริสุทธิ์แล้ว จะมานั่งเสียใจก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เสียใจไปจนวันตาย และเมื่อมีการฆ่าคนหนึ่งตายแล้ว มันก็ต้องฆ่าซ้ำๆ ศพแล้วศพเล่า ตามมาอีกมากมาย เพราะความรักกลัวตายของตนเอง เมื่อฆ่าเขาแล้ว ญาติพี่น้องของเขาคนไหนผูกใจเจ็บมีปัญญาจะฆ่าเราได้ เรารักตัวกลัวตาย รักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปนานๆ เราก็ต้องฆ่าเขาก่อน เพราะไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ มันก็ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายไปข้างหนึ่งก่อน สุดท้ายจุดจบหนีไม่พ้นคุกตะรางอยู่ดี

“ที่เคยถูกไล่ล่าฆ่าตัดคอนจากการทรยศหักหลังกันเองในวงการค้ายาเสพติดมาหลายครั้ง..ถ้าพี่ใช้ชีวิตประมาทเพียงก้าวเดียว พี่ก็ถูกยิงตายแล้ว นะ อิม! คนที่อยู่ในวงการนี้ได้มานานๆ เป็นสิบปีนั้น ต้องยอมรับว่าเขาเก่ง รู้จักใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่ประมาท จากประสบการณ์ตรงของพี่ที่รอดตายจากการไล่ล่าสังหารเอาชีวิตพี่คือ..เพราะว่าพี่วางแผนใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังรอบคอบคือ.

“เวลาไปธุระที่ไหน จะไม่ใช่เส้นทางเดิมตลอด มีการสลับเส้นทางขึ้นทางด่านข้าง วิ่งถนนธรรมดาบ้าง อ้อมนิคอ้อมหน้อย สลับไปสลับมา อย่าบอกกำหนดการเดินทางล่วงหน้าให้ใครถึงเวลาไปแล้วไปเลย อย่าพูดธุระสำคัญภายในรถ หักใช้ SMS ส่งข้อความแทน เพราะถ้าพูดในรถ คนขับรถ คนติดตาม มันได้ยินหมด อย่าใช้รถคันเดียว หักเปลี่ยนรถสลับไปสลับมา อย่างนั้นตำแหน่งเดิมๆตลอด สลับนั่งหน้าบ้าง นั่งหลังบ้าง นั่งซ้ายขวาบ้าง หรือในยามคับขันลองให้คนขับรถลงมานั่งข้างหลัง แล้วไปขับแทน

“เอ่อ.อย่ามีบ้านหลังเดียว นอนที่เดิมๆตลอด มีเมียคนเดียวก็จริง แต่ต้องมีหลายบ้าน โดยเฉพาะตอนเปิดประตูรถเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดที่อาจถูกฆ่าตัดตอนได้ง่ายๆ อย่าคิดว่า ปกปิ่นแล้วจะรอด พวกที่ถูกอุ้มฆ่าตัดตอนตายไปนั้น มีปิ่นกันทั้งนั้น อย่าไว้ใจทางอย่าวางใจคน คนขับรถ คนติดตาม หรือคนใกล้ชิดอาจถูกบังคับขู่เข็ญเพื่อสอบถามว่าเราอยู่ที่ไหน กำลังทำอะไรอยู่ ถ้าเป็นไปได้ ต้องตรวจสอบประวัติพ่อแม่ลูกเมียที่บ้านเดิมของลูกน้องแต่ละคนได้ ก็ต้องทำ และกำชับลูกน้องให้พูด 3 คำเท่านั้นว่า “ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ทราบ

“เวลากินข้าวในร้านอาหารให้หันหน้าเข้าหาประตู เพื่อจะได้เห็นคนที่เดินเข้าๆ ออกๆ อย่างนั่งทานอาหารที่ไหนนานๆ อย่าไอ้อวดโชว์เงินทองมากๆ ให้คนอื่นเห็น “มันล่อตาล่อใจ” แล้วทำให้คิดมาก คนที่ไม่เคยคิดก็จะคิด หรืออาจนำไปพูดให้คนอื่นเกิดความคิด..อย่ายอมขึ้นรถคนอื่นเป็นอันขาด วิ่งได้วิ่ง ยิงได้ยิงกันตรงนั้น สู้กันตรงนี้ดีกว่า เพราะถ้ายอมขึ้นรถไปกับเขาแล้ว อย่าหวังจะได้กลับมา และอย่าใช้เบอร์โทรศัพท์เบอร์เดียว..

“น้องจำไว้นะ พี่จะบอกให้น้องฟัง..ถ้าไม่จนตรอกจริงๆ อย่าไปฆ่าใครนะ หนีได้หนี หลีกได้หลีก หรือเลี่ยงได้เลี่ยง คิดให้รอบคอบก่อนตัดสินใจฆ่าคน เพราะว่าถ้าฆ่าคนบริสุทธิ์แล้วจะมานั่งเสียใจก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เสียใจไปจนวันตาย และเมื่อมีการฆ่าคนหนึ่งตายแล้ว มันก็ต้องฆ่าซ้ำๆ ศพแล้วศพเล่า ตามมาอีกมากมาย เพราะความรักกลัวตายของตนเอง เมื่อฆ่าเขาแล้วญาติพี่น้องของเขาคนไหนผูกใจเจ็บมีปัญหาจะฆ่าเราได้ เรารักตัวกลัวตาย รักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปนานๆ เราก็ต้องฆ่าเขาก่อน..เพราะไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ อะ..มันก็ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตายไปข้างหนึ่งก่อน สุดท้ายจุดจบไม่พ้นถูกตะรางอยู่ดินนั่นแหละ..เฮ้ย!..เวรกรรมมันตามสนองที่แล้ว”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

1.3.2 จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่

จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลหลัก เกี่ยวกับประเด็นจุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่นี้ เป็นการค้นหาแก่นแท้ของชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดตั้งแต่เริ่มก้าวเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ผ่านประสบการณ์และบทเรียนชีวิตในวงการค้ายาเสพติดมานานพอสมควร จวบจนวาระสุดท้ายของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกเสรีของผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้วิจัยได้ค้นพบสาระสำคัญที่น่าสนใจดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนกล่าวไว้ว่า ตอนแรกที่สมัครใจเข้ามาค้ายาเสพติด เพราะตามเพื่อนต่อมาเมื่อเข้ามาอยู่ในวงการค้ายาเสพติดมานานแล้ว พ่อของเขาก็เคยเตือนเขาไว้ว่า“พ่อค้ายาเสพติดก็เหมือนกับกระโถน เอาไว้ใกล้ใคร ใครก็รั้งเกยจ ไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย ถ้าลื้อยังไม่เลิกค้ายา วันหน้าจะไม่มีแผ่นดินให้อยู่ จุดจบของลื้อไม่สวยแน่ ลื้อจะสู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย เพราะ

คนอย่างลือมันเป็นอันตรายต่อสังคม จุดจบของลือมีทางเลือกแค่สองทาง นั่นก็คือ ถ้าลือไม่ไปอยู่ที่ป่าช้า ก็ต้องไปอยู่ในคุกเช่นเดียวกับพ่อที่ถูกศาลตัดสินจำคุกตลอดชีวิต!” (ID1)

แต่เขาก็คือไม่ฟังเสียงความหวังดีของพ่อ ยังคงดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยเขาบอกเหตุผลว่าเขาเลิกค้ายาไม่ได้ เหมือนจีหลังเสื่อแล้วลงยาก เพราะเขามีศัตรูรายล้อมเพียบ ทำกับคนอื่นเขาไว้เยอะ ศัตรูของเขาคอยจ้องจะทำร้ายเขาอยู่ทุกเมื่อ ชีวิตแขวนเขาอยู่บนเส้นด้าย ปลายกระบอกรูปปั้นเถื่อน มีสิทธิ์จบชีวิตเขาได้ ในที่สุดชีวิตเขาก็เดินทางมาถึงทางขาดชีวิตก็จบเกม อนาคตขาดสะบั้น เมื่อเขาถูกจับพร้อมกับลูกน้องอีก 3 คน สิ่งที่เขาไขว่คว้ามาตลอดครึ่งก่อนชีวิตสุดท้ายเหลือแต่ความว่างเปล่า ทรัพย์สินเงินทองถูกยึดหมด ต้องไปนอนในคุกกับพ่อของเขาเอง ชีวิตน่าสมเพชที่สุด เป็นต้น

บางคน (ID4) ก็บอกเล่าความรู้สึกให้ฟัง เมื่อก่อนเขาก็อยากค้ายาบ้า แต่พอเข้ามาค้ายาบ้าแล้ว ชีวิตกลับไม่มีความสุข เหมือนอย่างที่เขาคิดไว้แต่แรก มีแต่ความหวาดกลัว คิดกลัวสารพัดเรื่อง มีเงิน แต่ไม่ค่อยมีความสุข ใช้ชีวิตอยู่อย่างหวาดระแวง กลัวคนโน้นจะมาฆ่า กลัวคนนี้จะมาทำร้าย คนตำรวจจะมาจับ ทุกข์ทรมานสุดๆ ถึงเวลานอนก็ต้องพกปืนซุกไว้ใต้หมอนที่นอนตนเอง กลัวคนอื่นจะมาแอบมาลอบฆ่าเขาตอนกลางคืน นอนก็ฝันร้ายอยู่บ่อยๆ ต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ เหมือนคนไม่มีแผ่นดินให้อยู่ ต้องหนีไปอยู่เมืองคูนหมิงของจีนถึง 2 ปี จนทนไม่ไหวตัดสินใจเข้ามาขอตามหมายจับที่ถูกลูกน้องได้ซัดทอดไว้ เพราะเขารู้ตัวดีว่า ถ้าไม่ไปอยู่ในคุก เขาก็ต้องไปนอนในป่าช้าแน่นอน เขากลับตาย เลยเข้าตัวต่อนายทหารยศผู้พันคนหนึ่งที่เขารู้จักกันดี พาไปมอบตัวต่อตำรวจ

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (ID6) ก็ให้ข้อมูลที่น่าสนใจว่า ถ้าเขาไม่ตาย ก็ต้องติดคุกอยู่ดี ชีวิตเขาคงหนีไม่พ้นคุกแน่นอน โดยเขายอมรับว่าการตัดสินใจเลือกเดินบนเส้นทางความเป็นผู้ค้ายาเสพติดในตอนเริ่มต้นชีวิตนั้น เขาไม่นึกว่าเขาจะกลายเป็นบุคคลอันตรายของสังคม จุดจบอาจไม่มีแผ่นดินให้ที่ซุกหัวนอนปลายเท้า วงจรชีวิตนักค้ายาเสพติดมันสั้นนัก ชีวิตขึ้นเร็ว ลงเร็ว จุดจบไม่สวย ไม่ตายก็ต้องติดคุกติดตาราง ต้องประสบเคราะห์กรรมทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงในคุกตลอดชั่วชีวิต ชีวิตเหมือนถูกขังลิ้ม ตายทั้งเป็น คิดได้ก็สายเกินไปแล้ว ไม่ทันไรก็ต้องพลาดพรากจากลูกเมียอันเป็นที่รักไปชั่วชีวิต จากเป็นหรือจากตาย ก็สุดแล้วเวรกรรมของแต่ละคน

ที่ค้ายาหากินบนความทุกข์ของคนอื่น ทางตำรวจก็สืบเสาะหาข้อมูลหลักฐานของเขาทุกวัน เมื่อถึงคราวช่วย ดวงตก เคราะห์กรรมต่างๆ ที่เคยทำไว้กับคนอื่นเขาก็ตกมาถึงตัวเขาจนได้

และบางคน (ID3) ก็ให้ข้อมูลว่า ตอนที่เป็นวัยรุ่น เขาชอบใช้ชีวิตโลดโผน โจนทะยาน ชอบความท้าทายในท่ามกลางเสียงปืน คมมีด คมดาบ และกลิ่นคาวเลือดของคนใน

วงการลักลอบและค้ายาเสพติด เคยล้มลุกคลุกคลานวิ่งหนีความตายเกือบเอาชีวิตไม่รอด เคยใช้
 จ่ายเงินเหลือเพื่อ ใช้ชีวิตหรูหรา เทียบดั่งมกนอนกับนักร้องสาว ๆ ไม่ค่อยซ้ำหน้า และมีเมียน้อยหลาย
 คน คิดว่าชีวิตนี้คงไม่มีวันลำบากอีกแล้ว แต่ที่ไหนได้ ไปๆมาๆ ชีวิตเริ่มดิ่งลงเหวนรกเข้าไปเรื่อยๆ
 เมื่อสะดุ้งสุดตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็รู้สึกตัวทันทีว่าถูกจับแล้ว!..ถูกยึดทรัพย์หมดแล้ว ลูกเมียร้องไห้ อยู่
 อย่างอดๆ อยากๆ บ้านแตกสาแหรกขาด ลูกเมียหนีหายไปหมด ไม่คาดคิดว่า ค้ายาแล้ว จุจจบมี
 สภาพไม่สวยงาม่าเศร้าเช่นนี้ อาจเป็นเพราะ ค้ายามันบาป ไปขายยาบ้าให้ลูกหลานคนอื่นๆ เสพยาจน
 บ้า เสียนาคต หากินบนความทุกข์คนอื่น เวิร์กรรมเลยตามทันเขา

“เมื่อย้อนกลับไปมองภาพชีวิตเก่าๆ ครั้งอดีตของผมนั้น เอ่อะ..ตอนแรกที่
 ค้ายา เพราะตามเพื่อนมา..ผมเคยผ่านประสบการณ์แล้วร้ายมาอย่า โทก โทน เคยถูกจับ เคยถูกล่อลวง
 ไปฆ่าล้างหนี้ค้ายา เคยถูกลูกน้องทรยศหักหลัง หนีหัวซุกหัวซุนกระเสือกกระสนคืนรนเอาชีวิตรอด
 มีบ้านก็ไม่ได้กลับบ้าน มีลูกเมียก็เหมือนไม่มี ไม่เคยได้อยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่นมีความสุขเขา
 ลักก็ ต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ แทบจะไม่มีแผ่นดินให้ที่ซุกหัวนอน ต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง
 ออกสันขวัญแขวน หลับๆ ตื่นๆ แทบจะหาความสุขในใจไม่ได้เลย..

อย่างที่พ่อเคยเตือนผมไว้ว่า.. “พ่อค้ายาก็เหมือนกระโดน เอาไว้ใกล้ใคร
 ใครก็รังเกียจ ไม่มีใครคบด้วย ถ้าลื้อยังไม่เลิกค้ายา วันหน้าจะ ไม่มีแผ่นดินให้อยู่ จุจจบของลื้อไม่
 สวยแน่ ลื้อจะสู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย เพราะคนอย่างลื้อมันเป็นอันตรายต่อสังคม จุจจบของลื้อมี
 ทางเลือกแค่สองทาง นั่นก็คือ ถ้าลื้อไม่ไปอยู่ที่ป่าช้า ก็ต้องไปอยู่ในคุกเช่นเดียวกับพ่อที่ถูกศาล
 ตัดสินจำคุกตลอดชีวิต!”...แต่ผมก็คือไม่ฟังเสียงเตือนของพ่อ ยังคงค้ายาเสพติดต่อไปเรื่อยๆ..เพราะ
 ผมเลิกไม่ได้ เหมือนจี้หลังเสือแล้วลงยาก เพราะผมมีศัตรูรายล้อมเพียบ ทำกับคนอื่นเขาไว้เยอะ.
 พวกเขาคอยจ้องทำร้ายผมอยู่ทุกเมื่อ ชีวิตแขวนอยู่บนปลายกระบอกรบปืน มีสิทธิ์ถูกฆ่าตัดตอนได้..ใน
 ที่สุดชีวิตผมก็เดินทางมาถึงจุจจบ ชีวิตจบเกมแล้ว..เมื่อผมถูกจับพร้อมกับลูกน้องอีก 3 คน..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“เฮ้ย!...ถ้าพูด ถึงเรื่องนี้แล้วนา..เมื่อก่อนพี่อยากค้ายาบ้า แต่พอเข้ามาค้ายาบ้าแล้ว ชีวิต
 กลับไม่มีความสุข เหมือนอย่างที่เคยกคิดไว้แต่แรก เอ่อ มีแต่ความหวาดกลัว คิดกลัวสารพัดเรื่อง มี
 เงิน แต่ไม่ค่อยมีความสุข ใช้ชีวิตกิน อยู่ นอนอย่างหวาดระแวง กลัวคนโน้นจะฆ่า กลัวคนนี้จะ
 มาทำร้าย คนตำรวจจะมาจับ ทุกข์ทรมานสุดๆ ถึงเวลานอนก็ต้องพกปืนซุกไว้ใต้หมอนที่นอน
 ตนเอง กลัวคนอื่นจะมาแอบมาลอบฆ่าที่ตอนกลางคืน นอนก่อก่อนร้ายอยู่บ่อยๆ ต้องใช้ชีวิตหลบๆ
 ซ่อนๆ เหมือนคนบ่มีแผ่นดินให้อยู่ ต้องหนีไปอยู่เมืองขุนหมิงของจีน ถึง 2 ปี จนทนบ่ไหว ตันสิน
 ใจเข้ามาบตามหมายจับที่ถูกลูกน้องได้ซัดทอดไว้เมื่อ 2 ปีก่อน เพราะที่รู้ตัวคือว่า ถ้าบ่ไปอยู่ในคุก พี่

ก็ต้องไปนอนในป่าช้าแน่นอน พี่กลัวตาย เลยเข้ามาบอแก้วต่อผู้พันคนหนึ่งที่รู้จักกันดี พาไปบอแก้วต่อตำรวจที่โรงพัก”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“..จุดจบของพี่ที่ค้ายาเสพติดก็เป็นแบบนี้ ถ้าไม่ตาย ก็ต้องติดคุก แบบเนี้ยะนะ ชีวิตที่คงหนีไม่พ้นคุกแน่นอน คนค้ายามันทำ มันต้องขายทุกวัน ทางตำรวจก็สืบเสาะหาข้อมูลเก็บหลักฐานความลับของเราทุกวัน เมื่อถึงคราวช่วย ควางตัก เเคราะห์กรรมต่างๆ ที่เคยทำไว้กับคนอื่น เขาก็ตกมาถึงตัวเราจนได้ สั้นวันหนึ่ง ไม่ตาย ก็ติดคุก เหมือนที่เป็นอยู่นี้แหละ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“ตอนที่ เป็นวัยรุ่น ผมชอบใช้ชีวิต โลก โผน โจน ทะยาน ชอบความท้าทาย ในท่ามกลางเสียงปืน คมมีด คมดาบ และกลิ่นคาวเลือดของคนในวงการลักขโมยและค้ายาเสพติด เคยล้มลุกคลุกคลานวิ่งหนีความตายเกือบเอาชีวิตไม่รอด เคยใช้จ่ายเงินเหลือเพื่อ ใช้ชีวิตหรูๆ เทียบคิมกินนอนกับนักร้องสาวๆ ไม่ค่อยซ้ำหน้า และมีเมียน้อย 3-4 คน ไว้ดูเล่น คิดว่าชีวิตนี้คงไม่มีวันลำบากอีกแล้ว..อ้อ..แต่ที่ไหนได้ ไปๆมาๆ ชีวิตเริ่มดิ่งลงเหวรกเข้าไปเรื่อยๆ เมื่อสะดุ้งสุดตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็รู้สึกตัวทันทีว่า..ถูกจับแล้ว! ถูกยึดทรัพย์หมดแล้ว ลูกเมียร้องไห้ อยู่อย่างอดๆ อยากๆ มีลูกถึง 3 คน 4 เมีย บ้านแตกสาแหรกขาด ลูกเมียหนีหายไปหมด ไม่คาดคิดว่า ค้ายาแล้ว จุดจบมีสภาพไม่สวยงาม เศร้าเช่นนี้..อาจเป็นเพราะ ค้ายามันบาป ไปขายยาบ้าให้ลูกหลานคนอื่นๆ เสพยาจนบ้า เสียอนาคต หากินบนความทุกข์ของคนอื่น เเวกรรมเลยตามทันผม..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

กล่าวสรุปได้ว่า จุดจบของผู้ค้ายาเสพติดผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคน ถึงแม้ว่าจะมีที่มาของภูมิหลังปัญหาที่แตกต่างกัน บางคนตัดสินใจเข้าสู่โลกเล่นอยู่บนถนนสายมาเฟียหรือการเป็นเจ้าของพ่อค้ายาเสพติดในตอนต้นของชีวิต เพราะอยากรวย อยากมีอำนาจ และดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติดมาได้สักระยะหนึ่ง ก็ต้องพบกับการทรยศหักหลังกันเองของคนในวงการค้ายาเสพติด มีการไล่ล่าฆ่าตัดตอน หมายสังหารปลิดชีวิตจากมือที่มองไม่เห็นสวมชุดดำไอ้โม่ง ต้องหนีหัวซุกหัวซุนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เหมือนอย่างคนไม่มีแผ่นดินให้ที่ซุกหัวนอนปลายเท้า ใช้ชีวิตอยู่อย่างหวาดระแวง ในท่ามกลางเสียงปืน คมมีด คมดาบ และกลิ่นคาวเลือด หากความสงบสุขในใจแทบจะไม่ได้เลย ถึงเวลานอนก็ต้องพกปืนซุกไว้ใต้หมอนที่นอน กลัวคนอื่นจะลอบเข้ามาฆ่าตอนกลางคืนคิดค้นยามวิกาล

การดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติดถึงแม้จะดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นความลับที่สุด รู้กันเฉพาะสมาชิกในกลุ่มของตนเพียงไม่กี่คนก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถปกปิดกระทำความผิดของตนเองได้ตลอดไป ช้าหรือเร็วอย่างไรเสียสักวันหนึ่งเรื่องราวเหล่านี้ก็ต้องเข้าไปถึงหูตาของเจ้าหน้าที่

บ้านเมืองได้แน่นอน และในที่สุดก็ต้องกลายเป็นอาชญากร เป็นที่ต้องการตัวของทางการ เพราะถือว่าเป็นบุคคลอันตรายของสังคม จะอยู่หรือจะสู้ก็ตาย ชีวิตแขวนไว้บนเส้นด้ายปลายกระบอกปืน มีสิทธิ์จบชีวิตได้ทุกเมื่อ ต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวงหลบๆ ซ่อนๆ มีบ้านก็ไม่ได้อยู่บ้าน มีภรรยาและลูกก็เหมือนไม่มี เพราะต้องหนีย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ ไม่สามารถอยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่นมีความสุขได้ตลอดเวลา

เมื่อถึงที่สุดของชีวิตแล้ว พวกเขาเหล่านั้นก็ต้องพบกับทางขาดเจอบุคคลของชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดที่ไม่แตกต่างกันนัก และมักจะลงเอยมีชะตากรรมที่เหมือนกันทุกคน นั่นก็คือ ถูกจับดำเนินคดีขึ้นสู่ศาลลงโทษตามกฎหมายบ้านเมือง และยึดทรัพย์สินทั้งหมดที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด

สุดท้ายจุดจบชีวิตของพ่อค้ายาเสพติดก็มีทางเลือกแค่สองทาง นั่นก็คือ ถ้าไม่ไปอยู่ที่ป่าช้า ก็ต้องไปนอนในคุก บางคนถูกตัดสินประหารชีวิต ตายอย่างน่าอนาถสมเพชที่สุด! เงินทองที่หามาได้ก็ไม่สามารถนำติดตัวไปใช้ได้แม้แต่บาทเดียว

ประเด็นหลักที่ 2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

ประเด็นหลักที่ 2 นี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ในส่วนนี้ ผู้วิจัยค้นพบประเด็นที่น่าสนใจอยู่ 2 ประเด็นหลักด้วยกัน กล่าวคือ (1) บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม และ (2) พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ซึ่งแต่ละประเด็นมีสาระสำคัญดังนี้

2.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม

บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมของผู้ให้ข้อมูลหลักนี้ ก่อนอื่นผู้วิจัยขอทำความเข้าใจถึงกระบวนการยุติธรรมไทย ตามกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีตั้งแต่ชั้นจับกุม สอบสวน ชั้นพิจารณาของศาล และเรือนจำในเบื้องต้น เพื่อง่ายต่อการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในโลกหลังกำแพงสูงนี้ต่อไป

กล่าวคือ เมื่อมีผู้ต้องสงสัยว่ากระทำความผิดถูกจับกุมตัวได้แล้ว ก็นำตัวผู้ถูกกล่าวหาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมกลายเป็น ผู้ต้องหา ดำเนินการสืบสวน สอบสวนขยายผลการจับกุมผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ตัวมาดำเนินคดีลงโทษตามกฎหมาย โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นจับกุม สอบสวน มีพนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบในการทำสำนวนคดีส่งฟ้องผู้ต้องหาให้อัยการพิจารณาตั้งฟ้องเป็น “จำเลย” ต่อศาล

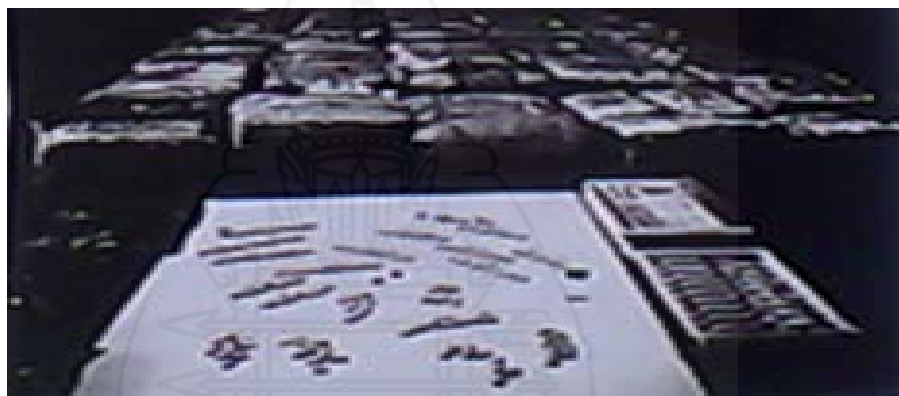
ในชั้นพิจารณาของศาลชั้นต้น จะดำเนินการพิจารณาคดีนักสืบพยานฝ่ายโจทก์ และจำเลยจนเสร็จสิ้นความ เมื่อศาลพิพากษาให้ถึงที่สุดประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตและอื่นๆ

ที่ชอบด้วยกฎหมายแก่จำเลยแล้ว ก็ต้องส่งตัว “ผู้ต้องขังหรือนักโทษ” ไปคุมขังไว้ในเรือนจำตามคำพิพากษาของศาลจนกว่าจะพ้นโทษ เป็นต้น

ต่อไปนี้จะเข้าสู่ประเด็นที่เกี่ยวกับบทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมนี้ ผู้วิจัยค้นพบ 4 ประเด็นที่น่าสนใจ คือ (1) บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพ (2) บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง (3) บทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษตายเข้าสู่ห้องประหาร และ (4) บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ

2.1.1 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลบทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกแรกในเหตุการณ์วันที่ถูกจับกุมครั้งแรกด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกันไปตามเหตุการณ์ของแต่ละคนที่ประสบพบเจอด้วยตนเอง

ภาพที่ 4.5 แอลงข้าวการจับกุมยาบ้าของกลาง

อย่าง (ID1) ก็ถูกตำรวจเข้าล้อมซื้อยาเสพติด เมื่อเห็นตำรวจล้อมจับบ้านตกใจกลัวสุดขีด ใจเต้นตุบๆ ตันสินใจคว้ากระเป๋าเงินกระโดดข้ามหน้าต่างวิ่งหนีตายสุดชีวิต ทางตำรวจก็ไม่ลดละความพยายามไล่ล่าจับเป็นจับตายอย่างกระชั้นชิด ใช้เฮลิคอปเตอร์กดดันบินวนเหนือท้องฟ้าในบริเวณพื้นที่เป้าหมายของผู้ต้องหาที่กำลังหลบหนีซ่อนตัวอยู่ในป่าผู้รกรหนาทึบเป็นบริเวณกว้าง จนในที่สุดก็หนีไม่พ้นเงื้อมมือกฎหมายถูกจับเข้าคุกพร้อมกับลูกสมุนมือขวารวม 4 คน และของกลางยาบ้า จำนวน 400,000 เม็ด เฮโรอีนน้ำหนัก 6 กิโลกรัม ยึดเงินสดอีก 3 ล้านบาท นำตัวจำเลยทั้งหมดไปขึ้นศาลดำเนินคดีจนศาลพิพากษาประหารชีวิตจำเลยทั้งหมด และต่อมา ก็ย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษกรุงเทพฯ ไปคุมขังไว้ที่เรือนจำกลางบางขวางแดน 1 ประหารชีวิต

บางคน (ID3) ก็ถูกติดตามสืบเสาะหาที่อยู่ที่เป็นแหล่งกบดานใช้เป็นสถานที่สำหรับผลิตยาบ้า จนมุมถูกตำรวจบุกจู่โจมสายฟ้าแลบปิดล้อมจับบริเวณหน้าบ้านพักของเขาที่เป็นเป้าหมายสำคัญที่ใช้เป็นแหล่งผลิตยาบ้าใจกลางกรุง จนตกใจกลัวสุดขีด วิ่งหนีเอาตัวรอด แต่ไปไม่รอด ถูกจับกุมตัวได้คาหน้าเขาพร้อมกับแท่นผลิตยาบ้าในบ้าน ได้คืนที่ทำเป็นห้องลับสำหรับผลิตยาบ้าป้อนสู่ตลาดลูกค้าในกรุงเทพฯ

ความรู้สึกแรกที่ถูกจับ เขาบอกว่า ก็รู้สึกกลัวมาก คิดอะไรไม่ออก สมองมันคือ มันตีบ มันตันไปหมด ช่วงจังหวะนั้นเอง เขารู้สึกได้ทันทีว่า จบแล้ว! ชีวิตมันจบแล้ว ทำไมชีวิตมันจบง่ายจัง ไม่ทันไรก็ต้องไปนอนในเรือนจำเสียแล้ว หหมดแล้ว! ทรัพย์สินเงินทองที่ดิน บ้าน และกิจการเดินที่รถมือสองที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดตั้งหลายปี สุดท้ายไม่เหลืออะไรไว้ให้ชื่นชม แม้แต่สักชิ้นเดียวเลย เขาถูกจับพร้อมของกลางขนยาบ้าน้ำหนัก 22 กิโลกรัม ศาลพิพากษาประหารชีวิต ย้ายมาอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 2 ประหารชีวิต

ผู้ให้ข้อมูล (ID2) ก็ถูกสายลับคนจีนที่เป็นพวกเดียวกันทำการล่อซื้อเฮโรอีนอัดแท่งส่งออกนอกประเทศไปยังประเทศไต้หวัน ซึ่งก่อนถูกจับเขาคิดและตั้งใจไว้ว่าจะค้ายาเสพติดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เพราะเขาเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายกับการอาชีพค้ายา และอีกอย่างหนึ่งเขาก็มีเงินมากเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องค้ายาเสพติดอีกต่อไป แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้นเงื้อมมือกฎหมายไทย ถูกจับพร้อมกับของกลางเฮโรอีนอัดแท่งน้ำหนักประมาณ 20 กิโลกรัม นำตัวขึ้นศาลตัดสินประหารชีวิต ย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษกรุงเทพฯ ไปอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 2 ประหารชีวิต

บ้าง (ID6) ก็ถูกจับตามด่านตรวจยาเสพติดในจังหวัดกำแพงเพชร และถูกลูกน้องคนขับรถขนยาบ้าให้การขัดทอดถึงเจ้าของยาบ้า จึงสืบสวนสอบสวนหาแหล่งกบดานที่หลบซ่อนตัวในบ้านพักในจังหวัดแถวภาคเหนือตอนบนและนำไปสู่การจับตัวได้ในที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลบางคน (ID5) ก็เป็นนักค้ายาเสพติดรายใหญ่ระดับประเทศสามารถซื้อใจเจ้าหน้าที่รัฐบางคนให้มาเป็นพวกและจ้างให้ทำหน้าที่ลำเลียงขนยาเสพติดจากชายแดนภาคเหนือไปยังจังหวัดเพชรบูรณ์ในรีสอร์ทแห่งหนึ่ง แต่ถูกสายลับตำรวจของอดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนหนึ่ง เข้าทำการล่อซื้อยาบ้าจนนำไปสู่การจับกุมตัวได้ยกแก๊ง มีผู้ต้องหา 4 คน ชาย 2 หญิง 2 นำตัวทั้งหมดขึ้นเครื่องบินเล็กของตำรวจจากสนามบินเพชรบูรณ์ไปยังที่สนามบินนานาชาติเชียงใหม่ นำตัวไปแถลงข่าวต่อหน้าต่อหน้าสื่อมวลชนวิทยุ โทรทัศน์ รวมทั้งหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ และจะเอาคดีนี้เป็นกรณีศึกษาในการกวาดล้างทำสงครามกับพ่อยาเสพติดทั่วประเทศ นำตัวจำเลยขึ้นสู่ศาลพิจารณาคดีจนตัดสินประหารชีวิตจำเลยทั้งหมด และนำตัวย้ายไปฝากขังที่เรือนจำกลางบางขวางแดน 1 ประหารฯ และยึดทรัพย์สินรีสอร์ทมูลค่า 100 ล้านบาท รถยนต์ 36 คัน ตลอดจนอาวุธปืนอีกหลายกระบอก

ดังนั้น เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น ถูกจับกุมดำเนินคดีเข้าไปอยู่ในเรือนจำ แล้ว มีอยู่สิ่งหนึ่งที่พวกเขาเหล่านั้นคิดเหมือนกัน ก็คือ หวาดกลัวถึงโทษที่จะตามมาเมื่อเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของศาล ก็จะถูกประหารชีวิต เป็นห่วงไม่อยากจะพลาจากพ่อแม่ลูกเมียญาติพี่น้องอันเป็นที่รักของพวกเขาไปในสภาพเช่นนี้ เป็นต้น โดยพวกเขากล่าวถึงเหตุการณ์ในวันนั้นว่า

“ในวันนั้น เอ่อ ใจผมไม่รู้เป็นยังไง มันหงุดหงิด ใจร้อนรน อยากลงมาสังด้วยตนเอง ปกติผมเป็นคนค่อนข้างขี้ระแวง ไม่ค่อยไว้ใจใครง่าย ๆ ไปไหนมาไหน ค่อยระมัดระวังตัวเอง เพราะเกรงว่ามีสายลับคอยติดตามเผด็จการกรรมกรค้าขายของผมหรือไม่..ในวันนั้นผมสั่งให้ลูกน้อง 2 คน ไปส่งมอบของ ยาบ้า 400,000 เม็ด และเฮโรอีนอีก 12 ก้อน ประมาณ 6 โลให้แก่ลูกค้ารายใหม่ของผมคนหนึ่ง (สายลับล่อซื้อ) ในบริเวณหน้าห้างดังในตัวเมืองอยุธยา..และให้ลูกน้องอีกคนหนึ่งไปเก็บเงินค่ามัดจำล่วงหน้า 3 ล้านบาท ส่วนผมคอยสั่งการผ่านทางโทรศัพท์ที่อยู่ในเซฟเฮาส์แห่งหนึ่ง อ๊ะ..แล้วอำเภอปางปะหัน..พอลูกน้องนำเงิน 3 ล้านกลับมาถึงที่เซฟเฮาส์แล้ว กำลังนับเงินอยู่ รู่ ๆ ได้ยินเสียงรถยนต์หลายคันแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้าน ผมลูกน้องเปิดประตูออกไปดูตะโกนว่า “ตำรวจมา! ล้อมบ้านเต็มไปหมดเลย! “ผมตกใจสุดขีด ใจเต้นตุบ ๆ..ผมตัดสินใจถือกระเป๋าเงินกระโดดหน้าต่างวิ่งหนีเข้าไปในป่าพงหญ้ารกหนาที่บริเวณกว้าง ในใจคิดอย่างว่า “ต้องหนี ๆ ๆ” ให้รอด ไม่งั้นตาย ๆ โคนวิสามันญแน่! ผมได้ยินเสียงเรียกตามหลังแว่ว ๆ ว่า..อย่าหนี ๆ ๆ..ผมไม่สนตายเป็นตาย จะไม่ยอมให้จับเป็น ในใจคอยลุ้นระทึกว่าจะ โคนกระสุนปืนของตำรวจจะขมับหัวหรือกลางหลังแน่ คิดแล้วเสียวสันหลังวาบ! ผมวิ่ง วิ่ง และวิ่ง ๆ ล้มกลิ้งหลายตลบ ตะเกียกตะกายหนีตายสุดขีดแอบซุกตัวรีดอยู่ในพงหญ้ากอใหญ่ ใจเต้นตุบ ๆ งานนี้ไม่รอดแน่..สักครู่ผ่านไปได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์บินวนเข้าใกล้ เสียงใบพัดตีกกลางอากาศดังพึ่ ๆ ๆ ๆ แหวกหญ้าล้มระเนระนาดติดพื้นดิน เพื่อค้นหาตัวผมอย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะเป็นบุคคลอันตรายของสังคม ปล่อยให้ลอยนวลไม่ได้เด็ดขาด..แต่ผมก็ไม่ยอมให้จับ วิ่ง ๆ ๆ จนไปออกถนนเล็ก ๆ ใกล้หมู่บ้านจัดสรรร้างแห่งหนึ่ง..และก็โทรไปขอความช่วยเหลือที่ใหญ่ที่เป็น โพร โมเตอร์เวทีมวยชื่อดังคนหนึ่งซึ่งมีนายพลตั้งคอยคุ้มหัวอยู่เบื้องหลังให้ส่งลูกน้องคนสนิทมารับไปหลบซ่อนตัวในกรุงเทพฯด้านที่ สุด..วันรุ่งขึ้นต่อมา ผมเป็นห่วงลูกเมียจึง โทรไปหาลูกสาวที่บ้านเชียงใหม่..แต่ตำรวจดัคฟังโทรศัพท์ผมและตามสืบทราบที่กบดานของผมจนเจอ..และนำตัวผมพร้อมกับลูกน้องรวม 4 คนนำไปแถลงข่าวใหญ่โตที่กรุงเทพฯ และคุมตัวไปฝากขังไว้ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกรุงเทพฯ..นำตัวส่งฟ้องต่อศาลตัดสินประหารชีวิตจำเลยทั้งสี่ ใช้เวลาไม่ถึง 6 เดือนคดีก็จบในศาลชั้นต้น เนื่องจากเป็นคดีใหญ่เป็นที่สนใจของสังคม เกรงว่าผู้ต้องหาอาจใช้อิทธิพลเงินวิ่งเต้นคดีจนหลุดได้ จึงนับสืบพยานโจทก์จำเลยรวบเดียวจบ...ต่อมาถูกย้ายไปคุมขังต่อที่เรือนจำกลางบางขวาง.แดน 1 ประหารชีวิต”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“..เอ่อ ช่วงที่ถูกตำรวจจับครั้งแรก ก็รู้สึกกลัว ตกใจมาก คิดอะไรไม่ออก รู้สึกว่า..หมดแล้ว ชีวิตนี้ จบแล้ว คิดอะไรไม่ออก มีนต้อไปหมด..ไม่คิดว่าจะถูกจับได้ง่ายๆ เช่นนี้ ไม่รู้ว่าตำรวจ เขารู้แหล่งผลิตยาบ้าของผมได้อย่างไร..ตอนที่ถูกจับใหม่ๆ ก่อนถูกจับ ตอนเช้า ผมขับรถเก๋งเข้าไปในบ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง พอขับรถเข้าไปจอดหน้าบ้านปั๊บ รู้สึกว่า ผิดสังเกต รอบๆตัวบ้านเห็นมีคนแปลกหน้าหลายคน กำลังเคลื่อนไหวผิดสังเกต..เอ่อ ผมรู้สึกไม่ปลอดภัย คิดว่าตำรวจดักรอจับผมอยู่ เลยรีบถอยรถ ขับหนี แต่ตำรวจรู้ทัน เอรารถอีกคันขับเข้ามาขวางทาง ปิดทางหนีไว้ ผมเปิดประตูรถ จะวิ่งหนี แต่ตำรวจหลายคนไม่รู้มาจากด้านไหน วิ่งเข้ามาซาร์จล็อกคอผมจับสวมกุญแจมือไปหลังทันที..ผมรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที คิดว่า คราวนี้จบเกมแล้ว นึกถึงลูกเมียขึ้นมาได้ทันที เพราะเป็นห่วงเขา ผมตายแน่ คราวนี้ โคนประหารชีวิตแน่!..พอตำรวจจับผมได้แล้ว นำตัวผมเข้าไปคั่นในห้องลับใต้ดิน..มีผงยาบ้าที่ยังไม่ได้อัดเม็ดอีก 22 กิโล จับได้คาแทนผลิตภัณฑ์สิ้นบ้านๆที่คั่น รถๆ เต็มที่มือสอง โคนยึดหมดเลย..ตำรวจเขาใช้เวลาติดตามผมประมาณ 3 เดือนกว่า..วันที่ถูกจับไม่เหลืออะไรแล้ว หมดแล้ว เงินทองที่เคยหามาได้เป็นสิบปี ก็ถูกยึดหมด สุดท้ายไม่เหลืออะไรแล้ว ชีวิตติดลบหมดเลย..(เคยคิดหรือไม่ว่าถ้าไม่เลิกค้ายา สักวันหนึ่งต้องถูกจับ) อืม..ก็คิดเหมือนกันว่าสักวันหนึ่งจะ โคนจับ..แต่ไม่คิดว่า จะ โคนจับเร็วขนาดนี้นะ.. พอศาลตัดสินประหารฯ ก็ย้ายไปอยู่ที่บางขวางแดน 2 ประหาร”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“ก่อนถูกจับ..อ้อ พี่คิดว่า จะทำครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย แล้วจะเลิก พี่รู้สึกเบื่อกับอาชีพนี้ เพราะพี่มีเงินมากพอแล้ว พี่กลัวจะถูกจับ เดียวจะไม่ได้ใช้เงินที่เก็บไว้..แต่แล้วสิ่งที่พี่กลัวที่สุด ก็มาถึงตัว จนได้..อ้อ..คือว่า..วันนั้น พี่ให้เพื่อนคนหนึ่งขึ้นไปขนเฮโรอีนที่ด่านท่าเรือเชียงแสน จ. เชียงราย ใส่รถบรรทุกตู้คอนเทนเนอร์ปะปนมากับผลไม้พวกแอปเปิ้ลจากจีนลงไปสู่ท่าเรือแหลมฉบังเพื่อขึ้นเรือใหญ่ไปได้หัววัน..แต่พอมาถึงในกรุงเทพฯ พี่กำลังเดินทางไปพบกับเจ้าแก๊งชาวใต้หัววันที่ถนนรัชดา และถูก ป.ป.ส. ไทย ร่วมมือกับ หน่วยปราบปรามยาเสพติดของใต้หัววันจับกุมได้ พร้อมกับผู้ต้องหาคนอื่นๆ เพราะ โคนสายลับคนเงินล่อซื้อ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“..พี่จ้างให้ลูกน้องขนยาบ้าขับรถยนต์ไปส่งของที่กรุงเทพฯ ระหว่างทางลูกน้องถูกจับสองคนที่ด่านปราบปรามยาเสพติดสลกบาตร กำแพงเพชร ของกลางยาบ้า 1 แสนเม็ด และให้การชัดทอดมาถึงพี่ ว่าเป็นเจ้าของยานี้ ตอนนั้นที่อยู่ที่บ้านในอำเภอแม่สรวย เชียงราย ตำรวจมาจับกุมตัวพี่ได้ในบ้าน ขณะเตรียมหลบหนี และนำตัวมาแถลงข่าวที่จังหวัดกำแพงเพชร พร้อมกับคู่คดีอีก 2 คน จากนั้นนำตัวพี่กับคู่คดีไปขังไว้ที่เรือนจำกลางกำแพงเพชร..ความรู้สึกแรกตอนที่ถูก

ศาลพิพากษาประหารชีวิต ก็รู้สึกกลัวจนตัวสั่นพับๆเสียใจมาก หหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้ว อนาคตจบแล้ว ชีวิตนี้จบแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้ว..ต่อมาก็ย้ายไปอยู่ที่คุกบางขวางแดน 2 ประหาร..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

“..ในวันนั้น พี่กับเจ๊ที่เป็นเจ้าของยาบ้า 1,980,000 กว่าเม็ดร่วมกัน..จ้างทหารบางคนนำ รถหลวงขนยาบ้าจากชายแดนภาคเหนือ ไปเพชรบูรณ์..ที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง แต่ถูกสายลับตำรวจของ ...อดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนหนึ่ง เข้าล่อซื้อจนจับได้ทั้งแก๊ง..แล้วนำตัวผู้ต้องหา 4 คน ชาย 2 หญิง 2 ขึ้นเครื่องบินเล็กของตำรวจจากเพชรบูรณ์ไปลงที่สนามบินเชียงใหม่ นำตัวไปแถลงข่าว ต่อหน้านายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง และนายกฯคนนั้นก็บอกข่มขู่ว่าจะเอาคดีนี้เป็นตัวอย่างในการกวาดล้างทำสงครามกับพ้อยาเสพติด..ต้องประหารชีวิตให้หมด..เอ้อ..ต่อมาก็ไปขังไว้ที่กรุงเทพฯ ศาลตัดสินประหาร..ย้ายไปอยู่บางขวางแดน 1 ประหารฯ..อะ..ทรัพย์สินที่ถูกยึดก็มีรีสอร์ทมูลค่า 100 ล้านบาท รถยนต์มือสองในเต็นท์ขายรถมือสองรวม 36 คัน และอาวุธปืนอีกหลายกระบอก...”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

2.1.2 บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง

เมื่อเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงแล้ว สถานภาพของผู้ให้ข้อมูลหลักจะเปลี่ยนไปทันที จะถูกตีตราค่านำหน้าชื่อว่า “ขช” แปลว่า ผู้ต้องขังชาย และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว จะเปลี่ยนค่านำหน้าชื่อว่า “นช” แปลว่า นักโทษเด็ดขาดชาย สิ่งที่ต้องเจอครั้งแรกคงหนีไม่พ้นเรื่อง กฎระเบียบวินัยเรือนจำ โดยผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นจะถูกเจ้าหน้าที่เรือนจำหรือผู้คุมสั่งว่า วันแรกเมื่อเข้ามาใหม่ต้องไปนอนห้องแรกรับห้องไหน ตื่นกี่โมง ต้องสวมชุดนักโทษอะไร กินอาหารในโรงเลี้ยงอาหารกี่โมง จะถูกเรียกมานับจำนวนหลายครั้งในหนึ่งวัน ชื่อและความเป็นตัวผู้ให้ข้อมูลหลักถูกแทนด้วยตัวเลข บทสนทนาทางโทรศัพท์ถูกตัดฟัง หนังสือที่ได้รับอนุญาตในห้องขังมีจำกัด และอำนาจในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักถูกควบคุมไว้หมด

ต่อไปนี้จะเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงของผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่เต็มไปด้วยสีสันสิ่งมีชีวิตน่าตาประหลาดๆเต็มไปด้วยรอยสักเต็มตัว ในท่ามกลางเสื่อสังกะสีกระทงแรดของเหล่าวายร้ายแดนทรชน เป็นโลกมืดที่แตกต่างจากโลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง และชีวิตไร้ซึ่งอิสรภาพอย่างสิ้นเชิง ครอบเวลาในโลกมืดเต็มไปด้วยเงื่อนไขกฎระเบียบ ข้อบังคับ และวินัยเรือนจำต่างๆ เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนต้องปฏิบัติและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คนที่ปรับตัวได้เท่านั้นถึงจะอยู่รอดเป็นการบังคับไปในตัว ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นผู้ร่ำรวยมาดีมาจากไหน จะเป็นคนรวย คนจน คนมีอำนาจวาสนาเป็นถึง สส. สจ. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือจะเป็นตำรวจทหารมียศศักดิ์สูงส่งแค่ไหนก็ต้องถูกปฏิบัติเท่าเทียมกันหมด

ดังนั้น ทุกคนจำเป็นต้องปรับตัวทั้งสภาพจิตใจและร่างกายให้เข้ากับสภาพแวดล้อมบริบทภายในเรือนจำ ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวในการเข้าหากลุ่มเพื่อนผู้ต้องขัง การใช้ชีวิตในเรือนจำที่เกี่ยวข้องกับการกิน การนอน การอาบน้ำซักเสื้อผ้า การระมัดระวังป้องกันตัวจากกลุ่มมิฉาชีพพวกหลอกลวงลัทธิลัทธิขโมยน้อย การหลบหลีกมิให้เกิดเหตุทะเลาะวิวาทชกต่อยกัน เป็นต้น

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน (ID1) ได้บอกเล่าความรู้สึกภายหลังถูกจับกุมและเข้าไปอยู่ภายในเรือนจำเกี่ยวกับบทเรียนชีวิตครั้งแรกที่ต้องประสบพบเจอเมื่อก้าวเข้าไปสู่ในโลกหลังกำแพงสูงแล้วว่า วันแรกที่เข้าไปใหม่ๆ มองไปทางไหนก็เห็นแต่กำแพงสูงๆของเรือนจำ ล้อมรอบมีสายลวดไฟฟ้าขึงไว้ตลอดแนวกำแพง เห็นผู้คุมหน้าตาๆ ดูเหยียดเหยียด พุดจาเสียงดัง มองไปทางด้านไหนภายในบริเวณเรือนจำมีผู้ต้องขังทั้งยืนทั้งเดินและนั่งจับกลุ่มพูดคุยกัน คุณจนสับสนไปหมด และถูกผู้คุมเรียกตัวไปตีตรวนที่ขาทั้งสองข้างน้ำหนัก 4 กิโลกรัม เดินแต่ละก้าวเสียงโซ่ดังกรู๊งกริ้งๆ นวากหู นวากตา รู้สึกหวาดกลัวสารพัดเรื่อง

มองไปทางไหนเกิดความรู้สึกตื่นกลัวอย่างบอกไม่ถูก เพราะไปอยู่ในสถานที่แปลกที่แปลกคนและบรรยากาศก็ไม่เหมือนอยู่ภายนอกเรือนจำ ยังปรับตัวเข้ากับเพื่อนผู้ต้องขังคนอื่นๆรวมทั้งกฎระเบียบวินัยเรือนจำต่างๆไม่ได้ ยังคงยึดติดจมปลักอยู่กับเงาร่างในอดีตที่เคยเป็นเจ้าของมาเพียงหัวหน้าแก๊งค์ยาเสพติด เคยมีเงิน มีอำนาจ มีตำแหน่งยศบรรดาศักดิ์ใหญ่โต เป็นที่เคารพนับหน้าถือตาในสังคม ยังไม่อาจยอมรับสภาพตัวตนที่แท้จริงของตนเองได้ เพราะผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนบอกว่า มันเร็วเกินไป ยังตั้งตัวไม่ติด ไม่รู้อะไรเป็นอะไร ต้องเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันใหม่ทั้งหมด อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ จนเกิดความคิดสับสน วุ่นวายไปหมด จากที่เคยอยู่อย่างสะดวกสบาย มีพร้อมทุกอย่าง มีอิสระเสรี คิดอยากทำอะไรก็ทำ ไม่อยากทำก็อยู่เฉยๆ ไม่มีใครมาบังคับจี้จี้จี้ให้ต้องทำ

ดังนั้น กว่าจะสำนึกผิดและยอมรับสภาพการเป็นอยู่อย่างสังคมคนคุกได้ ต้องอดทนอดกลั้นเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเก่าๆของตนเองเสียใหม่ครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต ต้องเผชิญความจริงกว่าจะกลับใจได้ ก็ต้องใช้เวลาเป็นปีๆ

บางคน (ID5) ก็ยังไม่ยอมปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในเรือนจำ เพราะยังติดนิสัยพฤติกรรมเก่าๆสมัยอยู่ข้างนอก ซึ่งในนี้ทุกอย่างมันกลับด้านหมด มันเหมือนเป็นหนังชีวิต คนละเรื่องกัน มันไม่เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวด้านการกินจากที่เคยกินอาหารอร่อยๆ ต้องมาเย็นเข้าแถวยาวๆคอยรับข้าวแกงหลวงทุกวัน หรือการนอนที่เคยนอนบนฟูกหนาๆ ต้องมาเบียดเสียดแย่งที่กันนอนบนพื้นปูนแข็งๆ มีผ้าห่มแค่สามผืน ผืนหนึ่งใช้ปูพื้นทำเป็นที่นอน อีกผืนทำเป็นหมอน และผืนที่สามใช้ห่ม ปวดระบมไปหมด ระแวงระวังเมื่อต้องเผชิญกับคนแปลกหน้า

ไม่รู้ว่าจะมาดีหรือมาร้ายก็ไม่อาจคาดเดาได้ เพราะมาจากต่างถิ่น ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม ที่มา จากหลากหลายทิศทางทุกทวีปทั่วโลกมาอยู่รวมกัน ณ ที่แห่งเดียว และมักมีการกระทบกระทั่งยก พวกชกต่อยกันเป็นประจำ เพราะความไม่เข้าใจกัน

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน (ID1) มักมีความเครียดสะสม ไว้มาก ซึ่ง สาเหตุมาจากปัญหาเรื่องส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนที่ถูกขังไว้ในห้องแคบๆ มีดสลับๆ นานๆ วันละ 20-24 ชั่วโมง ที่ขาคูก้ามโซ่ตรวนน้ำหนักประมาณ 3-10 กิโลกรัม (การใส่ตรวนของ แต่ละคนอยู่ที่ความหนักเบาของโทษและการทำผิดวินัยเรือนจำ) ขาดอิสระทางร่างกาย เดินไปเดิน มาในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ ทึบๆ เหมือนหนูติดจั่น ไม่มีญาติมาเยี่ยมให้กำลังใจ สภาพจิตใจถูกกดดัน บีบคั้นจากปัญหาชีวิตส่วนตัวไม่ว่าจะเป็นเรื่องคดีความที่ถูกลงโทษประหารชีวิตหรือปัญหา ครอบครัวที่ถูกสาวสองคนถูกแก๊งค้ายาเสพติดอุ้มหายตัวสาบสูญไปปัญหาเรื่องภรรยาเจ็บป่วย ออกๆ แอดๆ เป็นโรคไตเรื้อรัง ต้องฟอกไตทุกวัน รวมทั้งปัญหาสุขภาพจิตและร่างกายต่างๆ สิ่ง เหล่านี้อาจนำไปสู่การหมดหวังในชีวิต อาจคิดสั้นฆ่าตัวตาย หรือคิดฟุ้งซ่านกลายเป็นคน โรคจิต สติ แดก คลั่งคลั่ง เป็นบ้าจนถึงขั้นเสียศูนย์ได้ และต้องกินยาโรคจิต ไปตลอดชีวิต

ส่วนพวกที่ต้องการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมบริบทภายในเรือนจำก็ มีหลายวิธี บางคน(ID2) ก็เข้าตีสนิทกับเพื่อนผู้ต้องขังที่นอนข้างๆ ติดตนเองอยู่ในห้องเดียวกัน เพื่อ ขอคำแนะนำในเรื่องการใช้ชีวิตประจำวันของการเป็นนักโทษหรือผู้ต้องขังตั้งแต่ตื่นนอนตอนเช้า ปล่อยตัวผู้ต้องขังลงมาจากตึกขังมาอยู่ข้างล่าง ตลอดไปถึงเย็นที่ต้องเตรียมตัวขึ้นห้องขังและเรื่อง กฎระเบียบวินัยเรือนจำต่างๆ บางครั้งผู้ต้องขังรุ่นพี่ที่อยู่มานานแล้วก็แนะนำให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ที่ ติดคุกมานานๆ เป็นระยะเวลา 10-20 ปีแล้ว แต่เขาสามารถใช้ชีวิตอยู่รอดได้อย่างปลอดภัยและ สุขภาพร่างกายยังแข็งแรงดี ให้ศึกษาดูเป็นแบบอย่างที่ดีในดำเนินชีวิตประจำวันในขณะที่ต้องโทษ อยู่ในเรือนจำต่อไป โดยพวกเขาได้บอกเล่าความรู้สึกต่าง ๆ นานาดังนี้คือ

“...พอก้าวผ่านประตูคุกเข้าไปในเรือนจำ ได้เสียงปิดประตูเหล็กหนาที่บ ดังปัง! ผมสะดุ้งสุดตัว ใจเต้นตุบๆ เหมือนจะกระเด็นออกมานอกอกเสื้อ ใจหวิวๆ คล้ายๆ เหมือน ผีนไป ยังไม่เคยอมรับสภาพตัวคนที่แท้จริงของตนเองว่า..เป็นนักโทษหรือผู้ต้องขังแล้วจริงๆ..ยัง ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำไม่ได้ ยังไม่รู้จักใคร จะทำอะไรก็งงๆ งะๆ กลัวว่า จะทำผิดวินัยเรือนจำเดี่ยวจะ โดนผู้คุมฟาดด้วยกระบอง ที่นอนก็แออัดเต็ม ไปด้วยผู้ต้องขังเบียดกัน นอน เหนือไหลอาบ โขกร่าง เหม็นกลิ่นสาบเหม็นอับชื้น โคล จนอึดอัดหายใจแทบไม่ออก พลิกตัวก็ไป กระแทกกับผู้ต้องขังที่นอนติดๆ กันจนมีเรื่อง เอามือกำยหน้าผากไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ ใจ หวนคิดคำนึงถึงเรื่องราวชีวิตที่เดินผิดพลาดมาตลอดครึ่งก่อนชีวิต กว่าจะสะดุ้งตื่นกลัวและ ตระหนักถึงโทษประหารชีวิต ก็สายเกินไปเสียแล้ว..

“นับต่อจากนี้เป็นต้นไป โลกของผมจะเต็มไปด้วยความวุ่นวายของกรอบเวลาและเงื่อนไขกฎระเบียบวินัยเรื้อรัง ชีวิตจะไร้ซึ่งอิสรภาพขาดความสะดวกสบาย ต้องคืนรนต่อสู้กับปัญหารุมรุมวิกฤตชีวิตที่ประเดประดังถาโถมกระหน่ำเข้าใส่ชีวิตอย่างหนักหน่วงซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่คาดฝัน ต้องใช้ชีวิตในท่ามกลางเหล่าวายร้ายเดนตายนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ ต้องนอนในพื้นที่แคบๆ เบียดเสียดแอ่งที่กั้นนอนอย่างมูมมามากาไก่ ถูกล่ามโซ่ค้ำปีสนิมเกรอะไว้ที่ขาทั้งสองข้าง เยี่ยงสัตว์ร้ายที่ขังไว้ในกรงเหล็ก ยากที่จะหลุดรอดออกไปอาละวาดสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายให้กับสังคมได้อีกไปตลอดชั่วชีวิต..

“ต่อมาไม่นาน อะ มีคนแปลกหน้าคนหนึ่งมาเยี่ยมผม อ้างว่าได้รับคำสั่งจากเจ้าพ่อยาบ้าคนหนึ่งให้มาทวงหนี้ค่ายาที่ขอเครดิตไป 5 ล้านเม็ด แต่ผมไม่มีเงินจ่ายให้เขา เพราะทรัพย์สินเงินทอง ที่ดิน บ้าน ก็ถูกยึดทรัพย์หมดเกลี้ยง จนแทบไม่เหลืออะไรแล้วในชีวิต..

“ต่อมา ก็ทราบข่าวจากภรรยาว่า ลูกสาวสองคนและหลานชายลูกของน้องชายอีกคนทั้งสามคนออกจากบ้านที่เชียงใหม่ เพื่อจะเดินทางไปพ่อคือผมที่กรุงเทพฯ ลูกคนแปลกหน้าอุ้งหายตัวสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอยจนป่านนี้ก็ 14 ปีแล้ว ตามหามาหลายปี แม่แต่เงาร่างกระดุกก็ไม่แว่ว ใจแทบแตกดับสิ้นไป รู้สึกสงสารลูกที่ต้องมารับเคราะห์กรรมในสิ่งที่พ่อก่อกรรมทำเข็ญไว้ (น้ำตาเริ่มปริ่มขอบตาแดง)..พ่อขอโทษลูกด้วย..(ร้องไห้ น้ำตาไหลอาบแก้มซ้ำๆ)..เฮ้ย! รู้สึกท้อแท้ หมกอาลัยตายอยาก ไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกไป มันเหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ตอนนีภรรยาก็ป่วยเป็นโรคไต ต้องฟอกไตทุกวัน ค่าใช้จ่ายก็สูง เงินก็ไม่ค่อยมี ลูกสาวสองคนก็ไม่กล้าอยู่บ้าน กลัวถูกอุ้งไปฆ่าทิ้งเหมือนน้องสาวของเขา ต้องหนีไปทำงานที่ประเทศเกาหลีได้ 3 ปีแล้ว..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“วันแรกที่เข้าไปอยู่ในเรือนจำผมรู้สึกหวาดกลัวจนบอกไม่ถูก มองไปรอบๆ ภายในกำแพงคุก เห็นมีป้อมยามรักษาการณ์คอยระวังนักโทษแหกคุก เห็นผู้คุม เห็นนักโทษแต่ละคนนำกล้วไปหมกพยายามอดทน ออกกลิ่น ค่อยๆ ปรับตัว เริ่มเรียนรู้วิธีการใช้ชีวิตในสังคมคนคุกที่ละเอียดถี่ละน้อย และค่อยๆ ปรับตัวเข้าหากับผู้ต้องขังคนอื่นๆ จะได้มีเพื่อนคุย..แต่ว่าจริงๆ แล้ว อืม..ก็ทำใจยากนะ รู้สึกขัดใจมากๆ แต่ก็ต้องยอมรับสภาพนะ แคร์วักันในชีวิตก็เปลี่ยนไปหมดแล้ว..อืม เหมือนหนังคนละม้วนเลย ชีวิตข้างนอก กับ ชีวิตในคุก มันคนละเรื่องกันเลย ตอนอยู่ข้างนอก ผมก็เป็นหนึ่งในแก๊งมาเฟียโจรกรรมรถยนต์ และเจ้าพ่อมาเฟียหัวหน้าแก๊งค้ายาที่มีชื่อคนหนึ่งในวงการ..มาอยู่ในคุก นายสั่งอะไรก็ต้องทำ มาดเจ้าพ่อ ไม่มีเหลือเลย.(ทำหน้าเศร้าๆ พุดเสียงอ่อยๆ)”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“..ตอนแรกที่เข้าใหม่ๆ พี่คิดว่าตัวเองยังอยู่ข้างนอก ยังยิ่งใหญ่อยู่เหมือนเดิม ใครมาสั่งมาดูหมิ่นศักดิ์ศรีไม่ได้เลย พี่ไม่ยอม ใครพูดไม่ดี พี่ก็จะรู้สึกขี้ใจมากๆ ถ้าอยู่ข้างนอกต้องตายไปข้างหนึ่งก่อน พี่ยังยึดติดกับเงาร่างในอดีตที่เคยเป็นเจ้าของมีเงิน มีอิทธิพล มีลี้ลื้อสั่งอะไรก็ได้ ยังไม่สำนึกผิด..ยังทำตัวเหมือนมาเฟีย “ขาใหญ่” ในคุก ใช้เงินซื้อหาความสะดวกสบาย จ้างหมอนวดส่วนตัวมาบีบขนาดตามตัวคลายเส้นสบายใจ จ้างเชกเสื้อผ้าพร้อมรีด อะทุกอย่างมันต้องเนียน หลากน่องที่ซื้อสัตย์ ใจถึง เดินประกบข้างกาย คอยคุ้มกันความปลอดภัยของอ๊ว กลัวศัตรูเก่าที่ติดคุกอยู่จ้องทำร้ายพี่ ไม่ให้นักโทษคนอื่นฯ เข้ามาทำร้าย สั่งให้ญาติมาเยี่ยมทุกอาทิตย์ สั่งซื้อพิซซ่า สุกีมาฝากในคุก ใช้ชีวิตอย่างสบาย ไม่เดือดร้อนอะไร ทำผิดแล้วยังไม่สำนึกผิด-ถูก ชั่ว-ดี พี่ยังทำตัวไม่ดี สร้างความเดือดร้อนหนักอกหนักใจให้กับผู้คุมหรือผู้ต้องขังอยู่..กว่าพี่จะสำนึกและปรับตัว แล้วก็กลับใจได้ก็ใช้เวลาเป็นปีๆ เลย..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

“วันแรกที่เข้ามาอยู่ในคุกใหม่ๆ พี่ก็ทำใจไม่ค่อยได้ เครียด กังวล เป็นห่วงลูกเมีย เป็นห่วงทรัพย์สินที่ยังไม่ถูกยึดไป บริษัทที่ทำอยู่ก็เจ๊ง ไม่มีใครดูแล ลูกสาวคนโต ที่เรียนจบปริญญาตรีจาก มข. ไปเรียนต่อปริญญาโทที่แคนาดาที่เมืองแวนคูเวอร์ กับญาติพี่น้องที่อยู่ในเมืองโอเรกอน สหรัฐอเมริกา ส่วนลูกสาวคนเล็กก็ไปเรียนต่อที่อเมริกาแค่ปีเดียว พี่ถูกจับ ไม่มีใครส่งเรียน เลยกลับมาเรียนต่อที่ธรรมศาสตร์ด้านบัญชี เมีย 2 คนก็คิดใจกัน เมียคน โฉนก็บอกว่า พี่เอาเงินไปให้เมียคนนี้หมด..ไปๆ มาๆ..ทะเลาะกัน ไม่มีใครมาเยี่ยม พี่อยู่ในคุกทำอะไรก็ได้ ไม่มีใครส่งเงินมาให้ใช้..อยากกินอะไรก็ได้กิน

“นอนก็นอนยาก มีแค่ผ้าห่ม 3 ผืน ใช้ปูพื้น ใช้หนุนอัน และก็นอนผืน..ลำบาก ปวดเมื่อยไปทั้งตัว ที่นอนก็แคบ ห้องน้ำก็เล็ก จะถ่ายก็ลำบาก..ในห้องอากาศก็อึดอัด มีฝุ่นเยอะ ต้องหาผ้าปิดปากไว้ หายใจอึดอัด คนสูบบุหรี่เป็นโรคปอดกันเยอะ มีคนเจ็บป่วยและตายบ่อยๆ ทำใจยาก เพราะที่เคยอยู่สุขสบายในห้องแอร์เย็นๆ ที่นอนนุ่มๆ หลับสบายๆ พอติดคุกต้องนอนบนพื้นปูนแข็งๆ ปวดเมื่อยทั้งตัว..หมดแล้ว เฮ้ย!..ลำบากจริงๆ ไม่รู้ว่าเมื่อใด คดีพี่จะเด็ดขาด อภัยมากที่ไม่ได้รับกะเขาเรียนหนังสือก็ไม่ไหว เซ็งฉิบหาย! เฮ้ย!..เมื่อจริงๆ หมดเงินวังเด้นคดีเป็นล้าน..ให้ทนายไป ทนายก็ไม่มาเยี่ยม คิดมาก สงสัยโดนหลอกแล้วแน่ๆ โอ๊ย! ปวดหัว ช่วงนี้ดวงตกต่ำสุดขีด ทำอะไรก็มีแต่ปัญหาๆ ไม่รู้ว่าจะต้องติดคุกชักรี่ปี อายุก็แก่แล้ว สงสัยคงจะแก่ตายในคุกแน่ พี่คงไม่ได้กลับไปตายนที่บ้านแล้ว..พี่จะอยู่ยังไงดี..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“..คือ ตอนแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำใหม่ๆ ด้านแรกก็เจอกับผู้คุม พุดจาเสียงดัง และพวก ผชล. (ผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานที่เป็นผู้ต้องขัง) เรียกไปให้เข้าแถวยาวๆ แล้วให้ถามชื่อแซ่ที่อยู่ บิคารมาดาถูกจับคดีอะไร ของกลางเท่าไร ถ้าของกลางมาก เป็นโทษสูง ก็จะนำตัวไปตีตรวนใส่โซ่ที่ขาทั้งสองข้างแล้วอีกเชื่อมห่วงข้อเท้าติดกัน หลังจากตรวจค้นสิ่งของต้องห้ามพวกยาเสพติดเสร็จแล้ว จะจำแนกผู้ต้องขังแต่ละคนแยกย้ายไปนอนตามห้องขังต่างๆ ที่มีอยู่หลายห้อง..ตอนนั้นที่ไม่รู้จักใครเลย ไม่มีเพื่อน มองไปทางไหนก็มีแต่คนแปลกหน้า แปลกที่ แปลกทาง รอบๆ เรือนจำมีแต่กำแพงสูงๆ มองไม่เห็นข้างนอกเรือนจำเลย เหมือนทุกอย่างมืดมิด ไม่รู้ว่าคนข้างนอกเขาใช้ชีวิตอยู่กันอย่างงัย รู้สึกกลัวชอบกล ใครมาถามเรื่องคดี เรื่องเงินทองในบัญชีฝากก็ระแวง ไม่รู้ว่าเขามาดีหรือมาร้าย..

“คนแรกที่เข้าตีสนิทเป็นเพื่อนพูดคุยปรับสารทุกข์สุกดิบกัน ก็คือ ผู้ต้องขังคนที่นอนข้างๆ ติดกับที่ เพราะมีโอกาสนั่งพูดคุยกันนานมากขณะอยู่ในห้องขังวันละประมาณ 20-24 ชั่วโมง เขาสอนวิธีการถอดและใส่ตรวนผ่านกางเกงขาสั้นเวลาอาบน้ำ..เขายังสอนวิธีการใช้ชีวิตเบื้องต้นเกี่ยวกับกฎระเบียบวินัยเรือนจำต่างๆ และการใช้ชีวิตประจำวันในขณะที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการกินอยู่ การนอน การอาบน้ำ ซักเสื้อผ้าตากแดดให้เป็นที่เป็นที่แห้ง ระวังเสื้อผ้าที่ตากแดดหาย ถูกขโมย เสื้อผ้าดีๆ ราคาแพงๆ ยิ่งต้องระวัง รองเท้าดีๆ ก็หายบ่อย มีคนลักไปขายต่อ ต้องระวัง..

“เมื่อเข้ามาอยู่ในคุกแล้ว ต้องปรับตัวยอมรับสภาพความจริงที่เผชิญหน้าอยู่ในปัจจุบันนี้ ให้ได้นะ..อา..คิดถูกก็ว่ากันไปตามกระบวนการยุติธรรมในศาล..ต้องหักลิ้มเรื่องอดีตเสียบ้าง เกรงใจในอดีตที่เคยเป็นเศรษฐีมีสถานบรรดาศักดิ์หรือมีตำแหน่งใหญ่โตอะไรก็ตาม ต้องทิ้งมันไปให้หมด อย่านำมาใช้ในคุก อย่าถือตัวอวดดี เพราะที่นี้คือ “คุก” ไม่ใช่ “บ้าน” จะทำอะไรตามใจชอบไม่ได้ เดียวมันจะเดือดร้อน..อย่าทำตัวเด่นเกินไป คนอื่นเขาหมั่นใส่เอาได้ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ควรอ่อนแอเกินไป เดียวคนอื่นเขาจะรังแกได้..ทางที่ดีคือ ต้องทำตัวกลางๆ ไม่เด่นไม่อ่อนแอเกินไป พยายามทำตัวให้เหมือนกับ “กิ่งก่าเปลี่ยนสี” ด้วยการปรับสภาพแวดล้อมไปตามสภาพการณ์ของเหตุการณ์บ้านเมือง..รู้จักเอาตัวรอดเป็นยอดดี..พุดจาระวังปากให้มากๆ เดียวเข้าทำงานองที่ว่า..ปลาหมอตายเพราะปาก” ได้..หักกินข้าวแกงหลวงบ้าง เพื่อใจไว้เจ็บ

“เมื่อติดคุกนาน มีเมียทิ้ง มีผัวใหม่ ไม่มีใครส่งเสียเลี้ยงดู ไม่มีเงินใช้จ่ายแล้ว..จะได้ไม่ตรอมใจตายเหมือนกับคนอื่นๆ เขาอย่าปล่อยให้เวลาว่างเยอะๆ เดียวมันจะคิดฟุ้งซ่าน หักทำโน่นทำนี่ อ่านหนังสือธรรมะ หรืออ่านหนังสือประเภทให้สาระความรู้ความบันเทิงบ้างก็จะดีนะ..ถ้าคิดมากเรื่อยเปื่อย เดียวมันจะ “ลั่ว” เป็นบ้า คุยกันไม่รู้เรื่อง ต้องกินยาบ้าตลอดไป..ส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่

เข้ามาใหม่แล้วทำใจยอมรับสภาพความจริงไม่ได้ มีอยู่หลายคนที่ตัดสินใจจบชีวิตด้วยการคิดสั้นฆ่าตัวตาย แขนงคอยตายบ้าง กรอกยาใส่ปากตายบ้าง หรือหาเรื่องนำเหล็กแหลมแทงท้องแทงคอตนเองตายก็มีให้เห็นเป็นประจำ เพื่อหนีปัญหาชีวิตที่รุมเร้าจนทศไม่ไหว ซึ่งเป็นวิธีคิดที่ผิด..

“ส่วนคนที่อยู่รอดได้ถึง 10 ปี 20 ปีนั้น ก็เพราะเขาสามารถปรับตัวทั้งร่างกายและจิตใจให้เข้ากับสังคมคนคุกได้ ทำตัวกลมกลืนกับสภาพความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังต่างๆ ไป เหมือนกับ “ชีวิตของกิ้งก่า” ที่ปรับสภาพเปลี่ยนสีกลมกลืนกับธรรมชาติที่มันอาศัยอยู่จนเป็นเนื้อเดียวกัน ต้องอยู่รอดให้ได้ จนกว่าจะพ้นโทษ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

2.1.3 บทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษตายเข้าสู่ห้องประหาร

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษตายเข้าสู่ห้องประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวางไว้ว่า ทันทีที่ศาลพิพากษาประหารชีวิตแก่เขา เขารู้สึกได้ทันทีว่า ต้องตายแล้วหรือ เขายังไม่อยากจะตาย เขากลัวที่จะต้องพรากจากพ่อแม่ลูกภรรยาไปในสภาพเช่นนี้ ใหม่ๆที่ใจยังเป็นห่วงพวกเขา คิดได้ก็สายเกินไปแล้ว เมื่อถึงจุดต่ำที่สุดของชีวิต ก็ต้องยอมรับสภาพงานต่อหลักฐานความผิดและบทลงโทษประหารชีวิตที่ได้รับจากศาลโดยคุณฉันทองต้องเข้าไปผจญทุกขุทรมานในห้องประหารชีวิตในแดน 1 ห้องประหารชีวิต ต้องประสบเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำเติมรุมรุมวิฤตชีวิตประเดประดังถาโถมโหมกระหน่ำเข้าไปชีวิตของเขาอย่างหนักหน่วง ลูกแล้วลูกเล่า ปัญหาชีวิตรุมเร้ารอบตัวสารพัดเรื่อง ต้องขวัญผวาสะอึกตกใจอยู่บ่อยๆ เมื่อมีเหตุการณ์ระทึกขวัญเห็นเจ้าหน้าที่หลายคนนำตัวนักโทษประหารชีวิตพาไปสู่ความตายที่ลานประหารชีวิตที่แดน 11 เป็นประจำ รวมแล้วประมาณ 27 ราย แต่ตัวเขาสามารถประคองชีวิตรอดมาได้ ไม่เป็นบ้าสติแตก เพราะเขามีความเชื่อว่า พระเจ้าหรือพระเยซูปกป้องคุ้มครองเขาอยู่ตลอดเวลา ทำให้เขามีความหวังในชีวิตที่เหลืออยู่

“พี่รู้สึกแพ่ ศาลพิพากษาประหารชีวิต ตอนนั้นพี่รู้สึกได้ทันทีว่า ต้องตายจริงๆ แล้วหรือ คราวนี้ พี่คงไม่รอดแน่ พี่ยังไม่อยากตาย ยังเป็นห่วงลูกเมีย พ่อแม่และญาติพี่น้องหลายคน ไม่จากพวกเขาไปในสภาพเช่นนี้ แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง ทำผิดพลาดไปแล้วนะ แก่ไขอะไรไม่ได้แล้ว สายเกินไปแล้ว นะ คิดอย่างเดียวว่า อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ถึงที่สุดแล้ว ต้องตายจริงๆ ก็ไม่โทษใคร เพราะพี่ทำผิดเอง โทษใครไม่ได้..ต่อมาในปี 45 ส่งตัวไปขังไว้ที่เรือนจำกลางบางขวาง แดน 1 ประหารชีวิต.. โอ้..ตอนอยู่ห้องประหาร ชีวิตลำบากมาก รู้สึกเครียดมากตลอดเวลา นะ ช่วงนั้น มีการประหารชีวิตนักโทษบ่อยๆ รู้สึกกดดัน กลัวถูกประหารชีวิต เหมือนเพื่อนๆ นักโทษที่ถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตคนแล้วคนเล่า จำไม่ได้แล้ว ว่าเอาไปประหารชีวิตกี่คน จำได้ว่าในปี 44 เอาไปประหารชีวิตยิงเป้าแล้ว 11 คน ในปี 45 เอาไปยิงเป้า 10 คน ในปี 46 เอาไปประหารชีวิตฉีดยา

พิษครั้งแรกประเคิมด้วย 4 คน และในปี 52 เอาไปฉีดสารพิษอีก 2 คน รวมแล้วน่าจะประมาณ 27 คน โอ้! ช่วงนั้น ชีวิตเหมือนตกรอกจริงๆ วันๆ นั่งรอความตายอย่างเดียว เครียดมาก คิดมาก เรื่องปัญหาครอบครัว เรื่องคดีของพี่นะ ปวดหัวมาก ท้อแท้ หมดหวังในชีวิต ตอนประหารชีวิตในห้องประหารบรรยากาศเงียบเหงา ซึมเศร้า แต่ละคนหวาดกลัวตาย ตกใจสุดขีด ที่อยู่ได้ เพราะมีความเชื่อว่า พระเจ้าพระเยซูให้ความรัก เมตตา และปกป้องคุ้มครองอยู่ เมื่อนึกถึงพระเจ้าแล้ว รู้สึกอุ่นใจ พอทำใจได้บ้าง เลยยอมรับความจริงได้บ้าง ไม่งั้นคิดมาก เป็นบ้าไปแล้ว”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

2.1.4 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ

จริงอยู่ สัจธรรมชีวิตของมนุษย์ตามธรรมชาติย่อมหนีไม่พ้นการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นไปตามวงจรชีวิตของสัตว์โลก แต่การตายมีหลายสาเหตุ การตายในกรณีนี้ เป็นการบังคับให้ตายโดยผิดธรรมชาติ ตายโดยคำสั่งของศาลตามคำพิพากษาของศาลที่ชอบด้วยกฎหมาย ในส่วนนี้ สามารถแยกออกเป็น 2 ประเด็น คือ (1) เหตุการณ์ในวันยิงเป้า และ (2) เหตุการณ์ในวันฉีดยาพิษ ผู้วิจัยขอนำเสนอข้อมูลดังนี้

1) เหตุการณ์ในวันยิงเป้า

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนได้บอกเล่าอารมณ์ความรู้สึกจากการถอดบทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษนักโทษประหารชีวิตตายหมู่ที่เขาประสบด้วยตนเองในเหตุการณ์ระทึกขวัญในวันยิงเป้าประหารชีวิตนักโทษหมู่ตาย 5 รายรวบเดียว ว่า เพราะความไม่รู้กฎหมายจึงไม่รู้โทษสูงสุดของการค้ายาเสพติด คิดไม่ถึงว่าจริงๆ ว่าการค้ายาเสพติดมีโทษถึงขั้นประหารชีวิตจริงๆ

และเริ่มเชื่ออย่างสนิทใจก็ต่อเมื่อเขาเห็นกับตาตนเองจะๆ ในเหตุการณ์ระทึกใจ ขวัญหนีดีฝ่อ จนขนลุกชู! เมื่อจู่ๆ ได้ยินเสียงเปิดประตูตึกขังดังแกร๊ก!แกร๊ก! เห็นเจ้าหน้าที่เพชรฆาตและพี่เลี้ยงเดินเข้าในห้องขังและเปิดประตูห้องขังเรียกชื่อนักโทษพานักโทษกวาง นักโทษชิน และนักโทษบุญเกิด ทั้งสามเป็นคู่คดีกัน ถูกจับคดีเฮโรอีนน้ำหนัก 30 กิโลกรัม จากนั้นไปยังห้องขังอื่นเพื่อเบิกตัวนักโทษวิเชียร คศิยาบ้า 50,000 เม็ด และนักโทษรอมมาลี คศิฆา ซึ่งนักโทษทุกคนเกิดอาการสะอื้นสุดตัวทันทีที่เรียกชื่อของพวกเขา จากนั้นพวกพี่เลี้ยงเพชรฆาตก็จับสวมกุญแจมือที่มือและขาทั้งสองข้างของเหล่านักโทษทั้ง 5 ราย พาไปสู่ความตายที่ลานประหารยิงเป้า ณ แดน 11 เขาเห็นกับตาตนเอง ถึงกับช็อก นิ่งงันไปชั่วขณะหนึ่ง ตัวแข็งทื่อ ไร้ชีวิตชีวา รู้สึกเศร้าสลดหดหู่ บรรยากาศวังเวงโหวงเหวงเงียบเชียบ ได้ยินแต่เสียงร้องไห้โหยหวนจากแดนประหารชีวิต ผู้ต้องขังโทษประหารชีวิตแต่ละคน ตกใจกลัวสุดขีด ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ หวาดกลัว ขวัญผวาว่าตนเองอาจถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตยิงเป้าเป็นรายต่อไปหรือเปล่าก็ไม่รู้ คิดฟุ้งซ่าน เครียดจัด ปวดหัวจนแทบ

ระเบิดเป็นเสียงๆให้ได้ กลัวจนมือไม้สั่นระริกๆ และขาสั่นพับๆๆ ทรุดฮวบลงทั้งยืน บางคนปัสสาวะรดใส่กางเกงโดยไม่รู้สีกตัว

ในที่สุดนักโทษประหารชีวิตทั้ง 5 ราย ก็หนีไม่พ้นเงื้อมมือกฎหมายบ้านเมือง เมื่อกฎหมายบัญญัติไว้ว่า การกระทำความผิดเป็นความผิดมิโทษสูงสุดถึงประหารชีวิต แต่ก็ยังขัดขืนฝ่าฝืนกฎหมายโดยไม่เกรงกลัวกฎหมายจะลงโทษ เห็นกฎหมายเป็นของเล่น จูดจบบึงลงเอ๋ยเช่นนี้ สภาพศพดูไม่สวย ถูกคมกระสุนปืนทะลุทะลวงหัวใจจนกลายเป็นบาดแผลฉีกขาดเหวอะหวะ เลือดพุ่งกระฉูดทะลักออกมานอกอกเสือนักโทษเหล่านั้น และเลือดไหลลงไปสู่ปลายเท้าที่ห้อยโต่งต่างๆ เลือดนองพื้นจนแดงฉาน ร้องโหยๆด้วยความเจ็บปวด ทุกข์ทรมานสุดที่จะพรรณนาความรู้สึกสักทีออกมาได้ คืบทรนทุรายจนโชครวนที่พันธนาการไว้ที่ขาทั้งสองกระทบกันเสียงดังกรู้งกริ้งๆ บางรายยังไม่ตายทันที ต้องยิงซ้ำถึงสองชุด หมดกระสุนไปรวม 15 นัด กว่าจะสิ้นใจตายอย่างน่าสมเพชที่สุด สภาพศพดูน่าสยดสยอง จนขวัญหนีกระเจิง!

“คือ..ตอนที่ผมย้ายมาอยู่บางขวางแค 1 ใหม่ๆ นะ ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีการประหารชีวิตจริงๆ ไม่คิดว่าการค้ายาเสพติดจะมีโทษรุนแรงถึงขั้นประหารชีวิตจริงๆ ถ้ารู้ตั้งแต่แรกก็คงไม่กล้าค้ายาอีกแล้ว..เออเนี่ย! ถ้าผมจำไม่ผิดนะ ประมาณวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2544 เวลาประมาณ 16.00 น.เห็นมีเจ้าหน้าที่ ที่เป็นเพศฆมาตมือสังหารยิงเป้านักโทษหลายคน.พานักโทษ ไปประหารชีวิต..วันนั้นผมได้ยินเสียงไซเป็ดประตูคอกนอนแคน 1 ห้องประหารชีวิต..เสียงดังแคร๊ก! แคร๊ก! .(ทำสีหน้าตกใจกลัว) เห็นเจ้าหน้าที่เรือนจำหลายคนเดินตรงเข้าไปหาเสี่ยชินชาวดูได้หัวนเสี่ยกวางชาวฮ่องกง และที่บุญเกิดที่ห้องขัง..ทั้งสามคนเป็นคู่คดีกัน.ถูกจับคดีเฮ โรอื่น 30 กิโลกรัม ส่งออกนอกประเทศ..

“จากนั้นเจ้าหน้าที่เพศฆมาตอีกชุดหนึ่งก็เดินไปที่ห้องพีวีซีयर อายุ 42 ปี คดียาบ้า 50,000 เม็ดถูกจับเมื่อปี พ.ศ. 2540 เป็นชาวจังหวัดเชียงราย..และที่ห้องอาบังรอมาลี อายุ 47 ปี อดีตผู้ใหญ่บ้านตำบลโล๊ะจูด คดีจ้างวานฆ่ากำนันตำบลโล๊ะจูด อำเภอเวียง จังหวัดนราธิราช ถูกจับเมื่อต้นปี พ.ศ. 2538

“อะ..ผมเห็นหัวหน้ายุทธและพี่เสี่ยเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ..เดินไปหยุดยืนอยู่หน้าห้องขัง 1 เรียกชื่อเสี่ยกวาง และ เสี่ยชิน ซึ่งนอนอยู่ในห้องขังเดียวกันถูกเรียกชื่อให้ออกมานอกห้องขัง..ทันทีที่ทั้งสองคนได้ยินเรียกชื่อ.. โอ้วพวกเขาสะอึกเสือกสุดตัวเลย แต่ละคนหน้าซีดขาว ปากสั่นระริกๆ เหงื่อแตกพลั่กผุดซึมออกมาตามใบหน้าเข้าอ้อนเดินกะเผลกๆออกมาจากห้องขัง เป็นช่วงจังหวะเดียวกับนักโทษประหารชีวิตหลายคนกำลังส่งเสียงร้องเพลงเล่นกีตาร์สนุกสนานเฮฮากันอย่างสนุกสนานครึกครื้น แต่ละคนมีสีหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มีความสุขกันตามอัธยาศัย เพื่อผ่อนคลายจากสถานการณ์ที่ตึงเครียดอึมครึมมานาน จากข่าวลือที่ว่าจะมีประหารชีวิตนักโทษบางขวาง

ในเร็วๆนี้ อ่า..ตามกระแสเรียกร้องของสังคมเพราะยาบ้ากำลังแพร่ระบาดอย่างหนักในหมู่เยาวชนไทย และทางรัฐบาลก็ต้องการทำสงครามกับแก๊งค์ยาเสพติดทั่วประเทศตามนโยบายเร่งด่วนการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาลนายกรัฐมนตรีทักษิณชินวัตร มาอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาเป็นระยะตั้งแต่ปี 2543-2546 อ่า..ซึ่งก็มีการนำตัวนักโทษไปประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้าอยู่เป็นระยะๆในขณะนั้นนะ...

“เอ๋อ..ต่อมาไม่ก็อีกใจ..เสียงกีตาร์และเสียงร้องเพลงของนักโทษประหารก็หยุดลงในทันทีทันใดความเงียบสงัดเข้ามาแทนที่เหมือนเช่นเคย บรรยากาศก็เริ่มเข้าสู่ความอึมครึมตึงเครียดหวาดผวากลัวสุดขีดขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจอีกครั้งหนึ่ง ได้ยินเสียงผู้ต้องขังโทษประหารชีวิตหลายคนร้องตะโกนเสียงดังอื้ออึงสอบถามจากห้องขังถึงหัวหน้า獄ทว่า “วันนี้ยิงเป้ากี่คน!” หัวหน้า獄ทไม่ตอบ แต่ชุนีว 5 นิ้ว นักโทษประหารคนนั้นสะอื้นสุดตัวร้องอุทานออกมาว่า “โฮ้โฮ! เล่นฆ่าทีเดียวก 5 คน วันเดียวรวบ..ยังงี้ไม่ฆ่าหมด นี้นะ..อาทิตย์ที่แล้วก็เพิ่มประหารไป..วันนี้ก็เอาอีกแล้วหรือ...ผม โคนยิงเป้าด้วยไหมครับ!”...

“อ๊ะ..ทันทีที่รู้ข่าวว่าจะมีการประหารชีวิตนักโทษเค็ดขาดชายวันเดียกรวบเดียวห้าราย นักโทษประหารชีวิตทั้งตึกนอนถึงกับช็อค! เอ๋อ..แต่แต่ละคนคูสีหน้าเคร่งเครียดวิตกกังวลตื่นตระหนกตกใจ ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ กระสับกระส่ายเดินไปเดินมาในห้องขังสี่เหลี่ยมแคบๆ ทึบๆ มีคสลัวๆ เหมือนหนูติดจั่น เอ๋อ.. ต่างคนต่างหวาดผวากลัวสุดขีดจนบรรยายเป็นคำพูดไม่ถูกบรรยายกาศทั่วทั้งเรือนจำเงียบเชียบ! เขือกเย็น เหมือนอยู่ในท่ามกลางป่าช้าวิญญาณเสียน บรรยากาศคูสร้อยเศร้าทางอวยหงาโหวงเหววังเวงเหมือน ได้ยินเสียงร้องไห้โหยหวนด้วยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างสุดจะพรรณนา คูสีหน้าท่าทางของแต่ละคนเหมือนหมดอาลัยตายอยาก จิตใจหดหู่ คูแล้วแต่ละคนเครียดจัด นิ่งนิ่งเงียบกริบ ไม่พูดจากับใครใดๆทั้งสิ้นท่าทางลูกลี้ลูกลกนกระวนกระวายใจเด่นตุงๆ หน้าซีด เหงื่อแตกพลัก ปากสั่นระริกๆ ฟันกระทบกันก็ๆ มือไม้แขนขาสั่นพ้อๆ หนาวสั่นสะท้านกลัวจนนั่งก้นไม่ติดกับพื้นปูน บางคนยื่นเกาะลูกกรงเหล็กขาสั่นพ้อๆ เข้าอ่อนทรุดชวบลงกับพื้นทั้งยืน! ชีราดใส่กางเกง โดยไม่รู้ตัว ภายในใจของแต่ละคนร้อนรุ่ม ครุ่นคิดถึงอนาคตความตายที่กำลังจะเฉียดกรายเข้ามาใกล้ขีดตัวเองทุกวินาที และรอลุ้นระทึกใจว่า ใครจะเป็นรายต่อไปที่จะถูกลากคองนำไปยิงเป้าประหารชีวิต!..(ขณะเล่าเรื่องราวการประหารชีวิตทำทางมือไม้สีหน้าอารมณ์เขาเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตลอดเวลา)

ทันที..เสียดกวง เดินพันปากประตูห้องขัง หัวหน้า獄ทกริบจับมือเสียดกวงและเสียดชิน สวมกุญแจมือทั้งสอง..อ๊ะ..แล้วทำการตรวจค้นตัวหาอาวุธของมิคม แล้วแยกย้ายกันไปคุมตัวพานักโทษประหารชีวิตที่มีรายชื่อประหารชีวิต..อาศัยอำนาจตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีให้ประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้า ณ แคน 11.จนลับตาผมไป...

“วันรุ่งขึ้นนะ..หลังจากผ่านพ้นเหตุการณ์ประหารชีวิตนักโทษไป
หมาดๆ..ผมดูวิดีโอที่ถ่ายในวันที่ประหารชีวิตในวันนั้น และบวกกับที่หัวหน้ายุทธซึ่งเป็นผู้ทำ
หน้าที่พานักโทษประหารชีวิต..เล่าให้ผมฟังว่าในวันนั้น..เสี้ยกวง และเสี้ยชิน..เขาขอร้องอ้อนวอน
ว่า จะขอพบเจ้าหน้าที่สถานทูตและขอโทรศัพท์ที่สั่งเสียพ่อแม่ลูกเสีย พูดซ้ำๆ หลายครั้ง แต่ทาง
เจ้าหน้าที่ไม่อนุญาต ทำให้พวกเขาทั้งสองสวมเข้ากอดกันและจับมือกันนั่งร้องไห้ด้วย..

“อะ..ส่วนนช.บุญเกิด เปิดใจรับสารภาพสำนึกผิดก่อนเข้าห้องประหาร
ยิงเป้าว่า “ผมไม่น่าเห็นแก่เงินเพียงเล็กน้อยเลย ผมแค่รับจ้างขับรถส่งของไม่ใช่เป็นเจ้าของเซ โรอิน
สักหน่อย ไม่น่าประหารชีวิตผมเลย ผมตกเป็นเครื่องมือของมิสเตอร์กวงและมิสเตอร์ชิน เพราะ
ความโลภมากของผมแท้ๆที่ไม่รู้จักยั้งคิดให้ดีๆก่อน ไปๆมาๆเจอสายลับฝรั่งเข้าล่อซื้อจนได้ เลย
ช่วยกันไปหมด สุดท้ายจุดจบของผมก็ไม่พ้นถูกยิงเป้า เงินค่าขนผมขามแม่แต่บาทเดียวก็ยังไม่ได้รับ
ชดเชยใดๆเลย ผมไม่น่าคิดสั้นเลย นี่ต้องตายจริงๆแล้วหรือ! ผมยังมีความฝันอีกตั้งมากมายที่
อยากจะทำ แต่ก็ยังไม่ทำได้! ถ้าผมตายแล้วพ่อแม่ลูกเมียพวกเขาจะอยู่กันยังไง ผมยังไม่อยากตาย
ผมกลัวเจ็บเวลาโดนยิง! หัวหน้าช่วยผมด้วยๆ ผมไม่อยากตาย! ช่วยด้วย!!!”

“ต่อมา..เจ้าหน้าที่ให้นักโทษประหารชีวิตทั้งห้าคน เขียนจดหมายสั่งเสีย
พ่อแม่ลูกเมียและเขียนพินัยกรรมยกทรัพย์สินให้ญาติพี่น้องทิ้งไว้ เพื่อฝากเอกสารสำคัญให้
เจ้าหน้าที่เรือนจำส่งให้ญาติตามความประสงค์ของนักโทษหลังจากถูกยิงเป้าได้สิ้นใจตายแล้ว

“ต่อมา เพชฌฆาตจะนำอาหารมื้อสุดท้ายมาให้ให้นักโทษประหารกินเป็น
มื้อสุดท้าย แต่เท่าที่มีการประหารชีวิตนักโทษมาหลายรายที่ผ่านมา ไม่มีนักโทษประหารคนไหน
แตะต้องอาหารมื้อสุดท้ายนั้นเลย มีแต่ขนานน้ำเย็นๆ คิมกินเท่านั้น เพราะหวาดกลัวจนตัวสั่นๆรู้สึก
คอแห้งหิวน้ำบ่อยและกลืนน้ำลายไม่ลง ส่วนเสี้ยชิน หน้าซีดเผือก ปากแห้งสั่นระริกๆ พูดเสียงสั่น
เครือ่น้ำตาไหลคลอเบาๆ เกรี้ยวจ๊าด! ขอสูบบุหรี่แบบมวนต่อมมวนไม่ยอมหยุด

“..พอเสร็จขั้นตอนการสวดมนต์ไหว้พระแล้ว หัวหน้ายุทธกับพี่เสี้ยคน
อื่นๆนำตัว เสี้ยกวง ไปประหารยิงเป้าก่อนเป็นรายแรก ตามด้วยเสี้ยชิน พี่บุญเกิด พี่วิเชียร และอา
บังรอมาลี ซึ่งกำลังนั่งรอลุ้นความตายอยู่ที่ศาลาหมวดผู้ช่วยเหลือๆ ว่าใครจะเป็นคิวรายต่อไปคนที่
สองที่จะถูกนำตัวไปยิงเป้าจนหัวใจแหลกเหลวเป็นรู โป้เลือดสดๆแดงฉานพุ่งทะลักไหลลงมานอง
พื้นเหมือนสายน้ำเลือดหัวใจ...ก่อนตายเสี้ยชิน โผเข้ากอดเสี้ยกวง เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อสั่งเสียล่าลา
กันเป็นทำนองว่า “ลือแข็งใจไว้ อดทนเจ็บปวดอีกนิดเดียว เดี่ยวลือก็ขึ้นสวรรค์แล้ว” จากนั้น
เสี้ยกวง หันไปจับมือล่าลากับพี่บุญเกิด แล้วพูดว่า “อ้าวขอโทษด้วย ที่ทำให้ลือต้องมาถูกยิงเป้า
พร้อมกับอ้าว อ้าวไปก่อนเน้อ! ลาก่อน!”

“ระหว่างทางขณะที่พี่เลี้ยงกำลังประครองร่างแขนซ้ายขวาของเสี้ยกวง จากหมวดผู้เหลือๆ ไปยังห้องประหารที่แดน 11 ซึ่งมีระยะทางประมาณ 400 เมตร นั้น มีนักข่าว จำนวนมาก ต่างกรูกันเข้ามาถ่ายรูปแสงไฟกระพริบวูบวาบเต็มไปหมด พอถึงศาลาเย็นใจ พี่เลี้ยง หยิบดอกไม้ รูปเทียนให้เสี้ยกวง พนมมือไหว้พระไปทางอุโบสถวัดบางแพรกได้เพื่ออธิฐานขอให้ ดวงวิญญาณไปสู่สุคติในภพใหม่ด้วยเทอญ!

“จากนั้นเพชฌฆาตทุกคนต่างช่วยกันทำหน้าที่ตามภารกิจที่ได้รับ มอบหมายของแต่ละคน โดยพยายามใช้เสียงพูดคุยกันผ่านการส่งงานขึ้นตอนการประหารยิ่งเป่าให้ น้อยที่สุด เพื่อป้องกันนักโทษประหารเกิดอาการตื่นตระหนกตกใจกลัวสุดขีดและเอาผ้าดิบมาผูกตา เพื่อไม่ให้ เสี้ยกวง เห็นสภาพภายในห้องประหารที่น่าสะพรึงกลัวเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดและ เหล่าดวงวิญญาณของนักโทษประหารที่ส่ง ไปลงนรกก่อนหน้านั้น จนอาจเกิดอาการขวัญหนี กระเจิงเกิดอาการคลั่งคลั่งสติแตกคืนรนขัดขืนต่อสู้ไม่ยอมให้จับมัดยิงเป้าใดๆ ได้ แค่คิดก็ขนลุกชู! (ทำสีหน้าตื่นกลัว)

“ไม่กี่อึดใจต่อมา เพชฌฆาตช่วยกันประครองร่าง เสี้ยกวง กิ่งลากโซ่ ตรวนเดินกะ โผลกกะเผลก ไปยังห้องประหารยิงเป้าเสาหลักประหารที่หนึ่งที่มีลักษณะคล้ายไม้ กางเขนทันที แล้วทำการผูกมัดให้แน่นติดกับหลักประหาร พี่เลี้ยงนำแผงผ้ามาพันตั้งเป้าตาไว้ให้ตรงกับตำแหน่งหัวใจด้านหลังของนักโทษพอดี โดยให้แพทย์มาชี้จุดหัวใจของนักโทษด้านหลังและใช้ ซอหลักขีดทำเครื่องหมายไว้ จากนั้นเอาทรายแห้งที่เตรียมไว้มา โรยรอบๆเสาหลักประหารยิงเป้า เพื่อ ใช้ซับเลือดของนักโทษที่พุ่งกระเด็นออกมาออกนอกเลือดหัวใจของนักโทษแล้วเลือดจะไหลลงมา ตามแขนขา ลงมาองพื้นเฉอะแฉะทั่วบริเวณรอบๆ เสาหลักประหารอาจติดพื้นรองเท้าพี่เลี้ยงและ นำตัวนักโทษรายต่อไปมายิงเป้าลำบากมากขึ้น ยิ่งถ้าหากนักโทษรายต่อไปได้มกลื่นคาวเลือดของ เพื่อนที่ถูกเป้าไปก่อนนั้นมาเตะจุมกเข้าเกิดอาการขวัญเสียขึ้นมาจะควบคุมลำบากยิ่งขึ้นไปอีก

“หลังจากนั้นพลเสียงปืนจะเข้ามาบรรจกระสุนปืนขนาด 9 มม. ชนิด หัวแข็ง จำนวน 15 นัด และตั้งศูนย์ปืนกลเอชเค.ติดท่อเก็บเสียงไว้ ซึ่งอยู่ห่างจากเสาหลักประหาร ประมาณ 6 เมตร พอตั้งศูนย์ปืนเสร็จต่อไปเป็นหน้าที่ของเพชฌฆาตมือหนึ่งมาตรวจสอบศูนย์ปืน อีกครั้งหนึ่ง เมื่อเพชฌฆาตพร้อม หัวหน้าชุดประหารได้สะบัดธงแดงลงทันที! เพชฌฆาตมือหนึ่ง เหนียวไถลันกระสุน “ปัง ปัง ปังๆๆๆๆ” เสียงปืนดังขึ้น 8 นัด

“เมื่อสิ้นเสียงปืนสงบลง เอ้อะ หัวหน้าชุดประหารเล่าว่า ได้ยินเสียงร้องคราง โอโอย โอย! เจ็บ! โอยปวดเหลือเกิน! ครี๊ด ครอก ครี๊ด! สำลักเลือดทะลักพุ่งออกมาทางปาก หัวหน้าชุดประหารรีบเดินไปตรวจสอบดูที่หลักประหาร เห็นว่าร่างของเสี้ยกวง ยังกระตุกคืนทุรนทุราย เนื้อตัวกล้ำเนื้อเกร็ง สะบัดหัวไปมาร้อง โอโศครวญว่าเจ็บๆ หน้าตาบิดเบี้ยวบ่งบอกว่าเจ็บปวดทุกข์

ทรมานสุดๆยากที่จะบรรยายเป็นคำพูดออกมาได้ ขาสั่นพับๆ เสียงโซ่ตวนกระทบกันดังโคร๊ง
เคื่องๆ ! หัวหน้ายุทธบริบรายงานให้หัวหน้าชุดประหารทราบทันทีว่าเสียวง ยังไม่สิ้นใจ!

“หัวหน้าชุดประหารสั่งเพชฌฆาตมือหนึ่งยิงซ้ำอีกชุด “ปัง ปัง
ปังๆๆๆๆ” เสียงปืนดังขึ้นอีก 7 นัด เพื่อต้องการให้นักโทษได้รับความทุกข์ทรมานให้น้อยที่สุด
เมื่อครบ 3 นาที พี่เลี้ยงนักโทษประหารเข้าไปตรวจดูปรากฏว่าเสียวง ได้สิ้นใจตายไปแล้วรวม
กระสุนที่ใช้ยิงเป้านักโทษประหารไปจำนวนทั้งสิ้น 15 นัด...จากนั้นเพชฌฆาตก็ช่วยกันตัดเชือกที่
มัดตัวเสียวง ลงจากเสาหลักประหารนำศพไปเก็บวางพื้นไว้ในห้องเล็กข้างๆหลักประหาร

“จากนั้นเพชฌฆาตบางส่วนก็เดินออกไปที่ศาลาเย็นใจ ซึ่งใกล้กับห้อง
ประหารเพื่อรับตัวนักโทษประหารชีวิตที่กำลังนั่งรอความตายลั่นงๆ เข้าอ่อน ไม่มีเรี่ยวแรงจะเดิน
หน้าชิดเฟือก เหงื่อซึมท่วมหน้าตามตัว สีหน้าวิตกกังวลหวาดกลัวตายสุดขีดอยู่ที่นั่น และนำตัว
นักโทษประหารชิน ไปผูกมัดติดกับหลักประหารที่หนึ่ง และนำตัวพีบุญเกิด ไปผูกมัดติดกับหลัก
ประหารที่สอง โดยใช้เพชฌฆาตยิงเป้าจำนวน 2 นายพร้อมกัน เพชฌฆาตมือหนึ่งยิงเป้านักโทษ
ประหารชิน และเพชฌฆาตมือสองยิงเป้านักโทษประหารบุญเกิด เมื่อหัวหน้าชุดประหารส่ง
สัญญาณยกธงแดงและสะบัดธงแดงลง! เพชฌฆาตทั้งสองนายลั่นกระสุน”ปัง ปัง ปัง ปัง!!!!!!”
พร้อมๆกันเป็นเสียงเดียวกัน เมื่อครบ 3 นาที พี่เลี้ยงเข้าไปตรวจสอบร่างนักโทษทั้งสองคน ปรากฏ
ว่าได้สิ้นใจตายไปแล้ว ใช้กระสุนยิงเป้าเสียชิน จำนวน 11 นัด และพีบุญเกิด จำนวน 9 นัด

“ต่อไปเป็นคิวของนักโทษประหารชุดที่สามซึ่งเป็นชุดสุดท้ายของวัน
นั่นคือ พี่วิเชียร และอาบังรอมาลี ที่กำลังนั่งรอลั่นความตายของตนเองในไม่กี่วินาทีข้างหน้าตัว
ลั่นพับๆ ปากลั่นๆฟันกระทบกันก็ๆ เหมือนกำลังหนาวลั่นสะท้านสุดชั่วหัวใจ เพชฌฆาตนำตัวพี่
วิเชียรมาจับมัดติดกับหลักประหารที่หนึ่ง และนำตัวอาบังรอมาลี มามัดคึดแน่นกับหลักประหารที่
สอง เพชฌฆาตที่ 1 ที่ 2 ลั่นกระสุนพร้อมกัน “ปัง ปัง ปัง ๆๆๆๆๆๆๆ” ใช้กระสุนยิงเป้าพี่วิเชียร ไป
จำนวน 11 นัด และอาบังรอมาลี จำนวน 9 นัดครับ”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

2) เหตุการณ์ในวันฉีดยาพิษ

การประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดสารพิษเข้าสู่เส้นเลือดนักโทษประหารชีวิต
ครั้งล่าสุดคืออุบัติขึ้นกลางดวงใจนักโทษประหารชีวิตบัณฑิต อายุ 54 ปี และนักโทษประหารชีวิต
จิรวัดน์ อายุ 45 ปี ซึ่งเป็นคู่คดีกัน ทั้งคู่ถูกจับคดียาบ้าจำนวน 114,215 เม็ด เมื่อปี พ.ศ. 2544 เหตุเกิด
ในท้องที่ด่านปราบปรามยาเสพติดตลกดบตร จังหวัดกำแพงเพชร ถูกประหารชีวิตเมื่อวันจันทร์ ที่
24 สิงหาคม พ.ศ. 2552 เป็นนักโทษประหารชีวิตรายล่าสุด นักค้ายาจุดจบก็ต้องตายด้วยยาพิษ ซึ่ง
เป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักคนหนึ่ง

ซึ่งในทางปฏิบัติตามหลักการและจุดมุ่งหมายของการประหารชีวิตแล้ว ถือว่าโทษประหารชีวิตเป็นโทษที่เกี่ยวกับชีวิตของผู้กระทำความผิด และเป็นโทษที่หนักที่สุดที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิด โทษประหารชีวิตเป็นโทษที่ยับยั้งอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะสามารถกำจัดบุคคลที่สังคมไม่ต้องการให้พ้นไปจากสังคมได้โดยเด็ดขาด

แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลหลัก บางแล้วกลับพบว่าในทางปฏิบัติแล้ว การประหารชีวิตนักโทษตายไปแล้วศพแล้วศพแล้ว ไม่รู้ตายไปเท่าไรแล้ว แต่ตัวเลขสถิติจำนวนการกระทำความผิดในหมู่ประชาชนคนไทยหรือนักโทษประหารชีวิตและผู้ต้องขังทั่วไปในเรื่องจำต่างๆ กลับไม่ลดลง รู้ทั้งรู้ว่าการค้ายาเสพติดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ทางรัฐบาลและตำรวจทหารเขาเองจริงจังกับการปราบปรามผู้ค้ายาเสพติดชนิดฉันทาน รากถอน โคนมาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ แต่ก็ยังกล้าทำอยู่โดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง

การประหารชีวิตครั้งล่าสุดนี้ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ต้องขังทั่วไป รวมทั้งประชาชนทั่วโลกเกิดความตื่นกลัวและตื่นรู้ถึงผลการกระทำความผิดกฎหมายอย่างถ่องแท้ ลึกซึ้งฝังในจิตใต้สำนึกของทุกคน เพราะรู้ซึ่งแล้วว่า การเป็นผู้ยาเสพติดนั้น ถึงที่สุดแล้ว ไปไม่รอด เช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลบางคนและเพื่อนๆ ของผู้ให้ข้อมูลบางคน โชคร้ายถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตต่อหน้าต่อตาเขา จนเขาสามารถจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่างไม่มีวันลืมเลือนออกไปจากใจได้

เขาเล่าว่า เมื่อศาลตัดสินประหารชีวิต ก็ย้ายมานอนอยู่ในห้องเดียวกับเฮีย บัณฑิตที่ถูกประหารชีวิต และอยู่ในเหตุการณ์วันที่เฮียบัณฑิตถูกประหารชีวิตด้วย สาเหตุที่เฮีย บัณฑิตกับคู่คดีคือพี่เฮี้ยถูกประหารชีวิตนั้น อาจเป็นเพราะพวกเขาทั้งสองคนยังไม่เลิกพฤติกรรม เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดในเรือนจำ ยังไม่สำนึกผิด ทำผิดวินัยเรือนจำซ้ำซาก ยังคงใช้ชีวิต พุ่มเฟิย ยังมีความเคลื่อนไหวมีพฤติกรรมเป็น “ขาใหญ่” ในเรือนจำ สั่งให้ญาติฝากเงินเข้าในบัญชี เงินฝากของเฮียบัณฑิตจำนวนล้านกว่าบาท ในวันที่ถูกประหารฯ ยังมีเงินเหลืออยู่ในบัญชีของเฮีย ประมาณ 7 แสนบาท ส่วนพี่เฮี้ยหรือจิรวัดน์คู่คดีของเฮียก็ทำผิดวินัยเรือนจำตรวจค้นพบเจอจับ โทรศัพท์มือถือได้หลายครั้ง แต่ไม่เช็ดหลายจำ จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทางรัฐบาลในสมัยนั้นต้อง ตัดสินใจมีคำสั่งให้นำตัวนักโทษทั้งสองเอาไปประหารชีวิตด้วยการฉีดสารพิษให้สิ้นใจตายต่อหน้า ลักขีพยานและสื่อมวลชนแขนงต่างๆ เป็นจำนวนมาก มีการนำเสนอข่าวทางโทรทัศน์ช่องต่างๆ เป็นที่รับรู้กันทั่วไป ส่วนทางห้องประหารชีวิตของเรือนจำกลางบางขวางเหตุการณ์ในวันนั้น บรรยากาศเงียบเชียบ เย็นเยือก ทั้งเรือนจำ เสียงกีดาร์ เสียงร้องเพลงของเหล่านักโทษประหารฯ หรือเสียงโทรทัศน์ปิดเงียบลง สถานการณ์เริ่มตึงเครียดมากขึ้นทุกขณะ แต่ละมีสีหน้าวิตกกังวล หน้าซีด เหงื่อแตกพลั่งอย่างเห็นได้ชัด แต่ละคนใจเต้นตุ้มๆต่อมๆ เดินกระสับกระส่าย นั่งอยู่กับที่

ไม่ค่อยได้ เหมือนหนูติดจั่น ในใจของแต่ละคนคงครุ่นคิดถึงชะตาชีวิตของตนเองว่าใคร โชคร้าย รายต่อไปที่จะถูกนำตัวเอาไปฉีดสารพิษ บางคนกลัวจนตัวสั่นพ้อๆ เขาอ่อน ไม่มีเรี่ยวแรงทรุดลง ทั้งยืน กลัวจนไม่รู้จะอะไรแล้ว เกิดความรู้สึกสำนึกผิดขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ แต่คิดได้ มันก็สาย เกินแก้แล้ว

การประหารชีวิตครั้งนี้ ถือเป็นการประหารชีวิตรายที่ 325 อันเป็นการ กำจัดบุคคลที่สังคมไม่ต้องการให้พ้น ไปจากสังคมไทยไปอย่างสิ้นเชิง เพื่อห้ามปรามผู้ค้ายาเสพติด ทั้งหลายเกิดความตื่นกลัว ตื่นรู้และได้ถูกคิดถึงชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดต้องมีจุดจบลงเอยเช่นนี้ ถ้าไม่เลิกค้ายาเสพติด พวกท่านที่ค้ายาเสพติดอยู่อาจจะเป็นรายต่อไปที่จะถูกนำตัวเอาไปประหาร ชีวิตก็ได้ ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้

“วันที่ศาลตัดสินประหารชีวิตผม..ผมย้ายมานอนห้องเดียวกับเฮียบัณฑิต ..ตอนที่เฮียบัณฑิต โคนประหารชีวิตนั้น ผมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย..คือวันที่เฮียบัณฑิต โคนประหาร ตรงกับวันจันทร์ วันที่ 24 สิงหาคม ปี 2552 ตอนเย็น 4 โมง..เขาเพิ่งกลับมาจากเยี่ยมญาติ เพราะวัน นั้น เฮียบอกว่า พี่สาวคนเดียวของเขาตีเยี่ยม เพราะเมียเฮียก็ถูกจับไปด้วย ติดอยู่ในขังหญิงลาดยาว เฮียมีคู่คดี 3 คน อีกคนคือ พี่เอ้ ลูกน้องคนขับรถของ ของเฮียบัณฑิต ที่ถูกจับแถวด่านตรวจยา เสพติดสลดบาตร ที่กำแพงเพชร ยาบ้า 110,000 กว่าเม็ด หน้ารถของเฮียติดบัตรเข้าออกทำเนียบ รัฐบาล..เฮียและคู่คดีศาลตัดสินประหารชีวิต ผมกับเขาเคยอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่อยู่คุกบำบัดพิเศษ กรุงเทพฯ..ผมอยู่กับเฮียในบางขวางมาด้วยกัน ประมาณ 5 ปีกว่า เฮียเป็นคนถือตัว อีโก้สูง เข้ากับคน อื่นๆ ในห้องที่อยู่ด้วยกัน 6-7 คน ไม่ค่อยได้ นอกจากผมกับจำเป็ง 2 คน เท่านั้น เอ้อ อะ เฮียยังมี พฤติกรรมเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอยู่ ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย มีเงินใช้ในบัญชีหุ้นเงินฝาก ประมาณ 1 ล้านบาท วันที่เขาถูกนำตัวเอาไปประหารนิตยาพิษ เงินยังเหลืออยู่ 7 แสนกว่าบาท ตอนอยู่ในแดน 2 ประหารชีวิต เขาเคยเปิดร้านค้าในแดนประหารด้วย..วันนั้น มีเจ้าหน้าที่หรือ ผู้คุมเข้ามาหาเฮียบน ตึกนอน เอ้อ ตอนนั้น เฮียยังนอนหลับอยู่เลย หลังจากเขียนจดหมายถึงเมียที่ขังหญิงเสร็จแล้ว กำลัง เปิดเพลงฟังในทีวี เปิดพัคลมหมุน ลมเย็นๆ สบายๆ.

“จู่ๆ เจ้าหน้าที่ที่เรียกชื่อเฮียบัณฑิตว่า "เฮียบัณฑิตๆ ออกมานี้น้อย มี เรื่องจะพูด..เฮียลุกขึ้นเดินออกไปนอกห้องขัง โดยเสื้อยังไม่ทันใส่เลย ใส่กางเกงขาสั้นตัวเดียวเดิน ออกไป..เขาก็ไม่รู้ว่าจะนำตัวพาไปประหารชีวิตที่แดน 11..ผมก็ไม่รู้ ผมคิดว่า เฮียคงจะเกม ลูกน้อง ข้างนอกอาจจะถูกจับได้ และซัดทอออกมาถึงเฮีย..พอเฮียเดินออกไปพ้นขอบประตูห้องขังปุ๊บ ผู้คุม สองสามคนช่วยกันจับใส่กุญแจมือ ที่ขาที่ตีตรวนล่ามโซ่ไว้ แล้วรีบพาออกไปนอกประตูตึกนอน.. เห็นมีนักข่าวหลายคนกรูกันเข้ามาถ่ายวิดีโอ ผมรู้สึกแปลกใจมาก ในใจมันคิดชอบกลอยู่ ปกติคนที่ โคนต่อคดี หรือทำผิดวินัยจับ โทรศัพท์ได้ก็แค่นำตัวไปขังเดี่ยวไว้ที่แดน 10 แต่ครั้งนี้มันไม่ใช่..พอเฮีย

ไปแล้ว เจ้าหน้าที่ (เพชฌฆาต) อีกชุดก็เดินไปเรียกชื่อพี่เอ๋ ที่นอนอยู่ในห้องที่ 23 ตรงข้ามกับห้อง 1 ของผมจากนั้นก็นำตัวพี่เอ๋พาไปสู่ลานประหาร..ถึงเหตุการณ์ช่วงนั้น นักโทษประหารชีวิตหลายคนในแดน 2 ประหารฯ ก็รู้สึกแปลกใจมากขึ้น..ที่ห้องต่างๆ เริ่มมีข่าวด่วนรายงานแล้วว่า จะมีการประหารชีวิตนักโทษบางช่วง

“...บรรยากาศช่วงนั้นทุกคนเงียบเงียบไปหมด เสียงกีตาร์เสียงเพลงของนักโทษหายเงียบลง สถานการณ์เริ่มตึงเครียดมากขึ้น ทุกคนวิตกกังวล หน้าซีด เหงื่อแตกพลั๊กใจเดินตุ้มๆ ต่อมๆ เดินกระสับกระส่าย อยู่ไม่นิ่ง เหมือนหนูติดจั่น ทุกคนกลัวตาย..ในใจแต่ละคนครุ่นคิดว่า ใครจะเป็นรายต่อไปที่จะถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิต ผมก็กลัวจะถูกประหาร เพราะตอนนั้น ผมก็เป็นนักโทษประหารชีวิตเหมือนกัน ขาสั่นๆ ไปหมด เข่าอ่อน ไม่มีแรง กลัวจนไม่รู้จะกลัวอย่างไรแล้ว เกิดความสำนึกผิดขึ้นมาทันที ว่าไม่น่าทำเลย มาคิดได้ ตอนนั้น มันก็สายไปแล้ว..

“ก่อนที่เสียจะถูกประหาร ผมกับเขาก็เคยเรียนศิลปะในโครงการศิลปะ Art For All ของพระเทพฯ ด้วยกัน..อ้อ..คือ..ไม่รู้เหมือนกัน ตอนที่ก่อนเขาจะตาย เหมือนกับว่าเขาเร่งมากเลย เขาเร่งวาดรูปใหญ่เลยวาดทั้งวันจนถึงเที่ยงคืน วาดทุกวัน เขาบอกว่าเขาจะวาดรูปลูกเมียและพี่สาวของเขา เป็นครอบครัวให้เสร็จเร็วที่สุด..แม่! เหมือนกับว่าเขาคงจะรู้ตัวก่อนตาย ยังงัยยังงั้น!..จดหมายของเขา เพิ่งเขียนเสร็จ วางปากไป..เห็นนาย (เพชฌฆาต) ก็เข้ามาจับตัวไปประหารเลย..จดหมายของเขาที่เขียนถึงเมีย ผมยังเขียนหน้าของจดหมายไว้เลยว่า "จดหมายฉบับสุดท้ายของเสียบัณฑิต"..แล้วในตอนเช้าผมเอาไปให้หัวหน้า บอกหัวหน้าว่า "หัวหน้า..จดหมายของเสียบัณฑิตที่เขียนทิ้งไว้ก่อนตายถึงเมียเขา เมื่อวานนี้ หัวหน้าจะเอาไปส่งให้เมีย เสียไหม? (หัวเราะฮาๆ) หัวหน้าบอกว่า "เอามาซิ เดี่ยวหัวหน้าไปส่งให้"

“..ก่อนตายเสียบัณฑิตได้ทำพิธีกรรมมอบเสื้อผ้าของใช้ส่วนตัวทั้งหมดมอบให้พี่ชาติหมด ทิวชายให้ไอ้ตั้งหมื่นหนึ่งเอาไปให้พี่สาวเขาที่ดูแลลูกสาว 2 คนของเสียข้างนอก เพราะก่อนตาย ผมเห็นพี่ชาติ ดูแลเขาอยู่ก่อนตายเสียเลยนึกเขาได้เป็นคนแรก เลยยกทรัพย์สินมีค่าของเขาให้พี่ชาติหมด..เสียเป็นคนกรุงเทพฯ อยู่กับพี่สาวอยู่แถวบางบอนซึ่งอดีตเป็นข้าราชการ ชี 8 ทำงานอยู่ในท่าเนียบ..ใช้ตราบัตรเข้า-ออกท่าเนียบ ดิคหน้ารถที่ใช้ขนยาบ้าจากภาคเหนือลงไปกรุงเทพฯ เจอด่านที่กำแพงเลยถูกจับ..วันรุ่งขึ้นพี่สาวเสียนำรถตู้ มารับศพของเสียกลับไปทำพิธีศพที่บ้าน หลังจากเสียถูกประหารชีวิตด้วยวิธีฉีดยาพิษตายแล้วโดยนำศพออกไปทางประตูฝัดติดกับวัดบางแพรกใต้..และเอาศพไปตั้งไว้ที่วัดก่อนให้ญาติรับไปทำพิธี”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

กล่าวสรุปได้ว่า บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักที่ถูกศาลพิพากษาว่ากระทำ

ความผิศจริง โดยลงโทษสถานหนักประหารชีวิต ถูกกฎหมายตีตราว่าเป็นนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ ร้ายแรง ถูกตีกรอบอิสรภาพให้อยู่ในบริเวณพื้นที่ที่จำกัดในเรือนจำ ต้องเผชิญวิบากกรรมผ่านการทดสอบบทเรียนชีวิตของการเป็นการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในแดนความมั่งคั่งสูง ต้องเรียนรู้ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ขมขื่น ในคืนวันที่โหดร้ายต่าง ๆ นานา กว่าจะฝ่าข้ามวิกฤตกรรมชีวิต จากบททดสอบในเหตุการณ์วันสิ้นอิสรภาพ นำพาชีวิตตนเองก้าวข้ามไปไปสู่โลกมีดบนถนนชีวิต ขรุขระหลังกำแพงสูง เพื่อทำความเข้าใจกับสภาพของตนเองเสียใหม่ในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต ต้องฝืนใจปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมบริบทภายในเรือนจำ ให้กลมกลืนกับสังคมคนคุก ต้องเผชิญเหตุการณ์ความเป็นความตายในห้องประหารชีวิตอย่างคนสำนึกผิด อยู่อย่างหวาดระแวงในท่ามกลางเหล่านักโทษประหารชีวิต จากเหตุการณ์ในวันยิงเป้า และนิตยาพิษตายหมู่รวบห้าศพและสองศพ อันเป็นการผดุงความเป็นธรรมคืนให้แก่สังคม ถือเป็น การจบชีวิตบุคคลที่ถูกกระทำร้ายแรงและไม่สมควรมีชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมอีกต่อไป นับเป็นการลงโทษที่รุนแรงที่สุดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้

2.2 พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส

เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น ต่างก็ผ่านบทเรียนชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดจาก เหตุการณ์ในวันประหารชีวิตนักโทษหมื่นนั้นแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนได้จุดคิดตั้งคำถามในใจ ว่า ถ้าขึ้นเดินบนทางวงจรอุบาทว์วังวนดำมืดเช่นนี้ต่อไปอีก สักวันหนึ่ง คงต้องพบกับจุดจบชะตา กรรมเดียวกันกับเพื่อนๆ ที่ถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตก่อนหน้านั้นเช่นเดียวกันอย่างแน่นอน

การประหารชีวิตนักโทษคดียาเสพติดครั้งนั้น ทำให้สังคมโลกเกิดการตื่นกลัว ตื่น รัว และตระหนักถึงบทลงโทษของการค้ายาเสพติดที่รุนแรง เด็ดขาด มีการขยายข่าวกลายเป็นกระแส สังคม เรียกร้องให้มีการประหารชีวิตนักโทษอีก ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านี้เกิดความกลัว หันมา ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดครั้งอดีตตอนที่ยังเป็นเด็ก อาศัยอยู่กับครอบครัวที่เกี่ยวข้อง กับยาเสพติด จนนำชักสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด และสุดท้ายต้องพบกับจุดจบของการเป็นผู้ค้า ยาเสพติดในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมอย่างถ่องแท้และลึกซึ้งจนเข้าถึงสัจธรรมชีวิตของการเป็นผู้ค้า ยาเสพติดแล้ว จึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น ด้วยการพลิกวิกฤต ให้เป็นโอกาส ใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่า

ดังนั้น แนวทางในการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ให้ข้อมูลหลัก เหล่านี้กลับมากระทำความผิดซ้ำอีกในอนาคต สิ่งแรกที่ต้องได้รับพัฒนาก็คือ การแก้ที่ “ใจ” ก่อน ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจศึกษาอยู่ 3 ประการที่สำคัญคือ (1) ทบทวนชีวิตตนเอง จากความผิดพลาด (2) ชีวิตพระราชทานและ (3) การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคม ผู้วิจัยขอเสนอสาระสำคัญดังต่อไปนี้

2.2.1 ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด

เมื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสในขณะต้องโทษถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำด้วยการทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดแล้ว สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 4 ประเด็น ประกอบด้วย ได้แก่ (1) การศึกษาธรรมะ (2) การเรียนหนังสือ (มศธ.) (3) การเขียนสารคดีชีวิต (โครงการกำลัง) และ (4) ศิลปะ Art for All แต่ละประเด็นมีสาระสำคัญดังนี้

1) การศึกษาธรรมะ

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนใช้เวลาว่างพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสด้วยการใฝ่หาความรู้ ศึกษาธรรมะ เพื่อค้นหาความหมายของชีวิตจากโลกภายใน และทบทวนชีวิตตนเองเพื่อค้นหาความหมายชีวิตจากโลกภายนอก อันเป็นการทำความเข้าใจตนเองระหว่างโลกภายในกับโลกภายนอกให้เกิดความสมดุล นำไปสู่การมีชีวิตที่สมถะ สงบ ร่มเย็น และเรียบง่าย เพื่อแสวงหาความสุขที่แท้จริงจากข้างใจจิตใจของผู้ให้ข้อมูลหลัก จนเกิดการเรียนรู้เข้าใจจากบทเรียนที่เคยก้าวพลาดครั้งอดีตเป็นผู้ค้ำยาเสพติด

การศึกษาหนังสือธรรมะอย่างจริงจังและลึกซึ้ง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักได้เข้าถึงแก่นแท้ของชีวิตช่วยให้จิตใจที่เร่าร้อนของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนสงบลง เกิดความเยือกเย็น มีสติ สมาธิดีขึ้น ธรรมะเป็นเสมือนโอสถขนานวิเศษช่วยกำจัดจิตใจไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เสรีหมอง ช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลหลักมองโลกและความเป็นไปต่างๆ ด้วยใจที่เป็นกลางมากขึ้น ความดิ้นรน กระวนกระวาย ความน่าสมเพชเวทนาในสังขารของตนเองก็ค่อยๆ เลื่อมคลายลง ความอึดเอมในรสพระธรรมก็เริ่มซบสลายซึ่งลงสู่รุ่มขุมขุ่น เย็นซาบซาบ จิตใจสงบนิ่งมากขึ้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักรู้ซึ่งถึงคุณค่าของการมีชีวิตที่เกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่งในชีวิตของตนเองและคนอื่นๆ มากยิ่งขึ้น และเริ่มตระหนักว่าการจมจ่อมอยู่แต่อดีตที่เลวร้าย มันไม่ใช่ทางออกของการแก้ปัญหาชีวิตที่กำลังเผชิญอยู่ในขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำแห่งนี้อีกต่อไป

“อ่า.การติดคุกครั้งนี้ มันเหมือนเป็นการเดินทางไกลข้างในจิตใจของผม ต้องเดินทางรอมแรมฝ่าวิกฤตปัญหาามรสุมชีวิต ต้องฟันฝ่าอุปสรรคความทุกข์ร้อนหนาวเหน็บ ตะเกียกตะกายดิ้นรนต่อสู้กับปัญหาชีวิตนับครั้งไม่ถ้วนด้วยระยะเวลากว่า 17 ปี เป็นระยะทางกว่า 6,000 กว่าวัน จนเกือบแบกรับปัญหาชีวิตไม่ไหวจริงๆ ผมรู้สึกว่ามันช่างยาวนานเท่าทวีคูณเหมือน 10,000 วันของคนปกติทั่วไป การเดินทางไกลคราวนี้ มันเหมือนเป็นบททดสอบความอดทน เป็นบทเรียนที่สอนให้ผมรู้จักลิ้มรสชาติความทุกข์ทรมานที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาของตนเองและพ่อแม่ ลูกเมีย เพราะก้าวย่างแต่ละก้าวที่ย่างเท้าไปข้างหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว รวากับกำลังเดินอยู่บนถนนก้อนกรวด เลือดไหลซิบๆ แต่ก็ต้องกัดฟันฝืนยกเท้าก้าวย่างไปข้างหน้าอย่างไม่

หยุดยั้ง.. เพื่อทบทวนชีวิตตนเอง เรียนรู้จากความผิดพลาดจากข้างในจิตใจของผม..กว่าจะสำนึกผิด ผมก็ต้องฝืนกล้ำกลืนก่อนความรู้สึกสำนึกผิดลงในอกอย่างคนสำนึกผิดแล้วจริงๆได้ ผมก็ต้องใช้ธรรมเข้าช่วยขโลมจิตใจผมครั้งแล้วครั้งเล่า..

“..การการศึกษาอ่านหนังสือธรรมะในยามที่จิตใจเราร้อนเหมือนดั่งไฟ ลน สามารถช่วยให้จิตใจผมสงบลง เยือกเย็น มีสติมากขึ้น..เพราะหลังจากที่ผมเบนเข็มชีวิตหันเข้าหาธรรมะ ซึ่งเป็นเสมือน โอสถขนานวิเศษที่ช่วยคำจุนจิตใจไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เศร้าหมอง อมทุกข์อยู่ตลอดเวลาเหมือนแต่ก่อนและความมีดมัวของปมปัญหาชีวิตของผมก็ค่อยๆ จางเลื่อนลางหายไป ทำให้ผมได้สัมผัสกับความสงบสุข มีสมาธิ ผมเริ่มที่จะระงับอารมณ์ของตนเองและเรียนรู้ถึงเหตุ และผลอันเป็นบ่อเกิดของสุขและทุกข์

“ผมมองโลกและความเป็นไปต่างๆ ด้วยใจที่เป็นกลางมากขึ้น ความคึ้นรน ความกระวนกระวาย ความน่าสมเพชวทนาในสังขารของตนเองก็ค่อยๆ เลื่อมคลายลง ความอึดเอมในรสพระธรรมก็เริ่มซึมซับ ลึกลงสู่รูขุมขน เย็นสงบนิ่งมากขึ้น ทำให้ผมรู้ซึ่งถึงคุณค่าชีวิตของตนเองและของคนอื่นมากขึ้น และเริ่มตระหนักว่าการจมจ่อมอยู่แต่อดีตที่เลวร้ายในชีวิตที่ก้าวพลาดของตนเองนั้น มันไม่ใช่ทางออกในการแก้ปัญหาชีวิตที่มารุมเร้าและที่ผมต้องเผชิญมันอยู่ในขณะ ต้องโทษอยู่ในคุก..

“มาถึงวันนี้แล้ว..ผมสำนึกผิดแล้ว..ผมอยากขอโทษต่อ “สังคม” และคนที่ผมเคยทำร้ายขยายาเสพติดให้ลูกหลานพวกเขาต้องเสียนาคตไป ผม “ขอโทษครับ” และ “เสียใจ” ครับ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

2) การเรียนหนังสือ (มสธ.)

การจัดการศึกษาให้แก่ผู้ต้องขังในเรือนจำเรือนจำกลางบางขวาง กับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ) โดยเฉพาะฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจแดน 14 ซึ่งเป็นศูนย์กลางการศึกษาของผู้ต้องขัง ภายในอาคารของฝ่ายการศึกษาประกอบไปด้วย หอประชุมใหญ่ มีการจัดแบ่งพื้นที่กันเป็นห้องเรียนคอมพิวเตอร์ของนักศึกษา ปวช. และ ปวส. ห้องเรียนพุทธศาสตร์ คณะศาสนาและปรัชญา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาตรี และห้องเรียนนักศึกษาปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช รวมทั้งสถานีถ่ายทอดสัญญาณ โทรทัศน์ไปยังแดนต่างๆ รวมทั้งสนามกีฬากลางขนาดใหญ่ ซึ่งใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมต่างๆ ของเรือนจำ อาทิเช่น จัดงานวัดพบญาติใกล้ชิดระหว่างผู้ต้องขังกับญาติ สนามสอบของนักศึกษา มสธ. จัดฝึกอบรม

หลักสูตรวิชาสี่พระยะสั้นให้แก่ผู้ต้องขัง จัดทดลองอบรมเข้มนวันรับปริญญาของว่ที่บัณฑิต มสธ. ทั้งหลายในเรือนจำประเทศ เป็นต้น

ก่อนจะกล่าวการศึกษาของผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้วิจัยขอพูดถึงจุดเริ่มต้นของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเรือนจำ ซึ่งเกิดขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2527 โดยมีผู้ต้องขังเรือนจำกลางบางขวาง ชื่อ น.ช.บังเทิง ชูชาติ (สำเร็จการศึกษาและพ้นโทษไปแล้ว) ได้สมัครเข้าศึกษาต่อในสาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช โดยให้ญาติภายนอกเป็นผู้ดำเนินการสมัครเรียนให้ และก่อนจะมีการสอบไล่ประจำภาคการศึกษาในปีนั้น น.ช.บังเทิง ได้แจ้งฐานะการเป็นนักศึกษา มสธ. ในเรือนจำกลางบางขวางทราบ พร้อมทั้งได้ยื่นคำร้องขอความอนุเคราะห์เรือนจำกลางบางขวาง ให้ดำเนินการให้ตนได้มีโอกาสเข้าทำการสอบไล่ในภาคการศึกษานั้นด้วย

เรือนจำกลางบางขวางโดยนายสวัสดิ์ สรรเสริญ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางบางขวางในขณะนั้น ได้แจ้งข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวให้กรมราชทัณฑ์ทราบ เพื่อประสานงานกับ มสธ. และพิจารณาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับให้ น.ช.บังเทิง ชูชาติ ได้มีโอกาสทำการเข้าสอบในภาคการศึกษานั้น ต่อไป

เนื่องจากการให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังอย่างกว้างขวาง ทั่วถึง เป็นนโยบายหลักประการหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ ประกอบกับการศึกษาของ มสธ. เป็นระบบการศึกษาทางไกล เป็นมหาวิทยาลัยเปิด ซึ่งบุคคลทั่วไปและผู้ต้องขังสามารถศึกษาด้วยตนเองได้ ในปี 2527 นี้เอง นายสนิท รุจิณรงค์ (อธิบดีกรมราชทัณฑ์ในขณะนั้น) และศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน (อธิการบดี มสธ. ในขณะนั้น) ต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่า สมควรเปิดโอกาสให้อนุญาตให้ผู้ต้องขังที่มีความประพฤติดี และมีคุณสมบัติตามที่ทาง มสธ. กำหนด สมัครเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาตรีของ มสธ. ได้ ทั้งนี้ นับตั้งแต่ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2528 เป็นต้นมา (ข้อมูลของฝ่ายการศึกษาแดน 14 เรือนจำกลางบางขวาง)

ในปัจจุบันมีผู้ต้องขังจำนวนมากใฝ่ฝันอยากเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงอย่าง มสธ. และผู้ต้องขังหลายคน มีความมุ่งมั่นจะเรียนอย่างจริงจังเพื่อเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราชแห่งนี้ให้จงได้ เพื่อจะได้เป็นใบเบิกทางนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ดังเช่นรุ่นพี่ๆ ที่เรียนจบและสร้างชื่อเสียงในเวลาต่อมา ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง นักธุรกิจ ประชาชน และผู้ต้องขังทั้งที่อยู่ในคุกและพ้นโทษไปแล้ว และยังมีห้องสมุด มสธ. และห้องสมุดพร้อมปัญญาในเรือนจำที่เป็นแหล่งรวบรวมหนังสือวิชาการ ความรู้ วิทยาการต่างๆ มากมาย

สถิติจำนวนผู้ต้องขังนักศึกษา มสธ. ของเรือนจำกลางบางขวาง นับตั้งแต่ปี 2530–2554 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี รวมประมาณ 389 คน โดยมีสาขาวิชายอดเยี่ยมคือสาขานิติศาสตร์ มีจำนวนประมาณ 161 คน รองลงมาคือ สาขาเกษตรศาสตร์และสหกรณ์ จำนวน

71 คน เป็นต้น (ข้อมูลจากฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน 14 เรือนจำกลางบางขวาง เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2558)

การที่รุ่นพี่ได้สร้างต้นแบบที่ดีไว้ให้แก่รุ่นน้องๆ ได้จดจำสิ่งที่ดีๆ รุ่นสู่รุ่นต่อๆ กันมาอย่างไม่หยุดยั้งหลายสิบปีที่ผ่านมา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในองค์กรของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จึงเกิดแรงบันดาลใจอยากเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยชื่อดังอย่าง มสธ.

ด้วยการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์หันมาเอาดีสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง ด้วยการขยันศึกษาเล่าเรียนหนังสือเริ่มตั้งแต่ระดับ กศน. ปวช. ปวส. เพื่อที่จะได้เข้าสู่ระบบการศึกษาทางไกลกับ มสธ. ในระดับปริญญาตรี ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นมองเห็นว่า การศึกษาช่วยให้ชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นดีขึ้น มีโอกาสดีๆ เข้ามาในชีวิตให้เลือกทำมากขึ้น ได้มีเวลาหันมาทบทวนชีวิตตนเองมากขึ้น ทำให้พวกเขาเข้าใจปัญหาชีวิตตนเองและเกิดจิตใต้สำนึกที่ดี นำไปสู่การกลับตัวกลับใจเป็นคนดีของสังคม

“การติดคุกนานๆ ถึง 12 ปีนั้น ทำให้ผมหมดหนทาง สิ้นหวัง ไร้หนทางเดิน รู้สึกโดดเดี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร เกิดความคิดฟุ้งซ่าน วันๆ นั่งๆ นอนๆ ท้อแท้ หมดหวังในชีวิต.. ต่อมาเห็นรุ่นพี่ที่เรียนอยู่ใน มสธ. แนะนำให้เรียนหนังสือ กศน. ปวช. ปวส. และหาโอกาสเข้าสมัครเรียนต่อในระดับปริญญาตรีกับ มสธ. โดยใช้โอกาสเวลาที่ติดคุกฟรีๆ อยู่นำไปใช้ประโยชน์ในการเรียน

“ ทำให้ผมฉุกคิดได้ทันที เอาเวลาว่างเยอะๆ นี้ นำไปใช้เป็นโอกาสให้ชีวิตตนเองดีขึ้น หาเวลาว่างเรียนหนังสือและทบทวนชีวิตตนเอง การเป็นผู้ค้ายาในอดีตมันสอนผมได้เป็นอย่างดี มันทำให้ผมรู้จักความทุกข์ทรมานกับการที่ต้องติดคุกนานๆ จนถูกขังลิ้มจากญาติ ญาติและลูกหลานที่กำลังโตมาไม่มีใครรู้จักผม..บอกได้คำเดียวว่า ไม่เอาไว้แล้ว.. ชีวิตมันไม่คุ้ม ได้เงินมาใช้แป๊บเดียวก็หมด ติดคุกนาน รู้สึกโดดเดี่ยว เดียวดาย มันทุกข์ทรมานมาก อยู่ก็ลำบากใจ ที่นอนก็แคบ พลิกตัวไปมาก็ลำบาก อาหารการกินก็ไม่ได้ ต้องแย่งกันกิน คนที่เข้าแถวคนแรกรอรับแ่ง กลับได้รับแ่งหลวงเกือบๆ สุกท้าย คนที่ไม่เข้าแถวตัดหน้ารับแ่งหลวงได้ก่อนอันดับต้นๆ ที่เหลือก็มีแต่ชากวิญญาณหนู ไก่ ปลาเท่านั้น ไข่ที่เป็นเนื้อจริงๆ ไม่ค่อยมีหรือมีแต่เศษเนื้อปลาเหลวๆ และๆ ไข่ที่นักโทษชอบเรียกกันว่า “ระเบิดปลา” คือ ไม่มีปลาเป็นตัว มีแต่เศษชิ้นเนื้อและกระดูกปลาเท่านั้น..อยู่ในคุกมันทุกข์ทรมาน ไปไหนก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ต้องอยู่ในกฎระเบียบวินัย..ผมสำนึกผิดไปแล้ว เจ็ดหลายจำแล้ว ไม่เอาแล้ว ไข่เรื่องยาเสพติดพวกนั้น..

“(อะไรทำให้ที่สำนึกผิดและกลับตัวกลับใจได้) ก็เพราะการศึกษาไป การศึกษาทำให้ชีวิตผมเปลี่ยน ผมคิดได้เยอะ ตอนนี้ ผมก็เรียนจบปริญญาตรี เกษตรศาสตร์ เอกผลิต

สัตว์ และเรียนจบ ปวช.คอมพิวเตอร์แล้ว..อ่า แล้วตอนนี้ก็กำลังเรียน ปวส. อยู่ การศึกษาสำคัญมาก ถ้าผมไม่ได้เรียนหนังสือ ชีวิตผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่า จะยังคิดค้าขายในเรือนจำ เหมือนกับพวก “ซาใหญ่” บางคนหรือเปล่า และอาจจะต้องไปอยู่ที่คุกเขาบินในเรือนจำชูปเปอร์แมกซ์ขังเดี่ยว ก็ได้ ใครจะปรั..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“พี่ใช้เวลาในขณะที่อยู่ในเรือนจำ คือ..พี่คิดว่าต้องพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส..หลังจากห้องประหารชีวิตแล้ว ก็เหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต ย้ายไปอยู่ในแดน 2 เป็นแดนคดีโทษทั่วไป ตั้งใจว่าจะใช้วิกฤตพลิกให้เป็น โอกาสด้วยการหันมาเอาดีด้านการศึกษา เรียนหนังสือตั้งแต่ระดับประถม กศน. จนถึง ม.ปลาย แล้วเรียนต่อ ปวช. เทคนิคคอมพิวเตอร์ และตัดสินใจเรียนต่อในระดับปริญญาตรี สาขารัฐศาสตร์ เพื่ออนาคตในวันข้างหน้า เมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว จะได้นำความรู้ไปพัฒนาในหมู่บ้านของพี่..การอ่านหนังสือตำราเรียนทำให้พี่มีองค์ความรู้เพิ่มพูนมากขึ้น ความรู้ทำให้เกิดปัญญา ปัญญานำไปสู่ทางเลือกในการแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง มีโอกาสในการก้าวหน้าในชีวิตมากขึ้น รู้จักรับผิดชอบชั่วดี มีวินัย มีระเบียบมากขึ้นนะ..อ่า.ตอนนี้ก็ มาช่วยทำงานที่ฝ่ายการศึกษาแดน 14 ควบคู่กับการเรียนหนังสือระดับปริญญาตรี อะประมาณ 4 ปีกว่าแล้ว”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

3) การเขียนสารคดีชีวิต (โครงการกำลังใจ)

ผู้ให้ข้อมูลหลักบั้งก็สนใจอยากเป็นนักเขียนสารคดี โดยสมัครใจเข้าสู่โครงการกำลังใจในพระดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เพื่อเขียนหนังสือสารคดีชีวิต อันเป็นการทบทวนชีวิตตนเอง ทำความเข้าใจตนเองได้เป็นอย่างดี เพราะการว่าการอ่านหนังสือก็คือ การอ่านความคิดของคนอื่น แต่การเขียนหนังสือก็คือ เป็นการอ่านความคิดของตนเอง ทำให้เข้าตนเองอย่างถ่องแท้ รู้ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด และรู้เป้าหมายชีวิตที่ต้องการจะมุ่งไปข้างหน้าในอนาคตได้อย่างมั่นคงมากขึ้น

“..เมื่อก่อน..หลายปีแล้ว..คือ..ผมเคยสมัครเข้าเรียนหลักสูตรการฝึกอบรมเขียนสารคดีจากครูนักเขียนชื่อดังระดับแถวหน้าของเมืองไทยหลายคน ที่มาจากโครงการกำลังใจในพระดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เมื่อ 5 ปีก่อน ไอ้ที่สมัครเรียนเขียนหนังสือสารคดีชีวิตครั้งแรก ก็ไม่เข้าใจหรอกว่า มันคืออะไร แต่ที่สมัครเข้าเรียนก็เพราะอยากออกไปข้างนอกแดน ไม่อยากถูกขังเอาไว้แต่ในห้องประหารฯ ทั้งวัน ทั้งคืน รู้สึกเครียด กัดค้นมาก จากปัญหาชีวิตส่วนตัวทั้งเรื่องคดี เรื่องทางบ้านลูกเมีย พ่อแม่ป่วย รู้สึกเครียด ปวดหัวแทบระเบิดเป็นเสี่ยงๆ อยากมีที่ระบายความกดดันความในใจออกมาเป็นตัวหนังสือ เขียนระบายออกไปให้หมด พอระบายความรู้สึกอัดอั้นไม่รู้จะไปพูดให้ใครฟังออกไปหมดแล้ว อะ..ก็รู้สึกสบายใจ

“ทำให้ผมเริ่มมีสมาธิดีขึ้น มองโลกในแง่ดีขึ้น เริ่มรู้จักและเข้าใจปัญหาตนเองมากขึ้น เข้าใจปัญหาอารมณ์ความรู้สึกและเห็นใจผู้อื่นมากขึ้น ไม่ค่อยคิดฟุ้งซ่าน ถ้าเครียดก็ใช้การระบายความในใจเขียนบันทึกลงไปกระดาษเปล่าๆ จะโกรธ จะเกลียดใครก็เขียนระบายให้หมด แล้วจะรู้สึกสบายใจขึ้น..ผมฝึกเขียนบ่อยๆ จนเริ่มรู้จักความต้องการ ความถนัด ความชอบ และเป้าหมายชีวิตของตนเองมากขึ้น ทำให้ผมได้ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดครั้งอดีตที่我还是ผู้ค้ายาเสพติด และไม่กล้าหวนกลับไปทำมันอีก เพราะรู้สึกผิดในใจตลอดเวลา..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

4) ศิลปะ Art for All

บางคนก็สนใจงานศิลปะ ได้สมัครเรียนการเขียนวาดรูปศิลปะในโครงการศิลปะ Art for All ในพระตำหนักสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตามหลักสูตรการฝึกอบรม “ศิลปะหลังกำแพง” ซึ่งพวกเขาบางคนได้บอกเล่าความคิด ความรู้สึกต่างๆ เมื่อเข้าสู่โลกกว้างแห่งจินตนาการอย่างไร้ขีดจำกัดทางความคิดออกมาว่า เวลาวาดรูปศิลปะ เขาจะรู้สึกมีความสุข ลืมเรื่องราวอดีตไปได้ ใจจดจ่ออยู่กับศิลปะ ทำให้จิตใจอ่อนโยน ลดความก้าวร้าวลงไปมาก ขณะวาดรูป ใจก็ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ปรับวิธีคิด สภาพจิตใจ ปรับมุมมองและทัศนคติเชิงบวกมากขึ้น จิตใจเข้มแข็งขึ้น ได้พบเพื่อนใหม่ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตกันและกัน ทำให้ค้นพบตนเอง มองเห็นประโยชน์ของศิลปะเป็นเครื่องมือในการบำบัดจิตใจและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเบี่ยงเบนของตนเองเสียใหม่ได้เป็นอย่างดี

“ที่รู้สึกดีใจมาก ที่ได้เข้าร่วมโครงการศิลปะ Art for All ในพระตำหนักสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตามหลักสูตรการฝึกอบรม “ศิลปะหลังกำแพง” และที่รู้สึกสำนึกในพระเมตตาพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์เป็นล้นพ้น รวมทั้งกระทรวงยุติธรรมและกรมราชทัณฑ์ที่ทำให้พี่ค้นพบตัวเอง เวลาที่วาดรูปเสร็จ มีคนชมว่าสวยดี พี่ยังรู้สึกดีใจมากนะ เวลาวาดรูปมันเพลินดี มีความสุข เอาทุกสิ่งทุกอย่างจดจ่ออยู่กับงานศิลปะหมด ลืมเรื่องคดีเรื่องปัญหาทางบ้านหมด รู้สึกว่าตัวเองมีอิสระทางความคิดอย่างเสรี ไม่ต้องไปกลัวใครว่า จิตใจเบิกบาน เหมือนไม่ได้ติดคุก เกิดสมาธิจดจ่ออยู่กับการวาดรูป รู้สึกว่าตนเองมีค่ามากขึ้น ใจใจอ่อนโยน ลดความก้าวร้าวลงไปมาก ขณะวาดรูปค่อยๆ คิด ค่อยๆ หาวิธีปรับสภาพจิตใจ ปรับมุมมองและทัศนคติเชิงบวกมากขึ้น..”

“ทุกวันเวลาว่าง..อ่า..พี่จะหามุมสงบๆ เพื่อวาดรูป มันทำให้พี่ลืมเรื่องความหลัง ลืมอดีตที่เลวร้าย ทำให้พี่ไม่มีเวลานั่งจมปลักอยู่กับอดีต พี่มีเวลาก้าวไปข้างหน้ามากยิ่งขึ้น แต่พี่จะไม่ลืมอดีตที่เป็นประสบการณ์และบทเรียนชีวิตราคาแพงของตนเองเด็ดขาด เพราะการลืมอดีต มันก็คือ การลืมตัวเอง แต่พี่จะใช้อดีตเป็นบทเรียน ไม่ให้ชีวิตพี่ก้าวพลาดตกหลุมพราง

ของคนอื่นเหมือนเช่นอดีตของตนเองอีกต่อไป ถึงแม้ไม่มีกิน ก็ยอมอด ยอมต้องดิ้นทุรนทุราย จะอดทน อดกลั้นให้ถึงที่สุด เพราะคิดได้ว่า โครงการ *Art for All* ทำให้พี่ได้รู้จักกับชีวิตที่เหลืออยู่ ว่ามันมีคุณค่าแค่ไหน พี่จะไม่ยอมหันให้กับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด..คือศิลปะ มันทำให้พี่ได้เห็นโลกสวยงาม น่าจะนุถนอมอีกเยอะ มันทำให้พี่หันมามองโลกในแง่ดี ได้รู้ว่าชีวิตยังมีค่าและควรรักตนเองให้มากขึ้น

“การเข้าสู่โครงการศิลปะ *Art for All* พี่ได้เรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน เข้าใจกับสิ่งที่พี่คิด คือ รู้ว่าตนเองมีความคิดริเริ่มที่จะทำอะไร กล้าคิด กล้าทำ รู้จักนำจินตนาการของตนเองมาคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว รู้สึกว่าจิตใจเข้มแข็งขึ้น รู้สึกประทับใจที่ได้พบเจอเพื่อนใหม่ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน มองเห็นประโยชน์ของศิลปะเป็นเครื่องมือในการบำบัดจิตใจและพัฒนาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสียใหม่ ช่วยให้จิตใจผ่อนคลายความตึงเครียดจากการที่ถูกขังนานๆ ขาดอิสระทางกาย และรู้สึกว่าศิลปะช่วยให้พี่มีกำลังใจมีความสุขมีความหวังในชีวิตขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเมื่อก่อนคิดว่าตนเองตายแล้ว จิตใจไร้ความรู้สึก ไม่มีชีวิตชีวา เหมือนคนหมดอาลัยตายอยาก เดินตัวแข็งทื่อเหมือนผีตายซากอย่างง้ออย่างงั้นแหละ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

2.2.2 ชีวิตพระราชทาน

ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกสะท้อนออกมาจากโลกหลังกำแพงสูงมาอย่างหลากหลาย บางคนสะท้อนความรู้สึกอึดอัดเต็มล้นปรีจากข้างในปรากฏออกมาทางสีหน้าท่าทางของพวกเขา เมื่อรู้สึกตัวว่าได้รับ “ชีวิตพระราชทานใหม่” จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้พวกเขาเหล่านั้นรู้สึกว่าชีวิตที่ตายแล้วเหมือนเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง รู้สึกเบา ปลอดโปร่ง โล่งใจ เหมือนขกฏเขาที่ทับอกมานานออกไปจากใจได้แล้ว รู้สึกดีใจที่สุดในชีวิต เพราะรอดตายจากเงื้อมมือกฏหมายมาได้อย่างหวุดหวิดเกือบถูกประหารชีวิต และได้รับการถอดโซ่ตรวนที่ขาทั้งสอง ซึ่งเปรียบเสมือนอวัยวะที่ 33 ของร่างกายเขามานานกว่า 10-12 ปี

ถ้าไม่มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในโลกนี้ ชีวิตพวกเขาก็ไม่มีชีวิตไม่ และถือว่าชีวิตที่พ่อแม่ให้มานั้นได้ตายจากโลกนี้ไปแล้วตั้งแต่อยู่ในห้องประหารชีวิต และชีวิตที่เหลืออยู่นี้ถือเป็นชีวิตพระราชทานจากในหลวง พวกเขาเหล่านั้นต่างก็รู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระเมตตา พระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น นำมาซึ่งความปลาบปลื้มปีติยินดีมาสู่ใจของพวกเขาเหล่านั้น ตลอดจนถึงครอบครัวของพวกเขาอย่างหาที่สุดมิได้

นับแต่นั้นเป็นต้นไป พวกเขาจะถนอมรักษาชีวิตพระราชทานนี้อย่างมีคุณค่าที่สุด ตั้งมั่นในคุณธรรมจริยธรรม หมั่นทำความดี ช่วยเหลือสังคมได้ถนอมรักษาชีวิตและ

มุ่งมั่นตั้งใจศึกษาหาความรู้มุ่งสู่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (มสธ.) จนบางคนสามารถฝ่าฟันอุปสรรคปัญหาชีวิตที่ร่ายล้อมออกมาได้สำเร็จ จนได้รับใบปริญญา 1-3 ใบก็มี

เพราะพวกเขาบางคนให้สติประคองใจเขามีให้กระทำความผิดซ้ำในขณะที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ พวกเขาใช้ชีวิตอดทนอดกลั้นประมาทประมาทแปรเป็นพลังไฟฝัน คอยเติมเต็มกำลังใจให้กับตนเอง ด้วยการปรับเปลี่ยนโลกทัศน์ใหม่ มองโลกในแง่ดี เป็นมิตรกับสังคมภายนอกจะทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ต้องขังอื่นๆ เพราะพวกเขาเชื่อว่า ทุกคนมีดี มีซั้ว มีความไม่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ไม่ใช่สีดำหรือสีขาวทั้งหมด เราแทบทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาดมากบ้างน้อยบ้าง เราต้องการโอกาสในการแก้ไขตนเอง เพื่อสามารถก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้อย่างไม่หยุดยั้ง ความผิดพลาดครั้งนี้คือ “ครู” ที่มอบบทเรียนชีวิตอันมีค่ายิ่งให้กับพวกเขาได้เป็นอย่างดี

“ชีวิตผมนะ.. จากชีวิตที่เหมือนตายไปแล้ว เหมือนตกอยู่ในทะเลเพลิง ชีวิตเหมือนถูกแขวนไว้บนเส้นด้ายปลายกระบอกฉีดยาพิษหรือสารพิษ ต้องใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวงออกสั่นขวัญหายไปวันๆ เหมือนคนหมดอาลัยตายอยาก นั่งรอเวลาถึงคิวตนเองที่จะถูกนำตัวเดินไปสู่ลานประหารชีวิตที่แดน 11 ทุกๆ วัน ชีวิตมืดมิดแปดด้านมองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์แม้แต่นิดเดียวเลย.. ต่อมาวันหนึ่งประตูสวรรค์ก็เปิดกว้าง ไฟที่เคยมีเมฆก่อดำสูงทะมึนปกคลุมท้องฟ้ามืดมัวได้จางหายไปข้างในจิตใจของผมอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อได้รับ “ชีวิตพระราชทานใหม่” จากในหลวง ความทุกข์ที่เคยกัดกินใจผมมาตลอดครั้งก่อนชีวิตก็หายไปปลิดทิ้ง เหมือนชีวิตเกิดใหม่อีกครั้ง เป็นชีวิตพระราชทาน ถ้าในโลกนี้ไม่มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ชีวิตผมคงต้องแตกดับสูญสิ้นไปนานแล้ว ผมถือว่าชีวิตที่พ่อแม่ให้มานั้นได้ตายจากไปแล้วตั้งแต่อยู่ในห้องประหารชีวิต และถือว่าชีวิตที่เหลือนี้เป็นชีวิตพระราชทานจากในหลวง ผมรู้สึกสำนึกในพระเมตตาพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น นำมาซึ่งความซาบซึ้งปลาบปลื้มปีติยินดีมาสู่ครอบครัวของผมอย่างหาที่สุดมิได้

นับต่อแต่นี้เป็นต้นไป ผมจะถนอมรักษาชีวิตและใช้ชีวิตพระราชทานนี้อย่างมีคุณค่ามากที่สุด จะตั้งมั่นในคุณธรรมจริยธรรม ทำความดี ช่วยเหลือสังคม และมุ่งเข้มทิศชีวิตไปสู่เส้นทางการศึกษามุ่งมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชอย่างไม่หยุดพัฒนาศักยภาพของตนเองเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ต้องขัง.. ในที่สุดผมก็ทำสำเร็จจนได้ ปัจจุบันนี้ ผมจบปริญญาตรีแล้ว 3 ใบ.ครับ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

“..กว่าจะได้รับอภัยโทษจากในหลวง กว่าจะฝ่าข้ามความตายมาได้ ผมรู้สึกว่าชีวิตผมเหมือนเกิดใหม่อีกครั้ง รู้สึกตัวเบา โล่งใจ ปัญหาต่างๆ ที่เคยหนักอกเหมือนมีก้อนหินใหญ่ทับอกอยู่ได้หายไป.. ได้ถอดโซ่ตรวนออกจากขาทั้งสองข้าง เดินไปไหนมาไหนก็เบาสบาย ไม่หนักขาเป็น

กิโงๆ เดินไปไหนก็ไม่ต้องมีเสียง โข่คอยหลอกหลอนอีกต่อไป ผมใช้โอกาสนี้ทบทวนชีวิต พินิจตนเอง เมื่อก่อนตอนอยู่ข้างนอกผมไม่เคยใช้สติทบทวนตนเอง แต่เมื่อผมได้อภัยรอดตายแล้ว..ผมค้นพบคำตอบในใจแล้วว่า “ผมจะครองสติมิให้หวนกลับไปกระทำความผิดในอนาคตซ้ำอีกเหมือนอดีตที่เคยผิดพลาดมาแล้ว” ผมจะให้สติระครองใจ แก่ใจที่ใจมิให้กระทำความผิดซ้ำอีก ผมเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนก็ผิดพลาดกันได้เป็นธรรมดา เพราะเราทุกคนมีดี มีชั่ว มีความไม่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ ไม่ใช่สัตว์หรือสีขาวทั้งหมด ผมเชื่อว่าคนเราแทบทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด มากบ้างน้อยบ้าง เราล้วนต้องการ “โอกาส” ในการแก้ไขตนเอง เพื่อสามารถก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้ ความผิดพลาดคือ “ครู” ที่มอบบทเรียนอันมีค่ายิ่งให้กับเราเสมอหากเราจะใช้บทเรียนนี้เป็น..

“ผมอยากบอกสังคมว่า ต่อไปนี้ ผมจะใช้ชีวิตใหม่ที่ในหลวงพระราชทานให้ชีวิตแก่ผมนั่น..ด้วยการทำความดีถวายให้แก่ในหลวงที่พระองค์ทรงมอบชีวิใหม่ให้แก่ผมครั้งนี้ ผมกลับไปอาจจะทำงานจิตอาสา ช่วยซ่อมรถฟรี ใครมีเรื่องเดือดร้อน ลืมกุญแจไว้ในรถก็เรียกผมไปช่วยให้ฟรี โดยผมอาจจะฝากเบอร์โทรไว้ให้กับตำรวจ เพื่อความสะดวกในการช่วยเหลือประชาชน และอยากขอโทษต่อพี่น้องประชาชนที่เมื่อก่อนเคยทำอะไรไว้ไม่ดี เยอะมาก ผมขอโทษครับ...

“..และฝากถึงผู้ที่กำลังทำผิดกฎหมายค้ายาเสพติดอยู่ข้างนอกว่า ทำอะไรก็ได้ นอกจากยาเสพติด โคนจับคดียา อภัยมาได้บ้าง ดิดคุกนาน ไม่คุ้ม ..เอ้อ ผมยังโชคดีหน่อยนะ ที่ในหลวงยังให้โอกาสผมกลับตัวกลับใจอีกครั้งหนึ่ง ผมสำนึกในพระเมตตาของพระองค์มาก ถ้าคราวหน้าทำผิดอีก ผมคงไม่โชคดีอย่างงี้แน่ ผมสำนึกผิดแล้ว ไม่เอาแล้ว..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“พี่เพิ่งได้รับอภัยโทษปีนี่เอง..อะ วันที่ได้รับอภัยโทษ พี่รู้สึกดีใจมาก คิดในใจว่า รอดตายแล้ว รู้สึกเบาหวิว ใจโล่งอก เรื่องเครียดๆ ปวดหัวทุกๆ วัน ตลอด 12 ปีนั้น หายไปหมดเลย รู้สึกว่าเหมือนชีวิตเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ความรู้สึกกลัว โคนประหารชีวิต กลัวตาย ไม่อยากจากลูกเมียไปในสภาพศพไม่สวยเช่นนั้น ความทุกข์ ความสิ้นหวัง ความน้อยเนื้อต่ำใจ จนหมดกำลังใจคือๆ นั้นหายไปหมดเลย..หลังจากได้รับอภัยโทษเปลี่ยนจากโทษประหารชีวิตเป็นจำคุกตลอดชีวิตแล้ว เหมือนได้รับพระราชทานชีวิตใหม่จากในหลวงจริงๆ ไม่ใช่ฝันไป แต่เป็นความจริง ถ้าไม่มีในหลวงชีวิตพี่ก็โดนประหารชีวิตตั้งนานแล้ว..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“ยังดีนะ ตอนหลังได้รับพระราชทานอภัยโทษจากในหลวง ทำให้รอดตายจากการถูกนำตัวไปประหารชีวิตมาได้ พระเจ้ายังเมตตาอยู่บ้าง รู้สึกดีใจมากที่สุดในโลก ที่ในหลวงยังเมตตาที่ไม่ฆ่าพี่ ไม่ประหารชีวิตพี่ เหมือนพี่เกิดมาใหม่อีกครั้ง มีชีวิตใหม่ ที่ไม่เหมือนเดิม ขอเริ่มต้นชีวิตใหม่ ด้วยการเป็นคนดี หันมาเรียนหนังสือ ถ้าทำผิดอีกครั้ง..คงไม่โชคดีเหมือนคราวนี้แน่..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

2.2.2 การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคม

การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคมของผู้ให้ข้อมูลหลัก จากการศึกษาในสนามเก็บข้อมูลเชิงลึกของผู้วิจัย ที่โอกาสได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นผู้ต้องขังด้วยกันและสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมหลายครั้งหลายเวลากับผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้น

ทำให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนล้วนเคยผ่านชั่วโมงบินที่สูงๆ กันทั้งนั้น เคยผ่านประสบการณ์ชีวิตเลวร้ายมาอย่างโชกโชน บางคนเคยผ่านหลักสูตรนานาชาติอันเป็นบทเรียนชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยชีวิตแห่งकुบงขวงมาอย่างยาวนานเป็นระยะเวลาประมาณ 12-17 ปี จากผู้คนที่มาจากกลาง เหนือ อีสาน ใต้ ทั้งฝรั่งเศส เยอรมัน ยุโรป และแอฟริกา มีการสะสมเรียนรู้วิชาการต่างๆ ทั้งวิชาชีพ โจร และวิชาชีพสุจริต จากรั้วมหาวิทยาลัยชีวิตในโลกหลังกำแพงคุกแห่งนี้

ความรู้ความสามารถของพวกเขาเหล่านั้นอาจเรียกได้ว่า สำเร็จการศึกษาจนถึงขั้นได้รับใบปริญญา 2 ใบ คือ ใบปริญญาแรก เป็นปริญญาวิชาชีพ ส่วนใบที่สองเป็นใบปริญญาวิชาชีพ ซึ่ง “ปริญญาวิชาชีพ” เปรียบเสมือนเป็น “ดาบสองคม” ที่อาจย้อนกลับมาทำร้ายสังคมได้อีก เมื่อพ้นโทษออกไปสู่โลกภายนอกแล้ว

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณธรรมจริยธรรมจิตใต้สำนึกความรู้ลึกซึ้งชอบชั่วดีของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน ซึ่งมีทัศนคติมุมมองในการมองโลกทัศน์ต่อตนเองและต่อสังคมที่แตกต่างกัน บางคนมีมุมมองเชิงบวกเข้าหาสังคมมากขึ้น แต่ก็มีบางคนมีความรู้ลึกซึ้งดลลบลมมีโอกาสหันหลังให้กับสังคมและอาจจะหวนกลับเข้าไปสู่วังวนดำมืดในแบบเดิมๆอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว

จากการศึกษาวิเคราะห์ผู้ให้ข้อมูลหลักในเรื่องการวางแผนชีวิตหลังพ้นโทษแล้วในอนาคตที่จะมาถึงอันใกล้นี้ ผู้วิจัยค้นพบว่า บางคนก็เริ่มให้ความสำคัญและตระหนักต้นรู้ถึงความหวังที่จะออกไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมและครอบครัวของเขา และเริ่มมีการวางแผนเส้นทางชีวิตใหม่หลังพ้นโทษไว้ว่า ถ้าได้ออกไปจริงๆ ก็ตั้งใจไว้ว่าจะเปิดกิจการอุ้มชูครอบครัว และทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ เนื่องจากเรียนจบได้รับใบปริญญาตรี ทางด้านเกษตร การผลิตสัตว์จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (มสธ.)

บางคนก็วางแผนอนาคตไว้ว่า เมื่อออกไปแล้ว อยากตั้งสำนักงานกฎหมาย เป็นทนายความช่วยเหลือผู้ที่ขาดโอกาสในการเข้าถึงความยุติธรรมจากสังคม เนื่องจากสำเร็จได้รับ ใบปริญญาด้านนิติศาสตร์ และทำธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าเกษตรที่ได้เล่าเรียนมาจาก มสช. เพราะว่าเขา เช็ดหลาบจำและรู้ซึ่งรสชาติของความทุกข์ทรมานที่ต้องถูกขังนานๆ ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก อย่างสิ้นเชิง ไม่ได้รับรู้ความเป็นไปของบ้านเมืองมานานหลายปีไม่ต่างอะไรกับคนตาบอดหูหนวก เขาจะนำบทเรียนชีวิตที่ผ่านการลองผิดลองถูกมาตลอดทั้งชีวิตที่ผ่านมาแล้วนี้เป็น “ครู” เพื่อคอย เตือนสติว่า “เราจะไม่เดินไปทางนั้นอีกต่อไป”

แต่บางคนก็ยังคลุมเครือกับเป้าหมายชีวิตหลังพ้นโทษ ไม่รู้ว่าหันเหเบนเข็ม ทิศชีวิตไปทางไหนดี ยังไม่ชัดเจน เนื่องจากเพิ่งลงจากห้องประหารชีวิต เหลือโทษจำคุกตลอดชีวิต อยู่ จึงยังไม่ได้คิดถึงอนาคตข้างหน้าว่าออกไปแล้วจะทำอะไรดี และอีกอย่างหนึ่งเงื่อนไขอายุก็เป็น อีกเหตุผลหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลคนนั้น ไม่อยากคิดเรื่องอนาคต เพราะไม่รู้ว่าจะได้ออกไปใช้ชีวิตในโลก เสรีหรือไม่ เนื่องจากอายุมากแล้ว อาจจะจบชีวิตด้วยโรครุนแรงในเรือนจำก็เป็นไปได้

ผู้ให้ข้อมูลบางคนก็โทษกรมราชทัณฑ์และเรือนจำ ที่ไม่เปิดโอกาสให้พวกเขา ได้เรียนหนังสือหรืออ่านหนังสือสาระความรู้ในห้องขัง เนื่องจากมีเวลาว่างมาก และเหมาะแก่ การอ่านหนังสือเพื่อพัฒนาทักษะความรู้ให้เพิ่มพูนขึ้น ซึ่งจะเป็แนวทางแก้ไขและพัฒนาคุณภาพ การศึกษา อันนำพวกเขาเหล่านั้น ไปสู่การปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ดีต่อสังคม และไม่หวนกลับไป กระทำกรรมผิดซ้ำอีก เมื่อกลับไปสู่ครอบครัวดังเดิมแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีบางคนที่มีความคิดแก้แค้นต้องการทำลายสังคมและ ประเทศชาติ เมื่อพ้นโทษกลับไปแล้ว โดยมีการวางแผนอนาคตไว้ว่า ถ้าเขากลับไปแล้ว จะไปหา เพื่อนเก่าที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในประเทศเมียนมาร์ จึงมีความเสี่ยงสูง มีโอกาสที่จะกระทำ ความผิดซ้ำและถูกจับเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอีกครั้งหนึ่งก็ได้

ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนทุกภาคส่วนใน สังคมไทย ต้องเร่งหามาตรฐานมาเสริมสร้างสนับสนุนหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาล่าช้า โดยเร่งด่วน เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลเหล่านี้กลับไปสร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคมและเป็น ภาระของสังคมอีก

“อืม! พุคก็พูดเถอะ! นะ พี่นะถูกขังจนญาติลืม ว่าพี่ยังมีตัวตน มีชีวิตอยู่ใน โลกนี้อยู่หรือเปล่า..รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ พุดตรงๆ ก็อนะ..พี่ได้นิสัยใหม่ๆ หลายอย่างจากการที่ต้อง ถูกคุมขังไว้ในโลกแคบๆ และไม่ได้รับรู้ความเป็นไปของสังคมภายนอกมากกว่า 15 ปี ผมคาดเดาไม่ ถูกเลยจริงๆ ว่าโลกหมุนไปถึงไหนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญก้าวหน้าไม่ว่าจะเป็น เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และถนนหนทางในประเทศไทย..เอ่อ..พี่ขอสารภาพตรงๆว่า ผมรู้สึก

กลัวๆ ชอบกล ไม่ได้กลัวอะไรเป็นจีนเป็นอัน แต่กลัวเหมือนนักโทษคนอื่นๆ บางคนที่กำลังจะถูกปล่อยตัวใกล้พ้นโทษเป็นอิสระแล้วในไม่กี่วันข้างหน้าเร็วๆ นี้ ด้านหนึ่งก็ตั้งใจกับอิสรภาพที่ใกล้จะมาถึง อีกด้านหนึ่งก็อครู้สึกหวั่นๆ ไม่ได้ว่าสังคมเขาจะรังเกียจเราหรือเปล่า..เอ่อ..แต่ของที่ร้ายที่สุดคือไม่รู้เลยว่า ตอนนี้ผู้คนเขาชีวิตอยู่กิน..หรือคิดอ่านกันอย่างไรบ้าง แล้วเราจะเอาอะไรไปสู้แข่งกับเขา จะทำมาหากินอะไรดี อายุก็มากแล้ว เงินติดตัวเป็นทุนสำรองชีวิตก็ไม่มีเหลือเลย ความรู้ก็แค่กศน.เรียนมาก็ไม่มีประโยชน์อะไร เขียนจดหมายยังไม่เป็นเลย ใครจะมาจ้างเราทำงาน ลูกๆ ก็หายไปในหมอกก็..ไม่รู้..เมียก็ตายแล้ว ลูกชายคนโตก็ตายแล้ว..เอ่อ..เหลือแต่ลูกสาวและลูกชายคนเล็ก ตอนนี้ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้..ไม่เคยมาเยี่ยมเลย..เอ๊ย!..คิดแล้วกลัวสารพัดอย่าง (ถอนหายใจแรงๆ)..พี่ไม่อยากกลับไปอยู่กับญาติๆ เพราะในหมู่บ้านมีคนค้าขายเยอะ..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5

“พี่ยังไม่ได้อ่างแผนอนาคตเลย..จะได้ออกหรือเปล่า ก็ไม่รู้..น้ำ โทษของพี่เหลือจำคุกตลอดชีวิตอยู่ ต้องรอภัยโทษอีกอย่างน้อย 6-7 ลูก ถึงจะได้กลับ คดียาติดคุกนาน เรียกว่า ขังลิ้มภัยมาได้.. พี่นะ ต้องติดอย่างน้อย 20 ปีกว่า ตอนนี้อยู่มา 12 ปี ยังไปไม่ถึงไหนเลยนะ เรื่องข้างนอก เอาไว้ที่หลังออกไปค่อยว่ากัน ตอนนี่คิดอย่างเดียวว่า จะดูแลตนเองอย่างไร ถึงจะมีชีวิตอยู่รอดไปจนถึงวันที่ออกจากคุก วันนั้นได้อย่างปลอดภัย อยู่ที่นี่ ก็เรียนหนังสือ นั่งเล่นวาดรูปขาย ได้เงินมาบ้าง แต่ก็มีคนเข้ามาตีพุดคุยกันแต่เรื่องค้าขายผิวดินยยะไรพวกนั้น แต่พี่ก็กลัวจะติดเชื้อโรคพวกเขาเหมือนกัน..แต่ก็คิดว่าไว้กว้างๆ ว่า ออกไปแล้ว ถ้าไม่มีงานอะไรทำ คงหนีไม่พ้นเรื่องวาดรูปศิลปะขาย ใช้ชีวิตพอเพียง สมถะ เรียบง่าย รมเย็นและสงบสุขในบั้นปลายชีวิตที่เหลืออยู่..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2

“คือว่า..ทางเรือนจำไม่ค่อยสนับสนุนด้านการศึกษาเล่าเรียนหาความรู้เท่าใดนัก เพื่อพัฒนาทักษะความรู้ความสามารถ การฝึกอบรมอาชีพที่สามารถหากินได้เมื่อพ้นโทษแล้ว..คือว่าทางเรือนจำมีแต่เน้นการควบคุมระเบียบวินัย วันๆ เอาแต่ฝึกแถวๆ..แล้วนั่งๆ นอนๆ เดินไปเดินมานั่งดูบุหรี แก่แข็ง! เบื่อ! ไม่รู้ว่าเอาอะไรดี..คือว่า..แม้แต่หนังสืออ่านเล่นที่ออกไปยืมที่ห้องสมุด “พร้อมปัญญา” ของพระเทพรัตนราชสุตาฯสยามบรมราชกุมารี ก็เอาขึ้นไปอ่าน เพิ่มพูนความรู้ เพื่อฆ่าเวลาที่นั่งจมน้ำปลั๊กอยู่แต่อดีต ถูกขังอยู่ในห้องนอนถึง 16 ชั่วโมงต่อวันก็ยังไม่ได้เลย..แล้วยังงี้..พี่จะเอาความรู้อะไร ไปทำมาหากิน ไปวางแผนชีวิตในอนาคตได้ละ คิดได้ แต่ทำไม่ได้ ว่าถ้าพ้นโทษไปแล้ว..สุดท้ายก็ไม่มีกิน..ก็คงหนีไม่พ้นที่ต้องกลับไปทำอาชีพเดิมอีกนั่นแหละ..จะไปหาเพื่อนเก่าในพม่า..ตอนนี้ได้ยินข่าวว่าเขาเป็นใหญ่อยู่ในพม่า..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4

“..ก็กลัวเหมือนกันนะ..ว่าออกไปแล้วจะทำอะไรดี อืม..แต่คิดว่า กลับไปเปิดอู่ซ่อมรถเหมือนเดิม และทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ เพราะผมเรียนจบปริญญาตรีเกษตรศาสตร์มา ทางด้านผลิตสัตว์ ผมชอบเลี้ยงสัตว์ ส่วนเรื่องยาเสพติดนั้น อืม ผมไม่ยุ่งแล้ว มันไม่คุ้ม รวยแป๊บเดียว เดี่ยวก็ถูกจับ ยึดทรัพย์หมด ไม่เหลืออะไรกลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว..เมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว คิดว่าจะตั้งใจทำงาน ไม่คบเพื่อนที่ค้ายาอีก เดี่ยวจะไปพัวพันการกับยาเสพติดอีก มันไม่คุ้มกับชีวิตทั้งชีวิต ไม่เอาแล้ว กลัวแล้ว..เพราะค้ายามันไม่รวยจริง อย่างที่เขาคิดกันนะ.”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3

“ถ้าออกไปแล้ว ตั้งใจไว้ว่า จะไปทำอะไรทำสวนกาแฟ ลิ้มจี เพราะมีที่ดินอยู่หลายไร่ ทำมาหากินยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง พออยู่ พอกิน ไม่ต้องรวยมาก มีเงิน 100 บาท ที่ได้มาจากการทำมาหากินอาชีพสุจริต ยิ่งดีกว่าเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดเป็นแสนเป็นล้านซักอีกนะ เพราะเป็นเงินบริสุทธิ์ จะใช้หรือจะเก็บก็สบายใจ ไม่ต้องกลัวตำรวจจะมาจับหรือยึดเงินเราไปแต่อย่างใด..”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6

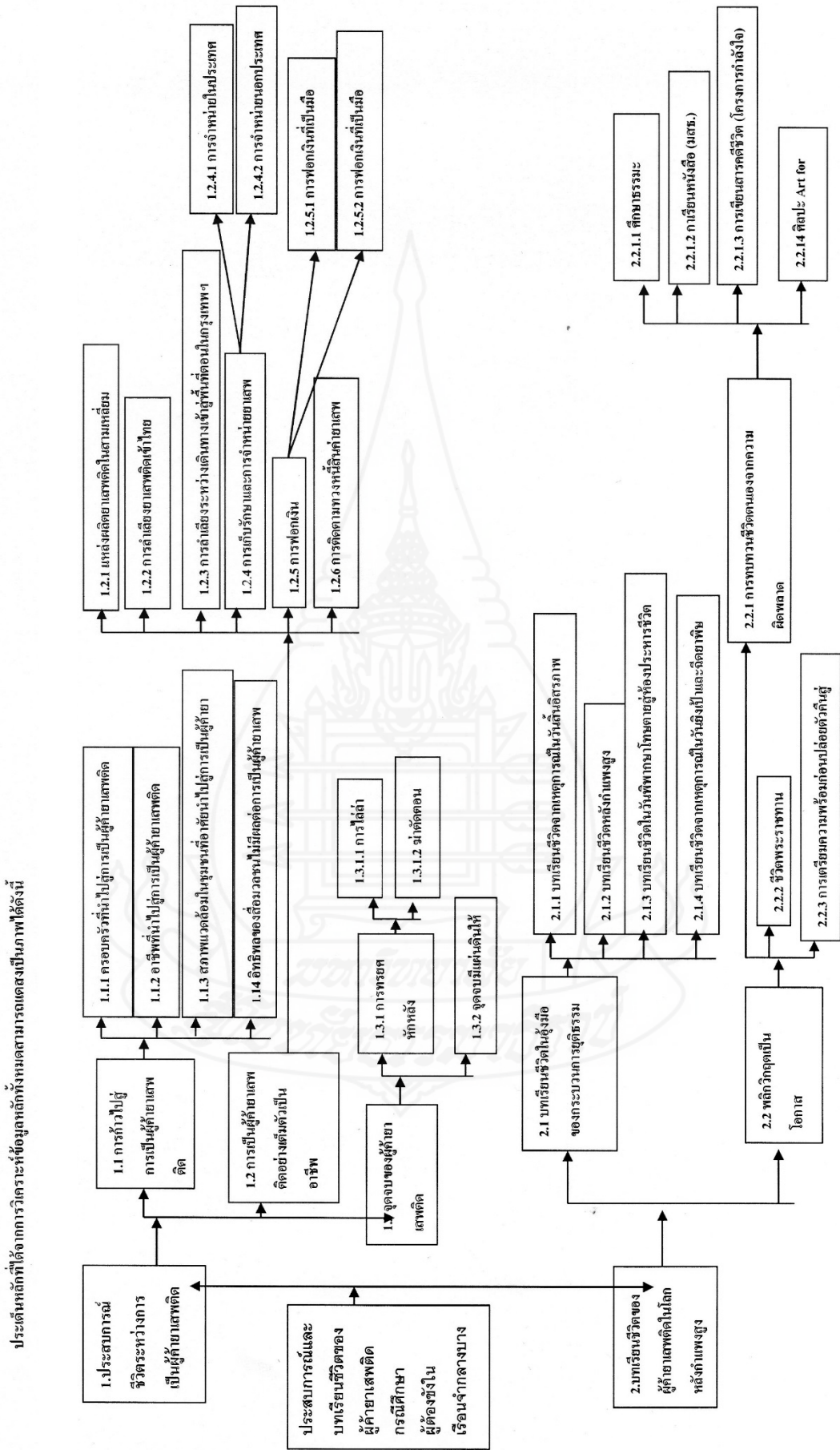
“สำหรับผมแล้ว การติดคุกครั้งนี้ ได้บทเรียนชีวิตอะไรต่างๆ มากมาย ทั้งดีและไม่ดี ถ้าผมไม่สำนึกผิดเสียก่อน..แล้วรีบกลับใจ หันมาเอาดีด้านการศึกษาจนจบปริญญาตรี..ผมคงหนีไม่พ้นที่จะเป็น“ขาใหญ่”ในคุกและเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด..เพราะในเรื่องนี้เป็นแหล่งรวมของพ่อค้ายาทั้งเหนือ-อีสาน-กลาง และได้ การติดต่อซื้อขายเกิดขึ้น ได้ทุกเมื่อ..ยังดีนะ ที่ผมได้เรียนหนังสือ ได้ฝึกอบรมวิชาชีพหลายอย่าง ทำให้ผมมีทางเลือกมากมาย..จะเป็นนายก็ได้ จะทำฟาร์มเกษตรเลี้ยงหมู ไก่ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องหันไปค้ายาอีก..ผมวางแผนชีวิตหลังพ้นโทษอย่างดีแล้ว..เอ่อ..คือว่า ผมจะตั้งสำนักงานนายควม และทำธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าเกษตรแบบซื้อมาขายไป..ไปเรื่องยาเสพติดนั้น ผมเข็ด หลาบจำแล้ว ไม่เอาแล้ว มันได้ไม่คุ้มเสีย ติดคุกนาน จนขังลิ้ม..ตอนเข้ามาเป็นหนุ่มแน่นบึกบึน แต่ตอนออก แก่จนผมหงอกขาวแล้ว..ไม่เอาแล้ว..ผมอยากใช้ชีวิตที่เหลืออยู่นิดเอ่อ ในบั้นปลายชีวิตอยากมีความสุขกับลูกๆ หลานๆ ไม่อยากติดคุกซ้ำอีก ผมจะเอาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตที่ได้จากการติดคราวนี้ เพราะผมรู้ซึ่งรสชาติของความทุกข์ทรมานที่ต้องติดคุกนานๆ ตัดขาด โลกภายนอกอย่างสิ้นเชิง เหมือนคนตาบอดนั้นมันเป็นอย่างไร การติดคุกครั้งนี้เป็นบทเรียนที่มีคุณค่ามากที่สุดสำหรับผม เพราะชีวิตผมผ่านการ “ลองผิดลองถูก”มาแล้ว ผมจะซึมซับเก็บรักษา เลือกรับซึมซับที่ดีและไม่ดีเอาไว้เป็นบทเรียน ว่า“เราจะไม่เดินไปทางนั้น ก้าวซำรอยเดิมอีกต่อไป”

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1

กล่าวสรุปได้ว่า ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงของผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นได้สะท้อนมุมมองความคิด ความรู้สึกและทัศนคติต่างๆ ออกมาจากข้างในจิตใจลึกๆ ของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นอย่างแท้จริง

ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนพยายามพลิกวิกฤตให้เป็น โอกาสใช้เวลาว่างในขณะต้องโทษ อยู่ในเรือนจำอย่างมีคุณค่าที่สุด ด้วยการศึกษาคำความเข้าใจชีวิตตนเองและคนอื่น มีเวลาทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด นำไปสู่การเรียนรู้ความหมายของชีวิตในโลกข้างในกับโลกภายนอก ให้เกิดความสมดุลกัน เพื่อทำความเข้าใจถึงแก่นแท้ของชีวิต เรียนรู้ที่จะรู้จักโลกกว้างกับสังคมเสียใหม่ จนเกิดความคิดปฏิวัติตนเองเสียใหม่ แก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ให้เป็นที่พึงประสงค์สอดคล้องกับบรรทัดสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ด้วยการศึกษารรณะ หันมาเอาดีสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองด้วยการเรียนหนังสือ ใฝ่หาความรู้ หมั่นศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนวิชาชีพ เรียนรู้ ศิลปะนำมาใช้ในการบำบัดรักษาจิตใจ และบางคนที่ฝึกเขียนสารคดีชีวิตเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงแห่งนี้ให้กับเยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจศึกษาทั่วไป เพื่อเป็นวิทยาทาน เป็นความรู้ หรือเป็นอุทาหรณ์ หรือเป็นกรณีศึกษาต่อไป

ภาพที่ 4.6 ประสพการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้าเสพศิลป์ที่ศึกษาเสพศิลป์ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาทำความเข้าใจในประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทัศนศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด โดยมีรายละเอียดสรุปผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด ทัศนศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยแบ่งออกเป็น 2 วัตถุประสงค์ย่อย ได้แก่ (1) ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด และ (2) บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

ผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัย คือ ผู้ต้องขังคดียาเสพติด อายุตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป ผู้เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดมาตั้งแต่ 3 ปี จนถึง 20 ปี โดยเลือกผู้ให้ข้อมูลหลักแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 6 ราย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียงจากการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-structured interviews) ที่แนวคำถามสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ขณะนั้นๆ โดยผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักทั้ง 6 ราย เฉลี่ยเวลาประมาณรายละ 45 นาที ถึง 120 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการถอดคำสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักจากเทปบันทึกเสียงการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) และฟังซ้ำเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการถอดคำสัมภาษณ์ หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ให้ถ่องแท้ยิ่งขึ้นด้วยการอ่านบทสัมภาษณ์ซ้ำๆ หลายครั้ง ร่วมกับการถอดรหัสข้อมูลอย่างอิสระ (free/open coding) ซึ่งมีการตีความจากมุมมองผู้วิจัยร่วมด้วย แล้วจึงจะถอดรหัส

ข้อความจากมุมมองของผู้ให้ข้อมูลหลัก ตามรูปแบบของการวิเคราะห์ข้อมูลตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยา (phenomenological coding หรือ descriptive coding) จากนั้นผู้วิจัยจึงหาความสัมพันธ์ระหว่างรหัสข้อความที่ได้จากการถอดรหัสข้อความด้วยการรวบรวมหน่วยย่อยของประเด็นที่คล้ายกันไว้ในหมวดหมู่ย่อย (subcategory) เดียวกัน และหาความสัมพันธ์ของหมวดหมู่ย่อย เป็นหมวดหมู่ (category) ประเด็นย่อย (subtheme) และเป็นประเด็นหลัก (theme) โดยนำความเชื่อมโยงเป็นเหตุเป็นผลระหว่างข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักมาเปรียบเทียบกับการศึกษาของผู้วิจัย แล้วจึงวิเคราะห์โครงสร้างของประเด็นหลักในข้อมูลที่ได้จากบทสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักรายอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน เพื่อ “ย่อย/กรอง” หาแก่นของประสบการณ์ (essence) จากข้อมูลที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลหลักหลายๆ คน ต่อจากนั้นผู้วิจัยจึงเริ่มวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นหลักต่างๆ ที่พบทั้งหมด ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยการนิเทศจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญด้านการวิจัยเชิงคุณภาพ และการร่วมตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงของโครงสร้างและผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (member checking) ซึ่งผู้วิจัยได้นำแก่นของประสบการณ์ที่ได้มา “ขยาย” ผลจากการวิจัย โดยการแปลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของการเขียนเชิงพรรณนาความเชื่อมโยงของประเด็นที่พบในนั้น

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง” เป็นการศึกษาทำความเข้าใจถึงประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ต้องขังที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นหลัก คือ (1) ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ประกอบด้วย 3 ประเด็นย่อยคือ การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ และจุดจบของผู้ค้ายาเสพติด และ (2) บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ประกอบด้วย 2 ประเด็นย่อยคือ บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม และพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส โดยผู้วิจัยขอสรุปที่ละประเด็นเรียงลำดับดังต่อไปนี้

จากการศึกษาย้อนทวนถึงประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักแล้ว พบว่า ในประเด็นหลักที่ 1 นี้ สามารถแยกออกได้เป็น 3 ประการที่สำคัญได้แก่ ประการที่ 1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด ประการที่ 2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ และประการที่ 3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด แต่ละประการมีสาระสำคัญดังนี้

ประการที่ 1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด มีเงื่อนไขสาระสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

ประการที่ 1.1 ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

กล่าวได้ว่า จุดหักเหสู่โลกยาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลัก มีจุดเริ่มต้นก้าวแรกมาจากครอบครัว จากคนที่เป็นพ่อคนแม่คนในครอบครัวทั้งนั้น ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งเป็นต้นเหตุอันเป็นบ่อเกิดเหตุแห่งปัญหาที่สร้างรอยมลทินเลวร้ายต่างๆ ตามมามากมาย จนนำพาชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น ต้องถูกผลักไสเข้าไปสู่ในโลกที่เวดล้อมไปด้วยยาเสพติดนานาชนิด ทำให้ชีวิตพวกเขาต้องกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดตั้งแต่อายุน้อย และความหายนะต่างๆ ก็ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาสู่ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักอย่างช้าๆ ชีวิตเริ่มดิ่งสู่หวนรกในไม่ช้า จนตั้งตัวไม่ติด

เนื่องจากปัญหาการการค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักมีภูมิหลังชีวิตในวัยเด็กล้วนมาจากบุคคลในครอบครัวที่มีประวัติเข้าไปเกี่ยวกับยาเสพติด ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นได้มีโอกาสพบเห็น รับรู้ และสัมผัสยาเสพติด อาทิเช่น เฮโรอีน ยาบ้า หรือฝิ่น และเริ่มซึมซับพฤติกรรมการค้ายาเสพติดจากตัวแบบบุคคลในครอบครัวจากคนใกล้ชิดที่เป็นพ่อแม่ หรือญาติพี่น้องมาตั้งแต่เด็ก ต่อมาเมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ ก็นำประสบการณ์ชีวิตด้านพฤติกรรมการค้ายาเสพติดที่ได้เรียนรู้ลอกเลียนแบบมาจากบุคคลในครอบครัวนั้นมาทำงานหารายได้เลี้ยงดูพ่อแม่และภรรยาบุตรอย่างผิดเพี้ยนเอาอย่างพ่อแม่ที่ค้ายาเสพติด

เนื่องจากเห็นว่า ค้ายาแล้วรวยง่าย สร้างฐานะได้เร็ว กำไรสูง คຸ້ມกับการเสี่ยง ถึงแม้จะมีสมาชิกในครอบครัวอุจกัไป ก็จะมีสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวหรือเครือญาติบางคนก็เข้ามารับช่วงต่อและดำเนินการค้ายาเสพติดต่อไป เนื่องกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใกล้แหล่งยาเสพติดสามารถหาแหล่งซื้อขายยาเสพติดในตลาดยาเสพติดได้ง่าย และที่สำคัญที่สุดคือ สมาชิกในครอบครัวให้การยอมรับ เพราะถือว่าการค้ายาเสพติดเป็นอาชีพหนึ่งที่สร้างรายได้มาเลี้ยงดูครอบครัว จนมีฐานะร่ำรวย ชีวิตความเป็นอยู่ก็ดีขึ้น และไม่คิดว่าการค้ายาเสพติดมันผิดศีลธรรมร้ายแรงอะไร มันเป็นเรื่องของธุรกิจค้าขาย ไม่ได้บังคับให้ใครซื้อ เพียงแต่ฝึกกฎหมายเท่านั้น

ดังนั้น สิ่งที่กำลังกล่าวมาทั้งหมด ล้วนเป็นมูลเหตุจูงใจที่สำคัญในการชักนำผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้นไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดในที่สุด

ประการที่ 1.2 อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ส่วนใหญ่อาชีพที่ชักนำผู้ให้ข้อมูลหลักก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด จากผลการศึกษาพบว่า มีอาชีพที่หลากหลายแตกต่างกันไป ได้แก่ อาชีพทำไร่ฝิ่น อาชีพไกด์เถื่อนทัวร์จีน อาชีพโจรกรรมรถและเปิดกิจการเดินที่รถมือสอง อาชีพทำธุรกิจบริการขนส่งรถทัวร์โดยสารและบริการเช่ารถบรรทุกหัวลากตู้สินค้าคอนเทนเนอร์ อาชีพทำสวนส้ม และอาชีพค้าข้าวสาร เป็นต้น

โดยตัวกลางสำคัญที่เป็นชนวนชักนำผู้ให้ข้อมูลหลักหักเหชีวิตเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดก็คือ “กลุ่มเพื่อน” ที่คบหากันหรือติดต่อกับค้าสมาคมกันบ่อยๆ สม่่าเสมอ ต่อเนื่อง เป็นระยะเวลาานพอสมควร จนเกิดความรู้สึกคุ้นเคยและไว้วางใจเชื่อถือซึ่งกันและกันระดับหนึ่งแล้ว ก็จะเกิดการชักชวนให้มาร่วมค้ายาเสพติดด้วยกัน โดยแบ่งหน้าที่กันทำ บางคนก็เป็นผู้จัดหายาเสพติด บางคนก็ทำหน้าที่ลำเลียงและจำหน่ายยาเสพติดให้แก่ลูกค้า เป็นต้น

การคบหาเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนค้ายาเสพติด ก็เหมือนคำโบราณที่ว่า “คบคนพาล พาลพาไปหาผิด” ถูกชักนำงูใจหลอกล่อด้วยผลประโยชน์จนคล้อยตามและเริ่มทดลองค้ายาเสพติดครั้งแรก หรือบางคนก็เริ่มทดลองรับจ้างขนลำเลียงยาเสพติดครั้งแรกก่อน

เมื่อการทดลองค้ายาเสพติดหรือรับจ้างขนยาเสพติดครั้งแรกแล้ว ประสบความสำเร็จไม่ถูกจับ ก็จะเกิดความรู้สึกมั่นใจมากขึ้น และมีการกระทำพฤติกรรมเดิมๆ ซ้ำๆ ครั้งที่สอง ที่สาม ตามกันมาติดๆต่อกันไปเรื่อยๆ เนื่องจากมองเห็นว่าอาชีพค้ายาเสพติดให้ผลตอบแทนสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้จากอาชีพเดิม สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างสบาย ลงทุนน้อย กำไรสูง ได้เงินเร็ว ค้ายาแล้วรวยง่าย ไม่ต้องเหนื่อยยาก เมื่อคิดคำนวณผลได้ผลเสีย คຸ້ມกับการเสี่ยง พอในในการละเมียดกฎหมาย จึงลงมือทำ

ประการที่ 1.3 สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ภูมิหลังชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมแหล่งชุมชนหรือสังคมแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เป็นแหล่งแหล่งยาเสพติดและมีกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเข้าๆออกๆอาศัยอยู่ในชุมชนหรือในหมู่บ้านนั้น สังคมในชุมชนนั้นไม่ค่อยตระหนักถึงปัญหาเสพติดมากนัก แต่ให้ความสำคัญกับ “วัตถุนิยม” คือ เงิน คนที่มีฐานะการเงินดีกว่าคนอื่นๆ ในชุมชนนั้น ก็จะได้รับยกยอรับนับถือ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องและความชอบธรรมในสังคม

ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักที่อาศัยอยู่ในชุมชนนั้น มีโอกาสเห็น สัมผัส รับรู้ ถึงวิธีการค้ายาเสพติดจากตัวแบบที่ไม่เคารพกฎหมายบ้าน แต่ได้รับการยอมรับจากสังคมรอบข้างในชุมชนนั้น จนนำไปสู่การเรียนรู้และสร้างค่านิยมมีการเลียนแบบพฤติกรรมการค้ายาเสพติดเอาอย่างตัวแบบในชุมชน

ดังนั้น สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อยู่อาศัยนั้นก็เป็นส่วนสำคัญอีกเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้ชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลักถูกชักนำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ประการที่ 1.4 อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

จากการสัมภาษณ์พบว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนต่างๆ ตามที่รัฐบาลได้มีนโยบายทุ่มงบประมาณมหาศาลลงไป เพื่อประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข่าวสารและมีการรณรงค์เกี่ยวกับบทลงโทษ

และพิษภัยของยาเสพติดที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตทรัพย์สินของตัวผู้เสพ ผู้ค้า เศรษฐกิจ และประเทศชาติ ผ่านช่องทางสื่อมวลชนประเภทต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และแผ่นป้าย โฆษณาณรงค์ต่อต้านยาเสพติดต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องปรามผู้ค้า ผู้เสพหน้าใหม่ๆ มิให้เข้าสู่วงจรยาเสพติดเพิ่มขึ้นนั้น แทนที่จะช่วยต่อต้านและลดปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศลง และเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ

แต่ในทางกลับกันอิทธิพลของสื่อมวลชนนั้นกลับไปสร้างพฤติกรรมเชิงบวกต่อผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนนำไปใช้ในทางที่ผิดๆ บางคนเมื่อได้ดูข่าวสารหรืออ่านข้อความตามสื่อหนังสือพิมพ์ต่างๆ แล้ว แทนที่จะเกรงกลัวกฎหมาย และเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเด็ดขาด แต่กลับกลายเป็นว่าเป็นการไปสร้างเงื่อนไขแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการอยากทดลองค้ายาเสพติดว่ามันร้ายแรงอย่างที่โฆษณาเขียนข้อความเตือนไว้หรือไม่

โดยผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนให้เหตุผลว่า “เห็นข่าวการจับกุมผู้ต้องหาค้ายาเสพติดในทีวีแล้ว ก็ไม่ได้คิดอะไรมากนัก” (ID3) ถ้าเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ จะอ่านละเอียดเพื่อศึกษาหาความรู้รูปแบบวิธีการใหม่ๆ ที่แนบเนียน ซับซ้อนยิ่งขึ้น และเพื่อพลิกแพลงรับมือกับเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงในการค้ายาเสพติดครั้งต่อไป

กล่าวสรุปได้ว่า ประเด็นเรื่องการก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลัก มาจากเงื่อนไขสภาพแวดล้อมของครอบครัว การคบเพื่อนที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับอาชีพสุจริต ชุมชนที่อาศัยอยู่เป็นแหล่งแพร่ระบาดมีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชน ตลอดจนอิทธิพลของสื่อที่มีส่วนชักนำสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ประการที่ 2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลักในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพแล้ว พบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด อาทิเช่น เฮโรอีน หรือยาบ้ามาก่อน เคยสังกัดอยู่ในองค์กรเครือข่ายยาเสพติด รายใหญ่ระดับประเทศของชนกลุ่มน้อยติดอาวุธในประเทศเพื่อนบ้านในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ

ในประการที่ 2 นี้ แบ่งประเด็นย่อยได้ 5 ประการ คือ (1) แหล่งผลิตยาเสพติดในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ (2) การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย (3) การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ (4) การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด (5) การฟอกเงิน และ (6) การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด ซึ่งแต่ละประการสามารถกล่าวสรุปในภาพรวมมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

ประการที่ 2.1 แหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำ

จากการศึกษา พบว่า ข้อมูลแหล่งผลิตยาเสพติดในประเทศเพื่อนบ้านแถบบริเวณ “สามเหลี่ยมทองคำ” นั้น ในอดีตบริเวณพื้นที่นี้เคยตกอยู่ในความครอบครองของกลุ่มเครือข่ายขุนล่าประมาณ 80% ต่อมาขุนล่าซึ่งเป็นผู้นำกองทัพเมืองไทย (MTA) ได้มอบตัวต่อรัฐบาลทหารเมียนมาร์และเสียชีวิตลงในปี 2550 ทำให้พื้นที่แหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำนั้นได้ตกไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มเครือข่ายว่าแดงเกือบทั้งหมด ซึ่งครอบคลุมพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล มีพื้นที่ติดต่อประเทศต่างๆถึง 4 ประเทศด้วยกัน ได้แก่ ประเทศไทย ประเทศเมียนมาร์ ประเทศจีน และประเทศลาว

สามเหลี่ยมทองคำนั้นตั้งอยู่ระหว่างลุ่มแม่น้ำสาละวินกับลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งลักษณะพื้นที่มีรูปร่างคล้ายสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุชนิดต่างๆ เป็นดินแดงที่มีลักษณะพื้นที่เป็นภูเขาสูงใหญ่สลับซับซ้อน อากาศเย็นตลอดปี เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชเสพติด (ฝิ่น) มากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก มีลักษณะพื้นที่เหมาะแก่การอำพรางจัดตั้งโรงงานผลิตยาเสพติดมากที่สุด เนื่องจากตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบคือ “ฝิ่น” ที่ใช้ในการผลิตมอร์ฟิน และเฮโรอีน

ปัจจุบันพื้นที่เหล่านี้ได้กลายเป็นแหล่งผลิตยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) และไอซ์ ที่ใหญ่ที่สุดอีกแห่งหนึ่งของโลกไปแล้ว ซึ่งอยู่ในความครอบครองของกลุ่มเครือข่ายว่าแดงเป็นส่วนใหญ่ โดยมีโรงงานผลิตยาบ้าเล็กๆ กระจายอยู่ทั่วไปตามแนวชายแดนไทย เมียนมาร์ และสปป.ลาว

แต่อย่างไรก็ตาม ยังพบข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า ในปัจจุบันยังมีการลักลอบผลิตยาบ้าเลียนแบบไว้ในพื้นที่ตอนในของประเทศไทย โดยมีนักลงทุนคนไทยบางคนที่ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ได้ตั้งฐานลอบเคลื่อนที่เร็วผลิตยาบ้าในบ้านใต้ดินที่ทำเป็นห้องลับใช้สำหรับตั้งเครื่องปั่นยาบ้าและดำเนินการผลิตยาบ้า ซึ่งมีลักษณะเป็นฐานการผลิตเล็กๆ กระจายอยู่รอบๆ บริเวณปริมณฑล กรุงเทพฯ มีการจัดวางระบบการป้องกันอย่างดี สามารถเคลื่อนที่เร็วย้ายฐานการผลิตได้ตลอดเวลา ใช้คนเพียงแค่ประมาณ 2-3 คน ทันทีเมื่อตำรวจรู้เบาะแสแหล่งผลิตยาบ้าของพวกเขาในบ้านใต้ดิน และที่สำคัญยังอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบสารตั้งต้นในการผลิตยาบ้าอีกด้วย

ประการที่ 2.2 การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย

การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยเพื่อค่านั้น จากข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่าสามารถลำเลียงขนยาเสพติดเข้าพื้นที่ประเทศไทยได้หลายช่องทางตามแนวชายแดนไทย เมียนมาร์ และลาว ซึ่งมีวิธีการและรูปแบบในการลำเลียงยาเสพติดที่แตกต่างกันไปของแต่ละกลุ่มเครือข่ายที่อาศัยอยู่ตามสภาพภูมิศาสตร์ในพื้นที่นั้นๆ

ส่วนใหญ่พวกที่สามารถสั่งซื้อและลำเลียงยาเสพติดเข้าไปไทยได้นั้น คือกลุ่มนายทุนใหญ่ผู้ค้ายาเสพติดรับประเทศ ที่มีความสัมพันธ์แนบแน่นใกล้ชิดกับกลุ่มนายทุนในแหล่งผลิตยา

เสพติดแถบบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ ที่มีศักยภาพสูงในการส่งนำเข้าไทยครั้งละประมาณ 10-20 ล้านเม็ด ส่วนใหญ่มีกว่าจ้างกลุ่มชนชาวเขาที่มีกองกำลังติดอาวุธเป็นกองคาราวานลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยในลักษณะเป็นกองกำลังกองทัพมด ซึ่งมีความชำนาญในพื้นที่เส้นทางเดินในป่า มีความคล่องตัวสูง สามารถเดินลัดเลาะหลบเลี่ยงการสกัดจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจทหาร

เมื่อดำเลียงยาเสพติดเข้าสู่เขตไทยแล้ว พวกนายทุนใหญ่ผู้ส่งนำเข้า จะใช้วิธีนำยาเสพติดจำนวนมากนั้นกระจายไปเก็บซุกซ่อนไว้ตามจุดพักยาในหมู่บ้านชาวเขาต่างๆ ตามชายแดนไทย ก่อนจะลำเลียงต่อไปยังพื้นที่ตอนในประเทศ

แต่ถ้าพบว่าเจ้าหน้าที่รัฐใช้มาตรการกวาดค้นเข้มงวดเผด็จการตรวจสอบดูแลเป็นพิเศษในเส้นทางลำเลียงยาเสพติดในแถบชายแดนภาคเหนือ กลุ่มผู้ค้ายาเสพติดก็จะเปลี่ยนแผนไปใช้เส้นทางลำเลียงยาเสพติดจากเมืองท่าหลักของเมียนมาร์ข้ามลำน้ำโขงไปขึ้นฝั่งลาว แล้วลัดเลาะลงมาตามถนนเลียบบแม่น้ำโขง แล้วเมื่อสบโอกาสจึงใช้เรือเล็กข้ามฝั่งมายังไทยในแถบภาคอีสานของไทย เป็นต้น

ประการที่ 2.3 การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในประเทศไทย

จากนั้นกลุ่มเครือข่ายพ่อค้ายาเสพติดที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ก็จะเข้ามารับช่วงต่อในการทำหน้าที่ลำเลียงซุกซ่อนยาเสพติดระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในประเทศไทย โดยใช้วิธีขนมากับยานพาหนะรถยนต์ชนิดต่างๆ เพื่ออำพรางเจ้าหน้าที่ตำรวจตามจุดด่านสกัดจับต่างๆ

ทั้งนี้กลุ่มนักค้ายาเสพติดรายสำคัญนั้น มักจะมีการวางแผนทำงานกันเป็นขบวนการหรือทีมงาน มีสมาชิกเกี่ยวข้องหลายคน มีการแบ่งหน้าที่กันทำงานที่ชัดเจน มีระบบป้องกันความปลอดภัยรถยนต์หลายคัน มีทั้งรถนำทาง รถคุ้มกันยาเสพติด ตำรวจเส้นทางลำเลียง ศักยภาพพฤติกรรมการตั้งด่านตรวจถาวร หรือด่านลอย ในสถานที่ต่างๆ เพื่อความปลอดภัย สามารถลำเลียงขนยาเสพติดมุ่งไปสู่เป้าหมายปลายทางได้อย่างสะดวกที่สุด เป็นต้น

บางกลุ่มมีการตรวจสอบคลื่นความถี่สัญญาณ โทรศัพท์ตามตรงจุดเสี่ยงต่างๆ ที่คาดว่า จะมีการตั้งด่านสกัดกั้นในเส้นทางยุทธศาสตร์ที่ใช้เป็นเส้นทางลำเลียงยาเสพติด เพื่อให้รถนำทางล่วงหน้าสามารถโทรศัพท์กลับไปแจ้งข่าวการตั้งด่านของตำรวจให้คนขับรถลำเลียงยาเสพติดทราบทันที และมีเวลาวางแผนเลี่ยงไปใช้เส้นทางอื่นๆตามที่วางแผนไว้ล่วงหน้า เป็นต้น ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมใช้กันในหมู่นักค้ายาเสพติด

การลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่มีการดัดแปลงทำช่องลับสำหรับซุกซ่อนยาเสพติด เพื่อปิดบังซ่อนเร้นอำพรางจากการตรวจค้นพบเจอของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามจุดสกัดด่านต่างๆ ทั่วประเทศ

รถยนต์ที่นิยมทำช่องลับสำหรับเก็บซุกซ่อนยาเสพติดก็มีรถยนต์กระบะ รถเก๋ง รถตู้ รถทัวร์ หรือปะปนมากับรถบรรทุกขนสินค้าผักผลไม้ต่างๆ เป็นต้น เพื่อความสะดวกในการลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในของประเทศไทยและให้รอดพ้นจากการตรวจพบเห็นหรือถูกจับกุม มีการสับเปลี่ยนรถยนต์ระหว่างทางลำเลียง ส่วนราคาประมาณ 6-12 บาทต่อเม็ด หรือแล้วแต่จะตกลงกันเอง

บางกลุ่มก็ใช้วิธีตัดฟังวิทยุติดตามตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะลำเลียงยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ทำให้รู้ความเคลื่อนไหวการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เมื่อไหร่ ที่ไหน มีการระดมตำรวจกวาดล้าง หรือตั้งด่านสกัดจับพ่อค้ายาเสพติดที่ไหนอย่างไร ทำให้เขารู้ตัวเสียก่อน สามารถขั้บรถยนต์หลบไปอีกทางหนึ่งได้ จึงทำให้ยากแก่การสกัดจับกุมผู้ค้ายามากขึ้น

นอกจากนี้ก็ยังบางกลุ่มที่ใช้คนเป็นคนถือกระเป๋าใส่ยาเสพติดนำขึ้นรถโดยสาร รถทัวร์ รถไฟ หรือเครื่องบินแล้วปะปนมากับผู้โดยสารคนอื่นๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นรูปแบบเหล่านี้มักมีการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาบ่อยๆตลอดเวลา ไม่คงที่ เปลี่ยนไปตามสถานการณ์หรือเหตุการณ์ในขณะนั้นๆ

ประการที่ 2.4 การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด

จากการศึกษาข้อมูลในส่วนนี้ สามารถแบ่งแยกได้อีก 3 ประเด็นย่อย คือ (1) การจำหน่ายในประเทศ (2) การจำหน่ายนอกประเทศ และ (3) ดิดสินบน สรุปได้ดังนี้

ประการที่ 2.4.1 การจำหน่ายในประเทศ

จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์การจำหน่ายยาเสพติดในประเทศไทยโดยเฉพาะยาบ้า ทุกวันนี้สังคมไทยบางส่วนมีค่านิยมความเชื่อความเข้าใจที่ผิดๆเกี่ยวกับยาบ้าที่เปลี่ยนไปมาก สังคมไทยยังมีความเชื่อว่า ยาบ้า (เมทแอมเฟตามีน) เป็นสินค้าที่มีผลทำให้ร่างกายขยันทำงานได้ยาวนานกว่าปกติ ทำให้รูปร่างผอมสวยงาม เป็นยาลดความอ้วน ทำให้ผู้บริโภครักจะติดยาหรือสินค้านั้นๆ และทำให้เกิดค่านิยมในผู้บริโภครักที่มีต่อสินค้านั้นได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ความต้องการบริโภคยาบ้าสูงมากขึ้นในหมู่คนไทย

เงื่อนไขเหล่านี้ เป็นสิ่งจูงใจให้ผู้ประสงค์แสวงหากำไรบนความทุกข์ยากของคนอื่น เข้าสู่ขบวนการค้ายาบ้ากลายเป็นเครือข่ายระบบตลาดค้ายาบ้าเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการค้ายาบ้ามีต้นทุนต่ำ แต่ราคาขายสูง จึงสร้างกำไรมหาศาลให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ อันเป็นแรงดึงดูดใจให้แก่คนไทยและชาวต่างชาติที่คิดหวังรวยทางลัด ได้เข้ามาลงทุนค้าขายยาบ้าในประเทศไทยมากขึ้น

ยาเสพติดส่วนใหญ่เมื่อลำเลียงมาถึงในกรุงเทพฯแล้ว จะนำไปเก็บซุกซ่อนไว้ตามบ้านเช่าในหมู่บ้านจัดสรรต่างๆ หรือนำไปฝังดินไว้ในสวนมะม่วงนอกชานเมืองรอบๆ ปริมณฑล กรุงเทพฯก่อน เมื่อมีลูกค้าโทรศัพท์สั่งซื้อยาเสพติด ยาบ้ามาคราวละ 3-4 แสนเม็ด ก็จะสั่งให้ลูกน้อง

ขับรถไปส่งของตามจุดนัดหมายต่างๆ โดยใช้รหัสลับเป็นคำพูดสั้นๆ แทนสัญลักษณ์สถานที่จุดนัด มอบส่งยาเสพติดให้แก่ลูกค้ารายนั้นๆ ซึ่งรู้จักกันเฉพาะในหมู่นักค้ายาเท่านั้น โดยส่งให้เฉพาะลูกค้า ประจำเท่านั้น กลัวถูกสายตำรวจทำการล่อซื้อจับ กลัวจะถูกจับเข้าคุก

บางคนเมื่อทำครั้งแรกแล้ว ไม่ถูกจับ กำไรสูง เห็นเงินแล้ว ก็หายกลัว ไม่เกรงกลัว กฎหมายบ้านเมือง หาเหตุผลข้างๆ คูๆ ให้กับตนเองว่า การติดคุก มันเป็นเรื่องของเวรกรรม คนไม่ เคยค้าก็ติดคุกได้เพื่อหาเหตุผลเข้าข้างตนเองในการต้องการค้ายาบ้าในครั้งต่อไป เนื่องเกิดความโลภ หวังรวยทางลัดไปสู่ความมั่งคั่งร่ำรวยของตนเอง ความอยากเลื่องมันมากกว่าการติดคุก ไม่สามารถ หยุคหรือเลิกค้ายาเสพติดได้

ประการที่ 2.4.2 การจำหน่ายนอกประเทศ

นอกจากนี้ยังพบข้อมูลจากผู้ให้สัมภาษณ์ว่า ยาเสพติดบางส่วนจะถูกลำเลียง ลักลอบนำออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ โดยเฉพาะเฮโรอีน โดยผ่านช่องทางต่างๆ ทั่วประเทศ ที่ สามารถนำออกไปได้ ไม่ว่าจะเป็นสนามบิน หรือ ท่าเรือขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ มักจะถูกกลุ่ม พ่อค้ายาใช้เป็นช่องทางลำเลียงยาเสพติดอยู่บ่อยๆ เพื่อเดินทางไปสู่เป้าหมายปลายทางใน ต่างประเทศ จากนั้นจะมีกลุ่มมาเฟียค้ายาเสพติดข้ามชาติที่อยู่ในประเทศนั้นๆ รับช่วงต่อไปและ จำหน่ายให้แก่ลูกค้าในประเทศนั้นๆ

ประการที่ 2.4.3 การติดสินบน

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนเคยติดสินบนเจ้าหน้าที่รัฐบางคน เพื่อซื้อความ สะดวกสบายในการลำเลียงขนยาเสพติดเดินทางผ่านไปยังประเทศที่สามโดยปลอดภัยไม่ถูกตรวจ พบ และบางคนก็เคยใช้วิธีจ่ายเงินเฉพาะในช่วงที่มีปัญหาเท่านั้น เพราะว่าเมื่อมีปัญหาเจ้าหน้าที่ เหล่านั้นก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้ จึงใช้วิธีการจ่ายเงินให้สินบนก็ต่อเมื่อเวลามีปัญหาเป็น คราวๆ ไป

ประการที่ 2.5 การฟอกเงิน

การฟอกเงินของผู้ให้ข้อมูลหลักจากการศึกษาพบว่า มีหลากหลายวิธีหรือหลายรูปแบบ ที่แตกต่างกันไปตามศักยภาพของแต่ละคนหรือกลุ่มบุคคลในองค์กรที่ดำเนินกิจการด้านการฟอก เงิน ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของละเครือข่ายแก๊งค์ยาเสพติด โดยสามารถแยกออกเป็น 2 ประเด็น คือ (1) การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ และ (2) การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น สรุปได้ดังนี้

2.5.1 การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ

ส่วนใหญ่จะเป็นองค์กรขนาดใหญ่ มีทรัพยากรบุคคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีการศึกษาสูง และมีประสบการณ์มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในการฟอกเงินทั้งในและต่างประเทศ มีวิธีการฟอกเงินที่แบบเนียนกว่าผู้ที่เป็นมือสมัครเล่น มีความเป็นมืออาชีพ ทำงานอย่างเป็นระบบที่

ชัดเจน มีการจัดตั้งบริษัทนอมนีในลักษณะตัวแทน ทั้งในและต่างประเทศในนามคนใกล้ชิดของกลุ่มเครือข่ายว่าแคง เพื่อใช้บริษัทเหล่านั้นเป็นเครื่องมือในการใช้ฟอกเงินสกปรกให้เป็นเงินสะอาด โดยมีเจ้าหน้าที่สถาบันการเงินบางแห่งคอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกด้านการทำธุรกรรมการเงินทั้งในและระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ขบวนการแก๊งฟอกเงินมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก บางคนก็เข้ามาเกี่ยวข้องในส่วนต้นของการนำเงินสด จากพ่อค้ายาทั้งรายใหญ่รายเล็กจากสาขาต่างๆ ที่เป็นเครือข่ายของเขา เพื่อเก็บรวบรวมเงินเป็นก้อนใหญ่ประมาณ 10-20 ล้านบาท แล้วส่งมอบให้เลขาคนสนิททำการเมืองคนหนึ่งนำเงินไปโอนยักย้ายถ่ายเทในรูปแบบต่างๆ เสมือนหนึ่งว่าเป็นเงินที่ได้มาถูกต้องตามกฎหมาย

โดยคิดค่าบริการร้อยละ 3-5 บาท มีการทำหลักฐานเป็นตัวเงินเฉพาะขึ้นมา มีการยอมรับตัวเงินนั้นๆกันเฉพาะในวงการหรือเครือข่ายเดียวกัน สามารถนำไปขึ้นเงินสดที่ธนาคารในต่างประเทศได้ หรือใช้แสดงเป็นหลักฐานการจ่ายเงินค่าซื้อขายยาเสพติดกันได้

บางคนก็นำเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดนำเงินไปลงทุนซื้อที่ดินทำรีสอร์ท หรือสนามกอล์ฟในต่างประเทศ แล้วขายราคาดูกๆ นำเงินสดโอนกลับเข้ามาในประเทศไทย เพื่อแสดงที่มาที่ไปของเส้นทางการเงินเสมือนหนึ่งเป็นเงินสะอาด ถูกต้องตามกฎหมาย

ประการที่ 2.5.2 การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น

ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้ายาธรรมดา การศึกษาไม่ค่อนสูง ความรู้ความสามารถหรือทักษะประสบการณ์มีจำกัด วิธีที่ใช้กันคือ การขนเงินสดจำนวนมากผ่านช่องทางตามด่านเถื่อนต่างๆออกไปยังประเทศเพื่อนบ้านให้กับชนกลุ่มน้อยนำไปซื้ออาวุธป้องกันตนเองและเลี้ยงกองกำลัง

พ่อค้ายาเสพติดในประเทศไทยนั้นส่วนใหญ่มักนำเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดนำไปแปลงสภาพเป็นบ้าน ที่ดิน รถยนต์ ทองคำ ร้านอาหาร อยู่ช่อมรด และเปิดกิจการขายรถยนต์มือสองบังหน้าโดยนำรายได้จากการค้ายาเสพติดเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของรายได้ของกิจการที่ทำอยู่ และเสียภาษีเงินได้เป็นหลักฐานในการแจ้งที่มาที่ไปของเส้นทางการเงิน

บางคนก็ใช้ชื่อญาติสนิทเป็นคนซื้อบ้าน ที่ดิน อำพรางไว้ และปกปิดชื่อจริงของตนเองไว้ และจ้างคนอื่นเปิดบัญชีในธนาคารทิ้งไว้หลายๆ บัญชี ใช้สำหรับให้ลูกค้าโอนเงินเข้าบัญชีเป็นค่าซื้อขายยาเสพติดเข้าบัญชีเป็นรายวัน และสั่งให้ลูกน้องตระเวนไปกดเงินตามเครื่องตู้ ATM ตามสถานที่ต่างๆ ทุกวัน วันละหลายบัญชี แล้วมารวบรวมเก็บไว้เป็นก้อนใหญ่จำนวนเงินหลายแสนบาท หักส่วนกำไรที่เป็นของคนออก นำเงินต้นทุนที่เครดิตมาทำการทยอยส่งคืนให้แก่เจ้าของยาเสพติด

นอกจากนี้บางคนก็ใช้วิธีเข้าไปหาผู้จัดการธนาคารโดยตรง เพื่อขอลดเงินสดจากบัญชีอื่น ๆ วงเงินไม่เกินตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจ้าหน้าที่ธนาคารแจ้งรายงานการทำธุรกรรมการเงินของคุณค่าไปให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ป.ป.ง.) ทราบ โดยผู้จัดการธนาคารบางคนก็รู้เห็นเป็นใจด้วย บางครั้งก็นำเงินที่ได้มาไปแปลงสภาพเป็นทองคำแท่ง สกุลเงินดอลลาร์ไปเก็บรักษาไว้ในตู้นิรภัยของธนาคารบางแห่ง

ประการที่ 2.5 การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด

การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดจากผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนปล่อยเครดิตค้าขายยาบ้าไปมูลค่านับ 10 ล้านบาทหรือมากกว่านั้น เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ ลูกค้าบางรายไม่ยอมมาชำระหนี้ตามที่ตกลงนัดหมายกันไว้

พวกค้ายาเสพติด มักแก้ปัญหาให้กับตนเอง ด้วยการใช้วิธีว่าจ้างแก๊งรับจ้างทวงหนี้ นอกกฎหมายจากซุ่มปืนรับจ้าง ทั้งกลุ่มมีสีและไม่มีสี เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการช่วยติดตามเร่งรัดหนี้สินจากลูกค้ายาที่ ไม่ยอมจ่าย โดยกลุ่มมือปืนที่รับหน้าที่ติดตามทวงหนี้สินค้ายาจากลูกค้ายานั้น มักใช้วิธีการที่รุนแรง โหดเหี้ยมอำมหิต บางครั้งมีการวางแผนจับตัวลูกเมียหรือญาติพี่น้องอุ้มไปกักขังไว้ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือต่อรองบังคับให้ชดใช้หนี้ที่ค้างจ่ายอยู่

บางแก๊งก็เหี้ยมเกรียมอำมหิตมาก เมื่อเจอพ่อแม่ญาติพี่น้องของเจ้าหนี้ที่ไหน ก็จะใช้อาวุธสงครามยิงกราดข่มขู่ที่นั่น เพื่อบีบบังคับ กดดัน ให้ลูกหนี้ รู้สึกหวาดกลัวในชีวิตและทรัพย์สินกลัวไม่ปลอดภัย ถ้าไม่หาเงินมาชดใช้หนี้ค้ายา ลูกหนี้บางคนต้องขายทรัพย์สินทั้งหมดที่มีอยู่มาใช้หนี้แทนก็มี

ส่วนนักค้ายาเสพติดข้ามชาติบางคน เมื่อมีการหักหลังกัน ไม่ยอมจ่ายค้ายาที่เครดิตไป ก็มักจะอาศัยช่องทางในการประสานขอความช่วยเหลือจากกลุ่มมาเฟียผู้มีอิทธิพลในประเทศนั้นๆ เป็นเครื่องมือในการช่วยติดตามเร่งรัดทวงหนี้สินให้ บางครั้งก็ใช้วิธีการรุนแรงมีการจับตัวพ่อแม่ลูกเมียมากักขังเรียกค่าไถ่ไม่ให้สมาชิกคนอื่นเป็นเหยื่ออย่าง หรือไม่กี่จับมาหั่นศพตัดแข็งตัดขาตัดศพใส่กระเป๋าดินทางโยนทิ้งไว้ในแม่น้ำหรือข้างถนน เพื่อให้คนอื่นๆ เกิดความกลัว ไม่กล้าคิดทรยศ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ประสบการณ์ชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ ผู้ให้ข้อมูลหลักนั้น เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย มีการทำงานกันอย่างเป็นระบบ เป็นขบวนการ เป็นเครือข่ายค้ายาเสพติดระดับโลก เริ่มตั้งแต่กลุ่มต้นน้ำในแหล่งผลิตยาเสพติดบริเวณพื้นที่แถบสามเหลี่ยมทองคำของกลุ่มเครือข่ายขุนสาส์กับกลุ่มเครือข่ายว่าแดงในประเทศเมียนมาร์ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดในประเทศเมียนมาร์ มีกองกำลังติดอาวุธเป็นของตนเอง

ส่วนกลุ่มกลางน้ำ จะเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้นำเข้าที่ว่าจ้างขบวนการลำเลียงยาเสพติด ที่มีลักษณะเป็นกองคาราวานกองทัพมดทำหน้าที่ลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ผ่านเข้ามาทางช่องทางเดินเท้าในป่าตามชายแดนภาคเหนือหลายจุด บางกลุ่มก็ใช้วิธีข้ามแม่น้ำโขง ผ่านลาวเข้าสู่ไทยทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากนั้นกลุ่มปลายน้ำ ซึ่งเป็นกลุ่มของขบวนการลำเลียงยาเสพติดอีกกลุ่มหนึ่ง เข้ามารับช่วงต่อในการทำหน้าที่ลำเลียงยาเสพติดเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ อีกทอดหนึ่ง ก่อนจะเก็บรักษาไว้ตามหมู่บ้านจัดสรรรอบๆ บริเวณปริมณฑลกรุงเทพฯ เพื่อรอจำหน่ายยาเสพติดให้ลูกค้ารายใหญ่ ในลักษณะขายส่ง ตลอดไปจนถึงปลายน้ำถึงมือผู้บริโภคหรือผู้เสพ

จากนั้นก็เกิดวงจรธุรกิจต่อเนื่องตามมาอีกอาชีพหนึ่งนั่นก็คือ อาชีพรับจ้างฟอกเงิน เข้ามาสนับสนุนขับเคลื่อนให้ธุรกิจค้ายาเสพติดมีความคล่องตัวไหลลื่นในเส้นทางการเงินให้แก่เครือข่ายพ่อค้ายาโดยสะดวก

เมื่อมีการทรยศหักหลังกัน คิดเบียดไม่ยอมจ่ายเงินค่ายาเสพติด ก็เกิดวงจรอุบาทว์ ธุรกิจต่อเนื่องเข้ามาสนับสนุนรับผิดชอบทำหน้าที่รับช่วงต่อในการติดตามเร่งรัดหนี้สินค่ายาจากลูกค้า ด้วยวิธีการที่รุนแรงใช้อาวุธสงครามยิงข่มขู่ บัง อุ้มฆ่า หรือกดดัน เพื่อบีบบังคับให้เร่งหาเงินมาชดเชยหนี้สินที่ติดค้างอยู่

ดังนั้น ธุรกิจฟอกเงินและทวงหนี้เหล่านี้ ถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ซึ่งเป็นปัจจัยเสริมสนับสนุนให้ธุรกิจค้ายาของกลุ่มนักค้ายาเสพติดทั้งหลายสามารถดำเนินกิจการค้ายาเสพติดให้เดินต่อไปได้อย่างราบรื่น

ประการที่ 3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด

จากการศึกษาจุดจบของผู้ค้ายาเสพติด ผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจอยู่ 2 ประการ ได้แก่ (1) การทรยศหักหลัง และ (2) จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่ ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

ประการที่ 3.1 การทรยศหักหลัง

จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาของผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า เรื่องราวความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในวงการค้ายาเสพติดมักจะเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผู้ที่ถูกคล้อยอยู่กับคนในวงการมานาน การทรยศหักหลังกันในวงการค้ายาเสพติดนั้น ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำกับกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด

เพราะว่าเส้นทางค้ายาเสพติดนั้น มันเข้าง่าย ออกยาก ทุกคนที่เข้ามาในวงการค้ายาเสพติดนั้น ก็เพื่อต้องการหวังกอบโกยเงินทอง หรือตัดดวงผลประโยชน์เข้ากระเป๋าดตนเองให้ได้มากที่สุด โดยใช้ระยะเวลาสั้นที่สุด เพื่อหลีกเลี่ยงการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทุกคนทำเพื่อตนเองทั้งนั้น มีความเห็นแก่ตัวนึกถึงแต่ผลประโยชน์ของตนเองเป็นตั้งมาก่อนอื่นใด มักเอารัดเอา

เปรียบเทียบเสมอ ไม่ค่อยยอมเสียเปรียบกัน เมื่อเห็นเงินก้อนโต แล้วเกิดความโลภ ไม่อยากแบ่งให้ใคร อยากยึดเป็นทรัพย์สินสมบัติของตนเองแต่เพียงผู้เดียว จึงการทรยศหักหลังกันขึ้น

ฝ่ายที่เสียเปรียบที่ไม่ได้รับส่วนแบ่งจากการค้าขายตามที่ตนเองสมควรจะได้ แต่กลับไม่ได้ตามที่ตกลงกันไว้ จึงความขัดแย้งในเรื่องการแบ่งปันผลประโยชน์ต่างๆ ไม่ลงตัวกันเกิดขึ้น มักปรากฏเป็นข่าวใหญ่โตตามสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หรือพาดหัวข่าวตามหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ในสังคมอยู่บ่อยๆ ว่ามีการฆ่ากันตายที่นั่นที่นี้ ทางตำรวจสืบทราบมาว่า ผู้ตายมีเบื้องหลังเคยมีประวัติค้ายาเสพติด ทางตำรวจสันนิษฐานว่าเกิดการขัดแย้งกันในเรื่องธุรกิจลับและลงมานัดเจรจาเรื่องยาเสพติดกัน แต่ตกลงกันไม่ จึงถูกฆ่าปิดปาก

จากข้อมูลผู้ให้ข้อมูลบางคนก็เคยถูกลูกน้องตนเองทรยศหักหลัง ส่งมือปืนมาตุลาตเลาเกือบโดนเก็บมาแล้วหลายครั้ง แต่เขาไหวตัวทันเสียก่อนจึงรอดมาได้หวุดหวิด และเคยส่งคนไปดักปล้นเงินของเขา แต่ไม่กล้าแจ้งความตามกฎหมายบ้านเมืองเหมือนผู้เสียหายทั่วไป จึงใช้วิธีใต้ดินกำจัดเสี้ยนหนามที่คอยทิ่มแทงใจตนเองตามกฎหมายที่ตั้งไว้ ตัดสินลงโทษด้วยวิธีศาลเตี้ยตามกฎหมายของมาเฟียค้ายากำจัดให้พ้นไปจากวงการ เพื่อต้องการล้างหน้าค้ายาเสพติดแล้วฆ่ากันได้ง่ายๆ

นอกจากนี้การทรยศหักหลังกันในวงการค้ายาเสพติด ยังสามารถแบ่งแยกออกได้อีก 2 ประการ คือ (1) การไล่ล่า และ (2) การฆ่าตัดตอน มีสาระสำคัญดังจะกล่าวต่อไปนี้

ประการที่ 3.1.1 การไล่ล่า

การไล่ล่า จับเป็นหรือจับตายกับบุคคลที่รู้ตัวว่าเป็นบุคคลอันตรายของสังคมถูกทางการตำรวจไล่ล่าออกหมายจับตามคำชดทอของผู้ต้องหาที่ถูกทางการจับกุมได้พร้อมกับของกลางยาเสพติดนั้น เป็นกรณีศึกษาของผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ที่เคยมีประสบการณ์ชีวิตในการถูกทางการตำรวจไล่ล่าตามหมายจับ จนต้องชิงลงมือหลบหนีการไล่ล่าจับกุมของตำรวจออกนอกประเทศให้ได้เสียก่อน ที่ตำรวจจะรวบตัวได้ เนื่องจากเขาเป็นหัวหน้าแก๊งค์ค้ายา และเป็นเจ้าของยาหรือนายทุนที่อยู่เบื้องหลังการค้ายาเสพติดจำนวนมากที่ถูกจับกุมได้พร้อมลูกน้องของเขา ซึ่งลูกน้องของเขาได้ให้การชดทอถึงผู้เป็นนายทุนเจ้าของยาที่แท้จริงที่อยู่เบื้องหลัง

ทำให้เขากลับถูกจับเข้าคุก ไม่อยากเข้าไปอยู่ในเรือนจำ จึงตัดสินใจหนีการไล่ล่าเพื่อไปกบดานในประเทศเพื่อนบ้านในจังหวัดท่าจีเหล็กของเมียนมาร์ ซึ่งเขาเป็นอาชญากรมืออาชีพ เมื่อรู้สึกตัวว่ากำลังถูกตามล่าจับกุมตัวเขาอยู่ สิ่งที่เขาต้องทำคือ การทำลายหลักฐานต่างๆ ที่อยู่กับตัวเขาเช่น บัตรประจำตัวประชาชน เบอร์โทรศัพท์และอื่นๆ ทิ้งให้หมด ก่อนที่ตำรวจจะจับกุมได้

โดยเขาได้หลบหนีออกทางช่องทางผ่านในการขนส่งสินค้าหนีภาษี ข้ามแม่น้ำสายไปยังประเทศเมียนมาร์ เพื่อหลบเลี่ยงการตรวจพบของเจ้าหน้าที่ด่านแม่สาย และป้องกันมิให้

นำไปสู่การจับกุมของตำรวจ โดยเขาคิดในใจว่า ถ้าเจอด่านตรวจระหว่างทางหลบหนี เขาคิดจะตัดสินใจยิงฝ่าแหกด่านตรวจของตำรวจออกไปให้ได้ เพราะเขากลัวจะถูกจับ เขารู้ตัวดีว่า เขาเป็นอาชญากร เป็นบุคคลอันตรายของสังคม เป็นที่ต้องการตัวของทางการมาก เขาจะสู้ก็ตาย ไม่สู้ก็ตาย มีโอกาสถูกวิสามัญเป็นตายเท่ากัน จึงเกิดความรู้สึกแสบหนึ่งขึ้นมาในใจว่า “ตัดสินใจเสี่ยงตายดีกว่าเพื่อรอด” เป็นการตัดสินใจครั้งสุดท้ายก่อนขับรถแหกด่านฝ่าออกไป

ถึงแม้เขาได้ตั้งกฎเกณฑ์และใช้บังคับคนในสังกัดของตนเองไว้ว่า เมื่อถูกจับ ห้ามขัดทอดกันและจะส่งเสียเลี้ยงดูลูกภรรยา หรือส่งเสียค่าเล่าเรียนของลูกๆ ให้อย่างเต็มที่ก็ตาม

แต่ก็ไม่อาจไว้วางใจเชื่อสนิทได้ เพราะทุกคนมีเลือดเนื้อมีความรู้สึกเจ็บปวดเป็นเมื่อถูกซ้อมทรมานร่างกายไม่ไหว ก็ต้องคลายความลับของตนเองออกมาให้ตำรวจรู้ นั่นก็คือ การขัดทอดถึงผู้บงการเจ้าของยาเสพติดที่แท้จริง

และเขายังพูดถึงสายลับว่า “สายลับเป็นบุคคลอันตรายมากที่สุดในช่วงการค้ายาเสพติด” คนในช่วงการค้ายาเสพติดกลัวสายลับมากที่สุด ยิ่งกว่ามือปืนรับจ้างฆ่าคนเสียอีก เพราะมือปืนฆ่าคนได้ทีละคนสองคน แต่สายลับเพียงคนเดียวสามารถทำลายล้างเครือข่ายแก๊งค์ยาเสพติดได้ทั้งแก๊ง เสียหายทั้งคนทั้งเงินหรือผลประโยชน์มหาศาลจากธุรกิจยาเสพติดของเครือข่าย

ดังนั้น ถ้าคนในช่วงการค้ายาเสพติดสืบทราบว่ามีสายลับแรกซิมเข้ามาอยู่ในวงการ ก็มักจะส่งข่าวบอกต่อๆ กันไปให้สมาชิกในเครือข่ายรับรู้ไว้ และลงขันกันออกเงินเพื่อกำจัดสายลับคนนั้นให้พ้นไปจากเส้นทางค้ายาเสพติด

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ข้อมูลลับบางคน ก็เคยมีประสบการณ์ในการหลบหนีการไล่ล่าในต่างแดน ถูกทางการตำรวจไต้หวัน ไล่ล่าจับกุมตามหมายจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจไต้หวัน ชนิดปิดประเทศไล่ล่า เนื่องจากถูกลูกน้องของเขาที่ได้ขนเฮโรอีนจากลาวไปเวียดนาม ไปลงที่ท่าเรือดานัง ขึ้นเรือใหญ่ข้ามทะเลไปลงที่ไทเปถูกจับและให้การขัดทอดว่าเขาเป็นผู้บงการอยู่เบื้องหลัง เป็นนักค้ายาเสพติดข้ามชาติรายใหญ่ของประเทศไต้หวัน เขาหลบหนีออกจากเกาะไต้หวันไปทางเรือข้ามทะเลจีนใต้ไปขึ้นฝั่งเกาะฮ่องกง จากนั้นเดินทางเข้าประเทศจีนผ่านไปยังมณฑลกว่างตุง กวางสี และยูนนาน เข้าคุนหมิงลงใต้ไปยังจุดปลายทางที่ชายแดนเมืองลาของเมียนมาร์และกลับมาที่ด่านแม่สายของไทย โดยใช้เวลาเดินทางประมาณ 3 เดือน และเสียค่าใช้จ่ายในการหลบหนีประมาณ 3 ล้านบาท

ประการที่ 3.1.2 การฆ่าตัดตอน

การฆ่าตัดตอน หมายถึง การฆ่าตัดตอนกันเองในวงการค้ายาเสพติด เนื่องจากเกิดการขัดแย้งกันเองในเรื่องผลประโยชน์มหาศาลจากรายได้การค้ายาเสพติด ซึ่งมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายหรือหลายกลุ่มเครือข่าย และการวิสามัญฆาตกรรมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายด้วย

การเร่งทำสงครามปราบปรามยาเสพติดอย่างรุนแรง จริงจัง ในขณะนั้น ทำให้ผู้ค้ายาเสพติดที่เป็นศัตรูกัน ถูกศัตรูที่ขัดแย้งกัน หรือมีเรื่องบาดหมางระหว่างกัน ได้ถือโอกาสนี้ทำการฆ่าตัดตอนกันเอง และโยนความผิดไปให้ทางการว่าเป็นผู้วิสามัญฆาตกรรมคนที่ร่วมค้ายาเสพติดกับเจ้าหน้าที่รัฐบางคน หรือคนที่เป็นทั้งสายลับ และขายยาเสพติดร่วมกับเจ้าหน้าที่ หรือคนที่ทางการไม่ชอบ และเป็นหัวคะแนนของนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามกัน เพราะบุคคลเหล่านี้กำความลับของศัตรูที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามไว้มาก กลัวไม่ปลอดภัย จึงต้องฆ่าตัดตอนบุคคลเหล่านั้น เพื่อให้ความลับเหล่านั้นตายไปกับคนที่ถูกฆ่าตัดตอนไป หลายคนพบศพ แต่มีอีกหลายคนที่ยุติหาศพไม่เจอ หายสาบสูญไปจนถึงปัจจุบันนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลักบางคน ที่กล่าวถึงการวิสามัญฆาตกรรมพ่อค้ายาเสพติด โดยใช้วิธีการรุนแรงเด็ดขาด ตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้พ่อค้ายาเสพติด หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้ที่ทางการขึ้นบัญชีดำอยู่ในแฟ้มประวัติอาชญากรรมของทางการ หรือฝ่ายปกครองทั้งหลาย ให้เข้ามารายงานตัวต่อทางการนั้น เป็นเรื่องที่สร้างความหวุ่นเกรง วิตกกังวลของพ่อค้ายาทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

ส่งผลกระทบต่อชีวิตของพ่อค้ายาเสพติดทั้งหลายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ บางคนเกรงกลัวกฎหมายจึงเลิกค้ายาไปเด็ดขาด และเข้ามาบอกรายงานตัวต่อทางการเพื่อให้ข้อมูลลับของตนเองให้ทางการล่วงรู้ จนนำไปสู่การฆ่าตัดตอนกันเองของคนในวงการค้ายา บางคนเกรงว่าชีวิตและทรัพย์สินของตนเองไม่ปลอดภัย เนื่องจากมีเหตุการณ์ฆ่าตัดตอนกันเองเกิดขึ้นเป็นรายวัน ปรากฏอยู่ตามสื่อวิทยุโทรทัศน์หรือพาดหัวข่าวตามหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ กลัวตนเองจะถูกฆ่าตัดตอนด้วย จึงต้องหลบหนีหัวซุกหัวซุนไปกบดานในประเทศเพื่อนบ้าน

บางคนถูกมือมีดคอยดัคอุ้มหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย หรือบางคนที่ยังไม่หยุดพฤติกรรมค้ายาเสพติดและยังคงฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายไม่เกรงกลัวกฎหมายอาญาบ้านเมือง ถูกจึงทางการวิสามัญฆาตกรรมไปหลายราย

ประการที่ 3.2 จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่

จากการศึกษานำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลหลักตั้งแต่เริ่มต้นเข้าสู่ วงการค้ายาเสพติดจนจบจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตการเป็นผู้ค้าเสพติดแล้ว ผู้วิจัยได้ค้นพบ แก่นของ ทัศนคติชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในวงจรยาเสพติดเหล่านั้น สรุปได้ว่า

ในตอนต้นของชีวิตพวกเขาที่ตัดสินใจก้าวเข้าสู่วงการค้ายาเสพติดนั้น เพราะอยากรวย อยากมีเงิน และหวังว่าชีวิตการเป็นอยู่ในครอบครัวจะดีขึ้น จะได้อยู่อย่างมีความสุขในชีวิตนั้น ปลายนี้กับลูกหลานไปตลอดชีวิต

ถึงแม้จะมีข่าวการจับกุมคดียาเสพติด การฆ่าตัดตอน การไล่ล่าจับกุมผู้ร่วมกระทำ ความผิดที่หลบหนีไปอย่างชนิดพลิกแผ่นดินตามล่าก็ตาม ก็ยังไม่เลิกค้ายา เพราะคิดว่า ตนเองคงไม่ ถูกจับกุมได้ง่ายๆหรอก เพราะตนเองไม่ได้ลงมือทำด้วยตนเอง ไม่ได้จับต้องยาเสพติดโดยตรง ไม่ได้อยู่ใกล้กับยาเสพติด เพียงคอยควบคุมอยู่ห่างๆ คอยสั่งการผ่านทางโทรศัพท์เท่านั้น ถ้าจะถูก จับ ก็คงจะเป็นเรื่องของลูกน้องที่ทำหน้าที่ลำเลียงหรือส่งของให้ลูกค้าหรืออาจจะเป็นสายลับคน นั้นต่างหาก คิดเสียว่า ยังไงก็ไม่ถูกจับแน่ จึงเกิดความชะล่าใจใช้ชีวิตอย่างประมาท ดำเนินการค้ายา ต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่คิดจะหยุด

ถึงแม้จะญาติที่เป็นผู้ต้องขังอยู่เรือนจำคอยตักเตือนให้สติอย่างสม่ำเสมอมาตลอดว่า ถ้า เขายังยังไม่เลิกค้ายา สักวันหนึ่งจุดจบของเขาจะไม่สวย อาจจะไม่มีแผ่นดินให้อยู่ เพราะเขามันเป็น บุคคลอันตรายของสังคม จะสู้ก็ถูกวิสามัญฆาตกรรม ไม่สู้ก็ตายจากการถูกลงโทษประหารชีวิต สุดท้ายจุดจบของเขามีทางเลือกแค่สองทาง นั่นก็คือ ถ้าเขาไม่ไปอยู่ที่ป่าช้า ก็ต้องไปอยู่ในคุกแทน

เพราะว่าพ่อค้ายาเสพติดก็เปรียบเหมือนกระโถน เอาไว้ใกล้ใคร ใครก็รั้งเกยง ไม่มีใคร อยากคบค้าสมาคมด้วยหรอก เนื่องจากพ่อค้ายาทำมาหากินบนความทุกข์ยากของคนอื่น เป็นภัยต่อ อนาคตเยาวชนไทย สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม และบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศ

แต่พวกเขาที่เป็นผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้น ยังคงขัดขืนฝืนทำต่อไปบนเส้นทางสายมาเฟียค้า ยาเสพติด ในที่สุดเส้นทางสายมาเฟียค้ายาที่พวกเขาเลือกเดินเองในตอนต้นของชีวิต สุดท้ายก็ต้อง พบกับเส้นทางขาดเจอเหวนรกที่ปลายทางสายนี้ อย่างคาดไม่ถึงว่า จุดจบจะลงเอยเช่นนี้จริงๆ ถูก จับยึดทรัพย์ติดคุกหมดอนาคต ความสุขในบั้นปลายชีวิตที่เคยวาดฝันไว้แต่แรกก็ขาดสะบั้นลง สุดท้ายหนีไม่พ้นคุกตระวางอยู่ดี

บางคนที่หนีรอดไปได้กลายเป็นอาชญากรร้ายแรง เป็นบุคคลอันตรายของสังคม จุด จบก็ไม่มีแผ่นดินให้ที่ซุกหัวนอนปลายเท้า ต้องเปลี่ยนที่อยู่ ที่หลับ ที่ซ่อน ไปเรื่อยๆ อย่างคนไม่มี แผ่นดินให้อยู่ ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างหวาดระแวงในท่ามกลางสายตาของคนอื่น ไม่รู้จะมาตีหรือร้าย หาความสงบสุขเกิดขึ้นในใจแทบจะไม่ได้เลย

นี่แหละคือ สังกรรมวงจรชีวิตนักค้ายาเสพติดทั้งหลาย ชีวิตมันสั้นนัก ขึ้นเร็ว ลงเร็ว จุกจบไม่สวย ไม่ตายก็ต้องติดคุกติดตะราง ต้องประสบเคราะห์กรรมทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงในคุก ไปตลอดชั่วชีวิต อยู่ในคุกชีวิตถูกโคดเคี้ยว ชังลืม ไม่ตายก็เหมือนตายทั้งเป็น คิดได้ก็สายเกินไปแล้ว ไม่ทันไรก็ต้องพลาดพรากจากลูกเมียอันเป็นที่รักไปชั่วชีวิต จากเป็นหรือจากตาย ก็สุดแล้วแต่กรรมของแต่ละคนที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้กับคนอื่น สุดท้ายก็ตกมาถึงตัวเองจนได้

กล่าวสรุปได้ว่า จุกจบของผู้ค้ายาเสพติด ถึงแม้ว่าจะมีที่มาจากภูมิหลังชีวิตครอบครัวที่แตกต่างกันไปคนละทิศคนละทาง หลายคนมีเหตุผลในการเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดในตอนต้นของชีวิต เพราะอยากรวย อยากมีเงิน อยากมีอำนาจ อยากมีชื่อเสียง อยากเป็นที่ยอมรับของสังคมรอบข้าง

แต่สุดท้ายของชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้น ก็หนีไม่พ้นเรื่องราวการทรยศหักหลังกันเองในวงการค้ายา เกิดการเอารัดเอาเปรียบ แย่งชิงผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน เกิดบาดหมางรุนแรงมีการไล่ล่า ฆ่าตัดตอนกันเองในกลุ่มผู้เสียผลประโยชน์จากการค้ายาเสพติด จากคนที่เป็นศัตรูกัน

บางคนก็ต้องหนีหัวซุกหัวซ่อนเอาชีวิตรอด ต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ เหมือนอย่างคนไม่มีแผ่นดินให้ที่ซุกหัวนอน อยู่อย่างหวาดระแวงในท่ามกลางความเป็นความตาย หากความสงบสุขในใจแทบจะไม่ได้เลย กลายเป็นอาชญากรร้ายแรง เป็นภัยความมั่นคงของชาติ เป็นที่ต้องการตัวของทางการ เพราะถือว่าเป็นบุคคลอันตรายของสังคม จะอยู่หรือจะสู้ก็ตาย ชีวิตแวนไวบนเส้นด้ายปลายกระบอกปืน มีสิทธิ์จบชีวิตได้ทุกเมื่อ มีบ้านก็ไม่ได้กลับบ้าน มีภรรยาลูกก็เหมือนไม่มี เพราะต้องหนีไม่สามารถอยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่นมีความสุขได้

ในวาระสุดท้ายสังกรรมของชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นก็หนีไม่พ้นถูกจับเข้าคุกติดตะรางอยู่ ความสุขที่เคยวาดฝันไว้ว่าเมื่อเงินแล้วชีวิตจะมีความสุขในบั้นปลายชีวิตที่จะได้อยู่กับครอบครัวอย่างอบอุ่นตลอดชั่วชีวิตนั้น ต้องฝืนสลายลงในพลิกตาเดียว

ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมาจากภูมิหลังครอบครัวที่แตกต่างกันไป แต่จุกจบชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของพวกเขาที่ไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือ ถูกจับเข้าคุกและพิพากษาประหารชีวิตตามกฎหมายบ้านเมือง

ประเด็นหลักที่ 2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

ประเด็นหลักที่ 2 นี้ ผู้วิจัยขอสรุปผลการศึกษาออกเป็น 2 ประการได้แก่ ประการที่ 2.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม และประการที่ 2.2 พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส กล่าวโดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ประการที่ 2.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม

บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมนี้เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเริ่มตั้งแต่การจับกุมผู้กระทำความผิดนำตัวเข้าสู่กระบวนการพิจารณาในชั้นศาล โดยเริ่มจากชั้นจับกุม สอบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจทำสำนวนคดีส่งผู้ต้องหาให้อัยการสั่งฟ้องเป็น “จำเลย” ต่อศาลและส่งตัวจำเลยหรือผู้ต้องขังไปคุมขังไว้ในเรือนจำตามคำพิพากษาของศาลจนกว่าจะพ้นโทษ

บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรมนี้ สามารถแยกประเด็นย่อยได้เป็น 4 ประการ มีดังนี้

ประการที่ 2.1.1 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพ

บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพของผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันถูกจับกุมตัวผู้ให้ข้อมูลหลัก ทำให้ชีวิตของพวกเขาหมดอิสรภาพไป

(ID1) ถูกตำรวจ ป.ป.ส.ส่งสายลับเข้าทำการล่อซื้อยาเสพติด เมื่อเห็นตำรวจล้อมจับบ้าน ตกใจกลัวสุดขีด ตันสินใจคิดว่ากระเป๋าสตางค์เงินกระโดดข้ามหน้าต่างวิ่งฝ่าวงล้อมหนีตายสุดชีวิต แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจไล่ล่าจับเป็นจับตายอย่างกระชั้นชิด ใช้เสลิกอปเตอร์บินวนเข้ากดคันเหนือห้องฟ้าในบริเวณพื้นที่เป้าหมายที่หลบซ่อนตัวของผู้ต้องหาในป่าพงหญ้ารกหนาที่บเป็นบริเวณกว้าง สุดท้ายก็หนีไม่พ้นเงื้อมมือกฎหมายถูกตำรวจจู่โจมเข้าตะครุบตัวจับเข้าคุก พร้อมกับลูกสมุนมือขวารวม 4 คน และของกลางยาบ้า จำนวน 400,000 เม็ด เฮโรอีนน้ำหนัก 6 กิโลกรัม ยึดเงินสดอีก 3 ล้านกว่าบาท และนำตัวจำเลยทั้งหมดไปขึ้นศาลดำเนินคดีจนศาลพิพากษาประหารชีวิตจำเลยทั้งหมด และต่อมาก็ย้ายมาอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 1 ประหารชีวิต

(ID3) ถูกติดตามจนสืบทราบแหล่งกบดานที่ใช้สำหรับผลิตยาบ้าใจกลางกรุงเทพฯ จนถูกตำรวจล้อมจับหน้าบ้านพัก เขาเห็นตำรวจ ตกใจกลัวสุดขีด วิ่งหนีเอาตัวรอด แต่ไปไม่รอด ถูกจับกุมได้คาหน้าเขตรวค้นเจอผงยาบ้าน้ำหนัก 22 กิโลกรัม พร้อมกับแท่นผลิตยาบ้าในห้องลับใต้ดินของบ้านจัดสรรแห่งหนึ่งของเขา เล่าว่า ตอนนั้นเขารู้สึกตกใจกลัวมาก คิดอะไรไม่ออก สมอมันคือ มันดิบ มันตันไปหมด ช่วงจังหวะนั้นเขารู้สึกได้ทันทีว่า จบแล้ว! ชีวิตมันจบแล้ว ทำไมชีวิตมันจบง่ายจัง ไม่ทันไรก็ต้องไปนอนในเรือนจำเสียแล้ว หมดแล้ว! ทรัพย์สินเงินทองที่ดิน บ้าน และกิจการเดินเท้ามือสอง ไม่เหลืออะไรไว้ให้ชื่นชมสักชิ้นเดียว ต่อมาศาลพิพากษาประหารชีวิต ย้ายมาอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 2 ประหารชีวิต

(ID2) ก็ถูกสายลับคนจีนเข้าทำการล่อซื้อเฮโรอีนอัดแท่ง ถูกจับขณะเตรียมส่งออกนอกประเทศไปยังประเทศไต้หวัน เฮโรอีนของกลาง น้ำหนักประมาณ 20 กิโลกรัม ศาลตัดสินประหารชีวิต และนำตัวไปคุมขังไว้ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 2 ประหารชีวิต

(ID6) ถูกลูกน้องคนขับรถขนยาบ้าให้การชดทอคว่า เขาเป็นเจ้าของยาบ้าที่แท้จริง จึงสืบสวนสอบสวนหาแหล่งกบดานเขาและจับกุมได้ในบ้านพักในจังหวัดเชียงราย และนำตัวไปสู่ส่งฟ้องศาลกำแพงเพชร และพิพากษาประหารชีวิต และย้ายไปอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวางแดน 2 ประหารชีวิต

(ID5) ซึ่งเป็นนักค้ายาเสพติดรายใหญ่ระดับชาติ ใช้รกรากรขนยาเสพติดจากชายแดนภาคเหนือไปซุกซ่อนเก็บรักษาไว้ในจังหวัดเพชรบูรณ์ในรีสอร์ทแห่งหนึ่ง แต่ถูกสายลับตำรวจของอดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนหนึ่ง เข้าทำการล่อซื้อยาบ้า 2.98 ล้านบาท จนจับกุมได้ทั้งแก๊ง มีผู้ต้องหา 4 คน ชาย 2 หญิง 2 นำตัวขึ้นเครื่องบินไปแถลงข่าวต่อหน้าสื่อมวลชนจำนวนมาก ทรัพย์สินที่ถูกยึดมีรีสอร์ทมูลค่า 100 ล้านบาท รถยนต์มือสอง 36 คัน และอาวุธปืนอีกหลายกระบอก

และ (ID4) ถูกลูกน้องให้การชดทอคว่า เขาเป็นผู้ว่าจ้างลำเลียงยาบ้า 3 ล้านบาทจากภาคเหนือลงไปยังกรุงเทพฯ แต่เขาหลบการล่าไปอยู่คนหมิง 2 ปี ต่อมากลับเมืองไทย ใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ โดยปลอมตัวเป็นคนสัญชาติลาวไปๆมาๆ ระหว่างไทยกับลาวหลายปี จนทนไม่ไหวเข้ามาขอตัวที่จังหวัดพะเยา และศาลตัดสินประหารฯย้ายไปอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวางแดน 5 ประหารฯ

สุดท้ายถึงแม้ผู้ให้ข้อมูลหลักจะถูกจับกุมได้ต่างสถานที่ต่างวันเวลาที่แตกต่างกันออกไปก็ตาม แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่พวกเขาเหล่านั้นคิดเหมือนกัน ก็คือ ความเกรงกลัวโทษที่จะตามมาเมื่อขึ้นสู่กระบวนการพิจารณาของศาลแล้ว นั่นก็คือ การถูกศาลพิพากษาประหารชีวิตสถานเดียว ไม่มีการลดหย่อนผ่อนโทษให้ เนื่องจากเป็นบุคคลอันตรายของสังคม

เมื่อถึงที่สุดของสังขารชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติดแล้ว ต้องเข้าไปเรียนรู้ชีวิตการเป็นนักโทษในเรือนจำอันเป็นสถานที่ที่ไม่มีใครอยากเหยียดกรายเข้าไปใกล้แห่งนั้น ไปอีกนาน

ประการที่ 1.2 บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง

เมื่อเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงแล้ว สถานภาพของผู้ให้ข้อมูลหลักจะเปลี่ยนไปทันที จะถูกตีตราค่านามาน้ำชื่อว่า “ขช” แปลว่า ผู้ต้องขังชาย และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว จะเปลี่ยนค่านามาน้ำชื่อว่า “นช” แปลว่า นักโทษเด็ดขาดชาย

สิ่งที่ต้องเจอครั้งแรกคงหนีไม่พ้นเรื่องกฎระเบียบวินัยเรือนจำ โดยผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นจะถูกเจ้าหน้าที่เรือนจำหรือผู้คุมสั่งว่า วันแรกเมื่อเข้ามาใหม่ต้องไปนอนห้องแรกรับห้อง

ไหนดื่นกี่โมง ต้องสวมชุดนักโทษอะไร กินอาหารที่ไหนดและกี่โมง จะถูกเรียกมานับจำนวนหลายครั้งในหนึ่งวัน ชื่อและความเป็นตัวผู้ให้ข้อมูลหลักถูกแทนด้วยตัวเลข บทสนทนาทางโทรศัพท์ถูกคัดฟัง หนังสือที่ได้รับอนุญาตในห้องขังมีจำกัด และอำนาจในชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนถูกควบคุมไว้หมด

เมื่อเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนยังปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำไม่ได้ หลายคนยังคงยึดติดอยู่กับเงาร่างในอดีตที่เป็นเจ้าพ่อ มาเฟีย หรือนักค้ายาขายใหญ่ เคยมีเงิน มีอำนาจ บารมี หรืออิทธิพลล้นเหลือ เคยใช้ชีวิตอย่างกะราชาเศรษฐีเงินล้าน นั่งเครื่องบินเฟิร์สคลาสไปชอปปิ้งซื้อสินค้ายี่ห้อแบรนด์เนมราคาแพงๆ ใช้ชีวิตหรูหราในคฤหาสน์หลังใหญ่โต แวดล้อมไปด้วยบริวารคนรับใช้และ รับประทานอาหารเลิศจากฝีมือเชฟชั้นเยี่ยม เป็นต้น

แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้ว ความอิสระ เสรีภาพทุกอย่างถูกควบคุมหมด ทุกคนต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของกฎระเบียบ ข้อบังคับ และวินัยเรือนจำต่างๆ อย่างเสมอภาคกัน ไม่มีใครเลือกปฏิบัติเลือกที่รักมักที่ชังไม่ได้ ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเป็นผู้ร่ำรวยมาดึมาจกไหนด จะเป็นคนรวยคนจน คนมีอำนาจวาสนาเป็นถึง สส. สจ. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือจะเป็นตำรวจทหารมียศศักดิ์สูงส่งแค่ไหนก็ต้องถูกปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันหมด

ไม่ว่าอาหารการกิน จากที่เคยกินกับข้าวอร่อยๆหลายอย่าง ต้องมาเข้าแถวนั่งกินข้าวรวมในโรงเลี้ยงอาหารที่มีแค่ข้าวเปล่ากับแกงหนึ่งอย่างเท่านั้น ต้องแย่งกันกิน เนื่องจากกับข้าวมีน้อย กินแข่งกับเวลาและให้ทันเพื่อนๆ คนอื่น กินเสร็จแล้ว ต้องนำถ้วยชามไปล้างที่อ่างล้างจานต่างๆ เข้าเวลาประมาณ 7.00 น.และเย็นเวลาประมาณ 13.30 น. จากนั้นอาบน้ำแต่งตัวเตรียมขึ้นตึกนอนในเวลาประมาณ 15.30 น.

ต้องใช้ชีวิตถูกขังไว้ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆกว้างประมาณ 5 เมตร ยาวประมาณ 8 เมตร กับผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในห้องนอนนั้นๆประมาณ 20-23 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 11 เมษายน 2559) เป็นระยะเวลาประมาณ 16 ชั่วโมงต่อวัน สำหรับนักโทษประหารชีวิตถูกแยกขังไว้เป็นพิเศษประมาณ 20 ชั่วโมงในห้องประหารชีวิต พร้อมติดราวไว้ที่ขาทั้งสองข้าง (ปัจจุบันยกเลิกแล้ว) และห้องน้ำขนาดประมาณหนึ่งคูณหนึ่งเมตรครึ่ง แคบมากทำธุระส่วนตัวอะไรก็อึดอัด

ต้องร่วมใช้ชีวิตอยู่กับผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในห้องขังๆนั้น ไปตลอดทั้งคืน นอนจนปวดเมื่อยหลังขดหลังงอเจ็บระบบไปทั้งตัว เนื่องจากที่นอนแข็ง ต้องนอนกับพื้นปูนที่มีผ้าห่มผืนบางๆหนึ่งผืนเอาไว้รองรับหลังเวลานอน กับหมอนหนุนที่เป็นผ้าห่ม และผ้าที่ใช้ห่มอีกหนึ่งผืนรวมเป็น 3 ผืนเท่านั้น ถ้ามีเงินจะถูกยัดเป็นของหลวงหมด อากาศก็ร้อนอบอ้าว เหงื่อท่วมตัว ควันบุหรี่เต็มห้อง หายใจไม่ค่อยออก ทุกข์ทรมานตลอดทั้งคืน กว่าที่จะถึงเช้าวันใหม่เวลาประมาณ 6.30 น. ก็จะมี

เจ้าหน้าที่เรือนจำหรือผู้คุมเดินมาไขกุญแจเปิดประตูติดกอนลง ไปอาบน้ำกินข้าวในโรงเลี้ยงอาหาร เข้าต่อไป และผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนซ้ำๆ เช่นนี้ทุกๆ วัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายคนสามารถปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนใหม่ในเรือนจำ เพื่อศึกษาเรียนรู้บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงว่าจะต้องดำเนินชีวิตอย่างไรถึงจะปลอดภัย ไม่กระทำความผิดซ้ำ ในขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ สามารถประกอบชีวิตตนเองให้รอดพ้นจากคดีผิดกฎหมายจากคนอื่น ๆ สามารถนำพาชีวิตรอดกลับไปสู่ครอบครัวได้อย่างคนปกติที่มีอวัยวะครบบริบูรณ์ 33 ของร่างกาย

ในระหว่างที่ถูกควบคุมอยู่ในเรือนจำ บางคนก็นั่งเฝ้ารอวันที่ศาลเรียกออกไปฟังอุทธรณ์หรือฎีกา โดยคาดหวังว่าศาลจะเมตตาลดหย่อนผ่อนโทษลงให้ หรืออาจจะยกฟ้องปล่อยตัวกลับบ้าน

ประการที่ 2.1.3 บทเรียนชีวิตในวันพิพากษาโทษตายเข้าสู่ห้องประหาร

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนถึงกับซ็อกนึ่งอึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง เมื่อศาลพิพากษาประหารชีวิตสถานเดียวไม่มีการลดหย่อนผ่อนโทษให้ เพราะถือว่าเป็นบุคคลอันตรายของสังคมไทยและสังคมโลก ถ้าหากยาเสพติดที่จับกุมยึดมาได้จำนวนมากนั้นสามารถเล็ดลอดออกไปสู่สาธารณชน โดยเฉพาะเยาวชนรุ่นหลังที่กำลังจะมาเป็นกำลังที่สำคัญของอนาคตของชาตินั้นต้องเสียอนาคตไปอย่างน่าเสียดาย จึงสมควรกำจัดบุคคลที่สังคมไม่ต้องการให้พ้นจากสังคมไทยอย่างสิ้นเชิง ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักคนนั้นถึงกับหวาดกลัวสุดขีด เพราะรู้สึกตัวว่าต้องตายแน่ เขาคิดฟุ้งซ่าน หวาดผวา เขากลับไม่อยากพراقจากพ่อแม่ลูกภรรยาไปในสภาพเช่นนี้ เขาเสียใจและร้องไห้ คิดได้ก็สายเกินแก้แล้ว วันๆ นั่งรอสิ้นความตายด้วยใจระทึกขวัญแทบคลั่ง

ประการที่ 2.1.4 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ

เมื่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาได้พิพากษาประหารชีวิตจำเลย และคดีถึงที่สุดแล้ว ทางเจ้าหน้าที่เรือนจำจะมีการนำตัวนักโทษเด็ดขาดชายไปคุมขังไว้ในห้องควบคุมพิเศษแดนประหาร เพื่อรอเรียกตัวนำไปประหารชีวิต ระหว่างที่รอการประหารชีวิต จะมีการชะลอการประหารชีวิตไว้จนกว่าการยื่นฎีกาทูลเกล้าฯขอพระราชทานอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะตกลงมาว่า “ได้รับชีวิตพระราชทานใหม่” จากในหลวงหรือไม่ ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอสรุปออกเป็น 2 ประการดังนี้

ประการที่ 2.1.4.1 เหตุการณ์ในวันยิงเป้า

เมื่อฎีกาทูลเกล้าฯขอพระราชทานอภัยโทษจากในหลวงตกลงมาว่า “ไม่ผ่าน” ทางเจ้าหน้าที่เรือนจำก็จำเป็นต้องดำเนินการนำตัวนักโทษประหารชีวิตคนนั้นเอาไปประหารชีวิตทันทีภายใน 24 ชั่วโมง นับตั้งแต่วันที่ทราบเรื่องเป็นต้นไป

ผู้ให้ข้อมูลหลักหลายเคสผ่านประสบการณ์และบทเรียนชีวิตในห้องประหารชีวิตมา ทั้งนี้ บางคนเคยร่วมใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อนที่ถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตยิงเป้าหมู่รวมเดียว 5 ศพ มีทั้งคดีเฮโรอีน คดียาบ้า และคดีฆ่า เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นได้เห็นเหตุการณ์ระทึกขวัญในวันที่เจ้าหน้าที่เพชรฆาตลากตัวนักโทษประหารชีวิตที่เป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันเอาไปยังลานประหารชีวิตแดน 11 เพื่อทำดำเนินการประหารชีวิตด้วยวิธียิงเป้านั้น

หลายคนที่อยู่ในเหตุการณ์ถึงกับช็อก นิ่งอึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง เสียงร้องเพลง เสียงกีตาร์ หยดลงทันที บรรยากาศทั้งเรือนจำเริ่มเข้าสู่ความเงียบสงัด เย็นเฉียบ ว่างแวง โทงแวงหวง นำสะพรึงกลัวที่สุด แต่ละคนอยู่ในอาการตกตะลึง ตาเหม่อลอย ตัวแข็งทื่อ ไร้ชีวิตชีวา เหมือนคนหมดหวังในชีวิต คูสร้อยเศร้า หงอยเหงา สลด หดหู่และเสียใจที่สุด ไม่นึกไม่ฝันว่าการเป็นผู้ค้ายาเสพติดจะมีจุดจบน่าเศร้าเช่นนี้

ผู้ให้ข้อมูลหลักเมื่อเห็นเพื่อนถูกนำตัวไปประหารชีวิตต่อหน้าต่อตาแล้ว ครุ่นคิดจนฟุ้งซ่าน หัวตกกลัวสุดขีด ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ มือไม่ขยับสั่นเทาเรริกๆ บางคนเข้าอ่อนทรุดลงทั้งยืน นึกถึงชะตากรรมของเพื่อนๆ ร่วมทุกข์ในห้องประหารแล้ว เกิดความกลัวตาย ไม่รู้ว่ารายต่อไปอาจจะถึงคิวของตนเองที่จะถูกนำตัวไปประหารชีวิตหรือไม่

ประการที่ 2.1.4.2 เหตุการณ์ในวันฉีดยาพิษ

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนก็เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาก่อนกับเพื่อนที่ถูกประหารชีวิตครั้งล่าสุดจำนวน 2 คนนั้น ซึ่งเป็นคดียาบ้า เป็นคู่คดีกัน ถูกประหารชีวิตเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2552 ณ แดน 11 ประหารชีวิต

การประหารชีวิตครั้งนั้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักได้บทเรียนชีวิตมากมาย เกิดความตระหนักตื่นกลัวและตื่นรู้ถึงผลการกระทำความผิดกฎหมายค้ายาเสพติด เพราะรู้ซึ่งแล้วว่า การเป็นผู้ค้ายาดังนั้น ถึงที่สุดแล้วไปไม่รอดเช่นเดียวกับเขาและเพื่อนผู้โชคร้ายของเขาบางคนที่ถูกนำตัวเอาไปประหารชีวิตต่อหน้าต่อตาเขา จนเขาสามารถจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่างไม่มีวันลืมเลือนออกไปจากความทรงจำได้

เมื่อหวนกลับไปนึกถึงเหตุการณ์ในห้องประหารชีวิตเย็นวันนั้น ที่เพชรฆาตหลายคนเข้ามาเบิกตัวเหยียบฉันทัดกับพีแอนด์ในแดน 2 ประหารฯ เอาไปฉีดยาพิษประหารชีวิตนักโทษประหารนั้น คิดถึงภาพเหล่านั้นแล้ว เหมือนเหตุการณ์ร้ายๆ นั้นเพิ่งผ่านไปสดๆ ร้อนๆ นึกถึงบรรยากาศตอนนั้นมักเงียบเฉียบ เย็นสุดขีดหัวใจ เสียงโทรทัศน์ เสียงไซ้ตรวนเงียบลงทันที ทุกคนนิ่ง หดหู่ระงับกัน เหมือนไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง ได้ยินแต่เสียงลมหายใจแผ่วเบาหวิวๆ สถานการณ์ดูตึงเครียดมากขึ้นทุกขณะ แต่ละคนมีสีหน้าวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด หน้าซีด เหงื่อแตกพลั๊ก แต่ละคนใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เดินกระสับกระส่าย นั่งอยู่กับที่ไม่ค่อยได้ ในใจของ

แต่ละคนคงครุ่นคิดถึงชะตาชีวิตของตนเองว่าใคร โชคร้ายรายต่อไปที่จะถูกนำตัวเอาไปฉีดสารพิษ บางคนกลัวจนตัวสั่นพ้อๆ เข้าอ่อน ไม่มีเรี่ยวแรงทรุดลงทั้งยืน กลัวจนไม่รู้จะอะไรแล้ว เกิดความรู้สึกลำบากใจขึ้นมาอย่างจับจืดจับใจ แต่คิดได้ มันก็เกือบจะสายเกินแก้แล้ว

การประหารชีวิตครั้งนั้น ถือเป็น การประหารชีวิตราชที่ 325 อันเป็นการกำจัดบุคคลที่สังคมไม่ต้องการให้พ้นไปจากสังคมไทยไปอย่างสิ้นเชิง เพื่อห้ามปรามผู้ค้ายาเสพติดทั้งหลายเกิดความตื่นกลัว ตื่นรู้และผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น ได้มีเวลาถูกคิดถึงชะตาชีวิตการเป็นผู้ค้ายาเสพติด ที่ต้องมีจุดจบลงเอยเช่นนั้น และหันมาทบทวนชีวิตตนเอง คิดในใจว่า ถ้าไม่เลิกค้ายาเสพติด สักวันหนึ่งพวกเขาอาจจะมีไม่สวยเช่นเดียวกับพวกที่ถูกนำตัวเอาไปประหารแล้วก็ได้

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาค้าผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำ ต้องแก้ที่ “ใจ” ของผู้ต้องขังให้ได้เสียก่อน เพื่อให้ใจของพวกเขาได้ตระหนักถึงความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ใช้สติ ประคองใจไม่ให้กระทำความผิดซ้ำอีก ด้วยการส่งเสริมการศึกษา พัฒนาพฤติกรรม พัฒนาความรู้ ความสามารถและทักษะวิชาชีพต่างๆ ที่สามารถเป็นทางเลือกนำไปเลี้ยงชีพสร้างตัวได้จริงในโลกภายนอกเมื่อพ้นโทษแล้ว

ประการที่ 2.2 พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส

การพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส เป็นเรื่องราวที่สะท้อนความต้องการมาจากโลกข้างในใจ กับโลกภายนอก อันเป็นมุมมองโลกทัศน์ของผู้ให้ข้อมูลหลักหลังผ่านเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษ เนื่องจากหวาดกลัว และหลาบจำกับเหตุการณ์การประหารชีวิตนักโทษ ไม่อยากพรากพ่อแม่ ลูกภรรยาในสภาพเช่นนั้น จึงตัดสินใจหันหลังให้กับวงการค้ายาเสพติดอย่างเด็ดขาด และหันมาเอาดีสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเองด้วยการศึกษาธรรมะจนสอบได้นักธรรมชั้นเอก บางคนก็เรียนหนังสือจากประถมศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรีที่ มสธ. หรือบางคนก็หันมาสร้างชื่อเขียนหนังสือสารคดีชีวิตเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงคุกไว้ เป็นบทเรียนที่ดี เป็นอุทาหรณ์ให้แก่เยาวชน

และบางคนก็หันมาสนใจวาดรูปศิลปะ ในโครงการสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยผู้วิจัยสามารถสรุปคร่าวๆ ได้เป็น 3 ประการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

ประการที่ 2.2.1 ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด

การใช้เวลาว่างพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสในขณะที่ต้องโทษถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ ด้วยการทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดของผู้ให้ข้อมูลหลัก แยกย่อยออกเป็น 4 ประการ ได้แก่

2.2.1.1 การศึกษาธรรมชาติ

ผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนใช้ธรรมชาติเป็นเครื่องมือในการทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดครั้งอดีต ด้วยการอ่านหนังสือธรรมชาติ สมักรเรียนธรรมชาติศึกษาชั้นตรี-โท-เอก เพื่อค้นหาความหมายของชีวิตตนเองจากโลกข้างใน และค้นหาความหมายชีวิตจากโลกภายนอก อันเป็นการทำความเข้าใจตนเองระหว่างโลกภายในกับโลกภายนอกให้เกิดความสมดุล นำไปสู่เป้าหมายชีวิตที่แท้จริง เกิดการเรียนรู้สัจธรรมชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติด นำไปสู่ความรู้สึกลึกซึ้งผละอายต่อบาปที่เคยก่อกรรมทำเข็ญไว้

2.2.1.2 การเรียนหนังสือ (มศธ.)

บางคนก็ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์กับตนเองมากที่สุด ด้วยการหันมาเอาดีสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองด้วยการขยันเล่าเรียนหนังสือในระดับ กศน., ปวช., ปวส. และระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ประสบความสำเร็จในชีวิตการเรียน นำมาซึ่งความปลาบปลื้มยินดีไปสู่พ่อแม่ญาติพี่น้อง และรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ที่สามารถพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสใช้เวลาว่างในขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำทุกวินาทีอย่างคุ้มค่าที่สุด การศึกษาทำให้พวกเขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคน มีระเบียบวินัยมากขึ้น สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เกิดสำนึกที่ดี กลับตัวกลับใจเป็นคนดีของสังคมต่อไป

2.2.1.3 การเขียนสารคดีชีวิต (โครงการกำลังใจ)

ผู้ให้ข้อมูลหลักบ้างก็สนใจอยากเป็นนักเขียนสารคดีชีวิต โดยเขียนเรียงความส่งใบสมัครคัดเลือกเพื่อเข้าผู้การอบรมเขียนสารคดีชีวิตจากนักเขียนชื่อดังแถวหน้าของเมืองไทย ตามโครงการกำลังใจในพระดำริพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เพื่อเขียนหนังสือสารคดีชีวิต เพื่อใช้การเขียนหนังสือเป็นเครื่องมือในการทบทวนเรื่องราวชีวิตตนเองได้เป็นอย่างดี เพราะการอ่านหนังสือก็คือ การอ่านความคิดของคนอื่น แต่การเขียนหนังสือเป็นการอ่านความคิดของตนเอง ทำให้เข้าสัจภาพตนเองอย่างถ่องแท้ รู้ความต้องการ ความสนใจ ความถนัด และเป้าหมายชีวิตที่ต้องการจะมุ่งไปข้างหน้าในอนาคตได้อย่างถูกต้องและมั่นคงมากยิ่งขึ้น ทำให้ลดทอนระยะเวลาการทำผิดพลาดน้อยลง

2.2.1.4 ศิลปะ Art for All

บางคนก็สนใจงานศิลปะวาดรูป สมักรเรียนศิลปะในโครงการศิลปะ Art for All ในพระดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ตามหลักสูตรการฝึกอบรม “ศิลปะหลังกำแพง” ซึ่งพวกเขาได้บอกเล่าความคิด ความรู้สึกต่างๆ เมื่อเข้าสู่โลกกว้างแห่งจินตนาการอย่างไร้ขีดจำกัดทางความคิดว่า การวาดรูปศิลปะ ทำให้เขารู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก สามารถลืมเรื่องราวเหตุการณ์ร้ายๆ เหล่านั้นไปได้ เวลาวาดรูปจิตใจจะจดจ่ออยู่กับงานศิลปะ เมื่อฝึกวาดรูป

บ่อยๆ ส่งผลดีต่อสุขภาพ ทำให้จิตใจอ่อนโยนมากขึ้น ลดความก้าวร้าวลง ขณะวาดรูป ใจก็ค่อยๆ คิดทบทวนชีวิต ค่อยๆ ปรับวิธีคิด มุมมองและทัศนคติต่างๆ ในการมองโลกในแง่บวกมากขึ้น จิตใจเข้มแข็งขึ้น ได้พบเพื่อนใหม่ๆ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ชีวิตกันและกัน ทำให้ค้นพบตัวตนที่แท้จริง มองเห็นความสามารถของตนเอง เห็นประโยชน์ของศิลปะนำไปประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการบำบัดจิตใจและพัฒนาพฤติกรรมของตนเองเสียใหม่ได้เป็นอย่างดี

2.2.2 ชีวิตพระราชทาน

ยิ่งเมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นได้รับชีวิตพระราชทานใหม่จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์ทรงพระเมตตาช่วยถ่ายชีวิตนักโทษประหารชีวิตรอดตายอย่างหวุดหวิดจากคมกระสุนปืนหรือเข็มฉีดยาพิษของเพชรฆาตบางขวางในวาระต่างๆ มาหลายรายแล้ว ยิ่งตอกย้ำความสำนึกผิดลงสู่ในก้นบึ้งหัวใจของพวกเขามากขึ้นไปอีก และได้รับการปลดโซ่ตรวนที่พันธนาการไว้ที่ขาทั้งสองข้างมานานกว่า 10 ปี ทำให้พวกเขาดีใจมาก เหมือนชีวิตเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาต่างรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น

นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกเขาจะทำความดี เพื่อถวายแด่พระองค์ท่านที่ทรงพระราชทานชีวิตใหม่และต่อลมหายใจให้พวกเขาได้มีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเขาสำนึกผิดแล้ว พวกเขากลัวและหลาบจำ พวกเขาได้ตั้งใจแน่วแน่ว่า จะไม่กล้าทำผิดกฎหมายอีกแล้ว ครั้งนี้ถือเป็นการเรียนอันมีค่ามากที่สุดในชีวิต

คนเราทุกคนสามารถทำความดีได้เสมอ トラบที่ยังมีลมหายใจ นับจากนี้ พวกเขาจะทิ้งอดีตอันผิดพลาดไว้เบื้องหลัง และก้าวเดินสู่แสงสว่างของความดีตลอดไป

ประการที่ 2.2.2 การเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคม

การถูกขังไว้นานๆ ย่อมไม่เป็นผลดีต่อตัวผู้ให้ข้อมูลหลัก เพราะยิ่งขังนานก็ยิ่งทำให้ชีวิตของพวกเขาถูกตัดขาดจากโลกภายนอกจากสังคมมากขึ้น ช่องว่างระหว่างโลกภายในกำแพงสูงกับโลกภายนอกอิสระเสรีนั้นเกิดความห่างเหินและแตกต่างกันมากขึ้น หลายคนอยู่ในสภาพจนตรอกถูกขังลิ้มในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ และไม่ได้รับรู้ความเป็นไปของสังคมภายนอกมานานกว่า 10-16 ปี พวกเขาคงคาดเดาไม่ถูกเลยจริงๆ ว่าโลกหมุนไปถึงไหนแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจริญก้าวหน้าไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และถนนหนทางต่างๆ ในประเทศไทย

หลายคนได้มีการวางแผนชีวิตเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคมในอนาคตไว้อย่างหลากหลายแตกต่างกันไปตามความรู้ความสามารถหรือความถนัดของแต่ละคน ยกตัวอย่างเช่น บางคน (ID1) ก็วางแผนชีวิตหลังพ้นโทษว่า จะไปสอบตัวทนายความ รับว่าความในศาล ทำฟาร์มเกษตร หรือเปิดกิจการบริการซ่อมรถ (ID3) แต่บางคน (ID5) ก็สับสนกับชีวิตตนเองไม่รู้จะเริ่มต้นจากไหนดี เขาสารภาพตรงๆ ว่าเขารู้สึกกลัวๆ ชอบกล ไม่ได้กลัวอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

แต่กลัวเหมือนนักโทษคนอื่นๆ ที่บางคนกำลังจะถูกปล่อยตัวใกล้จะกลับบ้าน เป็นอิสระแล้วในไม่กี่วันเร็วๆ ข้างหน้านี้ ด้านหนึ่งก็ตีใจกับอิสรภาพที่ใกล้จะมาถึง อีกด้านหนึ่งก็รู้สึกหวั่นๆ ไม่ได้ว่าสังคมเขาจะรังเกียจเราหรือเปล่า แต่ที่ร้ายที่สุดก็คือ เขาไม่รู้เลยว่า ตอนนี้ผู้คนในโลกกว้าง เขาใช้ชีวิตอยู่กิน หรือคิดอ่านกันอย่างไรบ้าง แล้วเขาจะเอาอะไรไปสู้แข่งกับคนอื่น จะทำมาหากินอะไรดี อายุก็มากแล้ว เงินติดตัวเป็นทุนสำรองชีวิตก็ไม่มี เนื่องจากคิดคูกนาน

จากเสียงสะท้อนกลับ ของผู้ต้องขังที่พ้นโทษกลับไปแล้ว หลายคนเมื่อออกไปเผชิญโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่เคยวาดฝันแผนที่ชีวิตไว้ว่าจะทำอย่างนี้จะทำอย่างโน้นนั้น ไม่สามารถทำได้สักอย่างเลย เพราะเมื่อกลับไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมทั่วไปแล้ว ต้องพบกับแรงเสียดทานจากสังคมรอบข้าง ความกดดันทางเศรษฐกิจในครอบครัวต่างๆ นานาจนมนไม่ไหว ทำให้บางคนเบนเข็มทิศชีวิตหวนกลับไปคบหากลุ่มเพื่อนเก่าๆ ที่เคยคบหากันมาก่อน หรือกลับเข้าไปสู่อาชีพเดิมๆ ทำผิดกฎหมายซ้ำๆ และในที่สุดก็ถูกจับกลับเข้าไปอยู่ในเรือนจำอีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้น การเตรียมความพร้อมก่อนคืนสู่สังคมของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น เป็นเรื่องที่สำคัญผู้วิจัยให้ความสำคัญและตระหนักถึงปัญหาในเป้าหมายชีวิตในอนาคตหลังพ้นโทษของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นมากที่สุด อยากให้ทางหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยเฉพาะกรมราชทัณฑ์ และเรือนจำ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง ควรส่งเสริม สนับสนุนด้านอาชีพ การศึกษา และจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้ต้องขังเต็มตามศักยภาพ ตลอดจนจัดหาแหล่งอาชีพเพื่อรองรับผู้ต้องขังที่กำลังจะพ้นโทษออกไปนั้น ได้มีโอกาสทำงาน ตรงตามความถนัดของตนเอง มีรายได้พอเลี้ยงครอบครัว เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น

2. อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นสิ่งสะท้อนถึงโลกทัศน์ที่เป็นความคิด ความเชื่อ อารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติต่างๆ ที่มีต่อประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ที่เกี่ยวข้องกับปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นและยังคงดำรงเป็นปัญหาอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบันนี้ได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษา พบว่า เมื่อวิเคราะห์ทำความเข้าใจถึงสภาพครอบครัวและสังคมแวดล้อมอันเป็นภูมิหลังชีวิตของกรณีศึกษาที่มาจากครอบครัวสังคมที่แตกต่างกัน (นิรนาท แสนสา, 2543, น. 6) ไม่ว่าจะเป็นปัญหาครอบครัว ชุมชน โรงเรียน กลุ่มเพื่อน อาชีพ สื่อมวลชน และสถาบันทางสังคมอื่นๆ ล้วนเป็นเงื่อนไขสำคัญที่

ทำให้ชีวิตของกรณีศึกษามีส่วนผลักดันเข้าสู่การมีเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนจนต้องกลายเป็นผู้ค้ายาเสพติด อาจจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ได้มีการซึมซับ เรียนรู้พฤติกรรมผิดๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การค้ายาเสพติดไปโดยปริยายตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็ก

ส่วนใหญ่กรณีศึกษาเหล่านี้มาจากสภาพครอบครัวและสังคมที่มีปัญหาขาดความรัก ความอบอุ่นเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดจากครอบครัวในวัยเยาว์ อยู่ในสังคมที่ขาดระเบียบ มีพฤติกรรม ชอบฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายบ้านเมือง และพอใจในการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์อันเป็นบรรทัดฐานทางสังคม ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีว่าด้วยการขาดระเบียบและภาวะไร้บรรทัดฐานของ สังคม (Social Disorganization and Anomie) ของโรเบิร์ต เมอร์ตัน (Robert Merton, 1938-1968 อ้าง ในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2557, น. 10) ตามแนวคิดของเมอร์ตันคนที่ขาดระเบียบนำไปสู่การมี พฤติกรรมเบี่ยงเบนชอบฝ่าฝืนบรรทัดฐานทางสังคม จนนำไปสู่การกระทำความผิดอาชญากรรม ร้ายแรง อาทิเช่น การค้ายาเสพติด ถือเป็นการทำลายระเบียบบรรทัดฐานและค่านิยมอันดีงามของ สังคม

โดยพื้นฐานชีวิตของบุคคลเหล่านี้ มักมีความเห็นแก่ตัว ยึดถือผลประโยชน์ส่วนตน และพวกพ้องเป็นที่ตั้ง เมื่อนึกถึงความสุขสบายของตนเองแล้ว ถึงแม้เป้าหมายแห่งความสำเร็จใน ชีวิตที่ได้มาซึ่งความสุขความมั่งคั่งร่ำรวยของตนเองนั้นจะเหมาะสมหรือไม่ก็ตาม พวกเขาเหล่านั้น ก็ไม่ค่อยให้ความสำคัญและตระหนักถึงผลกระทบต่อตนเอง ต่อสังคม ต่อเศรษฐกิจและ ประเทศชาติ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เกียรติยศ ชื่อเสียง ยศถาบรรดาศักดิ์ต่างๆ ตอบสนองความ ต้องการของตนเองแล้ว พวกเขาจะพยายามหาทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้นๆ ตามความพึงพอใจ ของตนเอง โดยไม่สนใจว่าสิ่งที่ทำนั้นผิดกฎหมายหรือไม่ดังเช่นกรณีศึกษาของผู้ให้ข้อมูลหลัก ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด และบทเรียนชีวิตของ ผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงของผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเป็นกรณีศึกษาของวิจัยแล้ว ทำให้ผู้วิจัย สามารถแยกอภิปรายผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ออกเป็น 8 ประการที่สำคัญด้วยกัน สรุปผลการอภิปราย ได้ดังนี้

ประการแรก กล่าวคือ ครอบครัวถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของสังคม เป็นหน่วยที่มีความสำคัญที่สุดต่อสังคม มีความผูกพันใกล้ชิดกับกรณีศึกษาซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวมากที่สุด ซึ่งผู้นำครอบครัวมีหน้าที่ต้องเลี้ยงดู อบรม สั่งสอน ขัดเกลาพฤติกรรม และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมตามบรรทัดฐานทางสังคมให้แก่สมาชิกในครอบครัวเติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลมีคุณภาพ มีความเป็นผู้นำ มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น เป็นที่พึ่งของมีสังคม และประเทศชาติต่อไป

แต่จากการศึกษาของผู้วิจัยกลับพบว่า ผู้นำครอบครัวของกรณีศึกษาบางคนกลับทำตัวแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเข้าไปเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดเสียเอง แล้วจะไปอบรมสั่งสอนให้บุตรหลานของท่านที่อยู่ภายใต้ปกครองของตนเอง ให้มีสัมมาคาราวะ มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นคนดีของสังคม ทำมาหากินเลี้ยงชีพอย่างสุจริตชน ดำรงชีวิตตามครรลองครองธรรม ปฏิบัติตามวิถีประชา จาริตประเพณีหรือศีลธรรมอันดีของสังคมได้อย่างไร ในเมื่อปัญหาทุกอย่างล้วนเริ่มต้นที่บ้าน จากคนที่ เป็นพ่อเป็นแม่แทบทั้งสิ้น

เมื่อผู้นำสมาชิกในครอบครัวเข้าไปพัวพันกับการค้ายาเสพติดแล้ว ก็มักใช้เงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดมาเลี้ยงดูบุตรหลานอย่างผิดเพี้ยน ทำให้สมาชิกที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่ค้ายาเสพติดแล้ว ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์แห่งวัชพืชที่รอเวลาจะแทงหน่อแผ่กิ่งก้านสาขาที่เต็มไปด้วยหนามแหลมคมและพิษร้ายออกปกคลุมสังคม เนื่องจากพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้นำในครอบครัวได้กระทำไปนั้น ไปสร้างอิทธิพลต่อสมาชิกคนอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน และแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดการเรียนรู้เอาอย่างบุคคลในครอบครัวที่ค้ายาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ของ บี เอฟ สกินเนอร์ (B. F Skinner อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต, 2557, น. 6)

ตามทฤษฎีของสกินเนอร์ เขาเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ในครอบครัวและสภาพสังคมแวดล้อมที่กรณีศึกษานั้นอาศัยอยู่ทั้งสิ้น เมื่อกรณีศึกษาเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ก็จะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมค้ายาเสพติดจากตัวแบบเอาอย่างบุคคลในครอบครัวที่ค้ายาเสพติด และยังได้รับแรงเสริมทางบวกจากตัวแบบในครอบครัวที่ค้ายาแล้ว ไม่ถูกจับ ลงทุนน้อย ได้กำไรสูง มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ญาติพี่น้องให้การยอมรับกันเองในเครือญาติ เป็นต้น

สิ่งเหล่านี้เป็นเงื่อนไขสำคัญที่เอื้อให้กรณีศึกษาเกิดความคิดแรงเสริมทางบวก มีพลังแรงจูงใจอยากจะเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้เร็วขึ้น

ประการที่สอง การที่กรณีศึกษากลายเป็นผู้ยาเสพติด อันเนื่องมาจากการคบค้าสมาคมกับบุคคลต่างกลุ่มที่มีอาชีพค้ายาเสพติดควบคู่กับอาชีพสุจริตบังเบี่ยงหน้าจาก สอดคล้องกับทฤษฎีการคบค้าสมาคมหรือการมีความสัมพันธ์กับคนต่างกลุ่ม (Differential Association Theory) ของเอ็ดวิน สุตเทอร์แลนด์ (Edwin Sutherland อ้างในสม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต, 2557, น. 10) ซึ่งเขาเชื่อว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการเรียนรู้โดยอาศัยการถ่ายทอดจากบุคคลที่คบหาสมาคมกัน อันเนื่องมาจากการติดต่อสื่อสารมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่คบหากันอันเนื่องมาจากการทำธุรกิจค้าขายซึ่งกันและกัน มีการไปมาหาสู่กันบ่อยๆ อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานๆ จนเกิดความสนิทสนมไว้วางใจซึ่งกันและกันแล้ว

กรณีศึกษาก็เริ่มมีการเรียนรู้พฤติกรรมการค้ายาเสพติดจากเพื่อนที่คบหากัน เพราะมีความจำเป็นต้องทำธุรกิจร่วมกัน นำไปสู่การเปรียบเทียบอาชีพระหว่างรายได้ที่เกิดขึ้นจากการประกอบอาชีพสุจริตกับอาชีพค้ายาเสพติด เห็นว่า มีรายได้ดีกว่า ลงทุนน้อย กำไรสูง เมื่อประเมินแล้วเกิดความพอใจในการละเมิดกฎหมาย จึงเริ่มลงมือทำการทดลองค้ายาเสพติดครั้งแรก

เมื่อละเมิดฝ่าฝืนกฎหมายค้ายาเสพติดครั้งแรกแล้ว เห็นว่า ค้ายาแล้วรวยง่าย ไม่ถูกจับกุมกับการเลี้ยง มีเงินหมุนเวียนคล่องตัว ฐานะการเงินสะพัด มีรายได้ดีกว่าอาชีพเดิมที่เคยทำอยู่หลายเท่าตัว และเริ่มให้นิยามการค้ายาเสพติดใหม่ว่า “การค้ายาเสพติดมันเป็นเรื่องของธุรกิจ ซ้อมมาขายไป ไม่ได้บังคับให้ใครซื้อ ไม่ผิดกฎหมายศีลธรรม ไม่บาป เพราะมันเป็นเรื่องของกลไกในท้องตลาด มีดยาเสพติด”

จนนำไปสู่การสร้างค่านิยมใหม่ว่า ค้ายาเสพติดแล้ว มีฐานะร่ำรวย คนก็นับถือมากขึ้น มีหน้ามีตาในสังคม จึงไม่รู้สึกลำบากใจ เพราะมีคนอื่นๆเขาทำกันทั่วประเทศ และพอใจที่ละเมิดกฎหมาย

ประการที่สาม สภาพแวดล้อมในชุมชนที่กรณีศึกษาอาศัยอยู่นั้น มีส่วนชักนำกรณีศึกษาเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด เนื่องจากมีบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนหรือหมู่บ้านนั้น และเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่ดีจากตัวแบบในชุมชน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) ของอัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura อังในสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2557, น. 6) ซึ่งเขาเชื่อว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนเรานั้น เกิดจากการสังเกตหรือลอกเลียนแบบจากตัวแบบในชุมชนที่กรณีศึกษาอาศัยอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากตัวแบบทรงกระทำพฤติกรรมเบี่ยงเบนแล้วได้รับการเสริมแรง จะมีโอกาสได้รับการลอกเลียนแบบมากยิ่งขึ้น เช่น นักค้ายาเสพติดรายสำคัญของประเทศ ที่มีพฤติกรรมค้ายาเสพติดมานานหลายปี จนมีฐานะร่ำรวยเป็นเศรษฐี แต่ไม่เคยถูกจับ ยึดทรัพย์สินจากทาง ปปง., ป.ส.ส. หรือตำรวจ อยู่ในบ้านหลังใหญ่โต แวดล้อมไปด้วยบริวารคนรับใช้ และรับประทานอาหารชั้นเลิศจากฝีมือเชฟชั้นเยี่ยม สังคมในชุมชนให้ความเคารพนับถือ เป็นต้น

ทำให้กรณีศึกษาเกิดความคิด นิยมชมชอบตัวแบบในชุมชนที่เป็นนักค้ายาเสพติดคนนั้นๆ และคิดเลียนแบบเอาอย่างเขา (สราวุธ เรื่องบุตร, 2551, น.19) พยายามสร้างค่านิยมพุ่งเพื่อ ความสะดวกสบาย เลียนแบบวัฒนธรรมความร่ำรวย แข่งขันกันค้ายา เพื่อจะได้เป็นเศรษฐีมีเงินล้าน เอาอย่างเขา จะได้มีคนนับถือ เพราะสังคมให้ความเชื่อถือที่วัตถุคือ “เงิน”

ดังนั้น ทฤษฎีของแบนดูรานี้สามารถอธิบายได้อย่างดีว่า ทำไมคนเราจึงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนำตัวเองก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

ประการที่สี่ ในทางกลับกันอิทธิพลของสื่อมวลชนเป็นชนวนต้นเหตุอีกอย่างหนึ่ง ที่ทำให้กรณีศึกษาเกิดแรงจูงชกนำก้าวเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัว (นิรนาท แสนสา, 2543, น.107) ซึ่งแทนที่จะช่วยต่อต้านยับยั้ง ป้อนปรามผู้ค้าหน้าใหม่ๆ เกิดความเกรงกลัว ไม่กล้าเข้าสู่วงจรค้ายาเสพติด และช่วยกันรณรงค์ต่อต้านการค้ายาเสพติด ตามวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลมีนโยบายทุ่มงบประมาณมหาศาลลงไป เพื่อต้องการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับพิษภัย และโทษของการค้ายาเสพติดตามสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือแผ่นป้ายประชาสัมพันธ์ที่ติดตั้งไว้ในสถานที่ราชการหรือตามท้องถนนสี่แยกต่างๆ ทั่วประเทศ เพื่อแก้ปัญหาในการแพร่ระบาดของยาเสพติดในหมู่คนไทยนั้นลดลง

แต่กรณีศึกษากลับนำความรู้ที่ได้มาจากสื่อต่างๆ นั้นนำไปใช้ในทางที่ผิด เช่น การอ่านข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับข่าวอาชญากรรมการจับกุมผู้กระทำความผิดค้ายาเสพติดการฟอกเงิน การรับจ้างทวงหนี้สิน หรือการอุ้มฆ่าต่างๆ แล้วนำเอาไปประยุกต์ใช้ในธุรกิจการค้ายาเสพติดของตนเอง มีการพลิกแพลงพัฒนารูปแบบการลำเลียง การซุกซ่อน การเก็บรักษา การจำหน่ายยาเสพติด ให้แก่ลูกค้าด้วยวิธีใหม่ๆ ที่แนบเนียนกว่า เพื่อป้องกันไม่ให้ตนเองถูกจับได้ง่ายๆ และนำไปสู่การตรวจสอบยึดทรัพย์สินของตนเอง

ดังนั้น สื่อเหล่านี้กลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการอยากเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาและนำความรู้นั้นไปคิดต่อยอดหารูปแบบใหม่ๆ มาคิดแปลงอำพรางซุกซ่อนระหว่างลำเลียงยาเสพติดให้รอดพ้นจากสายตาเจ้าหน้าที่ตำรวจตามด่านตรวจจุดต่างๆ ทั่วประเทศ จนยากแก่การจับกุมของเจ้าหน้าที่รัฐ

เนื่องจากกรณีศึกษาเหล่านั้น ขาดจิตสำนึกที่ดี สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Theory of Psychoanalysis) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud, 1856-1939 อ้างในสุพจน์ รุ่งโรจน์, 2556, น. 90) โดยฟรอยด์กล่าวไว้ว่า บุคลิกภาพของคนเรามี 3 องค์ประกอบที่สำคัญ คือ อิด (id) อีโก้ (ego) และ ซุปเปอร์อีโก้ (superego)

กล่าวคือ อิด (id) เป็นตัวการที่สำคัญที่ชักนำกรณีศึกษาเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด เพราะเกิดความโลภบังตาบังใจ เห็นผิดเป็นถูก เพื่อตอบสนองความต้องการเงินและความสะดวกสบายของตนเองแล้ว แม้ต้องฆ่าตัวตัดชีวิตหรือทำลายชีวิตอนาคตของคนอื่นในสังคมผู้ตกเป็นทาสยาเสพติดของเขามากมายก็ทำได้ เพื่อตอบสนองกิเลสตัณหาความพึงพอใจของอิด(id) คือ ความเห็นแก่ตัว นึกถึงแต่ประโยชน์ส่วนตน ขาดจิตสำนึกรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของสังคม ขาดความเห็นอกเห็นใจในความรู้สึกรับตามความต้องการของอีโก้ (ego) ที่อยากเห็นสังคมอยู่อย่างสงบสุข ไม่อยากเห็นเยาวชนต้องติดยาจนอมแงมโง่หัวไม่ขึ้น เพราะการค้ายาเสพติดส่งผลกระทบต่อครอบครัว สังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติสร้างปัญหาอื่นๆ ตามมามากมาย

เป็นการทำลายบรรทัดฐานของสังคมของซูเปอร์อีโก้ (superego) ที่ได้สร้างจิตสำนึกที่ดีให้สังคม ประพฤติปฏิบัติตามศีลธรรมหรือคุณธรรมจริยธรรม แต่กรณีศึกษาขาดจิตสำนึกที่ดี ขาดการยับยั้งชั่งใจจนนำตนเองไปสู่การประกอบอาชญากรรมค้ายาเสพติด จนกลายเป็นอาชญากรเป็นบุคคลอันตรายของสังคม เป็นนักค้ายาเสพติดระดับชาติ เป็นที่ต้องการตัวของทางการ มีวิถีชีวิตหลวมๆ ช่อนๆ ทำให้การดำเนินชีวิตของพวกเขา มักจะสวนทางกับวิถีชีวิตของสังคมปกติทั่วไป หากินในทางที่มีดีไม่สุจริตค้ายาเสพติด

ประการที่ห้า การเป็นนักค้ายาเสพติดเต็มตัวเป็นมืออาชีพ เมื่อผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นได้เข้าสู่การเป็นนักค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพแล้ว พฤติกรรมต่างๆจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน มีความคิดความอ่านในการประกอบอาชญากรรมที่รุนแรงหนักกว่าเก่า ตอนที่เพิ่งเข้าสู่วงการใหม่ๆเพิ่มขึ้นไปอีกหลายเท่า รูปแบบการดำเนินงานที่ซับซ้อน เป็นทีมงาน เป็นระบบที่ชัดเจน มีการสั่งการ เด็ดขาด มีการแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ มีการจัดสรรแบ่งปันผลประโยชน์ลดหล่นกันไปตามบทบาทหน้าที่ความสำคัญภายในแก๊งค์ยาที่ดำเนินการอยู่นั้นๆ

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าผู้ให้ข้อมูลหลักบางคนได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับขบวนการลำเลียงสารตั้งต้นในการผลิตยาเสพติดในแหล่งผลิตบริเวณสามเหลี่ยมทองคำตามแนวชายแดนในประเทศเพื่อนบ้าน มีการสร้างกองกำลังกลไกป้องกันตนเองจากศัตรูที่ขัดแย้งกัน สอดคล้องกับแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ เพื่อป้องกันการลอบโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามและพยายามผูกมิตรสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับผู้นำรัฐบาลเมียนมาร์บางคน เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาถูกจับดำเนินคดีหรือจับกุมตัวพวกเขาเหล่านั้นส่งให้กับทางการไทย

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับขบวนการลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย มีการสร้างมวลชนเป็นเครือข่ายกลไกป้องกันตนเอง (ซิกมันด์) เพื่อป้องกันการถูกลอบโจมตีสกัดกั้นของเจ้าหน้าที่รัฐตามแนวชายแดนเส้นทางการลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย

บางส่วนก็ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับขบวนการลำเลียงซุกซ่อนขนยาเสพติดเข้าสู่ใจกลางเมืองใหญ่ของไทย การเก็บรักษา จำหน่ายยาเสพติดให้ลูกค้า ตลอดจนเชื่อมไปสู่แก๊งค์ฟอกเงินและแก๊งค์ทวงหนี้นอกกฎหมาย

ทั้งนี้ความต้องการขั้นพื้นฐานเป้าหมายของพวกเขาที่แท้จริงก็คือ ต้องการความสุขคือการมีเงินมากๆ แต่ขาดความปลอดภัย ความมั่นคงในชีวิตทรัพย์สินและชื่อเสียงในสังคมที่ตนเองต้องการเป็นที่ยกย่อง เคารพนับถือจากสังคม สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ตามแนวคิดของอับราฮัม แฮโรลด์มาสโลว์ (Abraham Harold Maslow อ้างในอารียา มหารวมกร, 2557, น. 17)

ดังนั้นเพื่อให้ได้มาซึ่งความสุข (เงิน) ความมั่นคง ปลอดภัย ต้องการรักษาอำนาจ ชื่อเสียง การยกย่องในสังคม การทำธุรกิจผิดกฎหมายของพวกเขาก็กลไกในการป้องกันตัวเอง มีการวางแผนและดำเนินการอย่างระมัดระวังรอบคอบที่สุด สร้างระบบกลไกป้องกันตนเองไม่ให้เกิดผลภายนอกล่วงรู้ความลับในการเคลื่อนไหวการดำเนินการค้ายาเสพติดแต่ละครั้ง ส่วนใหญ่มักมีการอำพรางตัวเวลาไปไหนมาไหน มักมีความระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ และดำเนินการค้ายาเสพติดอย่างรัดกุม มีนิสัยชอบหวาดระแวง ขี้สงสัย ในใจลึกๆแล้วเป็นคนขี้ลาดตาขาว คิดฟุ้งซ่าน หวาดกลัวสารพัดอย่าง เหมือนพวกกระต่ายตื่นตูม เห็นแปลกหน้าก็คิดระแวงว่าเป็นสายลับหรือ ตำรวจปลอมตัวเข้ามาแทรกซึมเพื่อหาข่าวความลับของตนเอง เป็นต้น

ทำให้บุคคลเหล่านี้แทนที่จะสำนึกและกลับใจล้มเลิกความตั้งใจที่จะค้ายาเสพติดไปเสียแต่เนิ่นๆ แต่ในทางตรงกันข้ามคือ พวกเขากลับคิดที่จะแสวงหาข้อมูลความรู้ใหม่ๆมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์กับตนเองและพวกพ้องอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น มีการติดตามข่าวสารบ้านเมืองอย่างใกล้ชิด สม่่าเสมอ เพื่อติดตามข่าวคราวการจับกุมคดียาเสพติดตามสื่อมวลชน โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ต่างๆ

เมื่อผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้นได้สมหวังในสิ่งอยากได้ตามที่วางแผนไว้ครั้งแรก ซึ่งอาจจะ เป็นรถยนต์ บ้านจัดสรร หรือเงินฝากในธนาคารสักหนึ่งล้านบาท แต่เมื่อพวกเขาได้ตั้งใจหวังแล้ว ครั้งแรกแล้ว พวกเขาเหล่านั้นก็น่าจะพอและเลิกค้ายาไป แต่ในกรณีศึกษานั้น พวกเขาไม่หยุดเพียงเท่านี้ ยังคิดต่อยอดไปอีกว่า อยากได้ที่ดิน อยากสร้างกิจการอยู่ช่อนรดีให้ใหญ่กว่านี้ อยากมีเงินสัก 100 ล้านบาท ฯลฯ เพิ่มขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ ไม่รู้จักคำว่า “พอ” ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดตามหลัก เศรษฐศาสตร์ที่ว่า ความต้องการของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัด เฉกเช่นเดียวกับผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้น ที่ได้สิ่งนั้นแล้ว ก็อยากได้สิ่งโน้นอีก โดยไม่คำนึงศีลธรรมจริยธรรมบรรทัดฐานของสังคม

ดังนั้นกลไกการควบคุมภายในตนเองล้มเหลว ไม่สามารถหยุดยั้งขีดจำกัดความต้องการอยากได้อยากมีของตนเองไม่ได้ และการกระทำนั้นเป็นสิ่งผิดกฎหมายหากินบนความทุกข์ยากคนอื่น การกระทำนั้นเสมือนหนึ่งเป็นมะเร็งร้ายที่ค่อยๆกัดกินเลือดเนื้อประชาชนคนไทย สร้างความเดือดร้อนให้แก่สังคม ก่อปัญหาอาชญากรรมรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการก่อคดีฆ่า ปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ข่มขืน รุมโทรม และอื่นๆอีกมากมาย ล้วนมีสาเหตุมาจากปัญหาการมีว่สมุสเสพียาเสพติดทั้งนั้น ก่อนที่จะไปก่ออาชญากรรมขึ้นในสังคม

ดังนั้น เมื่อการควบคุมภายในตนเอง (Inner Control) ตามบรรทัดฐานสังคมไม่ว่าจะเป็นเพื่อน หรือพ่อแม่ญาติพี่น้องที่หวังดี คอยตักเตือนว่า “พ่อค้ายา ก็เปรียบเสมือนกระโถน ที่รองรับ เสมอหะสิ่งสกปรกโสโครก เอาไว้ใกล้ใคร ใครก็รังเกียจ ไม่ยอมร่วมสังคมด้วย จุดจบอาจจะดูไม่สวย

ถ้าไม่เลิกค้ายาสักวันหนึ่งอาจจะไม่มีแผ่นดินให้อยู่ เพราะพ่อค้ายาเป็นบุคคลอันตรายของสังคม ถ้าไม่ถูกวิสามัญฆาตกรรมไปอยู่ที่สุสานป่าช้า ก็ต้องไปนอนในคุกเท่านั้น”

แต่ในเมื่อพ่อแม่ญาติพี่น้องที่รักและเป็นห่วงพวกเขาให้สติชี้ให้เห็นความรู้สึกลึกซึ้ง ชอบชั่วดี รวมถึงค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม หรือความเชื่อตามหลักศาสนาที่พวกเขานับถือแล้วไม่ได้ผล ไม่สามารถควบคุมตนเอง (Self-Control) บังคับกิเลสตัณหา ร้อยแปดที่เกิดขึ้นในใจตนเอง ของกรณีศึกษาเหล่านั้น ได้อีกแล้ว

รัฐจึงจำเป็นต้องสร้างการควบคุมภายนอก (Out Control) เข้ามาจัดการผู้ค้ายาเสพติด โดยใช้กฎหมาย ตำรวจ และศาล เป็นเครื่องมือในการควบคุม หยุดยิ่ง ลงโทษผู้กระทำความผิด กฎหมาย สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory) หรือทฤษฎีการยับยั้ง (Containment Theory) ตามแนวคิดของวอลเตอร์ เร็คเลส (Walter Reckless, 1961 อ้างใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2557, น. 14) ซึ่งเขาเชื่อว่า สิ่งที่จะยับยั้งการแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเข้าไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้นั้น จำเป็นต้องมีการควบคุมทั้งภายในและภายนอกเข้าด้วย

ในเมื่อการควบคุมภายใน ขาดความรัก ความอบอุ่น ความเข้าใจ ในความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างครอบครัว เพื่อน และสังคมแวดล้อมขาดสะบั้นลง ไม่สามารถยับยั้งให้พวกเขาหยุดพฤติกรรมดำรงตนเป็นผู้ค้ายาเสพติดได้แล้ว รัฐจึงจำเป็นต้องใช้กลไกการควบคุมภายนอกเข้ามาจัดระเบียบสังคม รักษาความสงบเรียบร้อยในบ้านเมือง ดูแลความทุกข์สุขของประชาชน

ดังนั้น เพื่อให้เป้าหมายของรัฐบาลบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด รัฐจึงจำเป็นต้องกำหนดนโยบายวาระแห่งชาติเร่งด่วน เพื่อแก้ปัญหายาเสพติดในหมู่คนไทย ดำเนินการประกาศสงครามกับพ่อค้ายาทั้งหลาย ทั่วประเทศ ให้มารายตัวต่อเจ้าหน้าที่รัฐ ส่วนพวกที่ไม่ยอมมามอบตัว ก็ใช้มาตรการปราบปรามอย่างเฉียบขาด มีการวิสามัญฆาตกรรมพ่อค้ายาเสพติดหลายราย และบางส่วนก็ถึงจุดจบ ชีวิตจบเกม ถูกจับกุมขึ้นสู่ศาลพิจารณาคดีนำไปสู่การลงโทษประหารชีวิตในที่สุด เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความหวาดหวั่นและไม่กล้ากระทำความผิด สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence Theory) ของเบ็คคาเรีย (Baccaria อ้างใน วิไลวรรณ บุญลอย, 2554, น. 10)

เพื่อคืนความเป็นธรรมให้แก่สังคมที่ได้รับผลร้ายจากการกระทำของพวกเขาเหล่านั้น โดยไม่มีการลดหย่อนผ่อนโทษให้ เนื่องจากศาลเล็งเห็นว่า การกระทำดังกล่าวไม่ใช่แค่ส่งผลเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเท่านั้น แต่มันหมายถึงระบบโครงสร้างของประเทศทั้งระบบล่มครืนลงได้ อาจถึงขั้นสิ้นชาติก็ได้ ในเมื่ออนาคตเยาวชนที่กำลังจะเป็นกำลังหลักที่สำคัญอนาคตของชาติ ดิคาเสพติด สุขภาพทรุดโทรมอ่อนแอ ไม่พร้อมจะรับเข้าศึกที่อาจจะมารุกรานไทยได้ทุกเมื่อ

ในที่สุดเมื่อผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้นก็ถูกจับกุมต้องเข้าไปสู่บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงแล้ว

ประการที่หก บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง โลกทัศน์ด้านความคิด ความอ่าน อารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติต่างๆ เริ่มเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อเข้าสู่บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงภายในเรือนจำที่เต็มไปด้วยกฎระเบียบวินัยเรือนจำ เหลียวซ้ายแลขวาก็เห็นแต่แนวกำแพงสูงล้อมรอบไว้ การกิน การนอน การอาบน้ำ หรือการสวมใส่เสื้อผ้าทุกอย่างต้องทำตามกฎที่วางไว้อย่างเคร่งครัด จะทำอะไรตามใจชอบไม่ได้

ทำให้ผู้ให้ข้อมูลทุกคนต้องปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต หลายคนต้องฝึกกล้ากลืนความเจ็บปวดรวดร้าวลงในอก ต้องบังคับจิตใจตนเองให้ยอมการเปลี่ยนแปลงที่จะตามมา เนื่องจากพวกเขายังยึดติดอยู่กับเงาร่างในอดีตที่เคยเป็นพ่อค้ายา มีลูกน้องบริเวณคอยรับใช้ กินอาหารอย่างดี นอนบนพูกนุ่มๆ หนาๆ แอร์เย็นเชียบ นอนหลับสบายๆ อยู่ในวิมาน

แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้ว ทุกอย่างกลับด้านไปหมด มันเหมือนหนังชีวิตคนละเรื่อง อยู่คนละโลก ระหว่างโลกมืดไร้อิสรภาพ กับ โลกสว่างอิสรเสรี การเป็นนักโทษประหารชีวิตต้องจมจ่อมอยู่แต่ในห้องขังสี่เหลี่ยมแคบๆ มีดสลัวๆ น่าสะพรึงกลัวที่สุด ถูกขังไว้ตลอดเวลาประมาณ 20 ชั่วโมงต่อวัน ต้องถูกตีตรวนที่ขาทั้งสองข้างอยู่ติดกับตัวนักโทษประหารชีวิตตลอดเวลา ทางเรือนจำบังคับให้ใช้ผ้าห่ม 3 ผืนเท่านั้น ใช้ห่มผืนหนึ่ง ปูนอนหนึ่ง และทำหมอนหนุนหนึ่ง ปวดกระบอกเจ็บหลังทั้งตัวไปหมด พลิกไปพลิกมา เจ็บหลังนอนไม่สามารถข่มตาให้หลับได้ง่ายๆ หลับตาลงก็เจอกับฝันร้ายทุกคืน และไม่มีเรียวแรงลุกขึ้นมาเผชิญหน้าแห่งความเป็นจริงในตอนเช้า

เป็นช่วงที่ชีวิตของพวกเขาเคล้งกว้างเหมือนเรือที่ขาดหางเสือและเข็มทิศ ซึ่งล่องลอยไปตามมฆากรรมในท่ามกลางทะเลที่บ้าคลั่งด้วยลมมรสุมพายุมีดมีด ชีวิตมองไม่เห็นฝั่งฝันน้อยเลย ช่วงที่อยู่ห้องประหารชีวิตนั้น เป็นช่วงที่ชีวิตของพวกเขาอ่อนแอมากที่สุด รู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้าง ว่าแห้ว วันๆนั่งจมปลักอยู่แต่อดีตที่เลวร้าย ซึ่งมันไม่ได้ช่วยให้พวกเขามีอะไรดีขึ้นเลย

เมื่อเจอเหตุการณ์ในวันประหารชีวิตนักโทษประหารในเรือนจำกลางบางขวางแดน 1 และ แคน 2 มีการนำตัวนักโทษประหารชีวิตไปสู่ลานประหารที่แดน 11 เพื่อยิงเป้าและฉีดยาพิษตายหมู่ พวกเขาหลายคนอยู่ในเหตุการณ์และเห็นกับตาจะๆด้วยตนเองในวันนั้น ทำให้ผู้ข้อมูลหลักเหล่านั้นเห็นภาพนักโทษที่เป็นเพื่อนกันและเคยร่วมใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมาก่อนนำตัวเอาไปประหารต่อหน้าต่อตาแล้ว ถึงกับช็อก นิ่งงันไปชั่วขณะหนึ่ง ตัวแข็งทื่อ ไร้ชีวิตชีวา เหมือนเป็นคนบ้าใบ้ นั่งเหม่อลอยไม่พูดไม่จากับใครๆ ชีวิตเหมือนไร้วิญญาณ ไม่ต่างอะไรกับผีตายซาก สอดคล้องกับคำ

กล่าวของภุมริน ภมรตราชกุล (2555) ทุกคนในประหารชีวิตตกอยู่ในอาการเซื่องซึม สร้อยเศร้า หงอยเหงา เหมือนหมดกำลังใจตายอยาก ไม่ยอมกินข้าวปลาอาหารใดๆ เป็นอาทิตย์ แต่ละนั่งครุ่นคิดถึงชะตากรรมของตนเองว่าเมื่อไหร่จะถึงคิวของตนเองที่จะถูกเรียกตัวลากไปสู่ลานประหารชีวิตที่แดน 11

ประการที่เจ็ด พลิกวิกฤตเป็นโอกาส ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นไปแล้ว ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้น เกิดความตระหนักตื่นกลัวขึ้นมาอย่างจับจิตจับใจ จนเกิดการตื่นรู้มองเห็นถึงผลร้ายที่จะตามมาในชีวิตของการเป็นสุกั๊ยาเสพติด ถ้าไม่รีบถอนตัวออกจากวงการยาเสพติดอย่างเด็ดขาดเสียแต่วันนี้ วันหน้าชีวิตอาจจะสั้นเหมือนกับวงจรชีวิตผักปลาก็ได้ ในที่สุดพวกเขาก็คิดได้ หันหลังให้กับยาเสพติดเด็ดขาด และหันมาเอาดีพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ใช้เวลาว่างในขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำด้วยการทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดในครั้งอดีต ด้วยการหันมาเอาดีด้านการศึกษา ทุ่มเทให้กับการเรียน เรียน และเรียนอย่างหนักไม่หยุดเล่น อ่านหนังสือตั้งแต่เช้าจนถึงดึกคืนเที่ยงคืนทุกวัน ออกทน ออกคลื่นอ่านหนังสือตำราเรียนอย่างหนักจนเลือดนัยน์ตาแทบกระเด็น กว่าจะสำเร็จได้รับปริญญาจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

การเรียนหนังสือทำให้ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลเหล่านั้นเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างมากมาอยู่ในเรื่องความอดทน ออกคลื่น ใฝ่รู้ มีวินัย รักความก้าวหน้า สอดคล้องกับคำกล่าวของภุมริน ภมรตราชกุล เพื่อบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความรู้ให้กับตัวของผู้ให้ข้อมูลหลักเอง มีความมุ่งมั่นทำทุกอย่างเพื่ออนาคตเพียงอย่างเดียว รู้จักวิธีบริหารตัวเองและใช้เวลาอย่างมีระเบียบทุกเรื่องในชีวิตประจำวัน

นอกจากนั้นยังมีผู้ให้ข้อมูลบางคนก็หันมาเอาดีตามความถนัดของตนเอง ด้วยการศึกษาระยะ เพื่อค้นหาความหมายชีวิตจากโลกภายในและโลกภายนอก เพื่อศึกษาทำความเข้าใจชีวิตตนเองและผู้อื่นให้เกิดความสมดุล ทำให้จิตใจที่เราร้อนเหมือนดังไฟลน ค่อยๆ สงบลง เยือกเย็น มีสติมากขึ้น ธรรมะเป็นเสมือนโอสถขนานวิเศษที่ช่วยค้ำจุนจิตใจไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เศร้าหมอง และความทุกข์ความมืดมัวของปมปัญหาชีวิตค่อยๆ จางเลือนลางหายไป ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นได้สัมผัสกับความสุขที่แท้จริง มีสมาธิ พวกเขาเริ่มที่จะระงับอารมณ์ของตนเองและเรียนรู้ถึงเหตุและผลอันเป็นบ่อของสุขและทุกข์ สอดคล้องกับคำกล่าวของหมอวิสุทธิ บุญเกษมสันติ (2555) มองโลกและความเป็นไปด้วยใจที่เป็นกลางมากขึ้น ความดีนรณ ความกระวนกระวาย ความน่าสมเพชเวทนาในสังขารของตนเองก็ค่อยๆ เลื่อมคลาขลง ความอึดเอมในรสพระธรรมก็เริ่มชิมซับ ลีกลงสู่รูขุมขน เย็นซาบซ่าน สงบนิ่งมากขึ้น ทำให้ผู้ให้ข้อมูลหลักผู้ซึ่งถึงคุณค่าของชีวิตของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น และเริ่มตระหนักว่าการจมจ่อมอยู่แต่ในอดีตที่เคยก้าวพลาดของตนเองนั้นมันไม่ใช่ทางออกในการแก้ปัญหาชีวิตที่กำลังรุมเร้าและเผชิญอยู่ในขณะต้องโทษในเรือนจำ

กรณีศึกษาบางคนได้ใช้วิชาความรู้ความสามารถด้านการเขียนหนังสือสารคดีชีวิตที่เล่าเรียนมารุ่นนักเขียนชื่อดังระดับแนวหน้าของเมืองไทย จากโครงการกำลังใจในพระดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา มาเขียนหนังสือสารคดีชีวิต เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวประสบการณ์และบทเรียนของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง ที่สะสมมาตลอดระยะเวลาครึ่งก่อนชีวิตของเขาผู้ส่ายตาผู้สนใจอ่านทุกท่าน และการเขียนหนังสือเรื่องราวของตนเอง ถือเป็นการทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาดในชีวิตที่ผ่านมา เป็นการอ่านความคิดของตนเองว่า ตนเองต้องการทำอะไร มีความสนใจหรือถนัดด้านไหน ทำให้ผู้ให้ข้อมูลนั้นได้ค้นพบความต้องการที่แท้จริงในเป้าหมายชีวิตอนาคตที่เหลืออยู่ต่อไปอย่างมีความสุข

และบางคนก็หันมาเรียนศิลปะ Art for All ในโครงการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี การเรียนศิลปะ ทำให้ผู้ข้อมูลนั้นได้เข้าสู่โลกแห่งจินตนาการอย่างอิสระ ไร้ขีดจำกัดทางความคิด เวลาวาดรูปใจจดจ่ออยู่กับงานศิลปะ รู้สึกเพลิดเพลิน มีความสุข คิดเพลินจนลืมความทุกข์ ความเจ็บปวดครวญรำวใจ มีความสุขกับการวาดรูป จิตใจอ่อนโยน ลดความก้าวร้าวลง ใช้ศิลปะเป็นเครื่องมือในการบำบัดจิตใจ ค่อยๆ ปรับวิธีคิด ปรับมุมมองใหม่เชิงบวกมากขึ้น ทำให้จิตใจเข้มแข็งขึ้น

ประการที่แปด ฎีกาทูลเกล้าฯอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จนไปสู่การได้รับชีวิตพระราชทานใหม่ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้พวกเขาได้รับชีวิตใหม่อีกครั้งเหมือนตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้ง ถ้าในโลกใบนี้ไม่มีพระเจ้าอยู่หัวของเรา ผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านั้นหาชีวิตใหม่ พวกเขาต่างยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อารมณ์แจ่มใสรู้สึกมีความสุขกันถ้วนหน้าเหมือนกับว่าโลกใบนี้บอบวลเต็มไปด้วยความรักความเมตตาของพระองค์ รู้สึกปลอดภัย เบาสบาย เรื่องราวชีวิตที่หนักอึ้งหนักใจมานานตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาได้มลายหายไปปลิดทิ้ง

นำมาซึ่งความปลาบปลื้มปีติยินดีและซาบซึ้งในพระเมตตาพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นมาสู่ครอบครัวของผู้ให้ข้อมูล ทำให้จิตไร้สำนึก (id) ของพวกเขาได้รับการขัดเกลาจากจิตใต้สำนึก (ego) เริ่มมีความหวังใหม่อีกครั้งหนึ่งในนามชีวิตพระราชทานของในหลวง

โดยถือ โอกาสในวันนี้เป็นวันเริ่มต้นชีวิตใหม่ เป็นชีวิตพระราชทาน ที่ได้รับการอภัยโทษจากในหลวง เปลี่ยนจากโทษประหารชีวิต เป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต จนนำไปสู่การสำนึกผิดและตระหนักถึงจิตสำนึกที่ดี (super ego) ในการกลับตัวกลับใจ เป็นคนดีของสังคม ใช้ชีวิตพระราชทานนี้อย่างมีคุณค่า เดินตามรอยเท้าพ่อ ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง เรียบง่าย สมถะ สงบ ร่มเย็นตลอดไป

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 ผลงานวิจัยชิ้นนี้ ถือเป็นบทเรียนชีวิตอันทรงคุณค่า ที่กลั่นกรองมาจากประสบการณ์จริงและตัวตนจริงของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้ซึ่งได้ถ่ายทอดประวัติชีวิตส่วนตัวด้านประสบการณ์ตรงที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติดและบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดหลังกำแพงคุก ผ่านบทเรียนวิกฤตชีวิตในแดนประหารชีวิตมาอย่างหนักหน่วงยาวนานนับสิบปี ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ตนเองมาแล้วว่า เป็นบทเรียนที่ทรงคุณค่าซึ่งจะเป็นทั้ง “แผนที่ชีวิต” สำหรับนักค้ายาเสพติดที่กำลังคิดจะกระทำความผิด และเป็นทั้ง “เข็มทิศ” สำหรับคนที่กำลังหลงทางชีวิตเข้าไปสู่วังวนยาเสพติด ช่วยให้การดำเนินชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางโดยไม่ต้องหลงทิศหลงทางอย่างที่พวกเขาให้ข้อมูลหลักเคยประสบมา

3.1.2 สำหรับครอบครัว ผู้ที่เป็นพ่อแม่หรือผู้ปกครองเด็กเยาวชน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่บุตรหลานหรือสมาชิกภายในครอบครัวของท่านได้อย่างมาก โดยเฉพาะคนที่เป็นต้นแบบผู้นำครอบครัวควรตระหนักถึงคุณค่าของการมีชีวิตอยู่ของสมาชิกในครอบครัวให้เติบโตขึ้นมาอย่างมีคุณภาพ ด้วยการปลูกฝังสำนึกที่ดี เต็มเต็มด้วยความรัก ความเมตตา ความเอื้ออาทร และความผูกพันในครอบครัว เพื่อมุ่งสร้างสิ่งที่ดีงาม สามารถดำรงชีวิตในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข

3.1.3 สำหรับครูบาอาจารย์ในสถานศึกษา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อวงวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนในห้องเรียนและใช้เป็นทางเลือกในการจัดเป็นตำราเรียนสอนเสริมความรู้ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในเรือนจำให้แก่ นักเรียน นักศึกษาทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา เพื่อใช้เป็นบทเรียนชีวิตอันทรงคุณค่าอีกเล่มหนึ่ง

3.1.4 สำหรับผู้นำในชุมชน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อบุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนหรือหมู่บ้านเป้าหมายที่เป็นแหล่งแพร่ยาเสพติดที่อยู่ในพื้นที่ปกครองของท่าน ด้วยการถอดบทเรียนชีวิตที่ผิดพลาดของกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำ นำองค์ความรู้นั้นไปอบรมสั่งสอนลูกหลานเยาวชนของสังคมที่อาศัยอยู่ในชุมชนของท่านได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นบทเรียนที่ผ่านการ “ลองผิดลองถูก” มาแล้วนับเป็นอุทาหรณ์หรือบทเรียนที่มีคุณค่า เพื่อป้องกันมิให้เยาวชนที่เป็นอนุชนรุ่นหลังซึ่งกำลังจะตามมาทีหลังที่อาศัยอยู่ในชุมชนนั้น ต้องก้าวซ้าลงไปในโคลนปลัดขุมหรือหลุมบ่อที่กรณีศึกษาเหล่านั้นเคยก้าวพลาดมาก่อน และช่วยให้เยาวชนเหล่านั้นได้เดินไปบนเส้นทางสู่ออนาคตที่ราบเรียบในทิศทางที่ถูกต้องขึ้นและไม่เป็นภาระให้แก่สังคม

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องทำงานภายใต้แรงกดดันเงื่อนไขพิเศษ อยู่ในช่วงสถานการณ์ไม่ปกติ มีการจัดระเบียบผู้ต้องขัง เกิดการเปลี่ยนแปลงคำสั่งบ่อยๆ มีการคัดแยกประเภทผู้ต้องขัง และโยกย้ายผู้ต้องขังสับเปลี่ยนแดน หรือย้ายเรือนจำต่างๆ อยู่เป็นระยะๆ เกิดความสับสนอลหม่าน ขาดสมาธิ ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการทำงานวิจัยครั้งนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนี้ยังถูกริบรอนสิทธิ์ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลทางวิชาการต่างๆ อย่างครอบคลุมรอบด้าน และมีข้อจำกัดในการอ่านหนังสือตำราเรียนน้อยมากเนื่องจากกฎระเบียบวินัยเรือนจำเป็นอุปสรรคต่อการศึกษาค้นคว้าที่สำคัญ จึงทำให้ผลงานวิจัยชิ้นนี้ ทำออกมาแล้ว ไม่ค่อยสมบูรณ์ ขาดรายละเอียดประเด็นสาระสำคัญ น่าสนใจไปจำนวนมาก

3.2.2 การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคดีอาชญากรรมในคดีอาชญากรรมผู้ต้องขังบุคคลบนพื้นที่สูงเป็นหลัก และส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในภาคเหนือตอนบน

3.2.3 ผู้วิจัยจึงขออนุญาตเสนอแนะให้ผู้สนใจศึกษาต่อยอดงานวิจัยชิ้นใหม่ ด้วยการทำการศึกษาวิจัยกลุ่มผู้ต้องขังคดีอาชญากรรมชาวต่างชาติ หรือกลุ่มผู้ต้องขังที่อาศัยอยู่ในภาคใต้ โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น

3.2.4 ชื่อและนามสกุลต่างๆ ในงานวิจัยเรื่องนี้ ล้วนเป็นชื่อที่สมมติขึ้นมาทั้งสิ้น ทั้งชื่อและพฤติกรรมต่างๆ ของกรณีศึกษาหรือผู้ให้ข้อมูลหลักในเรื่องนี้ หากเกิดพ้องพานกับของบุคคลใดเข้า ก็เป็นการบังเอิญโดยแท้ ขอได้รับการอภัยเป็นที่สุดจากผู้วิจัยด้วย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอฝากข้อคิดเห็นสักเล็กน้อยว่า คนเราทุกคน มีดี มีชั่ว มีความไม่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ไม่ใช่สีดำหรือสีขาวทั้งหมด เราแทบทุกคนล้วนเคยทำผิดพลาด มากบ้างน้อยบ้าง เราต้องการโอกาสในการแก้ไขตนเอง เพื่อสามารถก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้อย่างไม่หยุดยั้ง ความผิดพลาดครั้งนี้คือ “ครู” ที่มอบบทเรียนชีวิตอันมีค่ายิ่งใหญ่ให้กับพวกเขาได้เป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จิตฐิตา ธิดิธรรมพฤกษ์. (2548). *การเข้าสู่วงการมือปืนรับจ้าง ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังเรือนจำกลางบางขวาง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ทิวาพร หงส์ร้อน. (2557). *ประสบการณ์ทางจิตใจของผู้สูงอายุที่มีศักยภาพในการดำเนินชีวิตและมีความเชื่อมโยงกับธรรมชาติ ผ่านการทำสวน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- นิรนาท แสนสา. (2543). *กระบวนการเข้าสู่การใช้ยาบ้าของนักเรียนวัยรุ่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- _____. (2557). *สังคมกับพฤติกรรมของคนในสังคม*. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา จิตวิทยาแลสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว*. หน่วยที่ 11 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ แคน 14 เรือนจำกลางบางขวาง ตำบลสวนใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี.
- ภุมริน ภมรตราชกุล. (2558). *คำรับสารภาพสุดท้ายก่อนเข้าห้องประหาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ยุทธ บางขวาง. (2553). *คำสารภาพสุดท้ายของนักโทษประหาร*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คิงแรท.
- วิไลวรรณ บุญลอย. (2555). *ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องโทษประหารชีวิต*. (วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, กรุงเทพฯ.
- วิสุทธิ์ บุญเกษมสันติ. (2555). *กว่าจะฝ่าข้ามความตาย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ More of life.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2549). *คืนถิ่นจีนใหญ่*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2540). *คืนถิ่นจีนใหญ่*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา.

- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2557). พฤติกรรมเบี่ยงเบนและการปรับตัว. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา จิตวิทยาแลสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว*. หน่วยที่ 12 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สราวุธ เรืองบุตร. (2551). *การเข้าสู่กระบวนการค้ายาเสพติด:กรณีศึกษาผู้ค้าเมทแอมเฟตามีนหรือผู้ค้ายาบ้าเรือนจำกลางอุบลราชธานี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- สำนักพัฒนาการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สำนักงาน ป.ป.ส. ปี 2558 กรุงเทพฯ.
- สุชาติ รุ่งทรัพย์ธรรม. (2547). *ผู้ความอาญา ตอน คดียาเสพติด*. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: อินเทอร์เน็ต.
- อารียา มหาวรรมากร. (2557). *เส้นทางการเปลี่ยนผ่านสู่การบริโภคอย่างมีสติ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- อิสราภพบนเส้นบรรทัด 13 นักโทษประหาร. (2555). *เป็นผลงานรวมเล่มของนักเขียนหลังกำแพง* กูก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ นิตยสารสารคดี.

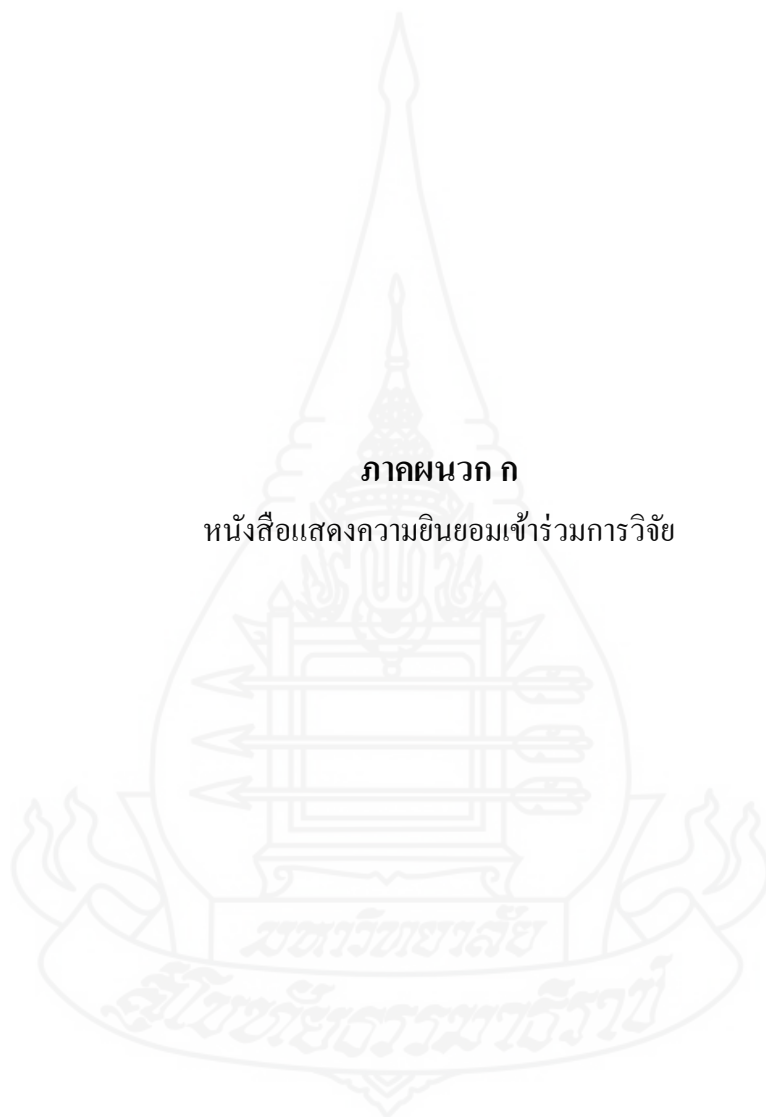

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

เรื่อง ประสพการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขัง
ในเรือนจำกลางบางขวาง

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

(การตอบแบบสอบถาม)

ชื่อเรื่องวิจัย ประสพการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขัง
ในเรือนจำกลางบางขวาง

ชื่อผู้วิจัย นายคาซู ศรีหมี

หลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย เรือนจำกลางบางขวาง แคน 3 ตำบลสวนใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

11000

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้ เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ ชัดเจนจากผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

2. โครงการนี้เป็นการศึกษาวิจัยเรื่อง ประสพการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาประสพการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดกรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นย่อย ได้แก่

3.1 ประสพการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

3.2 บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

4. ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยนี้คือ ผู้ต้องขังคดียาเสพติด จำนวน 6 คน โดยการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

5. กระบวนการวิจัย คือ การวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ ใช้วิธีวิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก

6. กระบวนการให้ข้อมูลแก่กลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ซึ่งในแบบสอบถามจะมีข้อมูลรายละเอียดชี้แจง รวมทั้งผู้วิจัยจะเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มตัวอย่างเองและกลุ่มตัวอย่างสามารถสอบถามข้อสงสัยได้ตลอดเวลาที่ตอบแบบสอบถาม

7. งานวิจัยนี้ อาจมีความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นแก่ท่านอยู่บ้าง

8. การเข้าร่วมในการวิจัยเป็นไปโดยความสมัครใจ โดยท่านสามารถปฏิเสธ หรือยุติการตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องให้เหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์แต่อย่างใด

9. หากท่านมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้ โดยสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ตลอดเวลาตามสถานที่และเบอร์โทรศัพท์ที่ระบุไว้ข้างต้น

10. การเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับของที่ระลึกเป็น สิ่งของจำพวก กาแฟ โอวัลติน และขนมต่างๆ เป็นต้น

หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ แขนงวิชาการ
แนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 9/9 หมู่ 9 ต.บางพูด อ.ปากเกร็ด
จ.นนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2504-8504-6 โทรสาร 0-2503-3567

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

(การตอบแบบสอบถาม)

ทำที่ เรือนจำกลางบางขวาง แคน 14 ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการ

วิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยเรื่อง ประสพการณ์และ
บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง โดยผู้วิจัยคือ นายดา
ศรีหมี และมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ .ดร.นิรนาท แสนสา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่อยู่ที่ติดต่อได้
แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 9/9 หมู่ 9 ต.บางพูด
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-2504-8504-6 โทรสาร 0-2503-3567

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย ข้าพเจ้าได้
อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยตลอดและได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจ
เป็นอย่างดี

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจง
ผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้ายินยอมตอบแบบสอบถามต่างๆ ได้แก่ (1) ข้อมูลเบื้องต้นภูมิหลังชีวิต
ผู้ให้ข้อมูลหลัก (2) ประสพการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด และ (3) บทเรียนชีวิตของผู้ค้า
ยาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง โดยใช้เวลาประมาณ.....นาที

ข้าพเจ้ามีสิทธิตอบหรือไม่ตอบชุดแบบสอบถามดังกล่าวได้ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่ง
การกระทำดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบในทางใดๆ ต่อตัวข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้า ตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจง
ผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะ
นำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวของ
ข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย
ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่ แขนงวิชาการแนะแนว สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 9/9 หมู่ 9 ต.บางพูด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120 โทรศัพท์ 0-
2504-8504-6 โทรสาร 0-2503-3567

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสาร
ชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(นายตาชู ศรีหมี)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

แบบสังเกตภาคสนาม

หมายเลขผู้ถูกสังเกต/ให้ข้อมูล.....การสังเกต ครั้งที่วันที่...../...../.....

เวลา.....สถานที่.....

สถานการณ์สังคม:.....

1. สภาพแวดล้อมทั่วไป

.....
.....

2. บุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ (ควรมีแผนผังประกอบ)

.....
.....

3. ปฏิสัมพันธ์ และกิจกรรมที่ทำ

.....
.....

4. ลำดับเหตุการณ์

.....
.....

5. สิ่งที่ต้องสังเกต หรือ หาข้อมูลเพิ่มเติมด้วยการสัมภาษณ์ ในครั้งต่อไป

.....
.....

แนวทางการสัมภาษณ์เชิงลึก (แบบกึ่งมีโครงสร้าง)

เรื่อง ประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด กรณีศึกษาผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง
 หมายเลขผู้ให้สัมภาษณ์.....การสัมภาษณ์ ครั้งที่วันที่.../...../.....
 เวลา.....สถานที่.....
 สถานการณ์สังคม:.....

1. ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์

1. แนะนำตัวผู้วิจัย
2. แจ้งวัตถุประสงค์และ ประโยชน์การสัมภาษณ์
3. แจ้งสิทธิ ของผู้ให้สัมภาษณ์

การให้ข้อมูลตามความสมัครใจ สามารถยุติการให้ข้อมูลได้เมื่อไม่ต้องการจะให้ข้อมูลต่อไป
 การเก็บความลับของผู้ให้ข้อมูล
 ลงนามในแบบฟอร์มการยินยอมเข้าร่วมวิจัย

2. ขั้นเข้าสู่ประเด็นการสัมภาษณ์

แนวคำถามสัมภาษณ์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับภูมิหลังชีวิตผู้ให้ข้อมูลหลักที่เคยมีประสบการณ์ตรงกับการเป็นผู้ค้ายาเสพติด มีดังนี้

- 2.1 ภูมิหลังชีวิตด้านครอบครัวของพี่เป็นอย่างไร ถูกจับเมื่อไหร่ ถูกดำเนินคดีข้อหาอะไรบ้าง
- 2.2 ศาลตัดสินมาเท่าไหร่ ปัจจุบันจำมาแล้วกี่ปี เหลือโทษจำคุกต่อไปอีกกี่ปี
- 2.3 ก่อนต้องโทษเรียนหนังสือจบชั้นอะไรบ้าง
- 2.4 ก่อนถูกจับพี่แต่งงานมีครอบครัวหรือลูกกี่คน ครอบครัวของพี่อยู่ที่ไหนบ้าง
- 2.5 ชีวิตในวัยเด็กของพี่เป็นอย่างไรบ้าง
- 2.6 ครอบครัวประกอบอาชีพอะไร
- 2.7 รายได้ของครอบครัวเท่าไร มีหนี้สินหรือไม่ อย่างไรบ้าง
- 2.8 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง
- 2.9ญาติพี่น้องมีใครเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่ ถ้ามี มีใครติดคุกอยู่ในเรือนจำหรือไม่อย่างไร
- 2.10 เพื่อนที่คบหาเป็นคนประเภทอะไร
- 2.11 เพื่อนที่คบหานั้นมีอาชีพอะไร เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือไม่
- 2.12 สภาพแวดล้อมภายในชุมชนมีบุคคลเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชนหรือในหมู่บ้านนั้น หรือไม่ อย่างไร
- 2.13 ประสบการณ์ชีวิตก่อนเข้าสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของพี่เป็นอย่างไรบ้าง

- 2.13.1 พี่คิดว่าการค้ายาเสพติดในมุมมองความคิด ความรู้สึกของพี่เป็นอย่างไรบ้าง
- 2.13.2 พี่รู้สึกอย่างไรบ้าง เมื่อเห็นคนในหมู่บ้านค้ายาเสพติด
- 2.13.3 พี่คิดว่าอาชีพค้ายาเสพติดเป็นอาชีพที่สร้างรายได้สูงหรือไม่ อย่างไร
- 2.13.4 เมื่อพี่เห็นป้ายโฆษณาณรงค์ต่อต้านการค้ายาเสพติดตามสี่แยกไฟแดง หรือป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ ตามข้างถนนแล้ว พี่รู้สึกอย่างไรบ้าง
- 2.13.5 เวลาพี่ดูข่าวตามสื่อทีวี หนังสือพิมพ์ เห็นข่าวการจับกุมยาเสพติดจำนวนมากแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้าง

3. ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติด

แนวคำถามสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเป็นผู้ค้ายาเสพติดผู้ให้ข้อมูลหลัก มีดังนี้

3.1 การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด

- 3.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติดของพี่เป็นอย่างไรบ้าง พี่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดได้อย่างไร และอะไรเป็นสาเหตุสำคัญจูงใจให้ชีวิตของพี่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับกาเป็นผู้ค้ายาเสพติด และเกิดอะไรขึ้นบ้าง
- 3.1.2 พี่ประกอบอาชีพอะไรบ้าง ก่อนที่จะมาเป็นผู้ค้ายาเสพติด
- 3.1.3 สภาพแวดล้อมในชุมชนที่พี่อาศัยอยู่นั้นเป็นอย่างไรบ้าง เห็นบุคคลในชุมชนค้ายาเสพติดแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง
- 3.1.4 เมื่อพี่ดูข่าวการจับกุมผู้ค้ายาเสพติดต่างๆ ในวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่ติดตั้งไว้ตามสถานที่ราชการหรือตามข้างถนนสี่แยกไฟแดงจุดต่างๆ แล้ว พี่มีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง และรู้สึกอย่างไร

3.2 การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ

- 3.2.1 พี่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเครือข่ายขบวนการค้ายาเสพติดในแหล่งผลิตของกลุ่มชนกลุ่มน้อยติดอาวุธที่อยู่ตามแนวชายแดนไทยเมียนมาร์นั้นได้อย่างไร
- 3.2.2 ขบวนการลำเลียงยาเสพติดเข้าไทยนั้น เขาทำอย่างไรบ้าง
- 3.2.3 การลำเลียงชุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ นั้น เขาทำกันอย่างไรบ้าง มีวิธีการชุกซ่อนอย่างไร
- 3.2.4 การฟอกเงินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดนั้น เขามีวิธีการฟอกกันอย่างไร
- 3.2.5 การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติดที่ถูกค้าโกงไปนั้น พี่มีวิธีการอย่างไร ถึงจะติดตามเอาเงินเหล่านั้นคืนมาได้ และจะจัดการคนที่คิดคดทรยศหักหลังเหล่านั้นอย่างไรบ้าง

3.3 จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด

3.3.1 การทรยศ ฆ่าตัดตอน หักหลังกันเองของคนในวงการ เท่าที่พี่เคยพบเห็นมานั้น เป็นอย่างไร

3.3.2 จุดจบของการเป็นการเป็นผู้ค้ายาเสพติดของพี่นั้นเป็นอย่างไรบ้าง

4. บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง

แนวคำถามสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง มีดังนี้

4.1 บทเรียนชีวิตในอุ้งมือของกระบวนการยุติธรรม

4.1.1 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันสิ้นอิสรภาพของพี่เป็นอย่างไรบ้าง

4.1.2 บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูงของพี่นั้น พี่มีวิธีปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายในเรือนจำไม่ว่าจะเป็นเรื่องการกิน การนอน อาบน้ำหรือซักเสื้อผ้ากันอย่างไรบ้าง โดยไม่ให้ผิดระเบียบวินัยเรือนจำ

4.1.3 บทเรียนชีวิตจากเหตุการณ์ในวันยิงเป้าและฉีดยาพิษในห้องประหารชีวิตที่พี่พบเห็นมาด้วยตนเองนั้น เป็นอย่างไรบ้าง และรู้สึกกลัวหรือไม่ อย่างไร

4.2 การพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส

4.2.1 การทบทวนชีวิตจากความผิดพลาดครั้งอดีตของพี่นั้นมีเรื่องราวเลวร้ายอะไรบ้าง

4.2.2 การศึกษาธรรมะหรือการอ่านเรียนหนังสือ หรือการวาดรูปศิลปะ หรือ การเขียนหนังสือสารคดีชีวิตต่างๆ นั้น ให้อะไรกับชีวิตพี่บ้าง และช่วยให้ชีวิตพี่ดีขึ้นหรือไม่

4.2.3 ความรู้สึกแรกเมื่อได้รับ “ชีวิตพระราชทานใหม่” จากในหลวงนั้น พี่รู้สึกอย่างไรบ้าง

4.2.4 บทเรียนชีวิตของการเป็นผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูงนั้น สอนให้พี่รู้จักคุณค่าของชีวิตที่เหลืออยู่อย่างไรบ้าง

4.2.5 พี่ได้วางแผนชีวิต เตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวคืนสู่สังคมในอนาคตอันใกล้นี้ไว้อย่างไรบ้าง และคิดว่าเมื่อกลับไปอยู่กับครอบครัวแล้ว จำทำอาชีพอะไร

5. ขั้นตอนการสัมภาษณ์

5.1 ก่อนจบการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยตั้งคำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลได้ ทบทวนคำตอบต่างๆ และสามารถเพิ่มเติมข้อความได้ตามความประสงค์ของผู้ให้ข้อมูล

5.2 กล่าว “ขอบคุณ” ผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ตรงตามคำถามวิจัยครั้งนี้

5.3 ผู้วิจัยมอบของที่ระลึกเล็กๆ น้อยๆ เช่น กาแฟ โอวัลติน และขนมต่างๆ ให้แก่ผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน เพื่อแสดงความมีน้ำใจ

ภาคผนวก ข

ตารางสรุปประเด็นและตัวอย่างการให้รหัสและจัดประเด็น

ประเด็นหลัก Theme	Subtheme	Category	Subcategory	ThRef.	Theme Name	จำนวนรหัสข้อมูล							
						ID1	ID2	ID3	ID4	ID5	ID6	รวม	
1	0	0	0	1.0.0.0.	ประสบการณ์ชีวิตระหว่างการเดินทางเป็นผู้ค้ายาเสพติด								
1	1	0	0	1.1.0.0	การก้าวไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด								
1	1	1	0	1.1.1.0	ครอบครัวที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด	2	1						3
1	1	2	0	1.1.2.0	อาชีพที่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด	2	1	2	1	5	1		12
1	1	3	0	1.1.3.0	สภาพแวดล้อมในชุมชนที่อาศัยอยู่นำไปสู่การเป็นผู้ค้ายาเสพติด	3	3	3		2			11
1	1	4	0	1.1.4.0	อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการเป็นผู้ค้ายาเสพติด	4	2	5	1		2		15
1	2	0	0	1.2.0.0	การเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มตัวเป็นมืออาชีพ								
1	2	1	0	1.2.1.0	แหล่งผลิตยาเสพติดในสามเหลี่ยมทองคำ	8	5	8		10			31
1	2	2	0	1.2.2.0	การลำเลียงยาเสพติดเข้าไทย	8	7			6			21
1	2	3	0	1.2.3.0	การลำเลียงซุกซ่อนระหว่างเดินทางเข้าสู่พื้นที่ตอนในกรุงเทพฯ	8	7	6	5	15	8		49
1	2	4	0	1.2.4.0	การเก็บรักษาและการจำหน่ายยาเสพติด								
1	2	4	1	1.2.4.1	การจำหน่ายในประเทศ	5	7	6					18
1	2	4	2	1.2.4.2	การจำหน่ายนอกประเทศ		15						15
1	2	4	3	1.2.4.3	การติดสินบน		15		6				26
1	2	5	0	1.2.5.0	การฟอกเงิน								
1	2	5	1	1.2.5.1	การฟอกเงินที่เป็นมืออาชีพ	5	15			25			40
1	2	5	2	1.2.5.2	การฟอกเงินที่เป็นมือสมัครเล่น			15	7		3		26
1	2	6	0	1.2.6.0	การติดตามทวงหนี้สินค้ายาเสพติด	10	20	12		22			44
1	3	0	0	1.3.0.0	จุดจบของผู้ค้ายาเสพติด								
1	3	1	0	1.3.1.0	การทรมานทักหลัง			10			4		14
1	3	1	1	1.3.1.1	การไล่ล่า	8				8			16
1	3	1	2	1.3.1.2	การฆ่าตัดตอน	8	16	9	9	5	9		69
1	3	2	0	1.3.2.0	จุดจบไม่มีแผ่นดินให้อยู่	15			10		6		31
2	0	0	0	2.0.0.0	บทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติดในโลกหลังกำแพงสูง								

ID	Ref.Code	บทสัมภาษณ์	การให้ความหมาย	การแปลความ	ThRef	Theme Name
ID1	ID1-20	<p>“เออ.พอก้าวผ่านประตูถูกเข้าไปภายในเรือนจำ ทันที ได้ยินเสียงปิดประตู เหล็กหนาที่ตามหลังดังปัง! ผมสะดุ้งตกใจกลัวสุดขีด และสำนึกทันทีว่า นับจากนี้เป็นต้นไป โลกกรอบสี่เหลี่ยมของผมเต็มไปด้วยกฎระเบียบวินัยเรือนจำต่างๆ ชีวิตขาดความสะดวกสบายและไร้สันนิษฐานภาพไปตลอดชีวิต รู้สึกหวาดกลัวมาก มองไปทางไหนก็เจอแต่คน คน และคน มีแต่กำแพงสูงๆ มองไม่เห็นโลกภายนอกเลย อะ พอเจอผู้คุมหน้าเหลี่ยมๆ พูดยาเสียงดังพาไปตีตราหน้าขา เดินเสียงดังโคลงเคล้งๆ ลำบาก ถอดกางเกงอาบน้ำก็ถอดจากโซ่ขังกาลำบาก ที่นอนก็เบียดกันนอน ทนเหม็นกลิ่นตัวกลิ่นเหม็นโหล ครั้นนูหรือลอยฟุ้งเต็มห้อง จนอึดอัดหายใจไม่ค่อยออก โอ้ ทรมาณสุดๆ นอนกินนอนไม่หลับ ไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ คิดถึงเรื่องราวครั้งอดีตตอนที่ยังเป็นผู้ขายเสพติด รู้สึกเสียใจ เพราะตลอดครั้งก่อนชีวิตทำชั่วมาตลอด มาสำนึกได้ในวันห้องประหารฯ ตอนนั้นก็สายไปเสียแล้ว”</p>	<p>ไม่เห็นห้องประหารชีวิตก็ไม่หลั่งน้ำตา ไม่สำนึกผิด กว่าจะตื่นกลัว ตื่นรู้และสำนึกได้ ก็ทำชั่วมาตลอดครั้งก่อนชีวิตผ่านมาแล้ว คิดได้ก็สายไปเสียแล้ว ย้อนกลับไปแก้ไขอะไรก็ไม่ได้แล้ว</p> <p>นับตั้งแต่เข้าเรือนจำ ชีวิตอึดอัด น่าดู ขาดอิสระภาพอย่างสิ้นเชิง ต้องฝืนทนปฏิบัติตามกฎระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด</p> <p>ต้องทนทุกข์ทรมาณ ขาดความสะดวกสบาย ต้องถูกล่ามโซ่ตรวนไว้ตลอด เพราะเป็นบุคคลอันตรายของสังคมตลอดชีวิต</p>	<p>ผู้ให้ข้อมูลหลักเมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำใหม่ ยังปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมบริบทภายในเรือนจำไม่ได้ เนื่องจากสภาพความเป็นอยู่ในโลกภายนอกที่คุ้นเคยมาตั้งแต่เกิดมา กับสภาพความเป็นอยู่ในเรือนจำมันแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทำอะไรต้องคำนึงถึงกฎระเบียบวินัยเรือนจำ ทำผิดวินัยไม่ได้ ต้องถูกลงโทษขังเดี่ยวขังเดี่ยวขังเดี่ยว เป็นคืน</p> <p>นับจากวันแรกที่ย่างเท้าเข้าไปสู่โลกมืด ต้องพบเจอกับสภาพอากาศเป็นพิษ ต้องเบียดกันนอน การกิน อยู่อย่างน่า ต้องเป็นเวลาอากาศร้อนอบอ้าวก็ต้องทน เพราะที่นั่นคือ นรกบนดิน เป็นที่อยู่ของคนที่สังคมไม่ต้องการ</p>	2.1.2.0	บทเรียนชีวิตหลังกำแพงสูง
ID1	ID1-18	<p>“การอ่านหนังสือธรรมะ ในยามที่จิตใจเร้าร้อน กระสอกระวาย สับสน .. สามารถช่วยให้จิตใจของผมสงบลงได้ เออ..รู้สึกมีสมาธิดีขึ้น มันเหมือนกับว่าธรรมะเป็นเหมือนโอสถขนานวิเศษที่ช่วยล้างจิตใจไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เศร้าหมองเหมือนแต่ก่อนนะ หลังจากอ่านหนังสือธรรมมาเรื่อยๆ เป็นประจำ ทำให้รู้สึกว่ามีปัญหาชีวิตที่เคยรู้สึกว่ามีหนักอึ้งหนักใจมากๆ กลายเป็นเรื่องซีปะตัวเล็กน้อยไปเลย</p> <p>ผมมองโลกและความเป็นไปด้วยใจที่เป็นกลางมากมากขึ้น รู้ซึ่งถึงคุณค่าของชีวิตตนเองมากขึ้น รักตนเองมากขึ้น ไม่รู้สึกว่าการติดคุก เป็นเรื่องน่ากลัว น่าเศร้า หมดหวังอะไรในชีวิต ผมเริ่มทบทวนชีวิตตนเอง รู้สึกผิด บาป ที่หากินบนความทุกข์ยากของคนอื่น ค้ายาบ้า เหมือนทำลายหรือฆ่าชีวิตเขาแล้วมาต่อชีวิตตนเองให้ยืนยาวต่อไป มันซ้ำเติมบาปกรรมที่หนักอยู่แล้วให้หนักเพิ่มขึ้นไปอีก คิดถึงมันขึ้นมาเมื่อไร รู้สึกเจ็บปวดทุกครั้ง..”</p>	<p>ธรรมะเป็นเหมือนโอสถวิเศษ ช่วยล้างจิตใจไม่ให้เศร้าหมอง ไม่ต้องทนทุกข์ทรมาณนานๆ ธรรมะช่วยให้จิตใจที่เร้าร้อนสงบลง เยือกเย็น มีสติ สมาธิ ระวังอารมณ์ของตนเองได้ ไม่คิดฟุ้งซ่าน สามารถแก้ปัญหาชีวิตส่วนตัวได้อย่างมีสติ ทำให้มีเวลาคิดทบทวนตนเอง และความรู้สึกที่กลับคืนมา รู้ว่าอะไรผิด อะไรถูก การค้ายาบ้าบาป ไม่สร้างกรรมที่มีอยู่แล้วให้เพิ่มขึ้นอีก มองโลกสวยงามมากขึ้น ความทุกข์จึงจางหายไปเป็นที่สุด</p>	<p>การพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสในขณะที่ต้องโทษอยู่ในเรือนจำ ด้วยการศึกษาระบบให้ต้องเข้าถึงซึ่ง ทำความเข้าใจโลกภายนอกในจิตใจและโลกภายนอกของตนเองให้เกิดความสมดุลที่เหมาะสม เพราะธรรมะช่วยให้จิตใจที่ฟุ้งซ่านสงบลง มีสติสมาธิดี มีเวลาทบทวนชีวิตตนเอง ศึกษาทำความเข้าใจกับตนเอง เรียนรู้ชีวิตตนเองและผู้อื่นด้วยใจที่เป็นกลาง เลือกชิมชั่งลิ้งที่ตีๆ และไม่ เก็บรับชิมชั่งเอาไว้ เพื่อเป็นประสบการณ์และบทเรียนชีวิตของผู้ค้ายาเสพติด เป็น "ครู" ของตนเอง ใช้สติประคองใจมิให้กระทำผิดซ้ำอีก</p>	2.2.1.1	ทบทวนชีวิตตนเองจากความผิดพลาด (การศึกษาธรรมะ)

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นายตาชู ศรีหมี
วัน เดือน ปีเกิด	1 มกราคม 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ.2552 เกษตรศาสตรบัณฑิต (ธุรกิจการเกษตร) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ.2557 เกษตรศาสตรบัณฑิต (การจัดการการผลิตพืช) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ.2558
ผลงานดีเด่น	พระราชทานเหรียญกำลังใจจากพระเจ้าหลานเธอ พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เมื่อปี 2556 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 การประกวดหนังสือดีเด่น เซเว่นบุ๊กอวอร์ด ครั้งที่ 10 ประจำปีพุทธศักราช 2556 ประเภทสารคดี โล่เกียรติยศนักเขียนดีเด่นจากองคมนตรี ปี 2556

